P. D. JAMES

FARUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES, P.D.
Farul / P.D. James; trad. Raluca Matiş - Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-558-1

I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111-31=135-1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

P. D. James
The Lighthouse

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIŞ

martie 2008

ISBN 978-973-103-558-1

În amintirea soțului meu,
Connor Bantry White
1920–1964

NOTA AUTOAREI

Marea Britanie este binecuvântată cu insulele ei atât de variate și de frumoase, dar locul unde se desfășoară acțiunea acestui roman – insula Combe din lungul coastei Cornwall – nu este una dintre ele. Insula, întâmplările atât de tragice care se petrec acolo și toate personajele romanului, fie că trăiesc, fie că au murit, sunt în întregime fictive, neexistând decât datorită acestui miracol psihologic atât de interesant, care este imaginația romancierului.

P. D. James

Prolog

1

Comandantul de poliţie Adam Dalgliesh era obişnuit să fie chemat de urgenţă la întâlniri neprogramate, cu persoane necunoscute şi în momente nepotrivite, putând fi întotdeauna sigur că îl aştepta un cadavru pe undeva prin apropiere. Însă mai era convocat şi la alte întâlniri urgente, uneori la cel mai înalt nivel. Fiind consilier permanent al comisarului federal al New Scotland Yardului, Dalgliesh avea o sumedenie de funcţii care, pe măsură ce creşteau în număr şi importanţă, deveneau tot mai absconse, astfel încât majoritatea colegilor lui nici nu-şi mai băteau capul să le reţină. La ora 10.55, în dimineaţa zilei de 23 octombrie 2003, fusese chemat în biroul comandantului adjunct Harkness, la etajul şapte al sediului New Scotland Yard, însă din momentul în care intrase în încăpere, Dalgliesh presimţise că era vorba despre o crimă. Şi asta nu din cauza chipurilor grave întoarse spre el; un scandal în cadrul departămentului ar fi provocat o îngrijorare chiar mai mare. Dar moartea din cauze nenaturale produce întotdeauna o nelinişte deosebită, împreună cu conştientizarea faptului că mai există încă anumite lucruri care se sustrag controlului birocratic.

Nu-l aşteptau decât trei bărbaţi şi, spre surprinderea lui, printre ei se număra Alexander Conistone de la Ministerul Britanic al Afacerilor Externe. Dalgliesh îl simpatiza pe Conistone, unul dintre puţinii excentrici rămaşi în serviciul public, care,

pe zi ce trece, devenea din ce în ce mai conformist şi politizat. Conistone era cunoscut pentru ingeniozitatea deosebită de care dădea dovadă în momente de criză. Cu toate că avea convingerea că orice situaţie critică se poate rezolva apelând la un caz precedent sau la regulamentul de ordine internă, când aceste căi bătătorite nu funcţionau, Conistone nu se dădea în lături să aibă tot felul de iniţiative controversate, care, potrivit oricărei logici birocratice, trebuiau să conducă la o catastrofă sigură, dar nu o făceau niciodată. Dalgliesh, cunoscând bine labirintul birocratic din Westminster, ajunsese la concluzia că această dihotomie de caracter era moştenită. Bărbaţii Conistone fuseseră soldaţi de mai multe generaţii. Câmpurile de luptă ale trecutului imperialist al Marii Britanii fuseseră presărate cu trupurile victimelor fără monumente naţionale ale ingeniozităţii deosebite în momente de criză a bărbaţilor Conistone. Chiar şi înfăţişarea lui fizică reflecta o ambiguitate personală. Era singurul dintre colegii lui care se îmbrăca mereu în stilul pedant şi conformist al costumelor cu dunguliţe purtate prin anii 1930 de funcţionarii publici, dar faţa puternică şi osoasă, cu obrajii îmbujoraţi, şi părul mereu răvăşit ca o claie de fân îi dădeau mai degrabă un aspect de ţăran.

Se aşezase alături de Dalgliesh, cu faţa spre ferestrele mari din încăpere. În primele zece minute ale acestei întâlniri, Conistone rostise neobişnuit de puţine cuvinte, stând rezemat de spătarul scaunului şi privind mulţumit panorama de turnuri şi turle luminate de soarele neaşteptat de strălucitor al dimineţii de toamnă. Dintre cei patru bărbaţi din încăpere – Conistone, Adam Dalgliesh, comisarul adjunct Harkness şi un tinerel de la MI5, care se prezentase drept Colin Reeves – Conistone, cel mai interesat de chestiunea respectivă, vorbise până acum cel mai puţin, în timp ce Reeves, în încercarea de a reţine ce se discuta fără să recurgă în văzul tuturor la metoda umilitoare de a lua notiţe, încă nu deschisese gura. În cele din urmă, Conistone păru să se trezească şi spuse:

– În situaţia de faţă, crima ar fi cel mai neplăcut lucru, iar sinuciderea, nu cu mult mai oportună. Moartea accidentală ar fi probabil cea mai convenabilă. Având în vedere identitatea victimei, nu e nici o îndoială că în oricare dintre situaţii o să fie publicitate, dar ar trebui să fie moderată, asta, desigur, dacă nu e vorba de crimă. Problema e că nu avem prea mult timp. Încă nu s-a fixat nici o dată, dar prim-ministrul ar vrea să organizeze la începutul lui ianuarie o întâlnire internaţională strict secretă. E un moment bun. Parlamentul nu e în sesiune, nu se întâmplă mai nimic imediat după Crăciun, nici nu se aşteaptă să se întâmple ceva. Se pare că prim-ministrul s-a gândit la Combe. Deci, vei lua cazul, Adam, bine?

Harkness interveni înainte ca Dalgliesh să apuce să răspundă:

– Dacă întâlnirea va avea loc, nivelul de securitate va fi maxim.

„Şi chiar dacă ştii, ceea ce mă îndoiesc, n-ai nici cea mai mică intenţie să-mi spui şi mie cine va participa la această întâlnire secretă, sau de ce“, se gândi Dalgliesh. Securitatea funcţiona întotdeauna pe acest principiu: nu trebuie să ştie decât persoanele care trebuie neapărat să ştie. Putea face nişte supoziţii, dar nu era chiar atât de curios. Pe de altă parte însă, i se cerea să investigheze o moarte violentă şi trebuia să afle anumite lucruri.

Înainte ca Reeves să apuce să-şi dea seama că ar fi fost momentul potrivit să zică şi el ceva, interveni Conistone:

– De asta ne vom ocupa noi, bineînţeles. Nu ne aşteptăm să întâmpinăm vreo greutate. A mai existat o situaţie asemănătoare acum câţiva ani – înainte de vremea ta, Harkness – când un politician important s-a gândit să-i dea liber bodyguardului şi şi-a rezervat două săptămâni pe Combe. Vizitatorul a suportat liniştea şi singurătatea vreo două zile, dar şi-a dat seama că viaţa n-are nici un sens fără hârţoagele de la minister. Eu, unul, m-aş fi gândit că ăsta e, de fapt, mesajul pe care

trebuia să-l dea insula Combe, dar se pare că el nu s-a prins. Nu, nu cred că va fi cazul să-i deranjăm pe amicii noştri de la sud de Tamisa.

Ei, asta cel puţin era o uşurare. Situaţia se complica întotdeauna când interveneau şi serviciile secrete. După părerea lui Dalgliesh, serviciul secret, ca şi monarhia de altfel, îşi pierduse mare parte din aura de legendă, în momentul în care renunţase în parte la misterul lor pentru a răspunde solicitării publicului care ceruse cu fervoare o deschidere mai mare. În ziua de azi apăruse în ziare inclusiv poza şefului serviciului secret, nu numai că i se cunoştea numele; şefa de dinainte îşi publicase efectiv autobiografia, iar sediul – un monument excentric cu aspect oriental şi accente moderniste, care domina malul de sud al Tamisei – părea proiectat mai degrabă să atragă curiozitatea oamenilor, decât să o protejeze de ea. Renunţarea la mistica necunoscutului reprezenta în mare măsură un dezavantaj; organizaţia ajunge în cele din urmă să fie privită ca oricare altă birocraţie, alcătuită din aceleaşi fiinţe omeneşti supuse greşelii şi capabile de boacăne prosteşti ca toate celelalte. Cu toate astea, Dalgliesh nu se aştepta să întâmpine greutăţi din partea serviciului secret. Faptul că MI5 era reprezentat de un agent tânăr sugera că această moarte de pe insula Combe nu se număra printre problemele lor importante în momentul de faţă.

– Nu pot merge acolo fără să cunosc bine situaţia, zise el. Nu mi-aţi spus încă nimic în afară de cine a murit, unde şi aparent cum. Spuneţi-mi ceva şi despre insulă. Unde se află exact?

Harkness avea o stare de spirit cât se poate de proastă. Încerca să şi-o ascundă dându-şi importanţă şi vorbind întruna. Harta de mari dimensiuni de pe masă era puţin strâmbă. Încruntându-se, o alinie mai corect cu marginea mesei, o împinse spre Dalgliesh şi arătă pe ea cu degetul cu un gest brutal.

– Aici e. Insula Combe. Pe coasta Cornwall, cam la treizeci şi cinci de kilometri la sud-vest de insula Lundy şi aproximativ

douăzeci de kilometri de continent, mai precis de Pentworthy. Newquay este cel mai apropiat oraş de dimensiuni mai mari. Îi aruncă o privire lui Conistone. Ar trebui să continui dumneata. Ţine mai degrabă de voi decât de noi.

Conistone îi vorbi direct lui Dalgliesh:

– O să enumăr mai întâi câteva date istorice. Aşa vei înţelege mai bine ce e cu insula Combe pentru că, dacă nu ştii toate lucrurile astea, s-ar putea să te trezeşti în dezavantaj. De mai mult de patru sute de ani, insula a fost în proprietatea familiei Holcombe, care a dobândit-o în secolul al XVI-lea, deşi nimeni nu pare să ştie exact cum. Probabil un Holcombe s-a dus pe-acolo cu o barcă şi câţiva soldaţi înarmaţi, şi-a pus drapelul personal pe ea şi a numit-o proprietatea lui. Nu-mi vine a crede că au existat prea mulţi pretendenţi. Titlul a fost ratificat mai târziu de Henry al VIII-lea, după ce s-a descotorosit mai întâi de piraţii mediteraneeni care îşi stabiliseră acolo baza în comerţul de sclavi de-a lungul coastelor Devon şi Cornwall. După aceea, insula Combe a rămas mai mult sau mai puţin neglijată până în secolul al XVIII-lea, când familia a început să se intereseze de ea, şi a vizitat-o ocazional, ca să privească păsările sau să stea la picnic. Apoi, un anume Gerald Holcombe, născut la sfârşitul secolului al XIX-lea, s-a hotărât să folosească insula ca loc de vacanţă al familiei. A restaurat cabanele de piatră de acolo, iar în 1912 a construit un conac şi nişte anexe pentru servitori. Familia şi-a petrecut acolo fiecare vară în anii aceia ameţitori de dinainte de Primul Război Mondial. Războiul a schimbat totul. Cei doi fii mai mari au murit, unul în Franţa, celălalt la Gallipoli. Cei din familia Holcombe sunt genul de oameni care mor în războaie, nu care se îmbogăţesc de pe urma lor. Aşa că nu le-a rămas decât cel mai mic dintre fii, Henry, care avea tuberculoză şi nu fusese admis în armată. Se pare însă că după moartea fraţilor săi a fost copleşit de sentimentul lipsei de valoare personală şi n-a mai vrut să moştenească averea familiei. Banii proveneau din nişte investiţii

norocoase, nu din moşie, şi, la sfârşitul anilor 1920, se epuizaseră în cea mai mare parte. Aşa că în 1930 a pus bazele unui trust de caritate din ce-a mai rămas, a găsit nişte sponsori bogaţi şi le-a transferat insula şi proprietatea. Ideea lui era ca insula să fie folosită ca loc de odihnă şi izolare pentru persoanele cu posturi de responsabilitate publică, ori de câte ori aceştia aveau nevoie să scape de rigorile vieţii profesionale.

Acum, pentru prima dată, se aplecă să-şi deschidă servieta şi scoase un dosar cu marcaj de securitate. Scotoci printre documente şi scoase o foaie de hârtie.

– Am aici cuvintele exacte. Se explică foarte clar intenţiile lui Henry Holcombe. „Pentru oamenii care-şi asumă îndatorirea periculoasă şi dificilă de a îndeplini funcţii de înaltă răspundere în serviciul Coroanei şi al ţării, în forţele armate, în politică, ştiinţă, industrie sau arte, şi care au nevoie de perioade de refacere în singurătate, linişte şi pace." Cât se poate de tipic pentru vremea lui, nu? Nici vorbă să menţioneze femeile, bineînţeles. Asta se întâmpla în 1930, vă aduceţi aminte. Oricum, se consideră că se poate accepta convenţia ca „oamenii" să însemne şi femei. Acceptă un număr maxim de cinci vizitatori pe care-i cazează la alegerea lor fie în clădirea principală, fie într-una dintre cabanele mici de piatră. În esenţă, ceea ce oferă insula Combe este pace şi siguranţă. În ultimele câteva decenii, aceasta din urmă a devenit probabil mai importantă. Oamenii care îşi doresc să stea o perioadă de timp netulburaţi de nimic pot merge acolo fără serviciul de protecţie, ştiind că vor fi în siguranţă şi nu-i va deranja nimeni. Există un heliport pentru cei care vin cu elicopterul şi singurul loc de ancorare posibil dinspre mare este un mic port. Nu este permis accesul nici unui vizitator ocazional şi chiar şi telefoanele mobile sunt interzise – oricum nu ar avea semnal acolo. Totul este extrem de discret. Cei care merg acolo sunt în general recomandaţi personal fie de către unul dintre membrii consiliului de administraţie, fie de către unul dintre vizitatorii

obişnuiţi ai insulei. Aşa că înţelegi avantajele pe care le prezintă pentru scopul actual al prim-ministrului.

– Dar care-i problema cu Chequers? răbufni Reeves.

Ceilalţi se întoarseră spre el cu privirea curioasă şi binevoitoare a adultului gata să-i facă pe plac unui copil precoce.

– Nici o problemă, zise Conistone. E o locaţie agreabilă cu tot confortul posibil, pe câte am înţeles. Dar persoanele invitate la Chequers tind să atragă atenţia. Nu e chiar acesta scopul pentru care merg acolo?

– Şi cum au ajuns cei din Downing Street să afle de existenţa insulei? întrebă Dalgliesh.

Conistone vârî la loc hârtia în dosar.

– Printr-unul dintre amicii nou-înnobilaţi ai premierului. Acesta s-a dus la Combe să se refacă după răspunderea periculoasă şi dificilă pe care şi-a asumat-o adăugând încă un lanţ alimentar imperiului său comercial şi încă un miliard averii lui personale.

– Presupun că au şi angajaţi. Sau toate aceste personalităţi îşi spală singure hainele?

– Este un administrator, Rupert Maycroft, care înainte a fost avocat în Warnborogh. A trebuit să avem încredere în el şi, bineînţeles, să-i informăm pe membrii consiliului că Numărul Zece ar fi foarte recunoscător dacă nişte vizitatori extrem de importanţi ar putea fi cazaţi acolo la începutul lui ianuarie. În momentul de faţă totul este foarte vag, dar i-am rugat să nu mai facă nici o altă rezervare după luna asta. Au personalul obişnuit – barcagiul, menajera, bucătăreasa. Ştim câte ceva despre fiecare dintre ei. Au avut şi câţiva vizitatori suficient de importanţi încât să justifice verificarea personalului din motive de securitate. Totul s-a făcut extrem de discret. Există şi un doctor rezident, Guy Staveley, şi soţia sa, deşi am înţeles că ea nu petrece prea mult timp pe insulă. Se pare că nu suportă plictiseala. Staveley s-a refugiat acolo de la un cabinet privat din Londra. Se pare că a pus un diagnostic greşit

şi un copil a murit, aşa că şi-a găsit o slujbă unde cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să cadă cineva de pe un vârf de munte şi atunci n-are cum să fie el de vină.

– Numai unul dintre rezidenţii permanenţi are cazier, barcagiul Jago Tamlyn, pentru atac brutal extrem de grav în 1998. Am înţeles că au existat nişte circumstanţe atenuante, dar a fost totuşi un atac foarte agresiv. A primit un an. De atunci n-a mai avut nici o problemă.

– Când au sosit vizitatorii care sunt acum acolo? întrebă Dalgliesh.

– Toţi cinci au ajuns săptămâna trecută. Luni a venit scriitorul Nathan Oliver împreună cu fiica lui, Miranda, şi secretarul lui, Dennis Tremlett. Un diplomat german la pensie, doctorul Raimund Speidel, fostul ambasador în Beijing, a venit miercuri cu un iaht privat din Franţa, iar joi a sosit doctorul Mark Yelland, directorul laboratorului de cercetare Hayes-Skolling din Midlands, acela care e ţinta atacurilor activiştilor de la protecţia animalelor. Maycroft ar putea să te cazeze şi pe dumneata pe post de oaspete.

– Cel mai bine ar fi să iei cât mai puţini oameni, cel puţin până afli care-i situaţia, interveni Harkness. Cu cât va fi mai mică invazia, cu atât mai bine.

– Nu va fi o invazie, zise Dalgliesh. Aştept încă să-mi sosească un înlocuitor pentru Tarrant, dar o să-i iau cu mine pe inspectorul Miskin şi pe sergentul Benton-Smith. Probabil că ne vom descurca şi fără un criminalist sau fotograf oficial pentru moment, dar, dacă se dovedeşte că e crimă, va trebui să primesc întăriri sau să transferăm cazul poliţiei locale. Voi avea nevoie de un medic legist. O să vorbesc cu Kynaston, dacă reuşesc să dau de el. Nu ştiu dacă îl găsesc la laborator, s-ar putea să fie pe teren.

– Nu va fi necesar, zise Harkness. Vom lucra cu Edith Glenister. O cunoşti, nu-i aşa?

– Dar nu s-a pensionat?

– Oficial, acum doi ani, dar mai lucrează ocazional, mai ales la cazuri internaționale mai delicate, zise Conistone. La șaizeci și cinci de ani probabil s-a săturat să mai umble în cizme de cauciuc prin toate noroaiele din țară cu detectivii de la secțiile locale de criminalistică sau să examineze cadavre descompuse prin șanțuri.

Dalgliesh se îndoia că acesta era motivul pentru care doamna profesor Glenister se pensionase oficial. Nu lucrase încă niciodată cu ea, dar îi cunoștea reputația. Era una dintre cele mai apreciate femei doctor legist, renumită pentru precizia ieșită din comun de a estima momentul morții, pentru promptitudinea, acuratețea și minuțiozitatea rapoartelor ei și pentru limpezimea și autoritatea cu care depunea mărturie la tribunal. Era, de asemenea, renumită pentru insistența ei de a menține distincția dintre funcțiile medicului legist și ale detectivului anchetator. Dalgliesh știa că Edith Glenister nu asculta niciodată detaliile circumstanțelor unei crime înainte să examineze cadavrul, asigurându-se în felul acesta, se pare, că nu își va începe propria investigație pornind de la idei preconcepute. Era intrigat de ideea de a lucra cu ea și nu se îndoia că acesta era motivul pentru care Ministerul Afacerilor Externe o și propusese pe ea în primul rând. Cu toate acestea, l-ar fi preferat pe medicul lui legist obișnuit.

– Doar nu vrei să sugerezi că nu putem avea încredere că Miles Kynaston o să-și țină gura? zise el.

– Bineînțeles că nu e vorba de asta, dar nici nu se poate spune că Cornwall e ograda lui, interveni Harkness. Profesoara Glenister locuiește în prezent în sud-vestul țării. Și, oricum, Kynaston nu e disponibil, am verificat.

Dalgliesh se simți tentat să-i spună: „Cât de convenabil pentru minister“. Era evident că nu pierduseră vremea.

– Poți s-o iei de la aeroportul St. Mawgan, de lângă Newquay, continuă Harkness. Acolo o să găsiți un elicoper special care

să ducă mortul la morga pe care o foloseşte dânsa. O să trateze cazul ca foarte urgent. Ar trebui să-i primeşti raportul mâine.

– Deci Maycroft v-a sunat pe voi de îndată ce s-a descoperit cadavrul? întrebă Dalgliesh. Presupun că aştepta instrucţiuni.

– I s-a dat un număr de telefon secret şi i-au spus să-i sune pe membrii consiliului dacă se întâmplă ceva pe insulă, zise Harkness. A fost deja avertizat că vei sosi cu elicopterul şi te aşteaptă după-amiază.

– Îi va fi destul de dificil să le explice colegilor lui de ce această moarte este investigată de un comandant din Poliţia Metropolitană şi de un inspector detectiv, în loc să fie anchetată de cei de la secţia locală de poliţie, dar presupun că v-aţi ocupat deja de acest aspect.

– Pe cât de bine s-a putut, zise Harkness. Bineînţeles c-am invocat numele şefului poliţiei. Nu are nici un sens să ne certăm cine anume îşi va asuma responsabilitatea anchetei până nu ştim dacă avem sau nu de investigat o crimă. Între timp o să coopereze şi ei. Dacă e crimă şi insula e atât de sigură pe cât pretind ei, va exista un număr foarte limitat de suspecţi. Aşa că asta ar trebui să grăbească ancheta.

Numai cineva fără nici cea mai mică idee despre cum funcţiona de fapt anchetarea unei crime sau care a uitat momentan în mod foarte convenabil toate incidentele mai puţin reuşite din trecut putea să facă o estimare atât de greşită. Un număr mic de suspecţi din care fiecare e inteligent şi suficient de prudent să nu se încreadă în nimeni şi să reziste impulsului fatal de a oferi voluntar mai multe informaţii decât i se cere poate complica o investigaţie până la a bloca orice eforturi ale poliţiei de a găsi vinovatul.

Conistone se întoarse din uşă.

– Mâncarea e destul de bună pe insula Combe, presupun? Paturile sunt confortabile?

– N-am avut vreme să întrebăm, răspunse Harkness cu răceală. Sincer să fiu, nici nu mi-a trecut prin minte. Şi oricum

nu m-aş fi gândit că ne interesează chiar atât de mult dacă bucătăreasa îşi ştie meseria sau care e starea saltelelor. Pe noi ne interesează cadavrul.

Conistone acceptă împunsătura fără să se supere.

– Corect. Dacă se va ţine acolo conferinţa, chiar noi vom verifica toate condiţiile de cazare. Primul lucru pe care-l învaţă oamenii bogaţi şi puternici este valoarea confortului. Ar fi trebuit să menţionez că ultimul membru supravieţuitor al familiei Holcombe locuieşte permanent pe insulă. Doamna Emily Holcombe, în vârstă de peste optzeci de ani, fostă profesoară la Oxford. Cred că de istorie. Acesta a fost şi subiectul dumitale, Adam, nu-i aşa – deşi parcă ai fost la cealaltă, nu? O să fie ori o aliată, ori o pacoste. După cum le cunosc eu pe profesoare, o să fie mai degrabă o pacoste. Mulţumesc că ai acceptat cazul. Ţinem legătura.

Harkness se ridică să-i conducă afară pe Conistone şi pe Reeves. Dalgliesh îi părăsi la lifturi şi se întoarse în biroul lui. Prima dată trebuia să-i sune pe Kate şi pe Benton-Smith. După aceea avea de dat un telefon mult mai dificil. Trebuia să petreacă seara aceasta şi ziua de mâine împreună cu Emma Lavenham. Iar dacă avusese intenţia să vină la Londra cu câteva ore mai devreme, atunci era deja pe drum. Va trebui să o găsească pe mobil. Nu va fi primul telefon de felul acesta şi, ca întotdeauna, probabil se aştepta pe jumătate să-l primească. Emma nu va zice nimic – nu zicea niciodată. Amândoi aveau urgenţe uneori şi timpul pe care-l petreceau împreună era şi mai preţios pentru că nu puteau niciodată să se bazeze cu totul pe el. Şi mai erau două cuvinte pe care voia să i le spună şi pe care îşi dăduse seama deja că nu va putea niciodată să le rostească la telefon. Şi ele vor trebui să aştepte.

Deschise uşa către asistenta lui personală.

– Susie, sună-i te rog pe inspectorul Miskin şi pe sergentul Benton-Smith. Şi apoi aş vrea să trimiţi o maşină la heliportul Battersea, care să-i ia întâi pe sergentul Benton-Smith, apoi

pe inspectorul Miskin. Echipamentul ei e în birou. Ai grijă, te rog, să ajungă în mașină.

Cazul acesta venise la momentul cel mai nepotrivit cu putință. După o lună în care lucrase șaisprezece ore pe zi, se simțea extenuat și, deși putea să facă față oboselii, își dorea acum din toată inima o perioadă de odihnă, pace și, pentru două zile minunate, tovărășia Emmei. Își spuse că numai el era de vină pentru weekendul stricat. Nu era obligat să-și asume această posibilă anchetă de crimă, oricât de importantă din punct de vedere politic sau social ar fi fost victima, sau oricât de provocatoare crima. Existau mai mulți ofițeri superiori care ar fi preferat să-l vadă concentrându-se asupra inițiativelor în care era deja adânc implicat, complicațiile muncii de poliție într-o societate multirasială în care problemele majore erau drogurile, terorismul și conglomeratele internaționale de crimă organizată, propunerea pentru o nouă forță polițienească de detectivi care să se ocupe de crimele grave care trebuiau să fie anchetate mai bine la nivel național. Planurile vor fi încâlcite de politică; așa se întâmpla întotdeauna cu politica la nivel înalt. Poliția Metropolitană avea nevoie de ofițeri superiori care să se simtă în largul lor în această lume duplicitară. Se vedea în pericol de a deveni un simplu birocrat, un membru de comitet, un consilier, un coordonator – nu un detectiv. Și dacă se întâmpla asta, se va mai putea numi poet? Oare poezia lui nu-și avea rădăcinile chiar în solul bogat al anchetelor de crimă, în fascinația dezvelirii treptate a adevărului, în efortul împărtășit și în iminența pericolului, în tristețea și în disperarea vieților distruse?

Dar Kate și Benton-Smith trebuiau să sosească imediat, și mai avea multe lucruri grabnice de făcut, întâlniri pe care trebuia să le anuleze cu tact, documente ce trebuiau încuiate cu grijă, informarea separtamentului de relații cu publicul. Avea mereu pregătită o geantă pentru aceste urgențe neprevăzute, dar se găsea în apartamentul lui din Queenhithe, și se bucură

că trebuia să ajungă până acolo. Încă n-o sunase niciodată pe Emma de la New Scotland Yard. Încă din prima clipă când îi va auzi vocea, Emma va şti ce vrea să-i spună. Îşi va face propriile aranjamente pentru weekend, probabil excluzându-l din mintea ei aşa cum o excludea el din a lui.

Zece minute mai târziu închise uşa biroului şi, pentru prima dată în viaţă, aruncă o privire rapidă în spate, de parcă îşi lua rămas-bun de la un loc familiar, pe care poate nu-l va mai revedea niciodată.

2

În apartamentul ei cu vedere la Tamisa, inspectorul Kate Miskin era încă în pat. În mod normal, cu mult înainte de ora aceasta, ar fi fost deja la serviciu. De fapt chiar şi într-o zi de odihnă şi-ar fi făcut deja duşul de dimineaţă, s-ar fi îmbrăcat şi şi-ar fi luat micul dejun. Kate era foarte matinală. Pe de o parte, pentru că aşa îi plăcea, iar pe de alta pentru că era o reminiscenţă a copilăriei, când în fiecare zi, împovărată de spaima unei catastrofe imaginare, îşi trăgea pe ea hainele de cum se trezea, disperată să fie gata să facă faţă unui dezastru: un incendiu într-unul din apartamentele de dedesubt, făcând salvarea aproape imposibilă, un avion care să se izbească de clădire, un cutremur care să dărâme blocul, balustrada balconului desprinzându-se şi făcând-o să se prăbuşească în gol. Întotdeauna era o adevărată uşurare să audă vocea fragilă şi plângăreaţă a bunicii chemând-o la ceaiul de dimineaţă. Bunica ei avea toate motivele să fie plângăreaţă: îi murise fiica pe care nu şi-o dorise, stătea într-un apartament dintr-un bloc înalt în care nu alesese să locuiască, nevoită să crească o nepoată ilegitimă pe care de-abia dacă putea să o iubească. Dar bunica ei era acum moartă, şi chiar dacă amintirile rămăseseră de-a lungul timpului, Kate învăţase cu multe chinuri să-şi accepte trecutul, cu toate bunele şi relele cu care viaţa o încercase.

Acum se uita pe fereastră la o Londră cu totul diferită. Apartamentul ei cu vedere la Tamisa era pe colţ, având două priveliști diferite de la cele două balcoane. Din camera de zi se vedea partea de sud-vest peste fluviu, cu traficul său neîncetat – șlepuri, vaporașe de croazieră, șalupele poliției riverane și ale Portului Londrei, motonavele de linie care urcau în amonte spre dana de la Tower Bridge. Din dormitor putea admira panorama cheiurilor Canary, cu vârful ascuţit ca un creion gigantic; apele liniștite ale docului West India; calea ferată Docklands Light, cu trenurile ca niște jucării de copii. Îi plăcuseră întotdeauna contrastele, și aici trecea de la vechi la nou, contemplând viaţa fluviului cu toate contrastele sale, de la prima lumină până în amurg. La căderea nopţii stătea pe balcon sprijinită de balustradă și privea metropola transformându-se într-un tablou strălucitor de lumină, eclipsând stelele, pătând cerul cu sclipirea sa reflectată de un stacojiu intens.

Acest apartament, plănuit a fi achiziţionat de atât de mult timp, ipotecat cu mare prudenţă, era căminul ei, refugiul ei, asigurarea ei, visul mai multor ani solidificat în cărămizi și mortar. Nu invitase niciodată vreun coleg de muncă în acest apartament, iar primul și singurul ei iubit, Alan Scully, plecase de multă vreme în America. O rugase să-l însoţească, dar Kate refuzase, parţial de teama unui angajament atât de serios, dar mai ales fiindcă, în ce-o privea, meseria era pe primul loc. Dar pentru prima dată de la ultima noapte pe care o petrecuse cu el, nu fusese singură.

Se întinse pe patul dublu. Prin perdelele transparente vedea cerul dimineţii de un albastru palid și limpede, deasupra unei pete înguste de nor cenușiu. Buletinul meteo de ieri prevestise o zi de toamnă târzie și cu soare și cu ploaie. Din bucătărie se auzeau niște sunete vagi și plăcute, apa curgând în ibric, un dulap închis, clinchet de porţelan. Inspectorul detectiv Piers Tarrant făcea cafea. Kate era singură pentru prima dată de când sosiseră împreună în apartament și-și reaminti

tot ce se petrecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu cu regret, ci uimită că se întâmplase aşa.

Piers o sunase la birou luni dimineaţa devreme ca s-o invite la cină vineri seara. Nu se aşteptase la acest telefon; de când Piers se transferase din Echipă la Departamentul antitero, nu mai vorbiseră. Lucraseră împreună în Echipa de Anchete Speciale a lui Dalgliesh ani de zile, se respectau reciproc, se simţeau stimulaţi de o rivalitate doar pe jumătate mărturisită de care ştia că Dalgliesh se folosise ocazional, se certaseră uneori, cu patimă, dar fără duşmănie. Îl considerase – şi atunci, şi acum – unul dintre cei mai atractivi bărbaţi cu care lucrase vreodată. Dar chiar dacă Piers i-ar fi trimis bine cunoscutele semnale de verificare a interesului sexual, Kate nu ar fi răspuns. O aventură cu un coleg de lucru era un risc mai mare decât simpla competiţie profesională; unul din ei ar fi trebuit să părăsească Echipa. Această meserie era singurul lucru care o salvase din cartierul Ellison Fairweather. Nu avea de gând să pericliteze tot ce dobândise doar pentru a urma această cale seducătoare, dar atât de tulbure.

În timp ce-şi punea la loc mobilul în buzunar fu surprinsă de cât de uşor acceptase invitaţia şi încercă să ghicească oare ce se ascundea în spatele ei. Oare Piers voia să o întrebe ceva, avea poate ceva de discutat cu ea? Nu părea probabil. Reţeaua de bârfe din Poliţia Metropolitană, de obicei atât de eficientă, împrăştiase zvonuri despre faptul că nu prea era mulţumit de noua lui slujbă, dar bărbaţii povestesc femeilor despre succesele lor, nu despre hotărâri greşite. Şi sugerase să se întâlnească la şapte şi jumătate la restaurantul Shekey, după ce o întrebase dacă-i place peştele. Faptul că alesese un restaurant atât de renumit, care cu siguranţă nu era ieftin, trimitea un mesaj subtil, dar derutant. Avea de gând să sărbătorească ceva în seara aceea, sau Piers făcea în mod obişnuit asemenea extravaganţe când invita o femeie în oraş? La urma urmei, nu

dăduse niciodată impresia că ar duce lipsă de bani şi, după vorbele care circulau, nici de femei.

Când ajunse acolo, el o aştepta deja şi în momentul în care se ridicase să o întâmpine, Kate îi observă privirea apreciativă şi se bucură că-şi dăduse silinţa să arate cât mai bine şi îşi prinsese în coc părul des şi deschis la culoare, pe care la slujbă îl ţinea întotdeauna legat simplu într-o coadă la spate. Purta o cămaşă crem de mătase şi singurele bijuterii mai scumpe pe care le avea, nişte cercei de aur cu o perlă. Era intrigată şi puţin amuzată să vadă că şi Piers era la patru ace. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată la costum şi cravată şi era tentată să-i spună: „Arătăm bine aşa înţoliţi, nu?“

Se aşezară la o masă într-un separeu, potrivită pentru o mai mare intimitate, deşi conversaţia lor nu atinse deloc subiecte personale. Cina fu un succes, plăcută, prelungită şi fără stres. Discutaseră foarte puţin despre noua lui slujbă, dar nici nu se aşteptase să vorbească mai mult. Îşi împărtăşiseră impresiile despre ultimele cărţi pe care le citiseră, despre filmele pe care le văzuseră când găsiseră timp şi pentru aşa ceva, genul de conversaţie complet convenţională şi prudentă pe care o poartă doi străini la prima întâlnire. Trecuseră apoi pe un teren mai familiar, la cazurile la care lucraseră împreună, la ultimele bârfe de la serviciu, strecurând pe alocuri şi mici amănunte despre viaţa lor privată.

După ce terminaseră felul principal, calcan de Dover, Piers o întrebase:

– Şi cum se descurcă sergentul cel frumos?

Lui Kate aproape că îi veni să râdă. Piers nu reuşise niciodată să-şi ascundă antipatia faţă de Francis Benton-Smith. Bănuia că asta nu avea atât de mult de-a face cu faptul că Benton era un bărbat frumos, cât cu atitudinea comună pe care o aveau faţă de serviciu: ambiţie, stăpânire de sine, inteligenţă, felul în care îşi urmăreau ţelurile.

– Se descurcă. Probabil e cam prea dornic să placă la toată lumea, dar nu aşa am fost toţi când ne-a ales A.D.? O să fie bine.

– Se zvoneşte că A.D. se gândeşte să-i dea lui slujba mea.

– Fosta ta slujbă? Presupun că e posibil. La urma urmei, încă n-a dat-o la nimeni. Cred că cei de sus încă nu s-au hotărât ce să facă pe viitor cu Echipa. S-ar putea chiar să ne desfiinţeze, cine ştie? Întotdeauna încearcă să-l convingă pe A.D. să accepte alte însărcinări mai importante – titlul de comisar naţional de poliţie de care se tot vorbeşte, precis ai auzit şi tu. Întotdeauna e prins într-o întâlnire la cel mai înalt nivel.

Când veni vremea desertului, discuţia stagnă.

– Nu-mi place să beau cafea aşa de curând după peşte, zise Piers dintr-odată.

– Sau după vin, dar trebuie să mă trezesc.

Dar Kate ştia că nu fusese sinceră. Nu bea niciodată atât de mult încât să rişte să-şi piardă controlul.

– Am putea merge la mine. Locuiesc destul de aproape.

– Sau la mine, zise ea. Se vede fluviul din apartamentul meu.

Şi invitaţia şi acceptul lui sunaseră absolut firesc.

– Atunci la tine, zise el. Trebuie însă să trec pe acasă înainte.

Nu lipsise decât două minute şi, la sugestia ei, Kate rămăsese în maşină. După douăzeci de minute descuia uşa apartamentului ei, iar când intră în camera spaţioasă de zi cu peretele de ferestre care dădeau spre Tamisa, îşi văzu apartamentul cu ochi proaspeţi: convenţional, toate mobilele moderne, fără suvenire, fără vreo dovadă că proprietarul avea vreo viaţă personală, părinţi, o familie, obiecte moştenite de-a lungul generaţiilor, ordonat şi impersonal ca un apartament de expoziţie aranjat cu pricepere, pentru a fi vândut cât mai repede. Fără să arunce nici o privire în jur, Piers se dusese la ferestre, apoi ieşi pe balcon.

– Acum înţeleg de ce l-ai ales, Kate.

Kate nu ieşise pe balcon cu el, rămase să se uite la el din spate, iar în jurul lui vedea apa neagră şi învolburată, sfâşiată de dâre argintii, turle şi turnuri, blocurile imense de pe celălalt mal presărate de dreptunghiuri de lumină. Piers venise în bucătărie cu ea până ce măcină cafeaua, scoase două ceşti şi încălzi laptele din frigider. În timp ce stăteau împreună pe canapea, după ce terminaseră cafelele, Piers se aplecase spre ea şi o sărutase pe buze cu blândeţe, dar ferm. Kate ştia deja ce urma să se întâmple. Dar la urma urmei, nu ştiuse chiar din prima clipă, de la restaurant?

– Aş vrea să fac un duş, zise el.

– Ce direct eşti, Piers! râse ea. Baia e acolo.

– Nu vii cu mine, Kate?

– Nu e destul de mare. Du-te tu primul.

Totul fusese atât de uşor, atât de natural, atât de lipsit de îndoieli şi de griji, chiar şi de prea multă gândire s-ar putea zice. Iar acum, în pat, în lumina blândă a dimineţii, ascultând şuieratul duşului, Kate se gândi la noaptea trecută într-o învălmăşeală plăcută de amintiri şi fraze rostite pe jumătate.

– Mă gândeam că-ţi plac blondele fără minte.

– N-au fost toate fără minte. Şi tu eşti blondă.

– Castaniu-deschis, nu blond galben.

Piers se întorsese iar către ea şi-şi trecuse mâinile prin părul ei într-un gest neaşteptat, nu în ultimul rând prin tandreţea lui.

Se aşteptase ca Piers să fie un amant experimentat şi priceput, dar nu se aşteptase ca uniunea lor să fie atât de necomplicată şi lipsită de stres, atât de plină de bucurie. Făcuseră dragoste cu tot atâta bună dispoziţie câtă dorinţă. Iar după aceea, stând puţin la distanţă în patul ei dublu, ascultându-i respiraţia şi simţindu-i căldura revărsându-se către ea, i se păruse atât de firesc ca el să fie acolo. Kate îşi dădu seama că felul în care făcuseră dragoste începuse să dizolve ghemul

complex de neîncredere şi defensivă pe care-l purta în suflet ca pe-o povară, şi care, după raportul Macpherson, se amplificase, simţindu-se trădată. Piers, cinic şi mult mai sofisticat din punct de vedere politic decât ea, nu îi dăduse chiar aşa de mare importanţă.

– Toate comitetele oficiale de anchetă ştiu ce trebuie să descopere. Cei mai puţin inteligenţi o fac cu puţin cam prea mult entuziasm. E ridicol să-ţi pierzi slujba din cauza asta sau să-i dai voie să-ţi distrugă încrederea sau pacea interioară.

Dalgliesh, cu tact şi fără prea multe cuvinte, o convinsese să nu demisioneze. Dar Kate ştia că în ultimii ani, încet-încet, dăruirea, sârguinţa şi entuziasmul naiv pe care le adusese cu ea când intrase în poliţie începeau s-o părăsească. Era şi acum competentă şi preţuită. Îi plăcea meseria şi nu se putea gândi la nici o alta pentru care să fie calificată sau potrivită. Dar începuse să se teamă de implicarea emoţională, era prea precaută, prea îngrijorată de ce ravagii poate face viaţa. Acum însă, întinsă în pat şi ascultând zgomotele uşoare pe care le făcea Piers în timp ce se mişca prin apartament, simţea o bucurie aproape uitată.

Ea se trezise prima şi, pentru prima dată, fără urmele acelei spaime copilăreşti de care nu putuse niciodată scăpa. Zăcuse nemişcată, pentru mai bine de treizeci de minute, savurând starea de bine pe care o simţea în tot corpul, uitându-se la lumina ce se intensifica, ascultând primele sunete care se auzeau dinspre fluviu, abia apoi strecurându-se la baie. Această mişcare îl trezise. Piers se întinse spre ea şi apoi se ridică brusc ca o păpuşă pe arcuri cu părul răvăşit. Izbucniră amândoi în râs. În bucătărie el stoarse portocalele, iar ea făcu ceaiul, după aceea ieşiră pe balcon cu felii de pâine proaspăt prăjite şi unse cu unt şi aruncară cojile pescăruşilor ce şuierau gălăgios într-un vârtej nebunesc de aripi fremătătoare şi ciocuri furioase. Apoi se întoarseră în pat.

În cele din urmă nu mai auzi șuieratul și gâlgâitul dușului. Acum era în sfârșit momentul să se ridice și să înfrunte complicațiile zilei. Tocmai se dăduse jos din pat, când îi sună mobilul. O făcu să tresară ca și cum nu l-ar mai fi auzit niciodată. Piers ieși din bucătărie cu un prosop înfășurat în jurul brâului și cu cafeaua în mână.

– Oh, Doamne! zise ea. Chiar la țanc!

– S-ar putea să fie personal.

– Nu pe telefonul ăsta.

Își întinse mâna spre noptieră, ridică telefonul, ascultă cu atenție, zise: „Da, domnule“ și apoi închise. Vorbi știind că nu putea să-și ascundă entuziasmul din voce.

– E un caz. Suspiciune de crimă. Pe o insulă pe coasta Cornwallului. Asta înseamnă un elicopter. Trebuie să-mi las mașina aici. A.D. îmi trimite una să-l ia pe Benton și apoi și pe mine. Trebuie să ne întâlnim la eliportul Battersea.

– Trusa ta?

Kate se mișca deja, rapid, știind exact ce avea de făcut și în ce ordine.

– E la birou, răspunse din ușa băii. A.D. o să aibă grijă să fie pusă în mașină.

– Dacă trimite o mașină, atunci ar trebui să mă mișc și eu mai repede. Dacă șoferul e Nobby Clark și mă vede, mafia șoferilor o să afle vestea în câteva minute. Și nu cred că e cazul să oferim apă la moară bârfelor de doi bani.

După câteva minute, Kate își răsturnă geanta de pânză pe pat și începu să împacheteze metodic și rapid. Va purta ca de obicei pantalonii de lână și jacheta de stofă cu puloverul de cașmir cu gât. Chiar dacă vremea aceasta blândă va mai dura, nu avea nici un sens să-și pună cu ea haine de pânză sau de bumbac – pe o insulă aproape niciodată nu ți-e neplăcut de cald. Își puse la fundul genții pantofii zdraveni de mers, un schimb de lenjerie și un sutien. Acestea se puteau spăla în fiecare zi. Își împachetă încă un pulover mai gros și adăugă o

cămaşă de mătase, împăturită cu grijă. Deasupra aşeză pijamalele şi halatul de lână. Strecură lângă ele şi trusa de rezervă de toaletă pe care o păstra întotdeauna pregătită cu toate lucrurile necesare. La sfârşit mai aruncă înăuntru şi două caiete, şase pixuri şi un roman pe jumătate citit.

Cinci minute mai târziu, amândoi erau îmbrăcaţi şi gata de plecare. Îl însoţi pe Piers în garajul subteran. La uşa maşinii Alfa Romeo, Piers o sărută pe obraz.

– Îţi mulţumesc pentru compania la cină, îţi mulţumesc pentru micul dejun, îţi mulţumesc pentru tot ce s-a întâmplat între ele. Trimite-mi o vedere de pe insula ta misterioasă. Zece cuvinte vor fi de ajuns – mai mult decât suficient, dacă se întâmplă să fie adevărate. „Aş vrea să fii aici cu mine, cu drag, Kate."

Kate râse, dar nu răspunse. Maşina care ieşea din garaj înaintea lui avea un abţibild pe parbrizul din spate, „Bebeluş la bord". Piers se înfuria întotdeauna când vedea mesajul ăsta. Înşfăcă un carton scris de mână de pe torpedo şi-l lipi de parbriz. „Irod la bord." Apoi îşi ridică mâna în semn de rămas-bun şi plecă.

Kate rămase uitându-se după el până când, după un salut strigat din maşină, Piers luă curba şi intră pe şosea. Acum o cuprinse o altă emoţie, diferită, mai puţin complicată, familiară. Va trebui să mai aştepte puţin până să se gândească la eventualele probleme ce s-ar putea să apară din această noapte extraordinară. Undeva, într-un loc pe moment doar imaginat, un cadavru zăcea în abstracţiunea rece a morţii. Un grup de oameni aşteptau să vină poliţia, unii dintre ei supăraţi, majoritatea speriaţi, unul dintre ei cu siguranţă având aceeaşi stare tulburătoare şi palpitantă de hotărâre amestecată cu emoţie. O îngrijorase întotdeauna faptul că trebuia să moară cineva ca să poată simţi această stare de euforie încărcată de vinovăţie. Şi apoi va urma partea care-i plăcea ei cel mai mult, întâlnirea echipei de la sfârşitul zilei, când A.D.,

Benton-Smith şi ea însăşi vor analiza probele, alegând sau eliminând indiciile, găsindu-le locul potrivit ca piesele dintr-un puzzle. Dar ştia şi care era sursa acelui sentiment de vinovăţie. Deşi nu vorbiseră niciodată despre asta, bănuia că şi A.D. simţea acelaşi lucru. În acest puzzle, piesele erau vieţi distruse de bărbaţi şi de femei.

Aşteptă cu geanta în mână în faţa blocului şi, trei minute mai târziu, văzu maşina. Începuse ziua de lucru.

3

Sergentul Francis Benton-Smith locuia singur la etajul şaisprezece dintr-un bloc postbelic la nord-vest de Shepherd's Bush. Sub el se găseau cincisprezece etaje de apartamente identice şi de balcoane identice. Întinzându-se pe întreaga lungime a fiecărui nivel, balcoanele nu ofereau intimitate, dar, cu toate astea, nu era decât rareori deranjat de vecini. Unul îşi folosea apartamentul ca pe o locuinţă secundară şi venea foarte rar pe aici, iar celălalt avea o slujbă misterioasă undeva în centru şi pleca dimineaţa chiar mai devreme decât Benton, întorcându-se aproape pe furiş, după miezul nopţii. Blocul se aflase iniţial în proprietatea primăriei locale, vândut apoi de consiliu unei firme private care-l renovase şi pusese apartamentele pe piaţă. În ciuda holului de la intrare refăcut în întregime, a lifturilor moderne nevandalizate şi a zugrăvelii proaspete, blocul era şi acum un compromis nefericit între economie prudentă, mândrie publică şi conformism instituţional, dar cel puţin nu mai arăta oribil din punct de vedere al arhitecturii. Şi nici nu stârnea vreo emoţie, în afară de surpriză că cineva s-a obosit să-l construiască.

Priveliştea panoramică de pe balcon nu era grozavă. Benton privea un peisaj industrial mohorât, în negru şi gri, şi dominat de siluetele pătrăţoase ale blocurilor înalte de apartamente, clădiri industriale banale şi străduţe înguste cu casele clădite în secolul al XIX-lea care supravieţuiseră cu îndârjire,

devenind acum habitatul rezervat tinerilor cu aspirații profesionale înalte. Autostrada Westway trecea prin spatele unui parc de rulote pentru sezonieri care locuiau sub stâlpii înalți de beton și nu se aventurau decât arareori să plece de acolo. Dincolo de parcul de rulote era o curte cu mașini abandonate, movile înalte de metal sfâșiat, grămezi țepoase și ruginite ca un simbol al vulnerabilității vieții și speranțelor omenești. Dar la căderea serii, priveliștea suferea o metamorfoză, devenea himerică și mistică datorită luminii. Culorile schimbătoare ale semafoarelor, farurile mașinilor mișcându-se neîncetat pe străzi, macaralele înalte cu câte o lumină în vârf veghind ca niște ciclopi grotești ai nopții. Avioanele coborau în tăcere spre Heathrow pe un cer aproape negru, pătat de nori vineții și, pe măsură ce întunericul se adâncea, etaj după etaj, ca la un semnal, se aprindeau luminile în blocurile înalte de locuințe.

Dar nici noaptea, nici ziua, nu era un peisaj tipic londonez. Benton avea senzația că la fel de bine ar fi putut să privească orice alt oraș mare din lume. Nu avea în fața ferestrelor nici unul dintre reperele familiare ale Londrei – nu se zărea deloc fluviul, nu vedea nici un pod vopsit scăldat în lumină, nici un turn sau dom familiar. Dar asta era ceea ce-și dorise, acest anonimat ales cu grijă, chiar și în ceea ce privește peisajul. Nu își înfipsese nici o rădăcină, pentru că nu era pământul lui natal.

Se mutase în apartament la șase luni după ce intrase în poliție și nu putuse găsi un loc mai diferit de casa părinților lui de pe strada înverzită din South Kensington cu treptele ei albe până la ușa de intrare, cu vopseaua lucioasă. Se hotărâse să plece din micul apartament de la etajul superior al casei, parțial pentru că simțea că îi era jenă să mai locuiască împreună cu părinții după ce împlinise optsprezece ani, dar mai ales pentru că nu putea să-și invite nici un coleg să-l viziteze acolo. Chiar și simpla trecere a pragului era suficientă pentru a-și da seama ce reprezenta: bani, privilegii, siguranța

culturală a clasei mijlocii de sus, prosperă şi liberală. Dar ştia că aparenta lui independenţă din prezent era falsă; apartamentul şi tot ce conţinea fusese plătit de părinţii săi – din salariul lui nu şi-ar fi putut permite să se mute. Şi îşi aranjase locuinţa foarte confortabil. Îşi spunea cu ironie că numai un cunoscător ar fi putut ghici cât de mult costaseră piesele de mobilier înşelător de simple.

Dar nu avusese nici un vizitator dintre colegii săi. Fiind nou recrutat în echipă, fusese extrem de atent la început, ştiind că este într-o perioadă de probă mai riguroasă şi mai prelungită decât orice evaluare provizorie a ofiţerilor superiori. Sperase să câştige dacă nu prietenie, cel puţin toleranţă, respect şi acceptare, şi până la un punct le obţinuse. Dar era conştient că lumea încă îl trata cu precauţie. Simţea că e înconjurat de diferite organizaţii, inclusiv legea penală, menite să-i protejeze sensibilităţile rasiale, de parcă era la fel de uşor de ofensat ca o fecioară din epoca victoriană confruntată cu un exhibiţionist. Nu-şi dorea decât să fie lăsat în pace de toţi aceşti apărători ai drepturilor rasiale. Chiar voiau să stigmatizeze minorităţile ca hipersensibile, nesigure şi paranoice? Îşi dădea seama că şi el era de vină, afişând o rezervă mai profundă şi mai puţin scuzabilă decât timiditatea, şi care inhiba intimitatea. Nu ştiau cine era; nici el însuşi nu ştia cine era. Şi, după părerea lui, asta nu era doar rezultatul metisajului. Societatea londoneză în care trăia era plină de femei şi bărbaţi de origini rasiale, de naţionalităţi şi de religii amestecate. Şi toţi păreau să se descurce foarte bine.

Mama lui era indiancă, iar tatăl englez, ea era medic pediatru, el era directorul unei şcoli generale din Londra. Se îndrăgostiseră unul de altul şi se căsătoriseră când mama lui avea şaptesprezece ani, iar tatăl lui cu doisprezece mai mult. Fusese o dragoste pasională, şi aşa era şi acum. Ştia din fotografiile de la nuntă că mama lui fusese absolut superbă; şi acum era. Pe lângă frumuseţe, adusese şi bani în căsnicia ei.

Încă din copilărie, Benton se simţise un intrus în acea lume privată şi autosuficientă. Amândoi erau foarte ocupaţi şi băiatul învăţase devreme că momentele pe care le petreceau împreună erau preţioase. Ştia că îl iubeau, că erau preocupaţi de bunăstarea lui, dar ori de câte ori el intra pe neaşteptate într-o cameră unde stăteau singuri, întrezărise în ochii lor o umbră de dezamăgire care se transforma rapid în zâmbete de întâmpinare –, dar niciodată suficient de rapid. Faptul că erau de religii diferite nu-i deranjase. Tatăl său era ateu, mama romano-catolică şi Francis fusese crescut şi educat în această credinţă. Dar când în adolescenţă renunţase treptat la ea, nici unul din părinţi nu păruse să observe, sau dacă observase, nu considerase necesar să-l ia la întrebări.

Îl luaseră cu ei în vizitele lor anuale în Delhi, şi Francis se simţise şi acolo un străin. Era ca şi cum traversând jumătate din glob nu-şi mai găsea locul pe nici unul din continente. Tatăl său adora să meargă în India, se simţea ca acasă acolo, era întâmpinat de exclamaţii zgomotoase de încântare, râdea, tachina şi era tachinat, purta haine indiene, făcea plecăciunile cu mai multă naturaleţe decât dădea mâna acasă în Anglia şi de fiecare dată îşi lua rămas-bun cu ochii în lacrimi. În copilărie şi adolescenţă, Benton fusese întotdeauna primit cu adoraţie, toţi izbucneau în exclamaţii lăudându-i frumuseţea şi inteligenţa, dar el rămânea întotdeauna stingher, schimbând complimente politicoase, dar ştiind foarte bine că nu era în mediul lui.

Sperase că alegerea lui ca membru al Echipei de Anchete Speciale a lui Adam Dalgliesh îl va face să se simtă mai în largul lui la slujbă, poate chiar şi în lumea părinţilor lui. Şi, într-o oarecare măsură, se şi întâmplase aşa. Ştia că avea noroc; orice perioadă de timp petrecută în Echipă era un avantaj recunoscut de toată lumea când venea vorba de promovări. Ultimul lui caz – care fusese de asemenea primul lui caz –, o moarte în incendiu într-un muzeu din Hampstead, fusese un

test pe care, după părerea lui, îl trecuse cu brio. La următorul caz s-ar putea să fie probleme. Inspectorul Piers Tarrant era un ofițer foarte exigent și uneori dificil, dar Benton simțea că știe cum să se poarte cu el, recunoscând la el genul de ambiție, cinism și asprime pe care-l înțelegea, fiind o reflexie a propriei personalități. Dar Tarrant se transferase la Departamentul antitero și acum urma să lucreze sub comanda inspectorului detectiv Kate Miskin. Lucrurile erau mai puțin clare cu Kate Miskin și asta nu doar pentru că era femeie. Cu toate că era corectă și mai puțin critică decât Tarrant, Benton simțea că ea nu-l dorea în echipă. Nu avea legătură cu sexul, culoarea sau statutul lui social, deși Benton bănuia că inspectoarea îi purta oarecare ranchiună din cauza mediului din care provenea. Kate Miskin pur și simplu nu-l simpatiza. La un moment dat, și probabil foarte curând, va trebui să învețe să se descurce cu acest lucru.

Dar acum se gândea la planurile pe care le avea pentru ziua lui liberă. Fusese deja cu bicicleta la piața din Notting Hill Gate și-și cumpărase fructe și legume organice și carne proaspătă pentru weekend, intenționând să-i ducă o parte din ele și mamei sale în după-amiaza aceea. Nu mai trecuse pe acasă de șase săptămâni și era timpul să dea un semn de viață, chiar și numai pentru a-și alina sentimentul sâcâitor că nu era un fiu prea grijuliu.

Iar seara va găti cina pentru Beverly. Aceasta era o actriță de douăzeci și unu de ani care, după ce absolvise o școală de teatru, obținuse un mic rol într-un serial consacrat de televiziune, a cărui acțiune se petrecea într-un sat din Suffolk. O întâlnise la supermarketul din apropiere, un loc bine-cunoscut de întâlnire pentru singuratici sau pentru cei care momentan n-aveau pe nimeni în viața lor. După ce-l studiase pe furiș un minut, Beverly făcuse prima mișcare rugându-l să-i dea o cutie de pastă de tomate aflată foarte sus pe raft. Benton fu vrăjit de înfățișarea ei, de fața delicată și ovală, de părul negru și

drept tuns cu breton şi ochi vag oblici, care-i dădeau un aer atrăgător de delicateţe orientală. De fapt era englezoaică get-beget, provenind din acelaşi mediu ca şi el. S-ar fi simţit perfect în sufrageria mamei lui. Dar Beverly se dezbărase de năravurile sociale ale clasei de mijloc şi de accent, şi-şi schimbase prenumele banal pentru a-şi însufleţi cariera. Rolul ei din serial – fiica nebunatică a cârciumarului local – acaparase imaginaţia publicului. Existau zvonuri că personajul ei avea posibilităţi interesante de dezvoltare – un viol, un copil din flori, o aventură cu organistul bisericii, poate chiar şi o crimă, deşi, bineînţeles, nu moartea ei sau a copilului. După cum îi spusese lui Benton, publicului nu-i place să vadă copii omorâţi. Pe firmamentul sclipitor şi efemer al culturii pentru mase, Beverly devenea o vedetă.

După ce făceau sex – lui Beverly îi plăcea sexul inventiv, prelungit, dar enervant de igienic – îşi făcea exerciţiile de yoga. Rezemat într-un cot pe pat, Benton îi privea contorsiunile extraordinare cu o afecţiune fascinată şi indulgentă. În aceste momente, ştia că e periculos de aproape de dragoste, dar nu avea nici o speranţă că aventura va dura. Beverly vorbea cu pătima unui predicator fanatic despre pericolele promiscuităţii, prefera monogamia „în serie“, dar cu o limită de timp definită cu grijă pentru fiecare partener. Îi explicase că, în general, starea de plictiseală apărea cam după şase luni. Erau acum împreună de cinci şi, deşi Beverly nu spusese încă nimic, Benton nu se aştepta ca felul în care făcea dragoste sau gătea să-l fi calificat pentru o perioadă mai lungă.

Îşi scotea cumpărăturile din pungi şi le punea în frigider când începu să sune mobilul pe care-l ţinea pe noptieră. În fiecare seară îl verifica dacă e la locul lui. Dimineaţa, când pleca la serviciu, la îndatoririle lui, îl strecura în buzunar, dorindu-şi din toată inima să-l audă sunând. Acum trânti uşa frigiderului şi se repezi să răspundă, de parcă s-ar fi temut că ar putea să se oprească din sunat. Ascultă mesajul scurt,

zise un „Da, domnule“ şi închise. Toate planurile îi fuseseră date peste cap.

Ca întotdeauna, avea geanta pregătită. I se spusese să-şi ia aparatul de fotografiat şi binoclul, amândouă fiind de o calitate superioară celor deţinute de ceilalţi membri ai echipei. Prin urmare, vor fi singuri, vor merge acolo fără întăriri, fără fotograf sau criminalişti. Misterul îl făcu să fie şi mai nerăbdător. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să dea două telefoane scurte, unul mamei sale şi unul lui Beverly. Bănuia că le va cauza amândurora o uşoară nemulţumire, dar nici o durere. Într-o stare de expectativă fericită, deşi pe jumătate temătoare, îşi întoarse atenţia asupra provocării care-l aştepta pe insula aceea încă necunoscută.

Partea întâi

Moarte pe insulă

1

Cu o zi înainte, la ora şapte dimineaţa, în Atlantic Cottage din insula Combe, Emily Holcombe ieşi de la duş, îşi legă un prosop în jurul brâului şi începu să se ungă cu cremă hidratantă pe braţe şi pe gât. Începuse această rutină zilnică cu cinci ani în urmă, la împlinirea vârstei de şaptezeci şi cinci de ani, neavând nici o speranţă că ar putea alina ravagiile vârstei mai mult decât temporar, dar nici nu-i păsa prea mult. În tinereţe şi la vârsta mijlocie n-o preocupase în mod deosebit felul cum arăta şi uneori se întreba dacă nu era oarecum inutil şi puţin cam umilitor să înceapă aceste ritualuri care consumau atât de mult timp, ştiind că rezultatele nu vor bucura pe nimeni în afară de ea. Dar oare chiar dorise vreodată să bucure pe altcineva? Întotdeauna arătase bine, unii o consideraseră chiar frumoasă, dar, cu siguranţă, nu genul drăgălaş, ci cu trăsături puternice şi pometi înalţi, cu ochi căprui mari şi sprâncene drepte, cu un nas îngust şi acvilin, şi o gură mare şi bine desenată, care putea părea înşelător de generoasă. Unii bărbaţi o găseau intimidantă; alţii – şi printre aceştia cei mai inteligenţi – se simţeau stimulaţi de spiritul ei acid şi răspundeau sexualităţii ei latente. Toţi iubiţii ei îi oferiseră plăcere, nici unul n-o făcuse să sufere, iar durerea pe care le-o provocase ea o uitase de multă vreme, de fapt nici chiar la momentul acela nu o împovărase de remuşcări.

Acum, când trecuse de vârsta pasiunilor, se întorsese pe insula iubită a copilăriei sale, la cabana de piatră de pe vârful

stâncii unde avea de gând să-şi petreacă restul vieţii. Nu intenţiona să lase pe cineva – şi în orice caz nu pe Nathan Oliver – să i-o ia. Îl respecta ca scriitor – la urma urmei, fusese recunoscut ca unul dintre cei mai mari romancieri ai lumii – dar ea personal nu considerase niciodată că un talent major, şi nici chiar geniul nu îi dau unui bărbat dreptul să fie încă şi mai egoist şi mai indulgent cu sine însuşi decât era normal la majoritatea bărbaţilor.

Îşi prinse ceasul pe mână. Ştia că Roughtwood luase deja tava cu ceaiul de dimineaţă, pe care i-o aducea fix la şase şi jumătate, şi că îi aşezase deja pe masă în sufragerie micul dejun: cereale şi marmeladă de casă, unt fără sare, cafea şi lapte cald. Nu va pune pâinea la prăjit decât în momentul în care o va auzi trecând de uşa de la bucătărie. Se gândi la Roughtwood cu satisfacţie şi oarecare afecţiune. Făcuse o alegere bună pentru amândoi. Roughtwood fusese şoferul tatălui ei şi, când Emily punea la punct ultimele detalii cu agentul de licitaţie pentru casa familiei de lângă Exmoor, ca ultim membru al familiei sale, şi îşi alegea cele câteva obiecte pe care dorea să le păstreze, Roughtwood o rugase să-i vorbească.

– Din moment ce doriţi să vă mutaţi pe insulă, doamnă, aş dori să candidez pentru postul de majordom.

Insula Combe era întotdeauna numită „insula“ de familie şi servitori, aşa cum Conacul Combe de pe insulă era numit doar „conacul“.

– Ce Dumnezeu să fac eu cu un majordom, Roughtwood? N-a mai fost un majordom aici de pe vremea bunicului meu, iar eu n-am nevoie de şofer. Nu e permis accesul vehiculelor pe insulă, în afară de maşina de teren pentru livrarea alimentelor la cabane, după cum ştii prea bine.

– Am folosit cuvântul majordom, doamnă, ca termen general. De fapt mă gândeam la îndatoririle unui valet, dar, ştiind că s-ar putea înţelege că servesc un domn, cuvântul majordom mi s-a părut mai convenabil, deşi nu întru totul precis.

– Ai citit prea mult P. G. Woodehouse, Roughtwood. Ştii să găteşti?

– Meniul meu e destul de limitat, doamnă, dar sunt sigur că l-aţi găsi satisfăcător.

– Ei, mă rog, probabil nu va fi prea mult nevoie să găteşti. Masa de seară se serveşte la conac şi probabil mă voi duce acolo mereu. Dar cât de sănătos eşti? Drept să-ţi spun, nu mă văd deloc în rolul de infirmieră şi n-am nici o răbdare cu bolile, nici ale mele, nici ale altora.

– Nu am găsit necesar să consult un doctor de douăzeci de ani, doamnă. Şi sunt cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr decât dumneavoastră, dacă-mi permiteţi să spun asta.

– În mod firesc mă pot aştepta să mor înaintea ta. Iar când se va întâmpla asta, nu vei avea unde să locuieşti pe insulă. Nu aş vrea să te trezeşti pe drumuri la şaizeci de ani.

– Asta nu va fi nici o problemă, doamnă. Am o casă în Exeter, pe care o închiriez, cu mobilă cu tot, pe termen scurt, de obicei unor profesori de la universitate. Am de gând să mă retrag acolo când va veni vremea. Am o afecţiune specială pentru acel oraş.

„De ce Exeter?" se mirase ea. Oare ce rol jucase Exeter în trecutul misterios al lui Roughtwood? La urma urmei, Exeter nu e un oraş care să trezească o afecţiune puternică decât, poate, locuitorilor lui.

– Atunci putem încerca acest experiment. Va trebui să mă consult şi cu ceilalţi membri ai consiliului. Asta va însemna că Trustul va trebui să-mi ofere două cabane, preferabil una lângă cealaltă. Nu-mi închipui că i-ar conveni unuia dintre noi să împartă aceeaşi baie.

– Cu siguranţă aş prefera o cabană separată, doamnă.

– Atunci o să văd ce se poate aranja şi putem încerca pentru o lună. Dacă nu ni se potriveşte aranjamentul, ne putem despărţi fără nici o supărare.

Asta se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani şi erau încă împreună. Roughtwood se dovedise a fi un servitor

excelent şi un bucătar surprinzător de bun. Din ce în ce mai des se trezise servind cina la Atlantic Cottage, şi nu la conac. Roughtwood îşi lua două concedii pe an, fiecare de exact zece zile. Emily nu avea nici cea mai mică idee unde mergea şi ce făcea, şi evident nici el nu se gândise vreodată să-i spună. Emily Holcombe considerase întotdeauna că cei care locuiau aproape tot timpul pe insulă evadau, de fapt, de ceva, chiar dacă, asemenea ei, doar de nemulţumirile atât de comune celor din generaţia sa, încât nici nu meritau analizate: zgomotul, telefoanele mobile, vandalismul, beţivii mizerabili şi grosolani, corectitudinea politică, ineficienţa şi atacurile împotriva excelenţei, numită acum elitism. Nu-l cunoştea mai bine acum decât îl cunoscuse când era şoferul tatălui ei şi nu-l vedea decât rareori, un chip pătrăţos şi imobil, cu ochii pe jumătate ascunşi de chipiul de şofer, cu părul neobişnuit de blond pentru un bărbat, tuns cu precizie în formă de semilună pe ceafa groasă. Ajunseseră la o rutină plăcută amândurora. În fiecare după-amiază la ora cinci jucau împreună un joc de scrabble în cabana ei, după care beau un pahar sau două de vin roşu – singurul moment când mâncau sau beau împreună –, apoi el se întorcea în locuinţa lui pentru a-i pregăti cina.

Roughtwood era acceptat ca parte a vieţii pe insulă, dar Emily bănuia că această existenţă privilegiată, cu îndatoriri atât de puţine, provoca resentimente nerostite celorlalţi membri ai personalului. Roughtwood avea propriile îndatoriri nescrise, dar chiar şi în rarele momente de urgenţe nu se oferea să ajute pe nimeni. Toţi credeau că îi era devotat ei, fiind ultima membră a familiei Holcombe; ea însă nu credea asta şi, oricum, nu i-ar fi făcut plăcere să fie adevărat. Dar, în sinea ei, recunoştea că Roughtwood devenea aproape periculos de indispensabil.

Intră în dormitorul cu cele două ferestre ce aveau vedere atât spre mare, cât şi spre insulă. Se duse la fereastra dinspre nord şi o deschise. Fusese o noapte furtunoasă, dar acum

vântul nu mai era decât o briză mai energică. Dincolo de terenul din faţa verandei se ridica o mică movilă de pământ şi chiar în vârful ei stătea o siluetă tăcută şi încremenită ca o statuie. Nathan Oliver se uita fix la cabana ei. Nu era decât la douăzeci de metri distanţă, deci, cu siguranţă, o văzuse. Se trase de la fereastră, dar continuă să-l privească la fel de atent pe cât ştia că o priveşte el. Nici acum nu se mişca, trupul lui imobil contrasta cu părul alb răvăşit de vânt. Ar fi semănat cu un profet din Vechiul Testament care-i blestemă pe păcătoşi, dacă n-ar fi fost atât de straniu de nemişcat. Stătea cu ochii fixaţi pe cabană cu o dorinţă concentrată care, după părerea ei, depăşea cu mult motivul raţional pe care-l invoca mereu când zicea că doreşte cabana – acela că venea pe insula Combe însoţit mereu de fiica lui Miranda şi de redactorul său Dennis Tremlett şi că avea nevoie de mai mult spaţiu locuibil. Atlantic Cottage, singura cabană dublă de pe insulă, era cea mai râvnită. Oare, asemenea ei, avea nevoie şi el să audă zi şi noapte zbuciumul mareei izbindu-se în ţărmul stâncos la zece metri dedesubt? La urma urmelor, aceasta era cabana în care se născuse şi unde locuise până la şaisprezece ani, când părăsise insula fără nici o explicaţie pentru a deveni scriitor. Oare acesta să fie motivul adevărat, adânc? Ajunsese să creadă că îl va părăsi talentul departe de acest loc? Era cu doisprezece ani mai tânăr decât ea, dar poate presimţea că munca lui, poate întreaga lui viaţă, se apropia de sfârşit şi că nu-şi va găsi liniştea decât în locul unde se născuse.

Pentru prima dată se simţi ameninţată de puterea voinţei lui. Şi nu avea niciodată să scape de el. De şapte ani îşi făcuse obiceiul să vină pe insulă la fiecare trei luni şi să rămână exact două săptămâni. Chiar dacă nu reuşea s-o facă să se mute – şi cum ar fi putut? – prezenţa lui repetată pe Combe îi tulbura tihna. Puţine lucruri o speriau atât de mult ca iraţionalitatea. Obsesia lui Oliver nu era cumva un simptom de rău augur a ceva chiar mai tulburător? Oare

înnebunea? Rămase privindu-l mai multă vreme, nevoind să coboare la micul dejun, în timp ce el stătea acolo, şi trecură cinci minute până îl văzu în sfârşit întorcându-se şi dispărând dincolo de creasta dealului.

2

Nathan Oliver avea o rutină clară când era la Londra şi nu şi-o schimba decât foarte puţin atunci când venea pe insula Combe de patru ori pe an. În timpul şederii pe insulă el şi fiica lui trăiau de obicei ca şi ceilalţi oaspeţi. Dan Padgett le aducea în fiecare dimineaţă un prânz uşor, de obicei supă, carne rece şi salată, conform instrucţiunilor pe care Miranda le comunica prin telefon menajerei, doamna Burbridge, care le transmitea la rândul ei bucătăresei. Cina o luau fie la cabană, fie în conac, dar Oliver prefera să mănânce în Peregrine Cottage şi Miranda gătea.

Vineri dimineaţă, timp de patru ore, lucrase cu Dennis Tremlett, revăzându-şi ultimul roman. Prefera să facă toate corecturile pe şpalturi, şi nu pe manuscris, o excentricitate pe care editura trebuise în cele din urmă să o accepte, deşi prezenta oarecare inconveniente. Corecta enorm, făcând schimbări chiar şi la firul acţiunii, scriind pe dosul paginilor cu scrisul lui minuscul şi drept, trecând apoi paginile lui Tremlett care le recopia mai lizibil pe alt exemplar. La ora unu se opriseră să ia prânzul, pe la două terminaseră de mâncat. Miranda spălase vasele şi le aşezase pe etajera de pe verandă. Tremlett plecase mai devreme să mănânce în sufrageria personalului. Oliver se culca de obicei după-masă până la trei şi jumătate, când Miranda îl trezea şi beau împreună ceaiul. Astăzi însă se hotărâse să sară peste ora de odihnă şi să facă o plimbare

până în port, ca să fie acolo când barcagiul, Jago, va aduce şalupa. Dorea neapărat să afle dacă proba de sânge recoltată de Joanna Staveley cu o zi înainte ajunsese în siguranţă la secţia de patologie a spitalului.

Miranda dispăruse pe la două şi jumătate, cu binoclul agăţat de gât, spunându-i că se duce să privească păsările pe coasta de nord-vest. Puţin timp după aceea, Oliver aşeză cu grijă cele două seturi de copii ale romanului în sertarul biroului şi ieşi din cabană lăsând uşa descuiată, şi o luă pe cărarea abruptă şi pietroasă de-a lungul crestei stâncoase care ducea până jos în port. Miranda pornise evident în mare viteză – Oliver se uită cu atenţie peste tot în jur şi nu zări nici urmă de ea.

Se căsătorise la treizeci şi patru de ani, şi nu luase această hotărâre atât dintr-un impuls sexual sau ca o nevoie psihologică, cât din convingerea că era ceva în neregulă cu un bărbat heterosexual care rămânea celibatar – ori era supărător de excentric ori, chiar mai ruşinos, era incapabil să atragă o parteneră potrivită. Nu se aştepta să întâmpine dificultăţi deosebite în această privinţă, dar era pregătit să aştepte o vreme. La urma urmei, era o partidă foarte bună pentru oricine; nu avea de gând să suporte umilinţa unui refuz. Însă, în cele din urmă, deşi nu începuse cu deosebit de mult entuziasm, îşi îndeplinise misiunea neaşteptat de rapid şi direct. După numai două luni de cine la restaurant şi din când în când câte o noapte petrecută împreună într-un motel discret de ţară, se convinse că Sydney Bellinger ar fi o alegere potrivită, iar ea îi arătase clar că-i împărtăşea părerea. Sydney Bellinger îşi căpătase deja o reputaţie ca distins ziarist politic; confuzia creată din când în când de prenumele ambivalent fusese de fapt un avantaj. Iar dacă frumuseţea ei teatrală se datora mai mult banilor, machiajului profesionist şi gustului impecabil în materie de îmbrăcăminte decât naturii, Nathan Oliver nu se simţise niciodată tras pe sfoară, nepretinzând niciodată

mai mult, cu siguranţă nu dragoste romantică. Oliver îşi controla întotdeauna apetitul sexual prea mult ca să se lase dominat de el, iar nopţile petrecute împreună îi dăruiseră exact atâta plăcere pe cât se aşteptase să primească de la o femeie. Ea era cea responsabilă cu seducţia, el pur şi simplu accepta. Se gândea că şi ea considera legătura dintre ei avantajoasă şi asta i se părea absolut rezonabil; căsătoriile cu cel mai mare succes sunt întotdeauna bazate pe faptul că amândoi partenerii au senzaţia că au făcut un târg extrem de profitabil.

Menajul lor ar fi putut dura şi acum – deşi nu contase niciodată pe permanenţă –, dacă nu s-ar fi născut Miranda. Oliver îşi asumase responsabilitatea cea mai mare în această privinţă. Pe la treizeci şi şase de ani se trezise pentru prima dată în el o dorinţă iraţională: dorinţa de a avea un fiu, un copil, gândindu-se că, ateu convins fiind, asta îi va oferi, chiar dacă prin intermediar, speranţa nemuririi. La urma urmei, toată lumea consideră că a fi părinte este unul dintre absoluturile existenţei omeneşti. Naşterea lui nu o avusese nici o clipă sub control, moartea era inevitabilă şi, probabil, va fi la fel de inconfortabilă ca şi naşterea, dar ajunsese să-şi controleze cât de cât libidoul. Aşa că nu-i mai rămânea decât să fie tată. A nu aduce acest tribut universal de speranţă al umanităţii ar fi însemnat o lacună în experienţa sa de romancier, care i-ar fi putut limita talentul. Naşterea fusese însă un dezastru. În ciuda clinicii extrem de scumpe, travaliul fusese prelungit şi se desfăşurase prost, ultimele etape ale naşterii prin forceps fuseseră spectaculos de dureroase, iar anestezicele mult mai puţin eficiente decât sperase Sydney. Tandreţea viscerală pe care Oliver o simţise scânteind vag când îşi văzuse pentru prima dată fiica goală, însângerată şi lipicioasă pierise rapid. Se îndoia că Sydney o simţise măcar vreo clipă. Poate fusese de vină şi pentru faptul că fetiţa fusese dusă imediat la Terapie Intensivă.

– Nu ai vrea să ţii fetiţa în braţe? o întrebase pe Sydney când o vizitase prima dată.

Sydney își răsucea capul agitată pe perne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mă odihnesc! Dacă se simte la fel de plină de sânge ca mine, nu cred că vrea să fie trambalată de colo-colo chiar acum.

– Cum vrei să-i spunem?

Încă nu discutaseră despre asta.

– Eu m-am gândit la Miranda. Pare a fi un miracol că a supraviețuit. E un nenorocit de miracol că am supraviețuit eu – și crede-mă, nenorocit e cuvântul potrivit. Vino înapoi mâine, te rog. Acum trebuie să dorm. Și spune-le că n-am chef să văd nici un vizitator. Dacă te gândești la albumul tradițional de familie, cu soția sprijinită în perne, îmbujorată de triumf matern și ținând un brațe un bebeluș prezentabil, poți să-ți iei gândul chiar acum. Și-ți mai spun, să știi de pe-acum, s-a terminat cu treaba asta afurisită.

Sydney fusese o mamă mai mult absentă; când era cu fetița în casa lor din Chelsea era mai afectuoasă decât se așteptase el, dar de obicei era plecată în străinătate. Acum avea și el bani, așa că venitul lor comun era suficient pentru o dădacă, o menajeră și servitori de zi. Biroul lui de la etaj era un teritoriu interzis pentru copil, dar, când ieșea de acolo, Miranda îl urma peste tot ca un cățeluș, închisă în sine și vorbind doar rareori, însă aparent mulțumită. Dar nu se putea să țină mult.

Când Miranda avea patru ani, într-una dintre vizitele ei acasă, Sydney spusese:

– Nu se mai poate continua așa. Are nevoie de compania altor copii. Sunt școli unde se primesc și copii mici de trei ani. O s-o rog pe Judith să se intereseze.

Judith era asistenta ei personală, o femeie de o eficiență formidabilă. În chestiunea aceasta se dovedi nu numai eficientă, ci și surprinzător de sensibilă. Adună broșuri, făcu vizite, luă recomandări. În cele din urmă reuși să-i adune pe amândoi soții împreună și le dădu raportul, având un dosar imens în mână.

– High Trees, de lângă Chichester, pare a fi cel mai bun. E o clădire plăcută cu o grădină foarte mare, nu departe de mare. Copiii păreau fericiți când am fost acolo, am vizitat bucătăria și după aceea am luat masa în aripa copiilor mai mici, pe care ei o numesc creșă. Mulți dintre copii au părinții la serviciu în străinătate și directoarea pare mai preocupată de sănătatea și fericirea generală a copiilor decât de rezultate academice deosebite. Dar ați spus că Miranda nu dă semne că ar fi prea dotată din punct de vedere intelectual, așa că asta s-ar putea să nu conteze prea mult. Cred că va fi fericită acolo. Pot aranja o vizită, dacă vreți să o întâlniți pe directoare și să vedeți școala.

– Pot să-mi iau o după-amiază liberă miercuri și ar fi bine să vii și tu atunci, zise Sydney. Ce va zice lumea dacă s-ar ști că am trimis-o la școală și numai unuia dintre noi i-a păsat suficient de mult să meargă să vadă unde-a ajuns?

Așa că s-au dus împreună, distanți și străini ca niște inspectori școlari oficiali. Sydney jucă la perfecție rolul mamei grijulii. Făcu o analiză absolut impresionantă a nevoilor fiicei și a speranțelor pe care și le făcuseră pentru ea. Oliver de-abia aștepta să ajungă în birou să o transcrie. Dar copiii păreau într-adevăr fericiți, așa că în mai puțin de o săptămână o trimiseră pe Miranda acolo. Copiii puteau rămâne la școală și pe timpul vacanței și, în puținele ocazii când le era convenabil s-o aducă acasă pentru a petrece o parte a vacanței cu ei, Mirandei părea să-i fie dor de High Trees. După High Trees urmă o școală cu internat care oferea o educație rezonabilă împreună cu grija aproape maternă pe care Sydney o considera de dorit. Fata nu terminase încă liceul, când Oliver își spuse că nu era câtuși de puțin capabilă să treacă de examenul de admitere la colegiile de fete Cheltenham sau St. Paul.

Oliver și Sydney divorțară când Miranda avea șaisprezece ani. Oliver se mirase de verva cu care Sydney îi catalogase defectele.

– Eşti un bărbat de-a dreptul îngrozitor, egoist, grosolan, jalnic! Chiar nu-ţi dai seama că-i storci de viaţă pe toţi oamenii din jurul tău, că-i foloseşti? De ce ai vrut să fii de faţă când s-a născut Miranda? Sângele şi mizeria nu te atrag chiar aşa de mult. Şi cu siguranţă n-ai fost acolo să mă sprijini pe mine. Dacă ai simţit ceva pentru mine a fost dezgust fizic. Te-ai gândit că ţi-ar plăcea să scrii despre o naştere, şi ai scris despre o naştere. Însă trebuia să fii de faţă, nu-i aşa? Trebuia să asculţi, şi să priveşti, şi să observi. De-abia după ce ai prins corect toate detaliile fizice eşti în stare să faci toate analizele alea psihologice, să creezi toată umanitatea aceea. Ce a scris în recenzia din ultimul număr din *The Guardian?* Foarte aproape de a deveni un Henry James modern! Şi, bineînţeles, te pricepi la cuvinte. Asta recunosc. Ei bine, şi eu mă pricep. Nu am nevoie de talentul tău, de reputaţia ta, de banii tăi sau de ocazionala atenţie în pat. Cel mai bine ar fi să divorţăm în mod civilizat. Eu, una, n-am chef să fac un scandal în care să arăt lumii ce greşeală am făcut. E bine că tocmai am primit slujba asta la Washington. Asta o să mă ţină acolo în următorii trei ani.

– Dar Miranda? zisese el. Pare nerăbdătoare să termine şcoala.

– Aşa zici tu. Fata asta nu vorbeşte nimic cu mine. Vorbea când era mică, dar acum nimic. Numai Dumnezeu ştie ce-o să faci cu ea. Mie nu mi se pare că o interesează ceva pe lumea asta.

– Cred că o interesează păsările; cel puţin are atârnate pe peretele din camera ei imagini decupate cu păsări.

Pe neaşteptate, se simţi mulţumit de sine. Uite că observase ceva despre Miranda care lui Sydney îi scăpase. Cuvintele lui erau o dovadă a faptului că era un tată responabil.

– Ei bine, n-o să găsească păsări în Washington. Mai bine ar sta aici. Ce Dumnezeu să fac cu ea?

– Dar eu ce să fac? Ar trebui să fie cu mama ei.

Sydney izbucni în hohote de râs.

– Ei, hai acum, sunt sigură că poţi să zici ceva mai inteligent. De ce n-o laşi să aibă grijă de tine? Ai putea să-ţi petreci toate vacanţele pe insula aia unde te-ai născut. Ar trebui să fie destule păsări acolo pentru ea. Şi ai economisi salariul unei menajere.

Economisise într-adevăr salariul şi pe Combe erau destule păsări, deşi pe măsură ce creştea Miranda arăta mult mai puţin entuziasm pentru păsări decât în copilărie. Cel puţin la şcoală învăţase să gătească. Abandonase şcoala la şaisprezece ani fără nici o calificare în afară de asta, cu o foaie matricolă mediocră, iar următorii şaisprezece ani trăise şi călătorise cu el pe post de menajeră fără contract, eficientă şi tăcută, fără să se plângă, aparent mulţumită. Oliver nu considerase niciodată necesar să-i ceară părerea în legătură cu cele patru migraţii desfăşurate aproape ceremonios în fiecare an din casa lor din Chelsea în Combe, tot aşa cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-l consulte pe Tremlett. I se părea perfect normal ca amândoi să fie complet la dispoziţia sa şi a talentului său. Dacă l-ar fi luat cineva la întrebări – şi nu-l luase nimeni niciodată, nici măcar impulsurile lăuntrice atât de enervante pe care ştia că alţii le-ar numi conştiinţă – ar fi avut răspunsul pregătit: amândoi îşi aleseseră acest fel de viaţă, erau plătiţi adecvat, bine hrăniţi şi cazaţi. În turneele lui în străinătate călătoreau împreună cu el şi dispuneau de lux. Nici unul nu părea să vrea sau să fie calificat să obţină ceva mai bun de la viaţă.

Ceea ce îl surprinsese cu şapte ani în urmă când se reîntorsese în Combe fu emoţia cu care coborâse pe mal din şalupă. Se lăsase în voia acestei euforii cu toată imaginaţia romantică a unui copil; un cuceritor luând triumfător în posesie teritoriul pentru care luptase, un explorator care descoperise în sfârşit un tărâm de legendă. Şi, în noaptea aceea, stând în faţă la Peregrine Cottage şi privind coasta îndepărtată a

Cornwallului, îşi dădu seama că făcuse bine că se întorsese. Aici, în tihna pe care i-o oferea acest loc înconjurat de apele mării, inexorabilul proces de degradare fizică şi-ar putea încetini ritmul, aici şi-ar putea recăpăta inspiraţia.

Încă din prima clipă în care o revăzuse, ştiu că îşi doreşte din tot sufletul Atlantic Cottage. Se născuse în acea căsuţă de piatră, răsărită parcă din ţărmul stâncos, şi tot acolo trebuia să moară. Această nevoie copleşitoare era susţinută de consideraţii de spaţiu şi confort, dar mai exista ceva în sângele lui, mult mai profund, care răspundea atotprezentului puls ritmic al mării. Bunicul lui fusese marinar şi murise pe mare. Pe vremuri, tatăl său fusese barcagiu, iar Nathan locuise cu el în Atlantic Cottage până la vârsta de şaisprezece ani, când reuşise în sfârşit să scape de crizele de furie făcute la beţie şi de efuziunile sentimentale care le urmau şi să plece în lume pentru a deveni scriitor. În anii următori, plini de greutăţi, de nesiguranţă şi singurătate, se gândea la Combe ca la un loc încărcat de emoţii violente, de pericole, o insulă unde nu trebuia să mai meargă deoarece în ea se păstrau ca într-o vrajă toate traumele uitate ale trecutului. Plimbându-se însă de-a lungul stâncilor către port, era uimit că se întorsese la Combe cu sentimentul că venea acasă.

3

De-abia se făcuse ora trei şi în biroul său de la etajul doi al conacului Combe, Rupert Maycroft lucra la estimările pentru următorul an financiar. La un birou asemănător de pe peretele opus, Adrian Boyde verifica în tăcere contabilitatea pentru trimestrul care se încheiase pe treizeci septembrie. Aceasta nu era o activitate favorită pentru nici unul din ei şi amândoi lucrau în tăcere, liniştea nefiind întreruptă decât de foşnitul hârtiilor. Maycroft se întinse în scaun şi-şi lăsă privirea să alunece pe peisajul care se vedea de la fereastra înaltă în arcadă. Vremea neobişnuit de caldă dura de câteva zile. Nu bătea decât un vânt foarte slab care abia dacă vălurea suprafaţa mării albastre ca în miezul verii, iar cerul era aproape fără nici un nor. În dreapta, pe un colţ de stâncă se înălţa vechiul far cu zidul strălucitor de alb şi acoperişul roşu în care era încastrat reflectorul acum defunct, un elegant simbol falic al trecutului, restaurat cu grijă, deşi nefolosit. Uneori era stânjenit de simbolismul lui. La stânga se întrezăreau braţele curbe ale intrării în port şi turnurile scunde ale luminilor de poziţie din port. Această privelişte şi această încăpere îl făcuseră să se hotărască să vină pe insula Combe.

Chiar şi acum, după optsprezece luni, se trezea uneori surprins că se află aici. Nu avea decât cincizeci şi opt de ani, era sănătos, pe cât putea să-şi dea seama mintea îi funcţiona încă la fel de bine. Şi totuşi, se pensionase mai devreme renunţând

bucuros la slujba de avocat de ţară pe care o avea. Moartea soţiei lui din urmă cu doi ani grăbise această hotărâre. Accidentul de maşină fusese şocant, aşa cum sunt, de altfel, întotdeauna accidentele mortale, oricât de conştienţi am fi că ele se pot produce. Plecase de la Warnborough la o întrunire a clubului de lectură care se ţinea într-un sat vecin, conducând cu prea mare viteză pe un drum îngust de ţară ce-i devenise periculos de familiar şi, la o curbă luată în mare viteză, se izbise din plin cu Mercedesul de un tractor. În săptămânile imediat următoare accidentului durerea îi fusese amorţită de formalităţile de după deces: ancheta, înmormântarea, teancul aparent nesfârşit de scrisori de condoleanţe la care trebuia să răspundă, vizita amânată la fiul şi nora sa, unde i se discutase viitorul de parcă nici nu ar fi fost de faţă. Dar la două luni după moartea ei fu copleşit de o tristeţe fără margini. Nu se aşteptase deloc să simtă asemenea durere, şi oricum nu aşa, amestecată cu remuşcări, vinovăţie şi un dor sfâşietor. Trustul Insulei Combe era unul dintre clienţii firmei lui. Membrii iniţiali ai consiliului de administraţie al trustului consideraseră Londra sediul întunecat al tuturor maşinaţiunilor şi vicleniilor având drept scop ruinarea provincialilor inocenţi, şi preferaseră să aleagă o firmă locală cu vechime şi prestigiu. Când aflase că se pensiona administratorul trustului, care locuia pe insulă, şi că ar putea ocupa chiar el poziţia aceasta până la numirea unui succesor, Maycroft profitase de ocazie şi îşi părăsise firma de avocatură. Se pensionase în mod oficial, astfel că separarea devenise definitivă. După două luni de la începerea activităţii sale pe insula Combe, i se oferi slujba în permanenţă dacă o dorea.

Fusese fericit să plece. Doamnele din Warnborough, majoritatea foste prietene ale lui Helen, făcuseră tot posibilul să-i aline plictiseala vieţii de provincie prin efuziunea intenţiilor lor binevoitoare. Maycroft parafrazase în sinea lui celebra afirmaţie a lui Jane Austen: „Un văduv proprietar al unei case

şi cu un venit confortabil trebuie cu siguranţă să-şi caute o soţie". Intenţiile lor erau bune, dar de la moartea lui Helen se simţea sufocat de atâta bunătate. Ajunsese să urască invitaţiile regulate la cină sau la prânz din fiecare săptămână. Oare chiar renunţase la slujbă şi se izolase aici doar ca să scape de avansurile nedorite ale văduvelor din împrejurimi? În momente de introspecţie, cum era cel prezent, îşi dădea seama că era posibil să fie adevărat. Eventualele înlocuitoare ale lui Helen semănau atât de mult, încât uneori de-abia le putea deosebi: de vârsta lui sau puţin mai tinere, cu chip plăcut şi câteva chiar frumoase, amabile, bine îmbrăcate şi îngrijite. Se simţeau singure şi presupuneau că şi el se simţea la fel. La fiecare serată sau cină se temea că va uita un nume, că va pune aceleaşi întrebări banale despre copii, vacanţe sau pasiuni pe care le mai pusese o dată, şi cu exact acelaşi interes prefăcut. Îşi imagina telefoanele îngrijorate pe care şi le dădeau una alteia după o perioadă atent măsurată: „Cum te-ai înţeles cu Rupert Maycroft? Părea fericit vorbind cu tine. Te-a mai sunat?" Nu o sunase pe nici una, dar ştia că într-o zi va suna, într-o stare de disperare, de singurătate sau de slăbiciune.

Hotărârea de a renunţa la poziţia de partener la firmă şi de a se muta – temporar, la început – pe insula Combe fusese întâmpinată cu declaraţii publice de regret, după cum se aşteptase. Toţi îi spuseseră cât avea să le lipsească, cât de mult îl preţuiau, dar acum realiză şocat că nimeni nu încercase măcar să-l convingă să se răzgândească. Se consolă cu gândul că fusese respectat – probabil chiar iubit de clienţii pe care-i avea de multă vreme, majoritatea moşteniţi de la tatăl său. Îl consideraseră tipul clasic de avocat de familie de modă veche, prieten, confident, protector şi sfătuitor. Le întocmise testamentele, le aranja eficient tranzacţiile de proprietate, îi reprezenta în faţa magistraţilor locali – pe care îi cunoştea pe toţi – când erau chemaţi în instanţă pentru mici încălcări ale legii, în marea majoritate amenzi pentru depăşirea vitezei sau

parcare în locuri nepermise. Cel mai grav caz fusese cel al soției unui preot local care furase dintr-un magazin, un scandal care oferise parohiei mai multe săptămâni de bârfe înfocate. Pledase în proces și pedeapsa fusese extrem de miloasă, doar o consultare medicală și o amendă moderată. Știa că mulți clienți îi vor simți lipsa, își vor aminti de el cu nostalgie, dar nu pentru multă vreme. Firma Maycroft, Forbes & Macintosh se va extinde, vor fi recrutați asociați noi, se vor amenaja birouri noi. Tânărul Macintosh urma să termine Facultatea de Drept anul viitor și deja își făcuse cunoscute câteva dintre planurile lui. Era convins că și fiul său, unicul copil al lui și Helen, va fi de acord cu ele. Acum lucra la o firmă din Londra cu peste patruzeci de avocați, cu un înalt grad de specializare, cu clienți deosebiți și cu un oarecare renume la nivel național.

Maycroft venise pe Combe de optsprezece luni. Spre surprinderea lui, rupt de rutina și siguranța care-i protejaseră ca o căptușeală sufletul, se simțea mult mai calm și liniștit aici, însă mult mai predispus la analiză. La început insula îl derutase. Ca orice altă formă de frumusețe, avea capacitatea să aline, dar și să tulbure. Îi predispunea pe oameni la introspecție, nu întotdeauna tristă, dar de cele mai multe ori suficient de minuțioasă încât să fie deranjantă. Cât de previzibili, cât de plăcuți îi fuseseră cei cincizeci și opt de ani de viață, copilăria ferită de orice greutăți, școala privată aleasă cu mare grijă, liceul mic, dar respectat, facultatea la Oxford. Alesese profesia tatălui său pur și simplu dintr-un vag sentiment de respect filial și știind că îl aștepta o slujbă sigură, nu din entuziasm sau – i se părea acum – pentru că asta își dorea. Se căsătorise mai degrabă după ce alesese fata potrivită dintre membrele cluburilor de tenis sau teatru din Warnborough decât din dragoste. Nu luase în viață o decizie cu adevărat grea, nu-l chinuise nici o îndoială, nu practicase nici un sport periculos, nu înfăptuise nimic spectaculos în afară de a-și îndeplini

conştiincios îndatoririle de serviciu. Se întreba acum dacă acesta era rezultatul faptului că era copil unic, preţuit şi ocrotit. Cuvintele pe care şi le amintea cel mai bine din copilărie erau sfaturi de genul: „Nu pune mâna acolo, dragă, e periculos“; „Nu te duce acolo, dragă, s-ar putea să cazi“; „În locul tău, aş fi mai rece cu ea, dragă, nu e exact genul de persoană pe care să o agreem, nu crezi?“

Se gândea că primele optsprezece luni petrecute pe Combe fuseseră destul de plăcute. Nimeni nu-l criticase în vreun fel. Dar îşi dădea seama că făcuse două greşeli, cu doi noi angajaţi, şi ştia că amândoi erau nişte alegeri foarte proaste. Daniel Padgett şi mama lui veniseră pe insulă la sfârşitul lui iunie 2003. Padgett îi scrisese, deşi nu lui personal, întrebând dacă era vreun post liber de bucătăreasă şi om bun la toate. Omul lor de serviciu de pe vremea aceea se apropia de pensionare şi i se păruse că scrisoarea bine scrisă, convingătoare şi însoţită de o recomandare sosise chiar la momentul oportun. Nu aveau nevoie de o bucătăreasă, dar doamna Plunkett sugerase că nu i-ar strica un ajutor în plus. Fusese însă o greşeală. Doamna Padgett era o femeie foarte bolnavă, care nu mai avea decât puţine luni de viaţă, şi se pare că voise să-şi petreacă aceste ultime luni pe insula pe care o văzuse în copilărie doar de departe în timpul unei excursii şi care devenise în mintea ei un fel de tărâm utopic, ca Shangri-La. Padgett îşi petrecuse majoritatea timpului având grijă de ea, ajutat de Joanna Staveley şi ocazional de doamna Burbridge, menajera. Nici una nu se plânsese de asta, dar Maycroft ştia că sufereau din cauza nesăbuinţei lui. Dan Padgett era foarte muncitor, dar, chiar dacă nu spunea nimic, reuşea să arate cât de puţin îi plăcea pe insulă. Maycroft o auzise pe doamna Burbridge spunându-i o dată doamnei Plunkett: „Bineînţeles, nu e de fapt de-aici, de pe insulă, şi acum că i-a murit mama sunt sigură că n-o să mai stea prea mult“.

„Nu e de-aici, de pe insulă“ era o condamnare fără drept de apel pe Combe.

Şi mai era şi fata de optsprezece ani, Millie Tranter. O angajase pentru că Jago, barcagiul, o găsise cerşind în Pentworthy, fără locuinţă, şi-l sunase să-l roage să-i dea voie s-o ia cu el pe şalupă până se vor face alte aranjamente pentru ea. Se pare că singurele variante erau s-o lase să fie agăţată de primul bărbat cu suflet de prădător sau s-o denunţe la poliţie. Millie venise, aşadar, cu şalupa şi primise o cameră în clădirea adiacentă, unde fuseseră pe vremuri grajdurile, şi o slujbă ca ajutor la spălătorie pentru doamna Burbridge şi la bucătărie pentru doamna Plunkett. Părea să se descurce, dar pe Maycroft îl sâcâia grija pentru viitorul lui Millie. Nu mai era de mult permis accesul copiilor pe insulă şi, deşi potrivit legii, Millie era adultă, avea toată imprevizibilitatea şi neastâmpărul unui copil. Nu putea deci rămâne prea mult pe Combe.

Maycroft aruncă o privire la chipul blând şi prelung, cu pielea palidă ce părea imună la soare şi vânt a colegului său, cu o şuviţă de păr negru care-i cădea pe frunte. Un intelectual tipic. Boyde era deja de câteva luni pe insulă când sosise Maycroft, şi fugea şi el de viaţă. Bărbatul ajunsese pe insula Combe prin intermediul doamnei Evelyn Burbridge; fiind văduvă de preot, mai avea încă unele legături cu lumea clericală. Nu întrebase pe nimeni direct, dar ca toată lumea de pe insulă, ştia că Boyde fusese preot anglican şi renunţase să mai slujească biserica, fie pentru că-şi pierduse credinţa, fie din cauza alcoolismului, fie dintr-un amestec al celor două. Maycroft însă nu se simţea capabil să înţeleagă cu adevărat nici unul dintre aceste motive. Pentru el vinul fusese întotdeauna o plăcere, nu o necesitate, iar faptul că obişnuia să meargă la biserică în fiecare duminică împreună cu Helen era felul lui de a arăta că era un bun englez, reprezentând în acelaşi timp o obligaţie agreabilă, lipsită de fervoare religioasă. Părinţii lui priviseră cu suspiciune orice formă de habotnicie, aşa că

orice exces care amenința ortodoxia lor atât de confortabilă era etichetat imediat de mama lui: „Noi suntem anglicani, dragă, nu facem noi chestii din astea". I se părea foarte straniu că Boyde demisionase pur și simplu pentru că începuse să aibă îndoieli despre dogmă; pierderea credinței în dogmă se pare că era un pericol pentru preoții Bisericii Angliei, dacă era să te iei după declarațiile publice ale unor episcopi. Dar pierderea Bisericii fusese câștigul lui. Nu-și mai putea nici măcar închipui să lucreze pe Combe fără Adrian Boyde la celălalt birou.

Se simți vinovat când își dădu seama că se uita pe geam de mai mult de cinci minute. Își îndreptă cu hotărâre ochii și atenția asupra hârtiilor din fața lui. Dar bunele lui intenții fură în zadar. Nici nu apucase să citească un cuvânt când se trânti ușa și intră cu pas săltat Millie Tranter. Millie venea foarte rar în birou, dar întotdeauna intra în același fel, părând să se materializeze înăuntru înainte să-i audă bătaia la ușă. Fără să încerce măcar să-și ascundă entuziasmul, Millie îl anunță:

– Este scandal mare în port, domnule Maycroft. Domnul Oliver a zis că trebuie să veniți imediat. Și-a pierdut cumpătul cu totul! Din cauza lui Dan. Zice că i-a pierdut proba de sânge sau așa ceva.

Millie părea complet invulnerabilă la frig. Acum sărbătorea ziua mai călduroasă purtând o pereche de blugi cu talie foarte joasă și un tricou micuț ce de-abia-i acoperea sânii ca de copil. Avea mijlocul gol și un cercel de aur în ombilic. Maycroft se gândi că ar trebui să-i vorbească doamnei Burbridge despre hainele lui Millie. Era adevărat că nici un vizitator nu avea cum s-o vadă prea mult, nici îmbrăcată, nici dezbrăcată, dar era convins că predecesorul lui nu ar fi tolerat să vadă pântecul gol al fetei.

– Ce făceai în port, Millie? Nu ar fi trebuit să o ajuți pe doamna Burbridge la cusut?

– Am terminat deja. Mi-a zis că pot să merg. M-am dus să-l ajut pe Jago să descarce.

– Jago poate să descarce singur. Cred că ar trebui să mergi înapoi la doamna Burbridge, Millie. Trebuie să aibă ceva de lucru şi pentru tine.

Millie îşi dădu teatral ochii peste cap, dar plecă fără să comenteze.

– De ce vorbesc întotdeauna cu fata asta ca un director de şcoală? zise Maycroft. Crezi că aş înţelege-o mai bine dac-aş avea o fiică? Ce crezi, o fi fericită aici?

Boyde îşi ridică privirea şi zâmbi.

– Nu-ţi face atâtea griji, Rupert. Doamna Burbridge spune că e foarte harnică şi se înţelege bine cu ea. E o plăcere să avem pe cineva aşa de tânăr aici. Când se va plictisi de insulă, va pleca.

– Presupun că Jago o atrage de fapt. Mereu e la Harbour Cottage. Tot ce sper e să nu creeze complicaţii. De Jago chiar că nu ne putem lipsi.

– Am senzaţia că Jago poate face faţă pasiunii unei adolescente. Dacă te îngrijorează gândul că Jago ar putea-o seduce – sau ea pe el, cum pare mult mai probabil – nu-ţi face griji. Sigur n-o să se întâmple.

– Eşti sigur?

– Da, Rupert, sunt sigur, zise Adrian blajin.

– Ei, mă rog, presupun că asta ar trebui să mă linişească. Nu cred c-am fost cu adevărat îngrijorat. Oricum mă îndoiam că Jago are timpul sau energia necesare pentru aşa ceva. Însă în general majoritatea oamenilor îşi găsesc timp şi energie pentru sex.

– Vrei să mă duc eu în port? întrebă Adrian.

– Nu, nu. Mai bine mă duc eu.

Boyde era ultima persoană pe care ar fi trimis-o să-l înfrunte pe Oliver. Maycroft se simţi pentru o clipă chiar iritat că sugerase aşa ceva.

Plimbarea până în port era una dintre activităţile lui preferate. De obicei traversa în pas vioi terasa din faţa conacului

şi cobora cărarea îngustă pietruită până la treptele dintre stânci şi debarcader. Portul se întindea sub el ca o ilustraţie colorată dintr-o carte de poveşti: cele două turnuri pitice cu luminile lor de amândouă părţile ale intrării înguste, cabana micuţă şi îngrijită a lui Jago Tamlyn, cu ghivecele mari de teracotă în care-şi planta muşcatele de vară, colacii de coardă pentru alpinism şi bornele imaculate de pe chei, apa liniştită din port, marea învolburată de dincolo de gura portului şi curenţii din depărtare. Uneori se ridica de la birou şi se ducea până în port când ştia că trebuie să sosească şalupa, aşteptându-i în linişte sosirea cu plăcerea atavică a oamenilor de pe insulă din toate timpurile care privesc sosirea unei nave îndelung aşteptate. Dar azi coborî ultimele trepte foarte încet, conştient că era studiat.

Oliver stătea pe debarcader spumegând de furie. Jago nu-l băga în seamă, ocupat cu descărcatul. Padgett însă era pământiu la faţă şi aştepta lipit de peretele cabinei ca şi cum ar fi fost în faţa unui pluton de execuţie.

– E vreo problemă? întrebă Maycroft.

Ce întrebare caraghioasă! Tăcerea absolută şi chipul palid al lui Oliver sugerau că Padgett făcuse o greşeală de neiertat.

– Ei, spune-i, ce aştepţi! izbucni Oliver. Nu sta aşa, spune-i!

Jago răspunse cu o voce impasibilă:

– Cărţile de la bibliotecă ale doamnei Burbridge, nişte pantofi şi nişte poşete ale doamnei Padgett pe care le ducea Dan la un centru Oxfam şi proba de sânge a domnului Oliver s-au pierdut peste bord.

Oliver interveni cu vocea controlată, dar tremurând de nervi:

– Observă te rog ordinea. Cărţile de la bibliotecă ale doamnei Burbridge – evident o pierdere ireparabilă pentru biblioteca publică locală. O amărâtă de pensionară care-şi caută o pereche ieftină de pantofi la un magazin de mâna a doua va fi dezamăgită. Faptul că va trebui să mi se ia din nou

sânge nu are nici o importanţă în comparaţie cu aceste catastrofe absolut majore!

Jago se pregătea să mai zică ceva, dar Oliver îl arătă cu degetul pe Padgett.

– Lasă-l pe el să răspundă. Doar nu e copil. A fost vina lui.

Padgett încercă să pară demn.

– Aveam pachetul cu proba de sânge şi celelalte lucruri într-o sacoşă de stambă cu o curea pe umăr. M-am aplecat peste balustradă să mă uit la apă şi mi-a alunecat sacoşa în apă.

Maycroft se întoarse către Jago.

– N-ai oprit şalupa? Nu puteai să prinzi sacoşa cu ceva, o vergea sau mai ştiu eu ce?

– Erau pantofi în ea, domnule Maycroft. Pantofii erau grei şi s-au scufundat imediat. L-am auzit pe Dan că strigă, dar era prea târziu.

– Vreau să-ţi vorbesc, Maycroft, zise Oliver. Acum, te rog, în biroul dumitale.

Maycroft i se adresă lui Padgett:

– O să vorbim mai târziu.

Din nou îşi auzi vocea ca de director de şcoală. Era gata să adauge: „Nu te îngrijora aşa de tare", dar ştia că sugestia consolatoare din cuvintele astea n-ar face decât să-l înfurie şi mai tare pe Oliver. Însă expresia de teroare de pe chipul lui Padgett îl nelinişteа. Era evident cu totul nepotrivită cu gravitatea faptei. Cartea de la bibliotecă va fi plătită; pierderea pantofilor şi a poşetelor nu avea cum să provoace mai mult decât un regret sentimental pe care, la urma urmei, doar Padgett singur avea de ce să-l simtă. Era posibil ca Oliver să fie unul dintre acei nefericiţi care au o teamă patologică de ace, dar, dacă era aşa, de ce lăsase să i se ia sânge pe insulă? Un spital dintr-un oraş important ar fi avut aparatura necesară aplicării unei metode mai moderne, prin care de-abia se înţepa vârful degetului. Gândul acesta îi reaminti de testele de sânge pe care le făcuse soţia sa cu patru ani înainte,

când se trata pentru o tromboză pe care o dobândise în urma unui zbor lung cu avionul. Amintirea aceasta nu-i aduse nici o alinare venind la un moment atât de nepotrivit. Faţă în faţă cu chipul palid şi imobil al lui Oliver, pe care oasele ieşite în afară păreau să se fi transformat în stâncă, amintirea vizitelor la spital pe care le făcuse cu ea nu reuşi decât să-i adâncească sentimentul de inconfort. Helen i-ar fi spus: „Ia atitudine. Tu eşti stăpânul aici. Nu-l lăsa să te terorizeze. N-are nici o problemă cu adevărat gravă. Nu s-a întâmplat nici o nenorocire. N-o să moară dacă i se mai ia o dată sânge". Atunci de ce avea în momentul acesta convingerea iraţională că exact asta se va întâmpla?

Urcară cărarea până la conac în linişte, Maycroft potrivindu-şi paşii după ai lui Oliver. Îl văzuse cu doar două zile înainte la o întâlnire în biroul său în legătură cu Atlantic Cottage. Acum, aruncând o privire spre capul delicat care nu-i ajungea lui Maycroft decât până la umeri, cu părul alb şi des fluturat de briză, observă cu milă că în acest răstimp atât de scurt Oliver părea să fi îmbătrânit vizibil. Ceva – poate încrederea în sine, sau aroganţa, poate chiar speranţa – părea să se fi scurs din el. Înainta cu greutate, poticnindu-se la fiecare pas, capul acela fotografiat atât de des părând prea greu pentru trupul scund şi slăbit. Oare ce păţise? Nu avea decât şaizeci şi opt de ani, după standardele moderne de-abia trecuse de mijlocul vieţii, dar arăta de peste optzeci.

Boyde se ridică în picioare când intrară în birou şi, la un semn din cap al lui Maycroft, ieşi în tăcere. Oliver refuză scaunul, rezemându-se în schimb cu mâinile încleştate de spătarul lui şi privindu-l ţintă pe Maycroft în ochi. Când vorbi, vocea nu-i mai tremură, iar cuvintele fură rostite cu calm.

– Nu am decât două cuvinte de spus şi voi fi foarte scurt. Prin testament am împărţit ceea ce îmi lasă Trezoreria în mod egal între fiica mea şi Trustul Insulei Combe. Nu am alte obligaţii şi nici un interes în opere de binefacere, sau intenţia

de-a scuti statul de obligaţiile pe care le are faţă de cei mai năpăstuiţi dintre noi. M-am născut pe insula asta şi apreciez ceea ce face – sau cel puţin ceea ce a făcut. Dacă nu primesc asigurarea că voi fi bine-venit aici oricât de des doresc să vin şi că mi se va oferi locuinţa de care am nevoie pentru munca mea, îmi voi schimba testamentul.

– Nu vi se pare că e un răspuns cam drastic la ceea ce a fost evident un accident? întrebă Maycroft.

– N-a fost un accident. A făcut-o intenţionat.

– Ei, asta-i acum! Sigur că nu. De ce-ar fi făcut-o intenţionat? A fost o neglijenţă prostească, dar n-a fost un gest intenţionat.

– Sunt sigur c-a fost intenţionat. N-ar fi trebuit niciodată să i se permită lui Padgett să vină aici şi s-o aducă şi pe maică-sa. Femeia era pe moarte şi e clar că v-a minţit în legătură cu starea ei de sănătate şi capacitatea ei de muncă. Dar n-am venit aici să discut despre Padgett sau să vă învăţ cum să vă faceţi meseria. Eu am spus tot ce aveam de spus. Dacă nu se schimbă treburile pe aici îmi voi schimba testamentul de îndată ce plec de pe insulă.

– Asta va fi, bineînţeles, decizia dumneavoastră, zise Maycroft prudent. Nu pot să spun decât că îmi pare rău că sunteţi de părere că nu v-am tratat bine. Aveţi dreptul să veniţi aici oricând doriţi, asta reiese clar din actul de constituire al trustului. Orice persoană născută pe insulă are acest drept şi, din câte ştim noi, sunteţi singura persoană în viaţă care îndeplineşte această condiţie. Emily Holcombe are dreptul moral să locuiască în Atlantic Cottage. Dacă dânsa e de acord să se mute, cabana este a dumneavoastră.

– Atunci vă sugerez să-i spuneţi care este costul încăpăţânării ei.

– Asta e tot ce voiaţi să-mi spuneţi? zise Maycroft.

– Nu, nu e tot. Am spus că am două probleme de discutat. Cel de-al doilea lucru e că am de gând să locuiesc permanent

pe Combe de îndată ce se vor îndeplini toate aranjamentele necesare. Bineînțeles, voi avea nevoie de o locuință potrivită. Cât timp aștept hotărârea ce se va lua în legătură cu Atlantic Cottage, vă sugerez să renovați și măriți Peregrine Cottage pentru a o face măcar temporar acceptabilă.

Maycroft speră din toată inima să nu-și trădeze mâhnirea pe care o simțea.

– Desigur, o să-i informez pe membrii consiliului, zise el. Va trebui să analizăm actul de constituire a trustului. Nu sunt sigur că e permisă stabilirea permanentă a persoanelor care nu lucrează efectiv aici. Emily Holcombe are desigur acest drept prin actul de constituire.

– Textul actului este că nu i se poate refuza accesul pe insulă nici unei persoane care s-a născut pe Combe. Eu m-am născut pe Combe. Nu este menționată nici o limită de timp în ce privește durata șederii. Sunt sigur că veți vedea că e foarte posibil ceea ce doresc eu fără a fi nevoie să se schimbe în vreun fel termenii actului.

Se întoarse pe loc și ieși fără să mai spună nimic altceva. Maycroft se uită încremenit la ușa pe care Oliver o închisese brusc, aproape trântind-o, și se prăbuși în scaun copleșit de un sentiment acut de deprimare. Era o catastrofă. Își alesese această slujbă ca pe o opțiune temporară, un interval tihnit în care să se împace cu pierderea suferită, să-și evalueze viața și să-și aleagă o cale de urmat, iar acum era oare sortit să sfârșească în eșec și umilință? Membrii consiliului știau că Oliver era un om dificil, dar predecesorul lui îi făcuse față.

Nu o auzi pe Emily Holcombe bătând în ușă, o văzu numai apropiindu-se dintr-odată de el.

– Am vorbit cu Burbridge în bucătărie, zise ea. Millie trăncănea acolo despre nu știu ce problemă din port. Dan a scăpat proba de sânge a lui Oliver peste bord?

– Oliver a fost aici să se plângă de asta, zise Maycroft. Este extrem de supărat. Am încercat să-i explic că a fost un accident.

Ştia că se vedea cât de mâhnit era şi, cu siguranţă, asta nu-l punea într-o lumină prea bună.

– Ce accident ciudat, zise ea. Dar mă gândesc că mai poate da încă o probă. Sunt sigură că mai curge nişte sânge chiar şi printre venele lui supărăcioase. Nu ţi se pare că o iei prea în serios, Rupert?

– Asta nu e tot. Avem o problemă. Oliver ameninţă să taie trustul din testamentul său.

– Asta va fi neplăcut, dar în nici un caz o catastrofă. Nu suntem nici pe departe la sapă de lemn.

– A mai rostit o ameninţare. Vrea să locuiască aici în mod permanent.

– Ei bine, asta nu se poate. Absolut imposibil.

– S-ar putea să nu fie imposibil, zise Maycroft nefericit. Va trebui să analizez actul de constituire a trustului. E posibil să nu existe o variantă legală să-l oprim.

Emily Holcombe se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se întoarse spre el.

– Legal sau nelegal, trebuie să fie oprit. Dacă nimeni n-are curajul s-o facă, o voi face eu.

4

Miranda Oliver şi Dennis Tremlett descoperiseră ca prin miracol un loc perfect pentru ei: o depresiune cu iarbă pe stâncile mai scunde, la aproximativ o sută de metri la sud de capela mică de piatră şi la mai puţin de trei metri de râpa abruptă de doisprezece metri până la un mic intrând învolburat de mare. Micuţa depresiune era împrejmuită de toate părţile cu stânci înalte de granit şi nu era accesibilă decât dacă te strecurai printre bolovanii imenşi presăraţi pe versantul abrupt şi acoperit de tufişuri dese. Erau destule crengi groase de care să se ţină la coborâre, aşa că nu era un parcurs deosebit de greu, nici chiar pentru Dennis, care şchiopăta de un picior. Dar era foarte puţin tentant pentru oricine nu căuta un loc ascuns şi secret şi n-ar fi putut fi văzuţi decât de cineva care s-ar fi uitat peste marginea extremă a crestelor fărâmicioase din vârf. Miranda era perfect mulţumită să nu ţină cont de această posibilitate – dorinţa, fiorii de excitaţie şi speranţa atât de neaşteptate erau mult prea îmbătătoare să recunoască o eventualitate evident improbabilă şi să-şi facă griji. Dennis încercase să fie şi el la fel de sigur pe sine, forţându-se să pară pe cât de entuziast ştia că-l dorea şi avea ea nevoie. Pentru ea faptul că erau atât de aproape de marginea periculoasă a râpei nu făcea decât să-i confirme convingerea că erau într-un refugiu invulnerabil şi asta făcea dragostea lor chiar mai palpitantă.

În acest moment erau întinşi aproape unul de altul trupeşte, dar cu gândurile la mii de kilometri depărtare. Amândoi se uitau în sus, la cerul senin şi albastru, la norişorii albi şi clar desenaţi. Căldura neobişnuită a soarelui de toamnă încălzise bolovanii din jur, şi amândoi erau goi de la brâu în sus. Dennis îşi trăsese blugii pe el, deşi nu le închisese fermoarul, iar Miranda stătea cu fusta de catifea reiată mototolită pe coapse. Îşi aruncase restul hainelor într-o grămadă informă în apropiere şi binoclul peste ele. Acum că-şi satisfăcuse nevoile fizice cele mai urgente, Dennis simţea din nou natura din jur în mod aproape supranatural, cum se întâmpla întotdeauna pe insulă, urechile îi pulsau de la simfonia de sunete: tumultul mării, frământarea violentă şi învolburată a valurilor, ţipetele ocazionale şi tulburătoare ale pescăruşilor. Simţea mirosul ierbii zdrobite de sub ei şi pe cel chiar mai puternic al pământului, şi o aromă slabă pe jumătate dulceagă, pe jumătate acrişoară, pe care n-o recunoştea, de la smocul de plante cu frunze cărnoase ce se profilau strălucitor de verzi pe fundalul argintiu al granitului, mirosul de mare şi sudoare, de carne caldă şi sex.

O auzi pe Miranda scoţând un suspin moale şi satisfăcut de fericire, care îi provocă un şuvoi de tandreţe şi recunoştinţă. Se întoarse spre ea şi-i studie profilul liniştit. Întotdeauna arăta aşa după ce făceau dragoste, zâmbetul mulţumit şi misterios, chipul senin, arătând cu mult mai tânără, de parcă o mână magică îi ştersese toate semnele fine ce prevesteau împlinirea vârstei mijlocii. Fusese virgină prima dată când se iubiseră, dar uniunea lor disperată nu avusese nici o urmă de pasivitate sau de timiditate. Miranda se deschisese de parcă acest moment ar fi putut compensa toţi anii morţi ai vieţii ei de până atunci. Iar împlinirea sexuală îi provocase mai mult decât nevoia pe jumătate ascunsă a trupului de carne caldă şi vie, de dragoste. Îşi petrecuseră orele furate nu numai satisfăcându-şi necesităţile stringente ale dragostei

fizice, ci şi purtând discuţii în care dădea glas tuturor resentimentelor şi nefericirilor înăbuşite şi suprimate de atât de mult timp.

Ştia câte ceva despre viaţa pe care o ducea alături de tatăl ei; la urma urmei, o cunoştea de doisprezece ani. Dar dacă simţise milă, fusese doar o emoţie fugară, neatinsă de vreo urmă de afecţiune pentru ea. Eficienţa ei mult prea evidentă, rezerva ei, momentele când părea să-l trateze ca pe un servitor şi nu ca pe asistentul de încredere al tatălui ei, când aproape părea să nu bage de seamă că era şi el prezent, o făcuseră foarte intimidantă şi prea puţin atrăgătoare pentru el. Îşi spusese că era fiica tatălui ei. Oliver pretinsese întotdeauna îndeplinirea la perfecţiune a tuturor – nenumăratelor – sarcini pe care le dădea, mai ales atunci când era în turneele de publicitate din străinătate. Dennis se întrebase de multe ori de ce se mai obosea; cu siguranţă nu erau necesare din punct de vedere comercial. Oliver spunea oficial că pentru un scriitor e important să-şi întâlnească publicul, să le vorbească oamenilor care-i cumpără cărţile şi le citesc, să-şi asume micul serviciu de a le da autografe. Dennis însă bănuia că avea şi alte motive. Turneele acestea îi astâmpărau setea de afirmare publică a respectului, chiar a adoraţiei, sentimente pe care atâtea sute de mii de oameni le simţeau pentru el.

Dar toate turneele îi provocau un stres compensat printr-o stare de iritare şi nervozitate la care doar fiica lui şi Tremlett erau martori. Miranda se făcea urâtă de toată lumea rostind criticile şi pretenţiile pe care tatăl ei nu le spunea niciodată direct. Ea era cea care inspecta fiecare cameră de hotel ce i se repartiza lui Oliver, care-i pregătea baia când instalaţiile de apă rece, caldă sau duş erau prea complicate pentru el, care avea grijă să-i menţină sacrosancte orele libere, care se asigura că i se servea prompt exact mâncarea care îi plăcea, chiar şi la cele mai nepotrivite ore. Avea şi nişte metehne foarte ciudate. Miranda şi fata de la publicitate care-l însoţeau

trebuiau să aibă grijă ca toţi doritorii de autografe să-i prezinte numele scris clar în litere mari de tipar. Îndura de bunăvoie ore îndelungate de şedinţe de autografe fără să se plângă, dar în momentul în care îşi punea jos stiloul, nu tolera să-i fie solicitate dedicaţii din partea personalului librăriilor sau a prietenilor lor. Miranda le lua cu tact cărţile şi le ducea la hotel, promiţând că vor fi gata pe dimineaţă. Tremlett ştia că toată lumea o considera agasantă şi inutilă în aceste turnee, că eficienţa ei autoritară era comparată în dezavantaj cu bunăvoinţa celebrului ei tată. El însuşi primea mereu camere modeste în hoteluri. Însă erau oricum mult mai luxoase decât cele cu care se obişnuise el înainte, aşa că nu se plângea niciodată. Bănuia că şi Miranda ar fi primit acelaşi tratament dacă n-ar fi purtat numele Oliver sau dacă tatăl ei n-ar fi avut nevoie de ea oricând alături.

Acum, întins în linişte lângă ea, îşi aminti cum începuse legătura lor amoroasă. Erau într-un hotel în Los Angeles. Fusese o zi lungă şi stresantă şi la unsprezece şi jumătate Miranda terminase în sfârşit pregătirile de noapte ale tatălui ei. Dennis o văzuse la uşa camerei ei, rezemată pe jumătate de ea, cu umerii lăsaţi. Nu părea în stare să pună cardul în încuietoarea uşii şi, dintr-un impuls, Dennis i-l luase din mână şi descuiase în locul ei. Miranda avea chipul secătuit de puteri şi părea gata să plângă. Dennis o îmbrăţişase instinctiv şi o condusese aşa în cameră. Miranda se agăţă de el şi după câteva minute – acum nici nu mai ştia exact cum – buzele li se uniseră şi se sărutau pătimaş şoptindu-şi cuvinte incoerente de dragoste. Dennis se simţise ca pierdut într-o învălmăşeală de emoţii, dar cea mai puternică fusese trezirea bruscă a dorinţei şi se îndreptaseră spre pat firesc şi inevitabil, de parcă fuseseră dintotdeauna amanţi. Dar Miranda preluase controlul, cu blândeţe se desprinsese din îmbrăţişare şi ridicase telefonul. Comandase şampanie pentru doi şi poruncise de asemenea „să vină imediat, vă rog". Tot ea îl instruise să

aştepte în baie până sosea şampania, apoi agăţase semnul de „Nu deranjaţi“ la uşă.

Acum astea nu mai contau deloc. Miranda era îndrăgostită. Dennis o trezise la o viaţă de care Miranda se agăţă cu toată hotărârea încăpăţânată a celor lipsiţi de ea mult prea mult timp, ceea ce însemna că nu avea de gând să-i dea drumul. Dar Dennis îşi spuse că oricum nu voia să plece nicăieri. O iubea. Dacă nu asta e dragostea, atunci ce e? Şi el descoperise pentru prima dată senzaţii aproape înfricoşătoare prin intensitatea lor: triumful masculin al posedării unei femei, recunoştinţă pentru că putea oferi şi primi atâta plăcere, tandreţe, încredere în sine, eliberarea de teama că plăcerile solitare erau singurul fel de sex de care va avea parte vreodată, că nu era capabil de altceva şi, probabil, nici nu merita mai mult.

Acum însă, zăcând în epuizarea postcoitală, fu asaltat din nou de temeri. Frică, speranţă, planuri, toate i se învârtiră în cap ca nişte bile de loto. Ştia ce voia Miranda: să se căsătorească, să aibă o casă numai a lor, copii. Încercă să se convingă că şi el dorea acelaşi lucru. Ea era încântător de optimistă, lui i se părea un vis îndepărtat şi nerealist. Când vorbeau şi Miranda îi povestea planurile ei, Dennis încerca să nu i le spulbere, dar nu putea să le împărtăşească. Când ea revărsa un adevărat torent de imagini fericite, Dennis îşi dădea seama cu stupoare că de fapt Miranda nu-l cunoştea deloc pe tatăl ei. Părea straniu că propria fiică a lui Oliver, care trăia cu el şi călătorea cu el în întreaga lume, ştia mai puţin despre firea lui decât ştia el după numai doisprezece ani. Dennis ştia foarte bine că era prost plătit, că era exploatat, că nu căpătase niciodată rolul de confident adevărat al lui Oliver, că nu se apropia de acest statut decât atunci când lucrau împreună la un nou roman. Dar căpătase atât de mult în schimb: scăpase de zgomotul, violenţa şi umilinţa slujbei de profesor la o şcoală generală din oraş şi apoi de cea de redactor independent cu nesiguranţa unui venit oricum extrem de mic; satisfacţia de a

avea un rol în procesul creator, deşi foarte mic şi nerecunoscut oficial; să vadă cum o masă de idei incoerente se adună laolaltă pentru a forma un roman. Era meticulos ca redactor, fiecare simbol elegant, fiecare adăugire sau ştergere era o plăcere fizică pentru el. Oliver refuza să-şi lase manuscrisele să fie corectate de redactorii editurilor şi Dennis ştia foarte bine că era cu mult mai mult decât un simplu redactor şi corector pentru Oliver. Dennis ştia că nu va renunţa la el. Niciodată.

„Va fi posibil să continuăm ca până acum?“ se întrebă el. Orele furate care cu puţină şiretenie se puteau înmulţi. Viaţa secretă care ar face tot restul suportabil. Emoţia sporită a sexului pentru că era fructul oprit. Dar şi asta era imposibil. Chiar şi faptul că se gândea la asta era o trădare a dragostei şi a încrederii ei. Îşi aminti brusc nişte cuvinte uitate de mult, versuri dintr-o poezie – oare de Donne? „Nu e nimeni mai în siguranţă ca noi doi / Căci nu e cine să ne trădeze decât unul din noi.“ Chiar şi acum, când îi simţea căldura trupului gol, i se strecurase în minte trădarea ca un şarpe încolăcit şi somnoros, dar de nealungat.

Miranda se ridică în capul oaselor. Îşi dădea seama de câteva din gândurile lui. Asta era cel mai înspăimântător lucru când venea vorba de dragoste; avea senzaţia că-i înmânase cheia spre mintea lui şi că acum Miranda putea să intre acolo oricând dorea.

– Iubitule, o să fie bine, zise ea. Ştiu că-ţi faci griji. Dar nu-ţi face. Nu-i nevoie. Şi repetă cu încăpăţânare: O să fie bine.

– Are nevoie de noi. Se bazează pe noi. Nu ne va lăsa să plecăm. Nu va lăsa ca fericirea noastră să-i dea viaţa peste cap, să-i schimbe felul de viaţă, munca, obiceiurile. Ştiu că asta ar fi acceptabil pentru alţi oameni, dar nu şi pentru el. El nu se poate schimba. L-ar distruge ca scriitor.

Miranda se rezemă într-un cot şi-l privi drept în ochi.

– Iubitule, e ridicol ce spui. Şi chiar dac-ar trebui să renunţe la scris, chiar ar fi atât de rău? Există critici care spun deja că cea mai bună parte a operei sale e clar de domeniul trecutului. Şi, oricum, nu va trebui să se descurce fără noi. Putem să locuim în apartamentul tău, cel puţin la început şi să mergem la el zilnic. O să găsesc o menajeră de încredere care să doarmă în casa din Chelsea ca să nu fie singur noaptea. Poate chiar îi va conveni mai mult. Ştiu că te respectă şi cred că ţine la tine. Şi va vrea să fiu fericită. Sunt singurul lui copil. Îl iubesc. Şi el mă iubeşte pe mine.

Dennis nu fu în stare să-i spună adevărul, dar în cele din urmă zise foarte încet:

– Nu cred că iubeşte pe nimeni în afară de el însuşi. E ca un conductor. Emoţia trece prin el. O poate descrie, dar n-o poate simţi, nu sentimente pentru alţi oameni.

– Iubitule, ce vorbeşti? Nu se poate să fie aşa. Gândeşte-te la toate personajele acelea – la diversitatea lor, la bogăţia lor. Toţi criticii spun acelaşi lucru. Nu ar putea scrie aşa, dacă nu şi-ar înţelege personajele şi nu i-ar păsa de ele.

– Îi pasă cu adevărat de personajele lui, zise el. *El* este personajele lui.

Miranda se întinse deasupra lui, uitându-se în jos la el, aproape atingându-i obrajii cu sânii. Şi apoi, dintr-odată, încremeni. Dennis îi privi chipul devenit brusc alb ca varul de spaimă. Apoi se uită şi el în sus. Pentru o clipă se simţi dezorientat şi nu văzu decât o siluetă neagră, nemişcată şi sinistră, plantată la marginea extremă a vârfului cel mai înalt, decupându-se în lumină. Apoi însă înţelese ce vedea. Silueta deveni reală şi uşor de recunoscut. Era Nathan Oliver.

5

Era a treia şedere pe insula Combe a lui Mark Yelland şi ceruse şi de data asta Murrelet Cottage, situată cel mai la nord pe coasta de sud-est. Deşi era mai departe de ţărm decât Atlantic Cottage, era construită pe o creastă scundă şi avea una dintre cele mai spectaculoase privelişti de pe insulă. La prima lui vizită cu doi ani în urmă, de îndată ce sosise îşi dăduse seama că la adăpostul acestor pereţi de piatră avea să găsească în sfârşit un loc unde toate temerile zilnice ale vieţii lui atât de periculoase puteau fi date la o parte pentru două săptămâni şi că putea să-şi analizeze munca, relaţiile şi toată viaţa în pacea de care nu avea cum să se bucure acasă sau la serviciu. Aici scăpa de toate problemele majore sau banale cărora trebuia să le găsească soluţii în fiecare zi. Aici nu avea nevoie de un bodyguard sau de supravegherea constantă a poliţiei. Aici putea dormi toată noaptea cu uşa neîncuiată şi cu ferestrele larg deschise către cer şi mare. Aici nu erau urlete şi chipuri schimonosite de ură, scrisori periculos de deschis, telefoane ameninţătoare la adresa lui şi a familiei lui.

Sosise de-abia de o zi cu minimul de obiecte necesare şi cu CD-urile şi cărţile alese cu mare grijă, pe care nu avea vreme să le asculte sau să le citească decât pe Combe. Îi plăcea izolarea relativă a cabanei şi de ambele dăţi când vizitase insula nu vorbise cu nimeni pe toată durata celor două săptămâni. I se aducea mâncarea după instrucţiunile pe care le lăsa

lângă vasele sau termosurile goale; nu avea câtuşi de puţin chef să meargă la conac împreună cu ceilalţi oaspeţi pentru cina simandicoasă din fiecare seară. Singurătatea aceasta îi produsese o adevărată revelaţie. Până atunci nu-şi dăduse niciodată seama cât de satisfăcut şi de înviorat se putea simţi fiind complet singur. La prima vizită se întrebase dacă va fi în stare să îndure singurătatea, dar, deşi îl obligă la introspecţie, pentru el fu o adevărată eliberare, nu un chin. Se întorsese la traumele vieţii lui profesionale schimbat în nenumărate feluri, pe multe dintre ele neputându-şi-le explica nici chiar el.

Ca şi în celelalte dăţi când venise pe insulă, lăsase în locul lui la slujbă un înlocuitor competent. Regulamentul prevedea că întotdeauna trebuia să se afle un specialist sau un asistent specialist fie în laborator, fie de gardă, iar asistentul lui era experimentat şi de încredere. Evident că vor apărea situaţii de criză – mereu apăreau – dar ştia că se putea baza pe el pentru două săptămâni. Îi spusese foarte clar asistentului să nu sune la Murrelet Cottage decât în caz de extremă urgenţă.

Când îşi despachetase cărţile găsise scrisoarea Monicăi aşezată între cele două cărţi de deasupra. O luă de pe birou şi o mai citi o dată, rar, luând aminte la fiecare cuvânt, de parcă ar fi vrut să găsească un înţeles ascuns ce nu putea fi perceput decât la o recitire scrupuloasă.

> Dragă Mark, probabil ar fi trebuit să am curajul să-ţi spun în mod direct sau cel puţin să-ţi fi dat scrisoarea în mână înainte să pleci, dar nu am fost în stare. Şi poate că e mai bine aşa. Vei putea şi tu să o citeşti în linişte, fără să trebuiască să te prefaci că-ţi pasă mai mult decât îţi pasă cu adevărat, iar eu nu voi simţi că trebuie să-mi justific la nesfârşit o hotărâre pe care ar fi trebuit să o iau de mulţi ani. Când te vei întoarce de pe Insula Combe, nu mă vei mai găsi aici. Să-ţi scriu că „mă duc la mama“ e umilitor de penibil, dar asta m-am hotărât de fapt să fac şi e o decizie înţeleaptă. Are spaţiu suficient şi copiilor le-a plăcut întotdeauna

camera lor de acolo şi grădina. Din moment ce tot m-am hotărât să pun capăt căsătoriei noastre, e mai bine să fac asta înainte să meargă la liceu. Lângă mama e o şcoală generală bună care acceptă să-i primească imediat. Şi ştiu că vor fi în siguranţă acolo. Nici nu pot să-ţi explic ce înseamnă asta pentru mine. Nu cred că ţi-ai dat vreodată seama în ce groază am trăit zi de zi, şi asta nu doar eu, ci şi Henry şi Sophie. Ştiu că nu vei renunţa niciodată la slujba ta, şi nici nu-ţi cer acest lucru. Am ştiut întotdeauna că eu şi copiii nu ne aflăm pe lista ta de priorităţi. Ei bine, şi eu am priorităţile mele. Nu mai sunt dispusă să-i sacrific obsesiei tale pe Sophie şi pe Henry, sau pe mine. Nu e nici o grabă cu separarea legală sau divorţul, dar mă gândesc totuşi că ar trebui să o facem când te întorci, să ne scăpăm de-o grijă. Îţi voi trimite numele avocatului meu după ce mă instalez. Te rog, nu te obosi să-mi răspunzi. Îţi urez o vacanţă odihnitoare. Monica.

La prima lectură a scrisorii fusese surprins cât de calm îi acceptase decizia şi de faptul că nici măcar nu bănuise că intenţiona să facă aşa ceva. Şi era evident că era un lucru plănuit de mult. De bună seamă se aliase cu mama ei. Aleseseră o şcoală nouă şi pregătiseră copiii pentru mutare – toate astea fără ca el să bage de seamă. Se întrebă dacă nu cumva şi scrisoarea fusese alcătuită cu ajutorul soacrei lui. Scrisoarea avea o coerenţă practică mult mai tipică pentru ea decât pentru Monica. Pentru o clipă şi le închipui una lângă alta lucrând la prima ciornă. Îl surprindea, de asemenea, faptul că regreta mult mai mult pierderea lui Henry şi a lui Sophie decât sfârşitul căsătoriei lui. Nu simţea vreo duşmănie deosebită faţă de soţia lui, dar îşi dorea să-şi fi ales un moment mai bun. Ar fi putut cel puţin să-l lase să se bucure de vacanţă fără această grijă în plus. Dar treptat fu cuprins de o furie rece, ca o substanţă otrăvitoare care i se scurgea în minte, distrugând şi risipindu-i pacea. Şi ştia şi împotriva cui se îndrepta cu putere din ce în ce mai mare furia aceasta.

Era un adevărat noroc că Nathan Oliver se găsea pe insulă, şi tot un noroc şi că Rupert Maycroft menţionase numele celorlalţi vizitatori când îl întâlnise pe chei. Aşa că acum luă o hotărâre bruscă. Îşi va schimba planurile, o va suna pe doamna Burbridge, menajera, şi-o va întreba cine altcineva mai rezervase loc la cină la conac în seara aceea. Şi dacă Nathan Oliver avea să fie acolo, va renunţa la singurătate şi va merge şi el. Avea să-i zică unele lucruri lui Nathan Oliver. Numai dacă i le va spune cu voce tare îşi va putea potoli furia crescândă şi amărăciunea, şi se va putea întoarce singur la Murrelet Cottage astfel ca vraja misterioasă a insulei să înceapă să-l vindece.

6

Era cu spatele la ea şi se uita pe fereastră. Când se întoarse, Miranda văzu un chip la fel de lipsit de viaţă ca o mască. Numai vena pulsândă de deasupra ochiului drept îi trăda mânia pe care încerca din răsputeri să şi-o stăpânească. Miranda se forţă să-i întâlnească privirea. Oare ce sperase? O fărâmă de înţelegere, de milă?

– Nu voiam să afli în felul acesta, zise ea.

Oliver îi răspunse calm, dar plin de mânie.

– Bineînţeles că nu. Fără îndoială aveai de gând să-mi explici după cină. Nu e nevoie să-mi spui de când ai aventura asta. În San Francisco mi-am dat seama că ţi-ai găsit în sfârşit şi tu pe cineva cu care să te culci. Mărturisesc însă că nu mi-a trecut prin minte că te vei coborî să-l foloseşti chiar pe Tremlett pentru asta – un olog fără nici un sfanţ, care lucrează pentru mine. La vârsta ta e obscen să te-ncaleci cu el prin tufişuri ca o adolescentă în călduri. Oare chiar ai fost nevoită să-ţi iei primul bărbat disponibil care s-a oferit sau a fost o alegere intenţionată ca să-mi faci mie probleme? La urma urmei, puteai să-ţi găseşti pe cineva mai acătării. Ai anumite avantaje de oferit. Eşti fiica mea, asta contează. După moartea mea, dacă nu-mi schimb testamentul, vei fi o femeie relativ bogată. Te pricepi la treburile casnice. În ziua de azi, când am înţeles că e greu de găsit şi chiar mai greu de păstrat o bucătăreasă bună, singurul tău talent s-ar putea să-ţi fie un avantaj.

Miranda se aşteptase să aibă o discuţie dificilă, dar nu aşa, nu să se confrunte cu asemenea revărsare de furie şi de amărăciune. Un val de disperare îi înecă orice speranţă că ar putea ca el să fie rezonabil, că ar putea să ajungă toţi la o înţelegere şi la un plan care să funcţioneze cât mai bine pentru toţi.

– Tăticule, ne iubim. Vrem să ne căsătorim.

Venise la el insuficient pregătită. Îşi dădu seama cu strângere de inimă că vorbise ca un copil plângăreţ care cere dulciuri.

– Păi atunci, mărită-te. Amândoi sunteţi majori. N-ai nevoie de consimţământul meu. Să înţeleg că nici Tremlett n-are vreun impediment legal?

Iar acum se confrunta cu realitatea. Nu putea să facă faţă furiei şi urii lui, şi planurile lor imposibile, fericirea la care visaseră, se destrămau văzând cu ochii.

– Nu vrem să te părăsim. Nu trebuie să se schimbe nimic. Aş veni la tine în fiecare zi – şi eu, şi Dennis. Am putea găsi o femeie de încredere care să stea în locul meu acasă cu tine ca să nu fii singur noaptea. Când mergi în turneu, am merge cu tine ca de obicei. Nimic nu trebuie să se schimbe, mai repetă ea.

– Deci ai veni ziua? N-am nevoie de o menajeră, ziua sau de o infirmieră, noaptea. Şi dac-aş avea nevoie, sunt sigur că pot să-mi fac rost de aşa ceva cu o plată suficient de mare. Să înţeleg că nu te plângi de cum eşti plătită?

– Ai fost întotdeauna generos.

– Atunci Tremlett se plânge?

– Nu am vorbit despre bani.

– Pentru că v-aţi gândit, bineînţeles, că veţi trăi amândoi de pe urma mea, că viaţa va continua pentru voi la fel de confortabil ca întotdeauna. După o scurtă pauză, declară: N-am nici cea mai mică intenţie să angajez un cuplu căsătorit.

– Vrei să spui că Dennis va trebui să plece?

– Ai auzit ce-am spus. Din moment ce se pare că aţi făcut deja planuri pentru viitor, şi pentru mine şi pentru voi, aş putea să ştiu şi eu unde aveţi de gând să locuiţi?

– Ne-am gândit la apartamentul lui Dennis, zise ea cu vocea sugrumată.

– Atâta doar că nu e, bineînţeles, apartamentul lui Tremlett, ci al meu. Eu l-am cumpărat când a venit să lucreze pentru mine cu normă întreagă. I l-am închiriat cu mobilă pentru o sumă derizorie, iar contractul îmi dă dreptul să-l dau afară cu preaviz de o lună. Bineînţeles că poate să-l cumpere de la mine la valoarea lui prezentă. Mie oricum nu-mi trebuie.

– Dar apartamentul valorează acum dublu faţă de cât ai dat pe el în 1997.

– Ăsta-i ghinionul lui şi al tău.

Miranda încercă să vorbească, dar nu reuşi. Simţi cum cresc în ea o furie şi o mâhnire chiar mai îngrozitoare, pentru că nici nu ştia dacă era pentru ea însăşi sau pentru el, şi că i se pune în gât un nod care o făcea să se sufoce şi să nu mai poată articula. Oliver se întorsese cu spatele la ea, uitându-se afară pe fereastră. Tăcerea din cameră era absolută, dar Miranda îşi auzea răsuflarea întretăiată şi apoi dintr-odată murmurul sonor al mării reveni brusc, ca şi cum sunetul acesta mereu prezent ar fi amuţit pentru o vreme. Pe neaşteptate, înghiţi dureros şi-şi regăsi vocea:

– Eşti sigur că poţi să renunţi la noi? Nu înţelegi cu adevărat cât de multe fac pentru tine când mergi în turnee – verific camerele de hotel, îţi pregătesc apa de baie, mă plâng în numele tău dacă apare cel mai mic inconvenient, ajut la organizarea şedinţelor de autografe, îţi protejez reputaţia de geniu care nu e prea faimos încât să nu se preocupe de cititorii lui, mă asigur că primeşti mereu doar felurile de mâncare şi de vin care-ţi plac? Şi Dennis? Da, e secretarul şi redactorul tău, dar e mult mai mult, nu-i aşa? De ce te lauzi mereu că romanele tale n-au nevoie de nici o corectură sau modificare? Pentru că te-ajută el să le corectezi – nu doar corecturi tipografice – toate corecturile. Cu tact, ca să nu trebuiască niciodată să recunoşti nici chiar faţă de tine cât de important e. Intriga unui roman

nu mai e punctul tău forte în ultimii ani, nu-i aşa? Câte idei îi datorezi lui Dennis? Cât de des îl foloseşti ca să-ţi clarifici dilemele în ce priveşte acţiunea şi personajele? Cine altcineva ar face aşa de mult pentru aşa de puţin?

Oliver nu se întoarse s-o privească în faţă, dar chiar şi cu spatele la ea, Miranda îl auzi clar şi limpede, dar nu-i recunoscu vocea.

– Ar fi bine să discuţi cu amantul tău ce anume aveţi de gând să faceţi. Dacă te hotărăşti să-ţi legi viaţa de Tremlett, fă-o cât de repede. Nu te voi aştepta la casa din Londra şi Tremlett va avea amabilitatea să-mi dea cheile de la apartament cât de repede posibil. Între timp, nu vorbi despre asta cu nimeni. M-ai înţeles? Nu vorbeşti cu nimeni. Insula asta e mică, dar ar trebui să fie destul loc să nu ne stăm în cale în următoarele douăzeci şi patru de ore. După aceea putem să mergem fiecare în ce direcţie vrem. Eu mai am încă zece zile de stat aici. Pot să iau toate mesele la conac. Mâine după-amiază am de gând să rezerv şalupa şi-ţi sugerezi să te prezinţi pe ea împreună cu amantul tău.

7

Maycroft se gândea cu groază la cina de vineri. Întotdeauna era așa când anunțau și alți vizitatori că vor veni la masă. Nu îl neliniștea notorietatea oaspeților, ci faptul că, în calitate de gazdă, trebuia să întrețină conversația și să se asigure că avea să fie o seară reușită. După cum îi spusese și soția lui de nenumărate ori, nu se pricepea deloc la conversațiile obișnuite, de conveniență. Prudența de avocat îl împiedica să intervină în discuțiile preferate de toți ceilalți – bârfele suculente și ușor indiscrete – străduindu-se, uneori cu disperare, să evite subiectele banale, să se intereseze dacă le place insula, sau cum au călătorit, sau să trăncănească despre vreme. Toți oaspeții erau personalități eminente în domeniile lor și fără îndoială ar avea de spus lucruri fascinante despre profesiile lor, lucruri care de bună seamă l-ar interesa foarte mult, dar ei veniseră pe Combe tocmai ca să scape de preocupările lor cotidiene. Se mai întâmplase din când în când ca oaspeții să dea discreția la o parte și să vorbească liber și cu însuflețire despre diverse subiecte. De regulă nu se întâmpla nimic deosebit; poate că oamenii extrem de bogați sau faimoși nu se simpatizau întotdeauna, dar se purtau civilizat în public. Se îndoia însă că va fi la fel și în cazul celor doi oaspeți din această seară. După scena pe care o făcuse Oliver în biroul său și după amenințările proferate, era oripilat la gândul că va sta la masă cu el pentru o cină de trei feluri. Și apoi

mai era şi Mark Yelland. Acesta se afla pentru a treia oară pe insulă, dar până acum nici măcar odată nu venise la cină. Evident că se putea să existe un motiv perfect rezonabil pentru asta, ca, bunăoară, dorinţa de a gusta un meniu mai rafinat, dar Maycroft n-o vedea decât ca pe un semn de rău augur. Îşi mai aranjă pentru ultima dată cravata în oglinda de pe hol şi luă liftul de la apartamentul său din turnul central până în biblioteca de la etajul întâi unde se serveau, ca de obicei, băuturile de dinainte de cină.

Doctorul Guy Staveley şi soţia lui Joanna sosiseră deja. Doctorul stătea în picioare lângă şemineu cu un pahar de vin roşu în mână, iar Jo se aşezase cu eleganţă într-unul din fotoliile cu spătar înalt, cu paharul încă neatins pe măsuţa de lângă ea. Întotdeauna se îmbrăca foarte elegant la cină, mai ales după ce lipsea pentru o vreme, de parcă prin felul în care îşi expunea feminitatea ar fi vrut să-şi facă simţită revenirea pe scena publică. În seara aceasta purta un costum de mătase cu pantaloni strâmţi şi tunică într-o culoare subtilă, un auriu-verzui foarte palid. Helen ar fi ştiut cum se numea culoarea aceea, şi ar fi ştiut chiar şi de unde o cumpărase Jo şi cât costase. Dacă ar fi avut-o lângă el pe Helen, prezenţa lui Oliver la cină nu i-ar mai fi provocat nici o teamă.

Se deschise uşa şi intră Mark Yelland. Deşi orice oaspete de pe insulă putea apela oricând la serviciile maşinii de teren, era evident că Yelland venise pe jos de la Murrelet Cottage. Îşi dezbrăcă pardesiul şi-l aşeză pe spătarul unui scaun. Era prima dată când o vedea pe Jo Staveley şi Maycroft le făcu cunoştinţă. Mai erau încă douăzeci de minute până trebuia să sune gongul de cină, dar trecură destul de lejer. Ca întotdeauna în prezenţa unui bărbat chipeş, Jo se strădui să fie cât mai agreabilă şi Staveley descoperi că şi Yelland studiase la Universitatea Edinburgh, deşi nu în aceeaşi perioadă. Aşa că Staveley găsi suficiente subiecte de discuţie despre facultate

ca să întreţină conversaţia – profesori comuni sau întâmplări pe care le ştiau amândoi.

Se făcuse deja aproape ora opt şi Maycroft începu să spere că Oliver se răzgândise, dar exact în momentul în care răsuna gongul, se deschise uşa şi intră Oliver. Făcu un semn scurt din cap însoţit de un „Bună seara" sec, îşi dezbrăcă şi el pardesiul, aşezându-l lângă al lui Yelland şi veni lângă ei în pragul uşii. Coborâră împreună în sufrageria care se găsea cu un etaj mai jos. Nici Oliver, nici Yelland nu vorbiră nimic în lift, nefăcându-şi decât semne foarte scurte din cap ca nişte rivali care respectă regulile elementare de politeţe, dar îşi păstrează cuvintele şi energia pentru înfruntarea ce va să vină.

Pe masă îi aştepta ca întotdeauna un meniu scris cu eleganţă de doamna Burbridge. Ca aperitiv le pregătise chiftele de pepene galben cu sos de portocale, felul principal era friptură de bibilică cu garnitură de legume coapte la cuptor, iar ca desert un sufleu de lămâie. Primul fel îi aştepta deja pe masă. Oliver îşi apucă lingura şi furculiţa şi studie încruntat farfuria, iritat parcă de ideea de a-ţi pierde vremea preparând chiftele din pepene. Conversaţia nu fu prea animată, până în momentul în care sosiră doamna Plunkett şi Millie cu un cărucior, aducând bibilica şi legumele din felul principal.

Mark Yelland îşi luă în mâini cuţitul şi furculiţa, dar nu începu să mănânce. Îşi puse coatele pe masă şi, ridicând cuţitul ca pe o armă, se uită la Nathan Oliver şi i se adresă cu un calm prevestitor de rele:

– Presupun că directorul de laborator din romanul pe care-l publicaţi anul viitor se vrea să fiu eu, un personaj pe care aţi avut grijă să-l faceţi pe cât de arogant şi nesimţit posibil, fără să devină totuşi complet necredibil.

Oliver nu-şi ridică privirea din farfurie.

– Arogant? Nesimţit? Dacă asta vă e reputaţia, presupun că s-ar putea să apară confuzii în mintea unor oameni. Fiţi liniştit însă că nu e nici o confuzie în mintea mea. Nu ne-am

întâlnit niciodată. Nu vă cunosc. Şi nici nu ţin în mod deosebit să vă cunosc. Eu nu plagiez viaţa; n-am nevoie decât de un singur model viu în arta mea: eu însumi.

Yelland îşi aşeză cuţitul şi furculiţa pe masă. Avea privirea aţintită în continuare asupra lui Oliver.

– Aveţi de gând să negaţi că v-aţi întâlnit cu un tânăr membru al echipei mele pentru a-i pune întrebări despre ceea ce se întâmplă în laborator? Şi, apropo, aş vrea să ştiu cum aţi aflat numele lui. Bănuiesc că prin oamenii de la asociaţiile de protecţie a animalelor care ne tulbură şi mie, şi lui viaţa în mod atât de periculos. Fără îndoială, l-aţi impresionat cu reputaţia dumneavoastră, i-aţi smuls informaţii despre rostul muncii sale, despre justificările pe care le are în ce priveşte activitatea lui, despre cum suferă primatele.

– Mi-am făcut documentaţia necesară, zise calm Oliver. Am vrut să aflu anumite fapte despre organizarea unui laborator – ierarhia personalului, condiţiile în care sunt ţinute animalele, cum şi cu ce sunt hrănite, de unde sunt obţinute. N-am pus nici o întrebare despre felul de a fi al angajaţilor de acolo. Eu mă documentez asupra faptelor, nu al emoţiilor. Am nevoie să aflu ce fac oamenii, nu ce sentimente au. Ştiu deja ce sentimente au.

– Chiar nu auziţi cât de arogant sună asta? Oh, vă asigur că şi noi avem sentimente. Am sentimente pentru pacienţii cu boala Parkinson şi fibroză cistică. De aceea eu şi colegii mei ne petrecem timpul încercând să descoperim cum să-i vindecăm, şi încă la preţul unui sacrificiu personal.

– Eu credeam că victimele sacrificate sunt animalele. Ele suportă durerea, dumneavoastră nu luaţi decât gloria. Nu e adevărat că aţi privi cu mare bucurie o sută de maimuţe murind, şi chiar în chinuri, dacă asta ar însemna să vă publicaţi lucrările primul? Lupta pentru gloria ştiinţifică este la fel de acerbă ca aceea de pe piaţa comericală. De ce vă prefaceţi că nu e aşa?

– Grija pe care o aveţi pentru animale nu pare să vă deranjeze chiar aşa de mult în viaţa de zi cu zi. Păreţi să savuraţi bibilica, purtaţi articole de piele şi sunt convins că vă veţi pune lapte în cafea. Poate ar trebui să vă îndreptaţi atenţia la felul în care unele animale – şi chiar un număr mare, după câte ştiu – sunt măcelărite pentru carne. Ar muri cu mult mai confortabil în laboratorul meu, vă asigur, şi cu o justificare mai bună.

Oliver îşi tăia cu mare atenţie carnea din farfurie.

– Sunt un carnivor. Toate speciile se mănâncă una pe alta, aceasta pare a fi legea naturii. Poate mi-ar plăcea dacă am ucide mai milostiv ceea ce mâncăm, dar mănânc carne fără nici o remuşcare. Asta mi se pare foarte diferit de a folosi o maimuţă pentru experimente de care ea nu beneficiază deloc, pur şi simplu în temeiul ideii că *homo sapiens* este în mod intrinsec superior oricărei alte specii, aşa că avem întru totul dreptul să le exploatăm după cum ne place. Am înţeles că Ministerul de Interne monitorizează nivelul de durere permisibil şi că de obicei solicită explicaţii detaliate în legătură cu analgezicele folosite, aşa că presupun că asta e o uşurare totuşi. Nu mă înţelegeţi greşit. Nu sunt nici membru, nici susţinător al organizaţiilor care vă deranjează de obicei. Nu sunt în poziţia de a face parte din aceste organizaţii din moment ce am beneficiat de descoperiri din trecut care au folosit testările pe animale şi cu siguranţă voi profita şi pe viitor de orice noi descoperiri. De fapt, voiam să spun că nu mă aşteptam să fiţi o persoană religioasă.

– Nici nu sunt, zise Yelland cu răceală. Nu cred în supranatural.

– Mă surprindeţi. Mă gândeam că priviţi chestiunea din perspectiva Vechiului Testament. Presupun că aţi auzit de primul capitol din Geneză: „Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: «Creşteţi, şi vă înmulţiţi, şi umpleţi pământul, şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe

pământ»“. Acesta e una dintre poruncile divine pe care nu ne-a fost niciodată greu să o respectăm. Omul, prădătorul absolut, exploatatorul suprem, care decide cu drept de viață și de moarte prin permisiune divină.

Friptura din fața lui Maycroft părea să n-aibă nici un gust, nu era decât o bucată de cauciuc. Era un adevărat dezastru. Și toată cearta avea un aer foarte ciudat. Nu era de fapt o dispută, ci mai degrabă o înfruntare antifonică în care doar unul din participanți, Yelland, părea să simtă ceva cu adevărat. Orice probleme îl frământau pe Oliver, era evident că nu aveau nimic de-a face cu Yelland. Maycroft o văzu pe Jo cu ochii sclipind de entuziasm, trecând de la un vorbitor la altul ca și cum ar fi privit un ghem de tenis neobișnuit de lung. Cu mâna dreaptă fărâmița o chiflă și își ducea la buze bucățele de pâine neunsă cu unt, fără să se uite ce face. Simți că cineva ar trebui să zică ceva, dar Staveley se cufundase într-o tăcere din ce în ce mai jenată, așa că vorbi el:

– Poate am avea păreri diferite dacă am suferi de o boală neurologică sau dacă am avea un copil bolnav. Poate aceia sunt singurii oameni care au dreptul să vorbească despre justiția morală a acestor experimente.

– Eu nu vreau deloc să vorbesc în numele lor, zise Oliver. Nu eu am început discuția aceasta. Nu am păreri ferme despre nici una din aceste luări de poziție. Personajele mele au, dar asta e cu totul altceva.

– Dar asta e o lașitate! exclamă Yelland. Dumneavoastră sunteți cel care le dă glas, uneori chiar un glas periculos. Și nu e cinstit să vă prefaceți că n-ați fost interesat decât de informații de rutină despre activitatea unui laborator. Băiatul v-a spus lucruri pe care n-avea nici un drept să le dezvăluie.

– Nu pot eu să controlez ce decid oamenii să-mi spună.

– Orice v-a spus, acum o regretă. Și-a dat demisia. Și era unul dintre cei mai capabili tineri din laborator. Cercetarea de marcă l-a pierdut și probabil chiar știința în totalitate.

– Atunci probabil ar trebui să vă puneţi întrebări despre vocaţia lui. Apropo, omul de ştiinţă din romanul meu e mult mai simpatic şi mai complex decât păreţi să fi sesizat dumneavoastră. Poate nu aţi citit manuscrisul cu o înţelegere suficientă. Sau, bineînţeles, e posibil să se fi impus propriul dumneavoastră caracter – sau ceea ce vă temeţi că percep oamenii că e caracterul dumneavoastră – peste personajul creat de mine. Şi aş dori şi eu să ştiu de unde aţi făcut rost de copia manuscrisului. Distribuţia copiilor este foarte atent controlată de editură.

– Nu suficient de atent. Există elemente subversive în edituri, aşa cum există şi în laboratoare.

Jo se gândi că era momentul să intervină:

– Nu cred că surâde cuiva gândul experimentelor pe primate, zise ea. Maimuţele şi cimpanzeii sunt mult prea asemănătoare cu noi ca să ne putem simţi împăcaţi cu acest lucru. Poate ar trebui să folosiţi şobolani în experimentele dumneavoastră. E mai greu să-ţi fie simpatici şobolanii.

Yelland o scrută cu privirea de parcă se întreba dacă asemenea ignoranţă crasă merita un răspuns. Oliver nu-şi ridică ochii din farfurie.

– Peste optzeci la sută din experimente se fac pe şobolani, şi există oameni cărora aceştia le sunt simpatici. Cercetătorii, de exemplu.

– Totuşi, sunt sigură că măcar câţiva dintre protestatari sunt motivaţi de o compasiune sinceră, insistă Jo. Nu mă refer acum la cei violenţi care nu par decât să caute un pretext pentru violenţă. Dar totuşi, sunt sigură că unii dintre ei urăsc efectiv cruzimea şi încearcă să-i pună capăt.

– Nu-mi prea vine a crede asta, din moment ce sunt conştienţi că violenţa şi tacticile lor de intimidare nu fac decât să oblige ca aceste experimente să se desfăşoare în altă parte, nu în Marea Britanie. Cercetările vor continua în ţările în care protecţia animalelor nu este legiferată atât de drastic ca aici,

poate chiar deloc. Ţara noastră va suferi economic, dar animalele vor suferi cu mult mai mult.

Oliver îşi termină friptura de pasăre. Îşi aşeză tacticos cuţitul şi furculiţa de fiecare parte a farfuriei şi se ridică în picioare.

– Cred că am avut parte de destulă distracţie în seara asta. Mă veţi scuza dacă vă părăsesc acum. Trebuie să merg pe jos până la Peregrine Cottage.

Maycroft se ridică pe jumătate din scaun.

– Să comand maşina?

Ştia că vocea îi sunase împăciuitoare, aproape servilă, şi se dispreţui pentru asta.

– Nu, mulţumesc. Nu sunt încă decrepit. Sper că vă amintiţi că am rezervat şalupa pentru mâine după-amiază.

Se întoarse şi ieşi fără să-i mai salute pe ceilalţi.

– Trebuie să-mi cer scuze, zise Yelland. Nu ar fi trebuit să încep discuţia. Nu pentru asta am venit pe insulă. N-am aflat că Oliver e aici decât în momentul sosirii.

Doamna Plunkett intră cu o tavă cu sufleuri şi începu să le ia farfuriile.

– E într-o dispoziţie ciudată, remarcă Staveley. Evident i s-a întâmplat ceva ce l-a supărat.

Numai Jo mânca.

– El e mereu supărat, comentă ea distrată.

– Da, dar nu aşa. Şi de ce a rezervat şalupa pentru mâine? Doar nu vrea să plece, nu?

– Sper din toată inima că vrea, zise Maycroft. O să vă creeze probleme cu ultimul lui roman? îl întrebă pe Mark Yelland.

– Va face ceva valuri, la reputaţia lui. Şi va fi o mană cerească pentru mişcarea de protecţie a animalelor. Cercetările mele sunt într-adevăr în pericol, şi, de asemenea, familia mea. Nu am nici o îndoială că se va spune că directorul care apare în roman este, de fapt, portretizarea mea. Iar eu nu pot să-l dau în judecată, şi el ştie asta. Ultimul lucru pe care-l

doresc e publicitatea. A aflat nişte lucruri pe care nu avea nici un drept să le ştie.

– Dar nu sunt acestea nişte lucruri pe care toţi avem dreptul să le ştim?

– Nu şi dacă sunt folosite ca să pună în pericol cercetări care pot salva vieţi. Nu şi dacă ajung pe mâna unor nebuni ignoranţi. Chiar sper să plece de pe insulă mâine. Nu e câtuşi de puţin suficient de mare pentru noi amândoi. Şi acum, dacă mă iertaţi, n-o să mai stau şi la cafea.

Îşi mototoli şervetul de masă, îl aruncă pe farfurie şi, făcând un semn din cap către Jo, ieşi rapid. În încăpere se lăsă o tăcere neîntreruptă decât de sunetul liftului.

– Îmi pare rău, zise Maycroft. A fost un adevărat dezastru. Ar fi trebuit să fac ceva să-l opresc.

Jo îşi savura sufleul cu plăcere evidentă.

– Nu-ţi mai cere scuze, Rupert. Nu eşti tu de vină pentru tot ce se întâmplă rău pe insula asta. Mark Yelland nu a venit la cină decât pentru că voia să se certe cu Nathan şi Nathan i-a cântat în strună. Hai, mâncaţi-vă sufleul până nu se turteşte.

Maycroft şi Staveley îşi luară lingurile. De afară răsunară brusc mai multe bubuituri ca nişte focuri de armă de la distanţă, iar buştenii din cămin răbufniră cu flamă.

– O să bată tare vântul la noapte, zise Jo Staveley.

8

Lui Guy Staveley nu-i plăceau deloc nopţile furtunoase când soţia lui era la Londra. Combinaţia de gemete, vaiete şi urlete semăna atât de înfiorător de tare cu sunetele de jale ale unui om, încât nu le putea suporta. Acum însă, când Jo era acasă la Dolphin Cottage cu el, violenţa de dincolo de zidurile cabanei nu făcea decât să-i confirme confortul şi siguranţa dinăuntru. Pe la miezul nopţii partea cea mai rea a furtunii trecuse deja şi insula dormea liniştită sub stelele ce începeau din nou să se vadă. Aruncă o privire în patul celălalt, unde Jo stătea cu picioarele încrucişate, iar cămaşa de noapte de satin roz i se strângea sub sâni. Deseori se îmbrăca provocator – chiar indecent – fără să pară să-şi dea seama de efectul pe care-l avea asupra celorlalţi, dar, după ce făceau dragoste, îşi acoperea întotdeauna goliciunea cu sfiiciunea modestă a unei mirese victoriene. Era o ciudăţenie a ei care, după douăzeci de ani de căsnicie, i se părea înduioşător de drăgălaşă, deşi nu-şi dădea seama exact de ce. Îşi dorea să fie într-un pat dublu, ca să o îmbrăţişeze şi să-i transmită cumva sentimentul de recunoştinţă pe care-l simţea pentru sexualitatea ei generoasă şi discretă. Revenise pe insulă de patru săptămâni şi ca întotdeauna se purta ca şi cum n-ar fi plecat deloc, ca şi cum căsnicia lor ar fi fost perfect normală. Se îndrăgostise de ea de prima dată când o văzuse, şi nu era un om care să iubească uşor sau care să se schimbe uşor. Ştia că nu va mai exista niciodată o altă femeie pentru el. Ştia şi

că nu era deloc la fel pentru ea. Jo își precizase condițiile și termenii foarte clar în dimineața nunții lor, înainte de a merge la oficiul de stare civilă singuri – sfidând convențiile sociale.

– Te iubesc, Guy, și cred că voi continua să te iubesc, dar nu sunt îndrăgostită de tine. Am fost îndrăgostită o dată și n-a fost decât un chin umilitor și lipsit de satisfacții. Așa că acum vreau o viață liniștită cu o persoană pe care o respect și la care țin mult, și cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții.

În momentul acela i se păruse un târg acceptabil, și de fapt și acum gândea același lucru.

– L-am dus la cabinet când am fost la Londra, zise ea acum, pe un ton prudent. I-am întâlnit pe Malcolm și pe June. Vor să vii înapoi. Nu au dat încă anunț că au nevoie de cineva în locul tău și nici nu intenționează, cel puțin nu încă. Au, bineînțeles, îngrozitor de mult de lucru așa. Și vechii tăi pacienți întreabă de tine.

Făcu o pauză, dar Guy nu zise nimic. Jo mai așteptă o clipă și apoi continuă:

– E deja poveste veche toată chestia cu băiatul acela. Și oricum, familia a plecat din regiune. Spre ușurarea generală, îmi imaginez.

Guy voi să-i spună: „Nu era «băiatul acela», era Winston Collins. A avut o viață urâtă ca naiba și cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut la un copil".

– Dragul meu, nu poți să te simți vinovat toată viața. Întotdeauna se întâmplă așa ceva în medicină, în toate spitalele. Totdeauna a fost așa. Toți suntem oameni. Facem greșeli, luăm hotărâri greșite, analizăm situația greșit. Cam în nouăzeci și nouă la sută dintre cazuri, situația este mușamalizată. La numărul actual de pacienți la ce poți să te aștepți? Și maică-sa era o pisăloagă exagerat de grijulie, după cum știm toți. Dacă nu te-ar fi sunat de nenumărate ori în mod complet inutil, probabil că băiatul ei ar trăi încă. Nu ai spus asta în cadrul anchetei.

– Nu puteam să arunc vina pe umerii unei mame îndoliate.

– Foarte bine, dar cel puţin recunoaşte adevărul faţă de tine însuţi. Şi apoi toată tevatura aia cu rasismul, când te-au acuzat că ai fi procedat diferit dac-ar fi fost alb. Totul s-ar fi terminat foarte repede, dacă n-ar fi intervenit aşa-zişii luptători împotriva discriminării rasiale.

– Şi nici nu o să-mi iau ca scuză nişte acuzaţii necinstite de rasism. Winston a murit de peritonită. În ziua de azi aşa ceva este de neiertat. Ar fi trebuit să mă duc când m-a sunat mama lui. E unul dintre primele lucruri pe care le înveţi în medicină – niciodată nu-ţi asuma riscuri când e vorba de un copil.

– Deci, ai de gând să rămâi aici pentru totdeauna, să-l cocoloşeşti pe ipohondrul de Nathan Oliver, să aştepţi să cadă de pe o stâncă un alpinist începător antrenat de Jago? Toţi membrii personalului au medici de familie în Pentworthy, Emily nu e niciodată bolnavă şi se pare că are de gând să trăiască un secol, iar oaspeţii nu vin pe insulă, dacă nu sunt sănătoşi. Ce fel de slujbă e asta pentru un medic de talia ta?

– Singura căreia simt că pot să-i fac faţă, în momentul de actual. Dar tu, Jo?

Nu o întreba la ce-şi folosea cunoştinţele de asistentă medicală când se întorcea singură în apartamentul lor gol din Londra. Cât de gol era de fapt? N-o întreba nici de Tim, sau de Maxie, sau de Kurt, nume pe care le menţiona uneori fără nici o explicaţie şi se pare fără nici un sentiment de culpabilitate. Vorbea uneori pe scurt despre petreceri, piese de teatru, concerte, restaurante, dar unele întrebări nu avea curajul să le pună, pentru că se temea prea tare de ce ar putea să-i răspundă. Cu cine mergea, cine plătea, cine o conducea înapoi acasă, cine-şi petrecea noaptea în patul ei? I se părea ciudat că Jo nu-şi dădea seama cât de mult voia el să ştie, dar şi cât de frică îi era să ştie toate aceste lucruri, şi frica lui de a şti.

– Oh, eu lucrez când nu sunt aici, zise ea pe un ton firesc. Ultima dată a fost la Urgenţe la Spitalul St. Jude. Aveau o mulţime de pacienţi, aşa că am făcut şi eu din toate câte ceva, dar

numai cu jumătate de normă. Există limite ale conştiinţei mele de'cetăţean. Dacă vrei să vezi viaţa aşa cum e ea, vino numai la Urgenţe într-o noapte de sâmbătă – beţivi, drogaţi, capete sparte şi suficiente înjurături să-ţi taie cheful de orice. Depindem în mare măsură de personal adus din străinătate. Şi asta mi se pare de neiertat – administratori plimbându-se prin toată lumea în confort, recrutând cei mai buni doctori şi cele mai bune asistente pe care-i găsesc din ţări care au nevoie de ei de o mie de ori mai mult decât noi. E absolut dezgustător.

Voia să-i spună: „Nu toţi sunt recrutaţi. Ar veni oricum pentru salarii mai mari şi o viaţă mai bună, şi cine poate să-i condamne pentru asta?" Dar îi era mult prea somn pentru o discuţie cu implicaţii politice. Aşa că întrebă ca din întâmplare:

– Ce se-aude cu sângele lui Oliver? Ai auzit şi tu de scandalul furibund din port, când dobitocul acela de Dan i-a scăpat proba de sânge peste bord?

– Mi-ai povestit, dragă. Oliver a zis că vine mâine la nouă să-i mai iau o dată sânge. Nu părea deloc încântat de idee şi nici eu nu sunt câtuşi de puţin. Cred că are oroare de ace. Ar trebui să se pună în genunchi şi să mulţumescă cerurilor că sunt profesionistă şi-mi place să prind vena din prima. Nu prea cred că tu ai putea.

– Eu sunt sigur că n-aş putea.

– Am văzut eu cum iau doctorii sânge. Nu e o privelişte prea plăcută. Oricum, nu cred c-o să vină mâine.

– O să vină. Crede că e anemic. O să vrea să-şi facă analizele. De ce să nu vină?

Jo îşi dădu jos picioarele din pat şi cu spatele la el îşi lăsă halatul să-i cadă de pe umeri şi se întinse după bluza de pijama.

– Dacă într-adevăr are de gând să plece mâine s-ar putea să prefere să aştepte să-şi facă analizele în Londra, zise ea. Ar fi cel mai inteligent lucru. Nu ştiu, aşa am eu un presentiment. N-o să fiu deloc surprinsă dacă nu-l văd mâine la nouă pe Oliver.

9

Oliver se întoarse la Peregrine Cottage. Era încă într-o stare euforică de furie după întâlnirea cu Miranda, absolut convins de dreptatea lui, cu toate că era conştient de cât de rapid se putea prăbuşi de pe aceste înălţimi îmbătătoare într-un abis de deprimare şi deznădejde. Avea nevoie să fie singur şi să se plimbe pentru a se elibera de o parte din tumultul înviorător, dar periculos, de furie şi autocompătimire. O oră întreagă, lovit din toate părţile de vântul din ce în ce mai puternic, se plimbă înainte şi înapoi pe creasta de stâncă, încercând să-şi pună în ordine gândurile învălmăşite. Trecuse deja ora la care se culca de obicei, dar voia să aştepte să se stingă în sfârşit lumina în dormitorul Mirandei. Nu se gândi aproape deloc la disputa cu Mark Yelland. În comparaţie cu trădarea fiicei lui şi a lui Tremlett, cearta aceea nu fusese decât o joacă de copii. Yelland nu avea nici o putere să-i facă rău.

Într-un târziu intră în linişte prin uşa neîncuiată a cabanei şi o închise în urma lui. Chiar dacă nu dormea, Miranda avu grijă să nu apară. În mod normal, în rarele ocazii când ieşea singur pe timp de noapte, Miranda stătea până auzea clicul zăvorului de uşă, chiar dacă aştepta culcată în pat. Era mereu aprinsă o mică lumină şi ea venea imediat să-i încălzească laptele. Însă în această seară în camera de zi era întuneric deplin. Pentru o clipă Oliver contemplă viziunea unei vieţi întregi lipsite de grija ei atentă, dar se convinse imediat că nu

se va întâmpla aşa ceva. Mâine-dimineaţă, Miranda îşi va veni în fire. Tremlett va fi alungat şi asta va fi tot. Se putea descurca foarte bine şi fără Tremlett, dacă era necesar. Miranda îşi va da seama că nu putea să renunţe la siguranţa ei, la confortul şi luxul vizitelor în străinătate, la privilegiul de a fi unicul lui copil, la moştenirea care o aştepta, doar pentru pipăielile neîndemânatice şi depravate ale lui Tremlett, în cine ştie ce garsonieră mizerabilă din zonele rău famate ale Londrei, pline de gunoaie şi pericole. Era imposibil ca Tremlett să fi economisit prea mult din salariul lui. Iar Miranda n-avea nimic, în afară de ce-i dădea el. Nici unul din ei n-avea calificările necesare pentru o meserie bănoasă, care să le permită să locuiască în centrul Londrei, chiar şi în condiţii modeste. Nu, Miranda va rămâne cu el.

Se dezbrăcă şi se pregăti de culcare, trăgând draperiile la ferestre. Ca întotdeauna lăsă descoperiţi doi centimetri şi ceva, ca să nu fie întuneric complet în cameră. Îşi aranjă păturile peste el şi rămase nemişcat, ascultând încântat vijelia de afară, până simţi că alunecă pe tărâmul viselor mult mai rapid decât crezuse.

Se trezi brusc şi sărind în pat, auzind un ţipăt ascuţit pe care-l recunoscu: era chiar el. Pe fundalul întunecat al ferestrei se vedea încă linia de lumină. Îşi întinse neliniştit mâna pe noptieră şi aprinse veioza. Camera se lumină, liniştindu-l. Îşi răsuci ceasul pe mână şi văzu că era ora trei. Trecuse deja furtuna şi acum i se părea că liniştea era nefirească şi ameninţătoare. Se trezise iar din acelaşi coşmar care-i transformase de ani de zile patul într-un adevărat iad. Uneori îl visa încontinuu nopţi la rând, alteori apărea atât de rar, încât începea să uite cât de multă putere avea asupra lui. Coşmarul nu se schimba niciodată. Era călare fără şa pe un cal bălţat imens, mult deasupra nivelului mării. Calul avea spinarea atât de lată încât nu putea să se ţină bine cu picioarele, aşa că era zdruncinat cu violenţă dintr-o parte în alta, în timp ce calul se

năpustea înainte sau se oprea, cabrându-se nestăpânit pe o cărare de stele arzătoare. Nu avea hăţuri şi se chinuia disperat să-i prindă coama cu mâinile ca să se poată ţine. Aplecat puţin înainte, vedea colţul ochilor sclipitori şi uriaşi ai bestiei ce necheza, şi spuma de la gură. Ştia cu siguranţa pe care numai visele ţi-o dau că va aluneca din spinarea lui şi că se va prăbuşi dând disperat din mâini şi din picioare, scufundându-se în oroarea de neimaginat de sub suprafaţa neagră a mării fără valuri.

Uneori se trezea din coşmar pe podea, dar în noaptea aceasta era încă în pat, prins între pături şi cearşaf ca într-un năvod. Uneori ţipătul lui o trezea pe Miranda şi ea venea la el imediat, îndatoritoare, întrebându-l dacă e bine, dacă are nevoie de ceva, dacă vrea să-i facă un ceai. Iar el răspundea: „N-a fost decât un vis, numai un vis urât, asta-i tot. Du-te şi te culcă".

Dar în seara asta ştia că nu va veni. Nimeni nu va veni. Rămase culcat uitându-se fix la fâşia de lumină de dincolo de geam, încercând să scape de sentimentul de groază, apoi se ridică încet şi cu grijă din pat şi se îndreptă împleticindu-se spre fereastră. Deschise fereastra larg spre panoplia vastă de stele şi marea sclipitoare.

Se simţi nespus de mărunt, de parcă mintea şi trupul i s-ar fi micşorat; nu mai era decât un omuleţ singur, pe un glob rotitor, cu privirea ridicată spre imensitate. Stelele erau la locul lor, mişcându-se după legile lumii fizice, dar strălucirea lor nu era decât în mintea lui, o minte ce în ultima vreme îl abandona, cu ochi care nu mai vedeau limpede. Nu avea decât şaizeci şi opt de ani, dar încet, inexorabil, lumina lui pălea. Se simţi neînchipuit de singur, ca şi cum ar fi fost singura fiinţă vie din univers. Nu avea cum să găsească ajutor pe pământ sau pe lumile rotitoare de pe cer, cu lumina lor iluzorie. Nimeni nu l-ar asculta dacă şi-ar asculta impulsul aproape irezistibil să urle în aerul nesimţitor al nopţii: „Nu-mi lua cuvintele! Dă-mi înapoi cuvintele!"

10

Maycroft dormea agitat în camera lui de la ultimul etajul din turn. De fiecare dată când se trezea, aprindea lumina şi se uita la ceasul de pe noptieră, sperând să vadă că se apropia dimineaţa. Două şi zece, trei şi patruzeci, patru şi douăzeci. Ar fi vrut să se ridice, să-şi facă un ceai şi să asculte emisiunile internaţionale la radio, dar rezistă tentaţiei. Încercă să se calmeze pentru a mai prinde o oră sau două de somn, dar nu reuşi să mai aţipească. Vijelia se oprise încă de pe la unsprezece, nu fusese o furtună prea mare, doar nişte rafale haotice de vânt, însă vuietele şi hohotele atât de sfâşietoare făceau ca orice moment de linişte să pară nu atât o uşurare, cât mai degrabă prevestitor de rău. Dar în cele optsprezece luni de când era pe insulă dormise foarte bine în timpul unor furtuni mult mai violente decât aceasta. În mod normal, pulsul continuu al mării i se părea reconfortant, dar acum bubuitul profund, ca o bătaie joasă, de bas, care acompania vaietele nebuneşti ale vântului, îl irita şi înspăimânta. Încercă să-şi controleze gândurile, dar de fiecare dată când se trezea, îl asaltau din nou cu forţă reînnoită aceleaşi griji, aceleaşi presimţiri negre.

Era oare reală ameninţarea lui Oliver de a veni să locuiască permanent pe insulă? Şi în acest caz, ce puteau face legal să-l oprească? Oare pe el vor da vina membrii consiliului pentru acest dezastru? Oare cum ar fi trebuit să se poarte cu el? Se pare că predecesorul lui ştiuse foarte bine să-i facă faţă

lui Oliver şi toanelor lui, aşa că nu înţelegea de ce lui i se părea atât de dificil. Şi de ce comandase azi Oliver şalupa? Evident, voia să plece. Pentru moment gândul îl înveseli, dar dacă Oliver pleca furios şi plin de resentimente înseamnă că în viitor va fi şi mai rău. Şi se va considera că totul e din vina lui. După primele două luni i se confirmase angajarea definitivă, dar Maycroft se simţea şi acum în perioada de probă. Putea demisiona sau i se putea cere să plece în termen de trei luni. Ar fi complet umilitor, atât public, cât şi personal, să eşueze într-o slujbă pe care toată lumea o considera o sinecură, pe care el însuşi o văzuse doar ca pe o perioadă tihnită de introspecţie. În cele din urmă, îşi pierdu speranţa că va reuşi să adoarmă şi se apucă să citească.

Se trezi din nou cu o tresărire când volumul cartonat *Cronica familiei Barset* căzu la pământ cu o bufnitură surdă. Se uită imediat la ceas şi observă supărat că era deja opt şi treizeci şi două de minute – dormise prea mult.

Era aproape nouă când sună să i se aducă micul dejun şi după o jumătate de oră coborî cu liftul în birou. În mare parte, grijile care-l chinuiseră toată noaptea îl părăsiseră, dar rămăsese cu o stare profundă de anxietate, pe care nici măcar ritualul plăcut al micului dejun nu reuşi să o disperseze. Deşi se trezise atât de târziu, la doar cinci minute după telefonul lui, sosi doamna Plunkett cu micul dejun: castronul de prune uscate, şunculiţa crocantă, dar nu întărită – exact aşa cum îi plăcea lui –, oul ochi pe felia de pâine prăjită în grăsime de şuncă, ibricul de cafea şi pâinea prăjită şi încă fierbinte adusă exact în momentul în care o voia, dulceaţa de portocale făcută în casă. Mâncă totul, dar fără plăcere. Până şi mâncarea părea, prin perfecţiunea ei, o aluzie bine ticluită la cât de confortabilă şi de armonioasă era rutina vieţii lui pe Combe. Nu era câtuşi de puţin pregătit să ia din nou totul de la capăt altundeva, îl îngrozeau neplăcerile şi stresul de a găsi o nouă proprietate unde să pună de unul singur bazele unui cămin

nou. Dar dacă Nathan Oliver venea să locuiască permanent pe Combe, în cele din urmă exact asta va fi nevoit să facă.

Intră în birou şi văzu că Adrian Boyde era deja la biroul său, procesând nişte date pe calculator. Era surprins să-l găsească acolo într-o sâmbătă, dar îşi aminti că Boyde îi spusese că va veni pentru câteva ore să termine lucrul la bilanţul semestrial şi impozitul pe venit. Dar chiar şi aşa, era un început de zi foarte neobişnuit. Amândoi se salutară şi apoi se aşternu tăcerea. Maycroft se uită la Boyde şi avu brusc impresia că vede un străin. Oare numai îşi imagina că Adrian arăta oarecum diferit, că era mai tras la faţă şi mai palid, cu privirea înnegurată şi îngrijorată, şi trupul tensionat? Îi mai aruncă o privire şi observă că nu-şi mişca mâna peste hârtii. Poate trecuse şi el printr-o noapte grea? Oare şi el era măcinat de presimţiri aducătoare de dezastru? Se gândi din nou, chiar mai intens ca altă dată, la cât de mult se baza pe Boyde; pe eficienţa şi calmul lui, pe tovărăşia făcută din momente când lucrau împreună, pe bunul-simţ ce părea a fi calitatea cea mai admirabilă şi mai folositoare, modestia ce nu avea nimic de-a face cu slugărnicia sau autodenigrarea. Nu îşi făcuseră niciodată confidenţe. Atunci de ce simţea că îi înţelegea şi îi tolera lipsa lui de siguranţă, durerea pricinuită de pierderea soţiei pe care uneori o uita zile în şir, doar pentru a fi copleşit, dintr-odată, de un dor de nestăpânit? Maycroft nu era o persoană religioasă, aşa ca Adrian. Aşa că poate singura explicaţie era că simţea instinctiv prezenţa unui om bun.

Tot ce ştia despre el era ceea ce aflase de la Jo Staveley într-un moment de apropiere, care nu se mai repetase niciodată.

„Bietul de el a căzut cu faţa în jos, mort de beat, în timpul împărtăşaniei. Ţinea cupa la buzele unei doamne pioase, când s-a prăbuşit şi a doborât-o şi pe ea la pământ. Vinul sfinţit s-a vărsat. Toată lumea a început să urle. S-a creat panică. Cei mai naivi din congregaţie au crezut că murise. După câte am înţeles se pare că parohul şi episcopul fuseseră

mereu toleranţi faţă de slăbiciunea aceasta a lui, dar acum întrecuse măsura."

Şi totuşi, în cele din urmă, Jo fusese cea care-l salvase. Boyde era pe insulă de peste un an şi nu mai băuse nimic până în noaptea aceea oribilă în care suferise recăderea. După trei zile plecase deja de pe Combe. Jo locuia la Londra în apartamentul ei de acolo în momentul acela şi îl chemase la ea, se mutase apoi cu el într-o casă undeva la ţară, rămăsese cu el până îl trezise cu totul şi îl adusese înapoi pe Combe, chiar înainte de a veni Maycroft. Nimeni nu vorbea despre asta vreodată, dar era foarte probabil că Boyde îi datora viaţa lui Jo Staveley.

Sună telefonul de pe birou şi Maycroft tresări violent. Era nouă şi douăzeci şi cinci de minute. Nici nu-şi dăduse seama cum trecuse timpul. Auzi vocea iritată a lui Jo.

– L-ai văzut pe Oliver? Nu cumva e cu tine? Trebuia să vină la infirmerie la nouă ca să mai dea o probă de sânge. M-am gândit că poate se va hotărî să nu vină, dar putea cel puţin să mă sune să-mi spună.

– Poate a uitat sau a dormit prea mult.

– Am sunat la Peregrine Cottage. Miranda a zis că l-a auzit ieşind pe la şapte şi douăzeci de minute. Ea era în dormitorul ei şi n-a vorbit cu el, aşa că n-are idee unde s-a dus. Nu i-a zis nici aseară dacă vine să-i iau sânge sau nu.

– Nu e cu Tremlett?

– Tremlett e deja la Peregrine Cottage. A venit cam pe la opt să termine ceva ce aveau de lucru. A zis că n-a dat ochii cu Oliver de ieri. Sigur că e posibil să fi ieşit Oliver mai devreme ca să se plimbe înainte să vină la infirmerie, dar în cazul ăsta de ce n-a sosit? Şi nici n-a luat micul dejun. Miranda a zis că şi-a făcut singur un ceai – ceainicul era cald când s-a dus ea în bucătărie –, dar că n-a mâncat decât o banană. Poate că nu vrea decât să-şi dea importanţă cu toată tărăşenia asta, dar Miranda e îngrijorată.

Deci presimţirile lui se adeveriseră. Uite că iar apăruseră probleme. Era puţin probabil că Oliver pățise ceva. Dacă nu voia decât să-i enerveze lipsind de la programarea la infirmerie, şi nu era decât la plimbare, ar fi o neplăcere în plus să trimită o echipă de oameni să-l caute. Din toate punctele de vedere: mare parte a atracţiei insulei era tocmai faptul că vizitatorii erau lăsaţi în pace. Dar Oliver nu mai era un bărbat tânăr. Deja dispăruse fără nici o explicaţie de aproape două ore. Dar dacă făcuse un atac cerebral sau un infarct şi zăcea pe undeva? Cum va putea el justifica faptul că n-a făcut nimic, când el era persoana cu cea mai mare răspundere pe insulă?

– Ar trebui să trimitem pe cineva să-l caute, zise el. Spune-i lui Guy, te rog. Eu am să sun câţiva oameni şi am să-i rog să se adune aici. Tu ar trebui să rămâi în infirmerie şi să mă anunţi dacă soseşte cumva acolo.

Închise telefonul şi i se adresă lui Boyde:

– Oliver a dispărut. Ar fi trebuit să fie la infirmerie la ora nouă să i se ia sânge, dar n-a apărut.

– Miranda o să fie îngrijorată, zise Boyde. Pot să trec pe la ea mai întâi şi apoi o să mă duc să-l caut în nord-estul insulei.

– Te rog, Adrian. Şi dacă-l vezi, nu-i spune ce caz s-a făcut pentru c-a dispărut. Dacă se teme să dea sânge, sunt sigur că n-o să fie încântat să afle că toată lumea îl caută.

Cinci minute mai târziu se adunase în faţa conacului un mic grup de oameni, chemaţi prin telefon. Roughtwood, necooperant ca de obicei, îi spusese lui Adrian că e prea ocupat să-i ajute, dar veniseră doctorul Staveley, Dan Padgett şi Emily Holcombe. Emily Holcombe fusese la infirmerie la nouă şi un sfert să-şi facă vaccinul antigripal şi aşa aflase că Oliver dispăruse. Îl chemaseră şi pe Jago de la cabana lui, dar încă nu apăruse. Micul grup aştepta ca Maycroft să le dea instrucţiuni. Aşa că trebui să-şi pună ordine în gânduri şi să decidă ce e de făcut.

În clipa aceea se lăsă pe neaşteptate ceaţă, ca dintr-un capriciu, cum se întâmpla mai întotdeauna pe Combe. În unele locuri translucidă şi delicată ca un văl de mireasă, în altele deasă şi umedă ca o cremă sufocantă, ascundea albastrul mării, transformând turnul masiv al clădirii într-o entitate impunătoare şi vag ameninţătoare, simţită dar nevăzută, izolând cupola delicată de un roşu aprins din vârful farului şi făcându-l să pară un bizar obiect plutitor.

Ceaţa se îngroşa văzând cu ochii.

– Nu are nici un sens să mergem prea departe până nu trece, zise Maycroft. O să mergem până la far, dar nu mai departe.

Porniră împreună, cu Maycroft în frunte. La început auzi limpede vocile din spatele lui, dar pe măsură ce se afundau în negura deasă, siluetele dispăreau anihilate de vaporii albi, iar vocile păleau până când, în cele din urmă, fură înăbuşite cu totul. Dintr-odată, aproape şocant, îi apăru în faţă farul, turnul concav care se înălţa drept în sus şi dispărea în neant. Ridică privirea şi pentru o clipă simţi că ameţeşte. Se temea să atingă suprafaţa lucioasă cu mâinile, pentru că întreg edificiul părea ireal ca un vis şi avea senzaţia că se va pierde în ceaţă la prima atingere. Uşa era întredeschisă şi Maycroft împinse cu prudenţă tăblia grea de stejar şi căută pe pipăite întrerupătorul. Apoi, fără nici un moment de răgaz, începu să urce scările prin sala în care se afla rezervorul de petrol până la jumătatea etajului următor, strigându-l pe Oliver pe nume, la început încet, de parcă nu voia să spargă tăcerea giulgiului de ceaţă. Realiză însă cât de inutile sunt aceste chemări de-abia îngăimate, aşa că începu să strige tare în întuneric. Nu-i răspunse nimeni şi nu văzu nici o lumină. Coborî din nou, se opri în prag şi le strigă celorlalţi, ascunşi încă de ceaţă:

– Nu pare să fie aici. Rămâneţi unde sunteţi.

Nici acum nu primi răspuns. Fără să se gândească şi fără un plan bine stabilit, Maycroft începu să înconjoare farul în

direcția mării. Când ajunse la zidul dinspre mare se uită în sus, recunoscător să simtă duritatea granitului.

Brusc, la fel de misterios pe cât apăruse, ceața începu să se disperseze. Văluri delicate și translucide fluturau prin fața farului, formându-se și dizolvându-se imediat. Încet-încet apăreau forme și culori, iar misterioasele siluete intangibile redeveneau familiare și reale. Și dintr-odată îl văzu. Începu să-i bubuie inima în piept, făcându-l să se cutremure din tot trupul. Auzi un pescăruș țipând strident, dar, cu siguranță, scosese chiar el un țipăt. Treptat i se dezvălui toată oroarea, la început în spatele unui văl subțire și fluturător de ceață și apoi cu limpezime absolută. Toate culorile își recăpătară aspectul obișnuit, deși parcă mai stridente decât și le amintea – zidurile strălucitoare, farul roșu înconjurat de balustrada albă, întinderea albastră a mării, cerul senin ca într-o zi de vară.

Și pe fundalul sclipitor de alb al turnului farului se profila trupul spânzurat: coarda de alpinism albastră cu roșu legată strâns de balustradă, grumazul vânăt și întins ca un gât de curcan pleșuv, capul grotesc de mare lăsat într-o parte, mâinile cu palmele în sus ca într-o parodie de binecuvântare. Corpul avea pantofi în picioare, dar, pentru o secundă, Maycroft avu impresia că vede picioarele goale atârnând vrednice de milă unul lângă altul.

I se păru că trecuseră minute întregi, dar știa că era în starea aceea când timpul încremenește într-o clipă nesfârșită. La un moment dat, auzi un țipăt ascuțit și prelung. Se uită la dreapta și-i văzu pe Jago și pe Millie. Fata se uita în sus la Oliver, țipând încontinuu; era de mirare că putea respira.

De partea cealaltă a farului apăru și restul grupului. Nu desluși nici un cuvânt, dar tot aerul părea să vibreze de o învălmășeală confuză de gemete, țipete înnăbușite, exclamații, suspine și scâncete, un geamăt continuu și înăbușit ce suna și mai îngrozitor din cauza urletelor lui Millie și a țipetelor sfâșietoare ale pescărușilor.

PARTEA A DOUA

Cenușa din vatră

1

Era aproape ora unu şi Rupert Maycroft, Guy Staveley şi Emily Holcombe se închiseseră singuri într-o cameră pentru prima dată de la descoperirea cadavrului. Emily revenise la conac din Atlantic Cottage la cererea lui Maycroft. Văzând că toate eforturile ei de a o consola şi alina pe Millie nu făceau decât să-i sporească reacţia extrem de zgomotoasă, anunţase la început că, nemaivând nimic folositor de făcut, se va duce acasă şi nu va reveni decât dacă sau când va fi chemată. Millie se agăţa isterizată de Jago cu orice ocazie, aşa că o luaseră cu blândeţe din braţele lui şi o încredinţară grijii mult mai acceptabile a doamnei Burbridge, care o consolă cu sfaturi de bun-simţ şi ceai fierbinte. Treptat se instaură o normalitate aparentă. Maycroft avusese de dat ordine şi telefoane şi de încurajat personalul. Ştia că făcuse toate aceste lucruri şi încă surprinzător de calm, dar nu-şi mai amintea clar nici unul dintre cuvintele rostite sau ce anume făcuse şi în ce ordine. Jago se întorsese în port şi doamna Plunkett la bucătărie, să-şi termine treburile, să pregătească prânzul şi să facă sandviciuri. Joanna Staveley era la Peregrine Cottage, dar Guy, pământiu la faţă, nu se dezlipi de Maycroft, vorbind şi mişcându-se ca un robot, nefiind cu adevărat de nici un ajutor.

Maycroft avea senzaţia că timpul o luase razna, iar ceea ce trăise în ultimele două ore nu avea continuitate, ci era mai degrabă o înşiruire de fapte, fără legătură una cu cealaltă,

fiecare la fel de obsedantă ca o fotografie șocantă. Adrian Boyde, în picioare lângă targa pe care era întins trupul lui Oliver, ridicând apoi încet mâna dreaptă ca și cum ar fi cântărit o tonă și făcând semnul crucii. El însuși mergând în tăcere la Peregrine Cottage, cu Guy Staveley alături, să-i spună Mirandei ce se întâmplase și repetând în minte cuvintele pe care urma să le rostească. Toate i se păreau nepotrivite, banale, sentimentale sau brutal de monosilabice: coardă, spânzurat, mort. Doamna Plunkett turnând ceai cu chipul încruntat dintr-un ceainic uriaș pe care nu-și amintea să-l mai fi văzut înainte. Dan Padgett, care se comportase rațional la far, pretinzând dintr-odată să fie asigurat că nimeni nu credea că era vina lui, că domnul Oliver nu se omorâse pentru că-i pierduse sângele, și propriul lui răspuns iritat:

– Nu fi ridicol, Padgett. Un om inteligent nu se omoară pentru că trebuie să i se mai ia sânge o dată. Doar nu e o operație chirurgicală de mare risc. Nimic din ce-ai făcut sau n-ai făcut tu nu e așa de important.

Își amintea apoi cum chipul lui Padgett se schimonosise într-un plâns copilăresc și că el îi întorsese spatele. Se vedea apoi stând lângă pat în infirmerie, uitându-se la Staveley aranjând cearșaful mai strâns în jurul trupului lui Oliver și remarcând pentru prima dată modelul de pe tapet. Dar cel mai limpede dintre toate, în culorile cele mai vii și mai clar decupate pe fundalul imaculat al zidului farului, era trupul bălănganitor, gâtul întins și picioarele goale atârnând jalnice – deși știa prea bine că nu fuseseră desculțe. Își dădu seama că așa îi va rămâne în amintire moartea lui Oliver.

Acum avea în sfârșit șansa să-și limpezească gândurile și să discute înainte de sosirea poliției cu oamenii care, după părerea lui, aveau dreptul să fie consultați. Faptul că aleseseră camera de zi a apartamentului lui personal fusese mai degrabă urmarea unui acord general nerostit, decât a unei anumite decizii.

– Trebuie să vorbim acum, înainte să vină poliția, le spusese el. Haideți să mergem undeva unde să nu fim deranjați. O să-l las pe Adrian în birou. Se va descurca el. Nu mai răspundem la nici un alt telefon. În cabana ta sau în apartamentul meu, Guy? îl întrebase apoi pe Staveley.

– N-ar fi mai bine să rămânem în conac? zisese Staveley. În felul ăsta vom fi aici când vine poliția.

Maycroft îi spusese lui Boyde să o sune pe doamna Plunkett și să o roage să le aducă supă, sandviciuri și cafea la el în apartament, și după aceea se îndreptaseră tăcuți spre lift. Urcară până în vârful turnului fără să scoată o vorbă.

Ajunși în camera de zi, Maycroft închise ușa și se așezară cu toții, Emily Holcombe pe canapeaua de două locuri împreună cu Staveley, iar Maycroft întoarse unul din fotoliile din fața șemineului ca să stea cu fața la ei. În alte condiții, mișcarea aceasta ar fi fost ceva normal, dar acum devenise un gest de rău augur. Chiar și camera de zi, în care fuseseră toți trei de atâtea ori împreună, deveni pentru o clipă tulburător de nefamiliară și provizorie, ca un salon de hotel. Era mobilată în întregime cu obiecte personale pe care le adusese din salonașul soției lui: canapeaua și fotoliile confortabile, tapițate în creton, draperiile asortate, masa ovală de mahon cu fotografiile în ramă de argint de la nuntă și cele cu fiul lor, bibelourile delicate de porțelan, tabloul pastel, evident de amator, pictat de bunica ei, cu Districtul Lacurilor. Aducându-le cu el, sperase probabil să recreeze serile liniștite pe care le petrecea împreună cu Helen. Dar acum realiză cu uimire cât de mult urâse de fapt întotdeauna fiecare obiect din această încăpere feminină, ieftină și încărcată.

Se uită la colegii lui și se simți stângaci și greoi ca o gazdă nepricepută. Guy Staveley stătea înțepenit și drept ca un străin perfect conștient de deranjul pe care-l făcea prin vizita lui. Emily arăta ca întotdeauna perfect în largul ei, așezată confortabil cu un braț întins de-a lungul spătarului

canapelei. Purta pantaloni negri, cizme şi un pulover voluminos de lână fină de culoare cafenie şi cercei lungi de chihlimbar. Maycroft era surprins că se obosise să se schimbe, dar la urma urmei şi el, şi Staveley se schimbaseră, probabil datorită prejudecăţii că era nepotrivit să fii îmbrăcat în haine de stradă în prezenţa morţii.

Începu să vorbească şi îşi dădu seama că avea în voce o notă de bonomie forţată.

– Ce vreţi să beţi? Am lichior, whisky, vin, chestiile obişnuite.

De ce spusese oare chestia asta? Amândoi ştiau foarte bine ce fel de băuturi avea. Emily ceru lichior şi, spre surprinderea lui, Staveley îi ceru un whisky. Maycroft nu avea apă pe aproape şi trebui să mormăie nişte scuze. Se duse să aducă apă din mica bucătărie. Când se întoarse îi servi pe ei prima dată şi apoi îşi turnă şi lui un pahar de Merlot.

– S-a servit un prânz cald la douăsprezece şi jumătate în sala de mese a personalului pentru oricine a fost în stare să mănânce, dar m-am gândit că ar fi mai bine să ne aducă ceva aici. Ar trebui să sosească imediat nişte sandviciuri.

Doamna Plunkett le anticipase dorinţa. Aproape imediat se auzi o bătaie în uşă şi Staveley deschise. Doamna Plunkett intră cu un cărucior cu farfurii mari şi mici, ceşti, pahare, două termosuri mari şi două platouri acoperite cu şervete. Maycroft îi mulţumi cu un murmur şi toţi trei o priviră aşezând tacâmurile şi mâncarea în faţa lor cu respectul cuvenit unor prelaţi. Maycroft aproape se aşteptă să o vadă făcând o plecăciune înainte să iasă.

Se duse la masă şi ridică şervetele umezite de pe platouri.

– Mai ales şuncă, dar sunt şi nişte ouă şi salată dacă n-aveţi poftă de carne.

– Nici nu-mi pot imagina ceva mai puţin apetisant, zise Emily Holcombe. Oare de ce te face moartea prin violenţă aşa de flămând? Deşi flămând e poate prea mult spus – să

vrei să mănânci ceva, dar obligatoriu ceva apetisant. Sandviciurile nu mi se par deloc potrivite. Ce e în termosuri? Presupun că supă, deşi s-ar putea să fie cafea.

Se duse la unul din termosuri, răsuci capacul şi mirosi.

– Supă de pui. Banal, dar hrănitor. Oricum, mai poate aştepta. În primul rând trebuie să hotărâm ce strategie să adoptăm în repriza următoare. Nu mai avem mult timp.

– Repriza următoare?

Toţi auziră cuvintele nerostite: „Nu e un joc". Emily îşi dădu seama că nu se exprimase tocmai potrivit.

– Să hotărâm ce să-i spunem comandantului Dalgliesh şi echipei lui, adăugă ea. Presupun că va veni cu o echipă.

– Cred că vor fi trei oameni, zise Rupert. A sunat de la Poliţia Metropolitană. A zis că vine doar cu un inspector detectiv şi cu un sergent, nu mai mult.

– Dar e o invazie destul de importantă, nu crezi? Un comandant din Poliţia Metropolitană şi un inspector detectiv. De ce nu vine poliţia locală? Presupun că le-au dat cine ştie ce motiv.

Rupert se aşteptase la întrebarea aceasta, aşa că îşi pregătise deja un răspuns.

– Cred că din cauza notorietăţii victimei şi a insistenţei Consiliului de Administraţie al Trustului de a se păstra pe cât posibil caracterul discret şi privat al insulei. Orice ar face Dalgliesh, e puţin probabil să provoace scandalul şi publicitatea pe care le-ar produce, inevitabil, poliţia locală.

– Dar asta nu prea explică totul, nu crezi, Rupert? zise Emily. De unde a ştiut Poliţia Metropolitană că a murit Oliver? Presupun că i-ai telefonat tu. Dar de ce n-ai sunat la Poliţia din Devon sau la Inspectoratul din Cornwall?

– Pentru că am instrucţiuni să contactez un membru al consiliului din Londra în caz că pe insulă se întâmplă evenimente îngrijorătoare. După câte am înţeles eu, asta a fost întotdeauna procedura obişnuită.

– Da, dar la ce număr? Pe cine ai sunat?

– Nu mi s-a spus al cui e numărul. Eu am primit instrucțiuni să spun ce s-a întâmplat și nimic altceva. Îmi pare rău, Emily, dar aranjamentul funcționează de foarte mult timp și am intenția să-l respect. L-am respectat, de fapt, deja.

– De mult timp? Eu n-am mai auzit niciodată de asta.

– Probabil pentru că n-a mai apărut niciodată o criză de asemenea proporții. E o procedură perfect rezonabilă. Tu știi mai bine ca oricine cât de importanți sunt unii dintre oaspeții noștri. Procedura aceasta are rolul de a face față oricărui eveniment nefericit cu eficiență, rapiditate și maximum de discreție.

– Presupun că Dalgliesh va dori să ne interogheze împreună, zise Emily. Adică pe toți, și oaspeții, și personalul.

– Chiar nu știu, zise Maycroft. Presupun că împreună și, după aceea, separat. Am luat legătura cu personalul și am aranjat să fie disponibili aici în conac. Asta mi s-a părut cea mai bună idee. Biblioteca mi se pare încăperea cea mai adecvată. Bineînțeles, comandantul va trebui să le pună și oaspeților câteva întrebări. Mi s-a părut indecent s-o deranjez pe Miranda Oliver, așa că e încă la Peregrine Cottage împreună cu Dennis Tremlett. Mi-a zis foarte limpede că dorește să fie lăsată în pace.

– Cu excepția lui Tremlett, se pare, zise Emily. Apropo, cum a primit Miranda vestea? Presupun că ai mers tu cu Guy să-i spuneți, la urma urmei tu reprezinți autoritățile aici, iar Guy să-i acorde îngrijiri medicale în caz că ar fi avut un șoc. Mi se pare extrem de potrivit.

Lui Maycroft i se păru că detectează o vagă urmă de ironie în vocea ei. Îi aruncă lui Staveley o privire rapidă, dar acesta nu păru să observe.

– Da, ne-am dus noi doi, zise el. A fost mai puțin neplăcut decât ne-am așteptat. A fost șocată, bineînțeles, dar nu a făcut o criză. Și-a păstrat întru totul calmul – pot să spun chiar că a fost stoică. Tremlett a părut mult mai afectat. S-a

controlat, dar părea complet devastat. La un moment dat am crezut c-o să leşine.

– Era îngrozit, zise Staveley încet.

– Şi a mai fost ceva ciudat, continuă Maycroft. Mi s-a părut că Oliver a ars nişte hârtii azi-dimineaţă înainte să iasă. Am văzut o grămăjoară de cenuşă şi nişte rămăşiţe înnegrite în vatră.

– A pomenit Miranda sau Tremlett ceva despre asta? Sau tu? întrebă Emily.

– Nu, nu mi s-a părut momentul potrivit, mai ales că ei n-au zis nimic.

– Mă îndoiesc că poliţia le va permite să fie atât de necomunicativi, zise Emily.

Guy Staveley nu făcu nici un comentariu. După câteva secunde Maycroft i se adresă din nou lui Emily Holcombe:

– Domnişoara Oliver a insistat să vadă cadavrul. Am încercat s-o conving că nu e o idee bună, dar n-am crezut că am dreptul să-i interzic. Ne-am dus toţi trei la infirmerie. Guy a tras cearşaful de deasupra doar până la bărbie, aşa încât să nu se vadă urma lăsată de coardă. Domnişoara Oliver însă a insistat să-l dezvelească mai tare. S-a uitat cu atenţie la urmele de pe gât, a zis „Mulţumesc“, s-a întors şi a plecat. Nu l-a atins. Guy l-a acoperit din nou şi am plecat şi noi.

– S-ar putea ca poliţia să creadă c-ar fi trebuit să fii mai strict, zise Emily.

– Fără îndoială. Însă ei au o autoritate pe care eu n-o am. Şi eu cred că ar fi fost mai bine s-o conving să renunţe, dar nu văd cum aş fi putut s-o fac. Arăta... Mă rog, ştii şi tu cum arăta, Emily. L-ai văzut.

– Doar pentru o clipă, slavă Domnului. Ceea ce vreau eu e un sfat despre ce să zicem poliţiei. Evident că o să spunem adevărul, dar cât de mult din adevăr? De exemplu, dacă ne întreabă dacă e autentică durerea Mirandei Oliver pentru tatăl ei, ce-i răspundem?

Aici Maycroft se simţi mai sigur pe el.

– Nu putem vorbi în numele altor oameni. Evident Dalgliesh va vorbi şi cu ea personal. Poate să-şi facă propria opinie, doar e detectiv.

– Eu, una, nu văd cum ar putea fi autentică, zise Emily. Biata fată era o sclavă pentru tatăl ei – tot aşa şi Tremlett, după părerea mea, dar aceea era oricum o relaţie mai complexă. Oficial el e redactor şi asistent personal, dar am senzaţia că făcea mult mai mult decât simplă corectură pentru el. Ultimul lui roman, *Fiica groparului*, a fost primit de critică şi de public cu respect, dar fără entuziasm. Nu e câtuşi de puţin un clasic Nathan Oliver. Şi nu asta a fost cartea pe care-a terminat-o când Tremlett era în spital, când încercau să-i facă ceva la picior? Apropo, ce are la picior?

– A avut poliomielită când era mic, răspunse Staveley rece. A rămas şchiop.

Maycroft se holbă nedumerit la Emily Holcombe.

– Doar nu vrei să sugerezi că Tremlett scria de fapt romanele?

– Bineînţeles că nu le scria el. Nathan Oliver le scria. Eu sugeram că Tremlett are un rol mai important în viaţa lui Oliver decât să redacteze, oricât de meticulos ar face-o, sau să răspundă la scrisorile admiratorilor. Se zvoneşte că Oliver a refuzat mereu să fie corectat de editură. Nici n-avea nevoie: îl avea pe Tremlett. Şi ce poţi spune de Oliver ca persoană? Evident, n-are nici un sens să pretindem că a fost un oaspete bine-venit sau plăcut. Mă îndoiesc că există cineva pe insulă care-şi doreşte cu adevărat să nu fi murit.

Guy Staveley rămăsese tăcut până în acest moment.

– Cred că ar fi mai bine să amânăm discuţia asta până vine şi Jo. Trebuie să sosească imediat. Adrian îi va spune că suntem aici.

– De ce avem nevoie de ea? se miră Emily Holcombe. Asta trebuia să fie întâlnirea rezidenţilor permanenţi pe

insulă, care nu fac parte din personalul adiacent. Nu se poate spune că Jo e rezident permanent.

– Este însă soția mea, zise Guy Staveley, încet.

– Și asta cam tot cu jumătate de normă.

Chipul pământiu al lui Staveley se înroși violent. Se foi în fotoliu de parcă ar fi avut de gând să se ridice, dar, la o privire rugătoare din partea lui Maycroft, se prăbuși la loc.

– N-o să ajungem nicăieri dacă sărim unul la gâtul celuilalt încă înainte de sosirea poliției aici, zise Maycroft încet. Emily, am rugat-o și pe Jo să ni se alăture. Să-i mai dăm încă cinci minute.

– Unde e?

– La Peregrine Cottage. Știu că Miranda a zis că vrea să fie lăsată singură, dar eu și Guy am crezut că ar fi mai bine să aibă o femeie lângă ea. Putea să facă un șoc întârziat. Iar Jo e asistentă medicală. Se va întoarce la ea imediat după ce discutăm, dacă ea consideră că mai poate s-o ajute cu ceva. S-ar putea ca Miranda să vrea să stea cu ea peste noapte.

– În patul lui Nathan? Ce idee groaznică!

– Miranda nu trebuie să rămână singură, Emily, insistă Maycroft. Când am fost la ea împreună cu Guy i-am sugerat să vină să stea în conac. Avem două apartamente goale. Dar a refuzat ideea cu vehemență. Și nu e bine. S-ar putea însă s-o lase pe Jo să stea cu ea. Jo a zis că n-o deranjează să petreacă noaptea într-un fotoliu din camera de zi dacă e nevoie.

Emily Holcombe își întinse paharul gol spre Maycroft, iar acesta se duse la carafa cu lichior.

– Îți sunt recunoscătoare că nu te-ai gândit să mă suni pe mine ca să-i ofer compasiune feminină. Din moment ce sunt de părere că insula asta va fi mult mai fericită fără să fie invadată periodic de Nathan Oliver – și asta mă interesează pe mine în primul rând –, mi-ar fi fost foarte greu să-i spun toate minciunile obișnuite.

– Sper că n-ai de gând să-i spui asta cu atâta francheţe şi comandantului Dalgliesh.

– Dacă e atât de deştept pe cât se spune, nici nu va fi nevoie.

În clipa aceea auziră paşi. Uşa se deschise şi intră Joanna Staveley. Ca întotdeauna, Maycroft avu impresia că aduce cu ea o aură revigorantă de sexualitate, care i se părea mai degrabă atrăgătoare decât provocatoare. Părul des şi blond, cu fâşia îngustă a rădăcinilor mai întunecate, era legat la spate cu o eşarfă albastră de mătase, dând chipului bronzat un aer de francheţe. Blugii strâmţi îi puneau în evidenţă coapsele puternice, iar jacheta descheiată lăsa să se vadă un tricou pe sub care, evident, nu purta sutien. În comparaţie cu vitalitatea ei, soţul ei părea bătrân şi deprimat, chiar şi osatura elegantă a chipului încă frumos al lui Emily părea goală şi aspră ca moartea însăşi. Maycroft îşi aminti ce-i spusese Emily într-o zi când Jo se reîntorcea pe insulă: „Ce păcat că nu facem un teatru de amatori aici. Jo ar fi ideală în rolul hangiţei blonde, cu inima de aur".

Dar Jo Staveley chiar avea o inimă de aur. Despre Emily Holcombe nu se putea spune cu certitudine acelaşi lucru.

Jo se trânti în fotoliul rămas liber şi-şi întinse picioarele cu un oftat de uşurare.

– Slavă Domnului că s-a terminat! Biata fată n-a vrut deloc să rămân cu ea, şi de ce naiba să fi vrut? Doar nu ne cunoaştem. I-am lăsat două somnifere şi i-am zis să le ia diseară cu lapte cald. Nu vrea să plece din cabană. Nici n-a vrut s-audă de aşa ceva. Tot Merlot ţii în sticla aceea, Rupert? Toarnă-mi şi mie un pahar, te rog, scumpule. Exact ce am nevoie.

Maycroft îi turnă un pahar de vin şi i-l oferi.

– Tocmai spuneam că nu-mi place că e singură în cabana aceea în noaptea asta, zise el.

– N-o să fie singură. A zis că se mută cu ea Dennis Tremlett. Ea o să doarmă în patul tatălui ei, iar el într-al ei.

– Dacă asta vrea, presupun că e o soluție, zise Emily. Oricum, în situația asta, nu e momentul să ne preocupe prea mult convențiile sociale.

– Nu le pasă lor de convențiile sociale! râse Jo. Au o aventură. Nu mă întreba cum reușesc, dar sunt împreună.

– Ești sigură, Jo? întrebă Staveley nefiresc de dur. Ți-a spus ea?

– N-a fost nevoie. După cinci minute de stat în aceeași cameră cu ei era evident. Sunt amanți. Păcat că nu te-ai dus și tu cu băieții să-i dai vestea, Emily. Ți-ai fi dat seama de situație imediat.

– Foarte probabil, zise Emily ironic. Bătrânețea nu mi-a amorțit întru totul spiritul de observație.

Maycroft se uită la ele și prinse privirea rapidă pe care o schimbară, o privire de complicitate feminină amuzată. Cele două femei se deosebeau ca de la cer la pământ. Se gândise întotdeauna că, dacă ar fi avut vreun sentiment în comun, acesta nu putea fi decât antipatie. Acum însă își dădu seama că dacă ar apărea o neînțelegere între cei patru din cameră, cele două femei s-ar alia. Era unul dintre rarele momente de intuiție asupra neașteptatelor ciudățenii ale oamenilor, pe care nu le sesizase aproape niciodată înainte de a veni pe insulă, și care și acum îl surprindeau.

– Asta e, desigur, o complicație, pentru ei mai degrabă decât pentru noi, zise Emily. Mă întreb dacă i-au spus lui Oliver. Dacă i-au spus, ar putea constitui un motiv.

Tăcerea care urmă nu dură decât puține secunde, dar fu o tăcere absolută. Mâna lui Jo Staveley încremeni în aer cu paharul de vin. Îl așeză apoi pe masă cu atenție, de parcă cel mai mic sunet ar fi putut produce o catastrofă.

Emily Holcombe însă nu părea să observe efectul acestei acuzații atât de neașteptate.

– Un motiv pentru sinuciderea lui Oliver, continuă ea. Jo mi-a povestit scena aceea extraordinară de la cina de aseară.

Nathan nu se purta de obicei aşa, nici chiar în momentele lui cele mai rele. Dacă vă gândiţi şi că ultimul lui roman a fost cât se poate de dezamăgitor şi că nu avea în faţă decât bătrâneţea şi stoarcerea ultimelor rămăşiţe de talent pe care le mai avea, vă puteţi imagina de ce s-a gândit că ar fi timpul să-şi facă ieşirea din scenă. Era evident că depindea aproape întru totul de fiică-sa, şi probabil tot aşa de mult şi de Tremlett. Dacă tocmai aflase că aveau de gând să-l părăsească pentru nişte satisfacţii mai convenţionale, acest lucru a putut acţiona ca un catalizator.

– Dar pur şi simplu pentru că se însura cu Miranda nu înseamnă neapărat că Oliver l-ar fi pierdut pe Tremlett, zise Jo Staveley.

– Poate că nu, dar putea foarte bine să însemne o schimbare a priorităţilor lui Tremlett, şi bănuiesc că asta nu i-ar fi convenit lui Oliver. Totuşi, recunosc şi eu că nu e treaba noastră. Dacă poliţia vrea să exploreze această direcţie atât de fascinantă, n-are decât s-o descopere singură.

Dintr-odată începu şi Staveley să vorbească, însă încet şi rar, ca şi cum ar fi vorbit singur.

– Există unele dovezi că n-a fost chiar sinucidere.

Din nou se lăsă tăcerea. Maycroft se gândi că ar fi timpul să pună capăt speculaţiilor. Discuţia aceasta ieşea în mod periculos de sub orice control.

– Eu cred că ar trebui să lăsăm toate astea pe seama poliţiei, le spuse el. Investigarea faptelor e treaba lor, a noastră e să cooperăm în orice fel putem.

– În ce măsură să cooperăm? întrebă Jo. Să le spunem inclusiv că doi dintre suspecţii lor au o aventură?

– Jo, nimeni nu e suspect, zise Maycroft. Încă nu ştim cum a murit Oliver. Trebuie să evităm genul ăsta de discuţii. E nepotrivit şi iresponsabil.

Jo însă nu părea să aibă nici o remuşcare.

– Îmi pare rău, dar, dacă a fost o crimă – și cu siguranță e o posibilitate, Guy aproape a zis că e –, atunci toți suntem suspecți. Așa că întreb cât de multe informații să oferim voluntar. Adică, e oare cazul să-i spunem acestui comandant că decedatul nu va fi jelit de toată lumea, că în ceea ce ne privește l-am considerat cu toții o pacoste înfiorătoare? Îi spunem că amenința să se mute definitiv aici și să ne amărască viețile? Și, mai la obiect, îi spunem despre Adrian Boyde?

Maycroft răspunse pe un ton neobișnuit de ferm:

– Îi răspundem la întrebări și spunem adevărul. Vorbim în numele nostru personal, nu al altora, și asta îl include și pe Adrian. Dacă cineva simte că riscă să fie compromis, atunci are dreptul să refuze să răspundă la orice alte întrebări fără să fie de față un avocat.

– Care să înțeleg că o să fii tu? zise Jo.

– Bineînțeles că nu. Dacă e o moarte suspectă, atunci și eu sunt suspect ca toată lumea. Va trebui să fie chemat un avocat din afară. Să sperăm că nu va fi cazul.

– Dar ceilalți doi oaspeți, doctorul Yelland și doctorul Speidel? Au fost anunțați că Oliver a murit?

– Încă n-am reușit să-i contactăm. Când vor afla vestea s-ar putea să dorească să plece. Nu cred că în mod normal comandantul Dalgliesh va putea să-i oprească. La urma urmei, nu se mai poate spune că insula e un refugiu de singurătate și pace, cât timp poliția mișună pe-aici. Dar presupun că vor trebui să răspundă și ei la câteva întrebări înainte să plece. Poate că unul din ei l-a văzut pe Oliver mergând la far.

– Și comandantul acesta și ofițerii lui au de gând să stea pe insulă? întrebă Emily Holcombe. Se presupune că trebuie să le acordăm ospitalitate? Mă gândesc că nu-și vor aduce mâncare de-acasă. Va trebui să-i și hrănim pe banii trustului? Și cine sunt ei, de fapt?

– Cum am mai spus, nu vor fi decât trei. Comandantul Dalgliesh, o femeie detectiv inspector, Kate Miskin, și un

sergent, Francis Benton-Smith. Am vorbit cu doamna Burbridge şi cu doamna Plunkett. Ne-am gândit că putem să-i cazăm pe cei doi subordonaţi în fosta clădire a grajdurilor, iar comandantului Dalgliesh să-i dăm Seal Cottage. Vor fi trataţi ca oricare alţi oaspeţi veniţi pe insulă. Li se va oferi micul dejun şi prânzul în camerele lor, iar la cină pot să ni se alăture în sufragerie sau să rămână în camerele lor, după preferinţă. Nu e acceptabil aşa?

– Şi personalul săptămânal? zise Emily. Li s-a spus să nu mai vină?

– Am reuşit să-i contactez prin telefon. Le-am spus că pot să-şi ia o săptămână de concediu plătit. Nu va merge nici o şalupă la Pentworthy luni dimineaţă.

– Din nou după instrucţiunile primite de la Londra, bineînţeles, zise Emily. Şi cum le-ai explicat această generozitate atât de bruscă şi atipică?

– Nu le-am explicat nimic. Le-am spus că nu e nevoie de ei, din moment ce n-avem decât doi oaspeţi. Vestea morţii lui Oliver va fi făcută publică diseară, când va fi probabil prea târziu să apară în ziarele de duminică. Domnişoara Oliver a fost de acord. A fost de acord şi să nu anunţăm prima dată presa locală.

Emily Holcombe se duse la masă.

– Crimă sau nu, eu trebuie să mă duc în Newquay luni dimineaţă. Am programare la dentist la unsprezece şi jumătate.

Maycroft se încruntă.

– Nu e momentul potrivit, Emily. Presa va fi cu ochii pe noi.

– Nu şi în Newquay. Dacă e să stea la pândă undeva, atunci o să fie în portul Pentworthy. Şi te asigur că sunt perfect capabilă să tratez cu presa, fie ea locală sau naţională.

Maycroft nu mai zise nimic. În ansamblu, simţea că se descurcase mult mai eficient la această întâlnire decât se temuse. Guy nu-i fusese aproape de nici un ajutor. Părea să se distanţeze emoţional de toată tragedia. Nici nu era de mirare:

tocmai scăpase de responsabilitățile de medic de spital și era probabil hotărât să evite să-și asume altele. Dar această detașare îl îngrijora. Contase destul de mult pe sprijinul lui Guy.

– Dacă vreți să mâncați ceva, ar fi bine să luați un sandvici chiar acum, zise Emily. Imediat apare poliția. Eu mă duc după aceea la Atlantic Cottage, dacă nu te superi, Rupert. Jo, eu sugerez să-i lăsăm pe bărbați să se ocupe de asta. Un comitet de primire format din două persoane este mai mult decât adecvat. Nu e cazul să-i tratăm cu prea mare deferență. La urma urmei, nu sunt câtuși de puțin cei mai distinși oaspeți pe care i-am primit aici pe Combe. Și vă anunț de pe-acum că nu voi face parte din grupul care se va aduna în bibliotecă. Dacă acest comandant dorește să-mi vorbească, n-are decât să-și facă o programare.

În momentul acela intră Adrian Boyde. În jurul gâtului avea agățat un binoclu.

– Tocmai am văzut elicopterul, zise el. Vine poliția.

2

Elicopterul Twin Squirrel zbura deasupra sudului Angliei, iar umbra pe care o arunca pe câmpurile de toamnă nu părea să prevestească nimic bun. Continua să fie o vreme schimbătoare şi nepotrivită pentru acest anotimp. Din când în când cerul se înnegrea de nori învolburaţi ce îşi revărsau încărcătura de apă asupra lor cu atâta forţă, încât părea că elicopterul se izbea de un zid lichid. Apoi norii se risipeau brusc şi câmpiile spălate de ploaie se întindeau sub ei, scăldate în soarele strălucitor şi cald ca în miezul verii. Peisajul de sub ei era ordonat şi precis ca o pătură tricotată, peticele de pădure lucrate în lână verde-închis, câmpurile de pânză în culori castanii pastelate, auriu-palid şi verzui, şoselele şi râurile brodate în fâşii sclipitoare de mătase. Orăşelele cu bisericile pătrăţoase cu turn erau un miracol de broderie meticuloasă. Dalgliesh îi aruncă o privire fugară însoţitorului său, Benton-Smith. Acesta se uita fascinat la panorama mişcătoare şi Dalgliesh se întrebă dacă şi el făcea comparaţii similare, sau dacă imaginaţia lui crease un alt peisaj, mai puţin banal şi mai puţin casnic.

Dalgliesh nu regreta alegerea noului membru al Echipei; Benton-Smith avea exact calităţile pe care le preţuia la un detectiv: inteligenţă, curaj şi bun-simţ. Or, astea nu le găseai întotdeauna la aceeaşi persoană. Spera că avea, de asemenea, şi sensibilitate, dar asta era o calitate mai greu de evaluat, nu-şi va putea da seama decât în timp. Era îngrijorat într-o oarecare

măsură de cum vor reuşi Kate şi Benton-Smith să lucreze împreună în echipă, acum că Piers Tarrant plecase. Nu era necesar să se placă unul pe celălalt, însă le pretindea să se respecte reciproc şi să coopereze în calitate de colegi. Dar şi Kate era inteligentă. Ştia şi ea cât de distructiv putea fi antagonismul făţiş între membrii unei echipe de anchetă. Aşa că avea încredere să-i lase totul pe mână.

Se uită şi la Kate şi văzu că citea un volum subţire, intitulat *Agenţia de detective nr. 1*, cu o încrâncenare pe care o înţelegea foarte bine. Kate ura elicopterele. Un fuzelaj cu aripi îţi dă măcar inconştient siguranţa că aparatul în formă de pasăre fusese proiectat să zboare. Dar acum erau înghesuiţi într-o maşinărie gălăgioasă ce părea mai degrabă improvizată în pripă într-o încercare nebunească de a sfida gravitaţia. Kate stătea cu ochii aţintiţi pe carte, dar nu întorcea paginile decât foarte rar, evident mai preocupată de cât de rapid îşi putea lua pe ea vesta de salvare şi de cât de iremediabil de ineficientă s-ar dovedi de fapt aceasta într-un accident, decât de aventurile fermecătoarei şi elegantei detective din Botswana, descrise de Alexander McCall Smith.

Acum însă Dalgliesh se folosi de acest interval zgomotos până la aterizare renunţând să se mai gândească la problemele profesionale şi să înfrunte o spaimă mai personală şi mai incomodă. Prima dată îi mărturisise Emmei Lavenham că o iubeşte printr-o scrisoare, nu în faţă. Iar această dorinţă de a nu vedea respingerea din ochii ei nu fusese un exemplu de laşitate? Dar Emma nu-l respinsese. Dalgliesh simţea o fericire deplină şi aproape înspăimântătoare ori de câte ori erau împreună; intensitatea sexuală a pasiunii lor, atât de diversă şi lipsită de complicaţii; orele plănuite cu atâta grijă în care nu aveau nevoie de nimic altceva decât de prezenţa celuilalt, la restaurante, teatre, galerii sau concerte; serile fără pretenţii petrecute în apartamentul lui, când stăteau împreună pe balconul îngust, cu un pahar în mână, şi priveau apele

Tamisei mângâind zidurile, cincisprezece metri mai jos de ei; discuţiile şi tăcerile care întotdeauna erau mai mult decât simpla absenţă a cuvintelor. Acesta era sfârşitul de săptămână pe care ar fi trebuit să-l petreacă împreună. Spre dezamăgirea lui, nu era prima dată când îndatoririle lui de serviciu aveau prioritate. Erau deja obişnuiţi cu aceste ghinioane ocazionale, care nu făceau decât să sporească bucuria momentelor în care reuşeau să fie împreună.

Ştia însă că această viaţă dominată de sfârşiturile de săptămână nu însemna de fapt că trăiau împreună, şi spaima lui nerostită era că Emmei i se părea suficient. Scrisoarea lui fusese, de fapt, o evidentă cerere în căsătorie, nu o invitaţie la o aventură amoroasă. Lui i se păruse că Emma acceptase, dar după aceea nu mai făcuse niciodată vreo aluzie la căsătorie. Încercă să-şi dea seama de ce era atât de important pentru el. Oare se temea să n-o piardă? Dar dacă dragostea lor nu putea supravieţui fără legătura unui angajament legal, atunci ce viitor avea? Ce drept avea să încerce s-o lege de el? Nici măcar nu avusese curajul să pomenească de căsătorie, scuzându-şi laşitatea cu gândul că era prerogativul ei să fixeze data. Dar ştia foarte bine de ce se temea că ar putea auzi: „Dar, dragul meu, de ce te grăbeşti aşa? De ce trebuie să ne hotărâm chiar acum? Nu suntem pe deplin fericiţi aşa cum suntem?"

Se sili să revină în prezent şi, când se uită în jos zări un peisaj urban ridicându-se să-i întâmpine. Coborâră lin pe eliportul din Newquay şi, când lamele elicei se opriră în sfârşit, îşi desfăcură centurile de siguranţă, nădăjduind să aibă parte de câteva minute în care să coboare să-şi dezmorţească picioarele. Dar speranţa li se spulberă aproape imediat. Doctoriţa Glenister ieşi din sala de aşteptare cu pas viguros şi se apropie de ei cu o geantă de voiaj pe un umăr şi o valiză Gladstone. Purta pantaloni negri vârâţi în cizmele înalte de piele şi o jachetă strâmtă de stofă. Când se apropie şi-şi ridică privirea spre ei, Dalgliesh văzu că avea chipul

palid, cu riduri subțiri și trăsături delicate, eclipsat aproape în întregime de o pălărie neagră de fetru moale cu boruri largi, așezată oarecum șmecherește. Se urcă la bord refuzând încercarea lui Benton-Smith de a-i lua bagajele din mână. Dalgliesh făcu prezentările.

– Scutește-mă de instructajul regulamentar de siguranță, îi zise ea pilotului. Am senzația că mi-am petrecut toată viața în drăciile astea și mă aștept cu încredere să mor într-una din ele.

Avea o voce remarcabilă, una dintre cele mai frumoase voci pe care le auzise Dalgliesh vreodată. Era o armă extrem de puternică în boxa martorilor. Nu de puține ori în instanță văzuse chipurile juraților seduși de frumusețea unei voci omenești. De-a lungul anilor aflase despre ea tot felul de lucruri, care i se păruseră interesante și surprinzător de detaliate, deși nu le căutase niciodată – de cele mai multe ori după ce fusese implicată într-un caz notoriu. Era căsătorită cu un funcționar de stat de rang înalt care se pensionase de multă vreme, primind onorurile obișnuite, și, după o perioadă în care lucrase ca director într-o firmă din Londra, își petrecea acum zilele navigând pe râul Orwell și studiind păsările. Soția lui nu-i luase niciodată numele, nici nu-i folosise titlul. La urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Din căsătorie rezultaseră patru fii, toți oameni de mare succes în diferite domenii, ceea ce sugera că, deși se considera că erau mai mult separați, această căsnicie își avusese totuși momentele ei de intimitate.

Dalgliesh și ea aveau un lucru în comun: deși manualul ei de medicină legală fusese foarte apreciat, doctorița Glenister nu permisese niciodată să-i apară fotografia pe copertă și nici nu participase la campania publicitară. Exact la fel făcuse și Dalgliesh – la început spre marea supărare a editorilor lui. Oamenii de la editura lui, Herne & Illingworth, erau onești și riguroși în ceea ce privește contractele autorilor, pricepuți în afaceri, dar în alte chestiuni erau dezarmant de naivi. Dalgliesh găsise un pretext inspirat pentru refuzul de a

se lăsa fotografiat şi de a merge la nenumărate şedinţe de autografe, lectură de poezie şi alte apariţii publice, în ciuda insistenţelor lor: le zisese că asta i-ar încălca clauza de confidenţialitate a contractului cu Scotland Yard, şi l-ar pune, de asemenea, în pericol, expunându-l răzbunărilor criminalilor pe care i-a arestat, mai ales că cel mai notoriu dintre ei tocmai urma să fie eliberat pe cauţiune. Redactorii editurii dăduseră din cap cu înţelegere şi nu mai pomeniseră niciodată de aşa ceva.

Călătoria cu elicopterul se desfăşură în tăcere, zgomotul motoarelor şi distanţa scurtă până la destinaţie scutindu-i de obligaţia de a face conversaţie. În doar câteva minute zburau deja pe deasupra apelor albastre ale Canalului Bristol şi aproape imediat apăru insula Combe, luându-i prin surprindere, ca şi cum ar fi răsărit din valuri, multicoloră şi clar conturată ca o fotografie de revistă, cu stâncile argintii de granit înălţându-se din spuma albă a mării învolburate. Dalgliesh se gândi că era imposibil să vezi o insuliţă din aer fără să te simţi înviorat. Scăldat în soarele de toamnă se întindea un tărâm nepământean, izolat din toate părţile de mare, înşelător de paşnic, amintindu-i de cărţile de aventuri şi mistere, pericole şi suspans citite în copilărie. Pentru un băiat, orice insulă e o insulă a comorilor. Combe însă, ca orice insulă mică, transmitea chiar şi minţii unui adult un mesaj paradoxal: contrastul dintre izolarea ei calmă şi forţa latentă a mării o proteja în aceeaşi măsură în care îi şi ameninţa pacea.

– Aţi mai fost vreodată pe insulă? o întrebă Dalgliesh pe doctoriţa Glenister.

– Nu, niciodată, deşi ştiu câte ceva despre ea. Este interzisă aterizarea oricui cu excepţia celor care au motiv s-o viziteze sau să fie acolo. Au un far modern, automat, în partea de nord-vest, ceea ce înseamnă că trebuie să-i primească din când în când pe cei de la Trinity House, organismul responsabil cu farurile de semnalizare. Vizita noastră mă gândesc că va fi printre cele mai puţin bine-venite din câte au avut.

În timpul coborârii, Dalgliesh încercă să-şi fixeze în minte principalele caracteristici de relief. Dacă va fi important să ştie distanţele exacte, fără îndoială vor putea găsi şi o hartă, dar acum avea ocazia să-şi fixeze în memorie topografia. Insula era orientată aproximativ de la nord-est către sud-vest, la aproximativ douăsprezece mile marine de ţărmul Angliei, având o formă uşor concavă în partea de est. Nu exista decât o singură clădire mai mare pe insulă, care domina zona de sud-vest. Ca orice altă clădire de mari dimensiuni văzută din aer, şi conacul Combe avea perfecţiunea unui model de arhitectură. Era o clădire excentrică de piatră, cu două aripi şi un turn central greoi şi impunător, atât de asemănător unui parapet medieval, încât absenţa turlelor părea o gafă arhitecturală. Pe faţada dinspre mare sclipeau în soare patru ferestre înalte şi înguste în arcadă şi în spate erau aliniate nişte clădiri paralele de piatră ce păreau a fi grajduri. Cam la cincizeci de metri dincolo de ele se găsea un teren de aterizare rotund pentru elicoptere, marcat cu o cruce. Pe un colţ de stâncă la vest de conac se înălţa un far, cu un reflector roşu imens în vârful turnului elegant, vopsit în alb.

Dalgliesh trebui să strige către pilot ca să se facă auzit:

– Faceţi vă rog un tur al insulei de la joasă înălţime înainte să aterizăm. Aş vrea să-mi fac o părere generală despre cum arată.

Pilotul încuviinţă. Elicopterul se înălţă, se îndepărtă de conac şi apoi coborî huruind înspre coasta de nord-est. Ici şi colo erau risipite opt cabane mici de piatră, patru pe colinele de nord-vest şi patru pe cele de la sud-est. Centrul insulei era o pajişte multicoloră acoperită de tufişuri şi de câteva pâlcuri de copăcei fusiformi, şi traversat de poteci atât de vagi că păreau urme lăsate de animale. Insula arăta într-adevăr nestrăbătută de picior de om, nu erau plaje şi nici urmă de ambarcaţiuni. Ţărmul pietros era mai înalt şi mai impresionant în nord-vest, unde stâncile zimţate ca nişte dinţi stricaţi ţâşneau din vâltoarea

valurilor ce se spărgeau la ţărm. Un alt şir de stânci, mai scund şi mai îngust, înconjura ca un brâu partea sudică a insulei, întrerupt doar de gura îngustă a portului. Privind de sus acest port minuscul aranjat cochet ca un orăşel de jucărie, era foarte greu de imaginat spaima şi agonia sclavilor capturaţi aduşi cu forţa în acest loc al groazei.

Aici văzură prima urmă de viaţă. Un bărbat brunet şi îndesat, purtând cizme marinăreşti şi un pulover de lână pe gât, ieşi din micuţa cabană de piatră de pe chei. Rămase pentru o clipă pe loc cu mâna pavăză la ochi uitându-se în sus la ei, apoi, deconcertant de indiferent la sosirea lor, se grăbi să reintre în cabană.

Nu mai văzură nici o altă fiinţă, dar când terminară circuitul întregii insule şi se apropiară de terenul rotund de aterizare, trei siluete ieşiră din conac şi se îndreptară spre ei cu pasul măsurat al unor militari la paradă. Cei doi din faţă erau îmbrăcaţi în costume mai elegante decât purtau în mod obişnuit pe insulă, cu gulerele cămăşilor imaculate şi cu cravate. Dalgliesh se întrebă dacă se schimbaseră chiar înainte de sosirea lui şi dacă nu cumva această atenţie la regulile de bună-cuviinţă nu avea alt scop decât să transmită un mesaj foarte subtil: era întâmpinat oficial la o casă în doliu, nu la scena unei crime. În afara celor trei bărbaţi, nu se mai vedea nimeni, nicăieri. Aceştia veneau din spatele conacului, unde curtea mare pavată cu piatră era încadrată de două şiruri paralele de foste magazii sau grajduri care păreau să fi fost transformate în locuinţe, având în vedere perdeluţele din geamuri.

Coborâră din elicopter şi se aplecară de spate să evite palele în mişcare ale elicei. Se apropiară de cei trei bărbaţi care-i aşteptau la mică distanţă. Era evident care dintre ei era şeful. Făcuse un pas înainte în întâmpinarea lor.

– Domnule comandant, eu sunt Rupert Maycroft, administratorul de aici. Acesta este colegul meu şi doctorul rezident de pe insulă, Guy Staveley, şi acesta este Dan Padgett...

El se va ocupa de bagaje, zise el după un moment de șovăială, în care evident că se gândise cum să-l prezinte.

Padgett era un tânăr înalt și subțire, cu chipul mai palid decât te-ai fi așteptat de la o persoană care locuiește pe o insulă, cu părul tuns scurt lăsând să se vadă forma craniului ușor turtit. Era îmbrăcat în blugi negri și cu un tricou alb. Deși părea foarte firav, avea brațele musculoase și mâinile mari. Îi salută cu un semn din cap.

Dalgliesh își prezentă și el însoțitorii și toți dădură mâna foarte ceremonios. Doamna profesor doctor Glenister refuză categoric să se despartă de bagajele ei. Dalgliesh și Kate își păstrară trusele criminalistice, iar Padgett ridică pe umeri restul bagajelor fără nici un efort, luă și sacul de voiaj al lui Benton și se îndreptă cu pași mari spre mașina de teren care aștepta în apropiere. Maycroft făcu un gest spre partea laterală a conacului, evident invitându-i să-l urmeze, dar nu-l auziră deloc din cauza huruitului elicopterului. Îl priviră înălțându-se încet, făcând un cerc deasupra, probabil în semn de rămas-bun, și apoi întorcându-se spre mare și îndepărtându-se.

– Presupun că vreți să mergeți să vedeți cadavrul, zise Maycroft.

– Aș vrea să-mi termin examinarea înainte să-i spuneți comandantului Dalgliesh vreun detaliu despre circumstanțele morții, zise doctorița Glenister. Corpul a fost mișcat?

– L-am mutat într-unul din saloane. Sper că n-am făcut o greșeală. L-am coborât și ni s-a părut – mă rog – inuman să-l lăsăm să zacă acolo singur la baza farului, chiar și acoperit cu un cearșaf. Ni s-a părut natural să-l punem pe o targă și să-l aducem în conac. Am lăsat coarda în far.

– Nepăzită? întrebă Dalgliesh. Vreau să spun, ați încuiat farul?

– Nu. Nu se poate încuia pentru că nu mai avem cheia. Ni s-a dat o cheie când s-a restaurat – cel puțin așa mi s-a spus –, dar de ani de zile nu mai știe nimeni unde e. Nimeni

n-a crezut că e necesar s-o înlocuiască. N-avem nici un copil pe insulă şi nu permitem accesul vizitatorilor obişnuiţi, aşa că nu e nici un motiv să ţinem farul încuiat. Este un zăvor pe dinăuntru. Oaspetele care a plătit pentru restaurare era pasionat de faruri, mergea mereu să stea pe platforma de sub reflector şi ştia că nu-l va deranja nimeni. Nu ne-am obosit niciodată să scoatem zăvorul de-acolo, dar mă îndoiesc că l-a mai încuiat vreodată cineva.

Nu îi conduse spre uşa din spate a clădirii, ci ocoliră aripa din stânga, spre intrarea principală, încadrată de coloane. Partea centrală a clădirii avea câte două ferestre înalte în arcadă la etajele unu şi doi, iar turnul cubic masiv se profila deasupra lor mult mai intimidant şi impresionant decât păruse din elicopter. Aproape fără să vrea, Dalgliesh se opri pe loc şi se uită în sus.

Maycroft profită de ocazie ca să spargă tăcerea care devenise deja jenantă.

– E remarcabil, nu-i aşa? Arhitectul a fost un elev al lui Leonard Stokes şi, după ce a murit Stokes, a luat drept model pentru clădirea aceasta casa pe care o construise el pentru Lady Digby la Minterne Magna în Dorset. Faţada principală este acolo, în spatele clădirii, şi pe acolo se intră, dar Holcombe a vrut ca amândouă camerele principale cu ferestrele înalte în arcadă şi uşa din faţă să fie îndreptate spre mare. Vizitatorii noştri care se pricep la arhitectură sunt mereu dornici să ne spună că proiectul a fost sacrificat de dragul pretenţiilor ridicate şi că, din această cauză, Combe nu are deloc coordonarea genială a stilurilor pe care a obţinut-o Stokes la Minterne. Faptul că sunt patru ferestre în arcadă, în loc de numai două ca la Minterne Magna, şi aranjarea intrării în partea aceasta face ca turnul să pară mult prea greoi şi voluminos. Eu n-am fost niciodată la Minterne, dar sunt convins că au dreptate. Dar clădirea asta mi s-a părut întotdeauna suficient de impresionantă. Presupun că m-am obişnuit eu cu ea.

Uşa de la intrare, de stejar întunecat incrustat din plin cu modele de fier forjat, era deschisă. Intrară în holul pătrat pavat cu dale de gresie într-un model abstract destul de complicat. O scară largă se despărţea în două, la stânga şi la dreapta, urcând la o galerie dominată de un vitraliu imens reprezentând o scenă cu Regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde. În hol era mobilă din lemn de stejar ornamentat, într-un stil ce sugera că proprietarul iniţial îşi dorise mai degrabă ostentaţie aristocratică decât confort. Era greu de imaginat că cineva s-ar aşeza cu plăcere în jilţurile greoaie sau pe băncuţa cu speteaza înaltă şi atât de laborios sculptată.

– Avem şi lift, zise Maycroft. Pe aici.

Încăperea în care-i conduse era evident folosită parţial ca sală de şedinţă şi parţial ca garderobă sau chiar depozit. Exista un birou ce părea folosit, un şir de cuiere cu impermeabile şi un raft jos plin cu cizme. De când sosiseră, Dalgliesh nu văzuse încă nici o altă persoană în afară de cei trei.

– Unde e toată lumea acum, oaspeţii şi personalul rezident?

– Membrii personalului au fost înştiinţaţi că vor trebui să răspundă la unele întrebări, îi răspunse Maycroft. Acum aşteaptă fie aici, în conac, fie în apartamentele lor. I-am rugat să se adune mai târziu în bibliotecă. Nu avem în momentul de faţă decât doi oaspeţi în afară de Miranda, fiica lui Oliver, şi Dennis Tremlett, redactorul lui. Şi nu am reuşit încă să-i contactăm. Desigur, nici nu ne aşteptam să stea în casă pe o vreme aşa de bună. Ar putea fi oriunde pe insulă, dar ar trebui să-i putem contacta telefonic după ce se lasă întunericul. Nici unul nu şi-a anunţat prezenţa la cină.

– S-ar putea să trebuiască să le vorbesc înainte de lăsarea serii, zise Dalgliesh. Nu aveţi nici o altă metodă de a-i contacta?

– Numai dacă trimitem o echipă de oameni să-i caute, dar nu mi s-a părut o idee prea bună. M-am gândit că e mai bine

să-i chem pe toţi aici. Avem obiceiul să nu-i deranjăm sau contactăm niciodată pe oaspeţi, decât dacă este absolut necesar.

Dalgliesh se simţi ispitit să-i răspundă că o crimă impune alte reguli, dar, în cele din urmă, nu mai zise nimic. Va trebui să vorbească şi cu aceşti doi oaspeţi, dar asta mai putea să aştepte. Acum era mult mai important ca toţi rezidenţii să stea împreună.

– Cele două saloane medicale se află în turn, chiar sub apartamentul meu. Probabil nu e cel mai potrivit loc, dar şi infirmeria se află la etajul acela şi e foarte liniştit. A fost foarte greu până am reuşit să băgăm targa în lift, dar până acum nu a mai fost niciodată nevoie. Am înlocuit liftul acum trei ani. Era şi timpul, de altfel.

– N-aţi găsit vreun bilet lăsat de domnul Oliver în far sau altundeva? întrebă Dalgliesh.

– În far nu, dar, de fapt, nu ne-am gândit să căutăm, zise Maycroft. Nu l-am căutat în buzunare, de pildă. Drept să spun, nici nu ne-a trecut prin cap. Ar fi părut o grosolănie crasă.

– Domnişoara Oliver nu a menţionat de vreun bilet lăsat în cabană?

– Nu, şi nici n-am avut intenţia s-o întreb aşa ceva. M-am dus să-i spun că tatăl ei a murit. M-am dus la ea în calitate de prieten, nu de poliţist.

Deşi rostise fraza încet, cuvintele erau într-o oarecare măsură sfidătoare şi Dalgliesh îi aruncă o privire. Maycroft se înroşi la faţă, dar comandantul nu-i răspunse nimic. El era cel care văzuse primul cadavrul lui Oliver şi, având în vedere circumstanţele, se putea spune că se descurca foarte bine.

În mod surprinzător însă, doctoriţa Glenister îi răspunse.

– Să sperăm că restul colegilor dumitale vor sesiza diferenţa, zise ea pe un ton ironic.

Liftul lambrisat avea o băncuţă moale de piele de-a lungul peretelui şi era foarte încăpător. Doi pereţi erau acoperiţi cu oglinzi. Văzând chipurile lui Maycroft şi al lui Staveley

reflectate în cele două oglinzi, în timp ce urcau la etaj, Dalgliesh fu şocat de cât de deosebiţi erau. Maycroft părea mai tânăr decât se aşteptase. Nu venise pe insula Combe după pensionare? Ori se pensionase foarte devreme, ori timpul fusese foarte îngăduitor cu el. Şi la urma urmei, de ce nu? Viaţa unui avocat de ţară nu prea avea de ce să mărească riscul unui infarct mai mult decât în cazul altor oameni. Avea părul moale, castaniu-deschis şi, deşi începuse să se rărească, nu dădea semne de încărunţire. Pe sub sprâncenele drepte, ochii cenuşii îi erau perfect limpezi şi nu avea riduri aproape deloc, cu excepţia a trei linii paralele, foarte puţin adânci, de-a lungul sprâncenelor. Dar nu avea nici o urmă de vigoare tinerească. Lui Dalgliesh i se păru un om conştiincios care îşi asuma vârsta mijlocie după o viaţă în care evitase orice bătălie mai degrabă decât să caute s-o câştige; era exact tipul de avocat de familie pe care să-l consulţi dacă vrei un compromis, nu unul pregătit să facă faţă rigorilor unei lupte încrâncenate.

În schimb, Guy Staveley, care cu siguranţă era mai tânăr, părea cu zece ani mai în vârstă decât el. Părul îi era deja complet grizonat, cu un petic de chelie în vârful capului. Era înalt, după părerea lui Dalgliesh avea peste un metru optzeci, dar păşea fără încredere de sine, adus de spate, cu umerii osoşi lăsaţi în jos şi bărbia împinsă înainte, ca şi cum se aştepta să dea din nou peste nedreptăţile vieţii. Dalgliesh îşi aminti cuvintele distrate ale lui Harkness. „Staveley a pus un diagnostic greşit şi un copil a murit. Aşa că şi-a găsit o slujbă unde cel mai rău lucru ce se poate întâmpla este să cadă cineva de pe un vârf de munte, şi atunci n-ar fi el de vină." Dalgliesh ştia că există lucruri care, odată ce se întâmplă cuiva, îl marchează irevocabil, lucruri care nu pot fi niciodată uitate, justificate, diminuate prin raţiune sau chiar remuşcare. Mai văzuse această privire de suferinţă răbdătoare, neluminată de speranţă, pe chipul unor oameni cu boli cronice.

3

Liftul se opri fără zdruncinătura obişnuită şi grupul îl urmă pe Maycroft până la o uşă pe dreapta, de-a lungul coridorului pardosit şi zugrăvit în crem.

Maycroft scoase o cheie din buzunar.

– Aceasta e singura uşă pe care o putem încuia şi, din fericire, cheia nu s-a pierdut. M-am gândit că veţi dori să fiţi siguri că nimeni n-a deranjat corpul.

Se trase la o parte să-i lase să treacă, iar el şi doctorul Staveley se opriră în pragul uşii.

Încăperea era neaşteptat de mare, cu două ferestre înalte cu privelişte spre mare. Una din ele avea partea de sus deschisă şi briza flutura perdelele delicate de culoare crem ca o respiraţie întretăiată. Mobilierul era un compromis între confort şi utilitate. Pereţii acoperiţi de tapet William Morris, fotoliile victoriene de piele şi un birou stil Regency aranjat sub fereastră creau o atmosferă primitoare de cameră de oaspeţi, însă targa pe rotile, masa specială pentru pat şi patul de o persoană cu mânerele şi spătarul rabatabil sugerau atmosfera impersonală şi sinistră a unui salon de spital. Patul era situat în unghi drept cu ferestrele. De la etajul acesta un pacient nu putea vedea decât cerul, dar probabil chiar şi acea privelişte tot ar fi fost de ajuns să-l consoleze că lumea continua să existe dincolo de pereţii salonului medical. În ciuda brizei ce pătrundea pe fereastra deschisă şi a pulsului constant al

mării, lui Dalgliesh i se părea că aerul era închis şi că întreaga încăpere era la fel de sufocantă ca o celulă de închisoare.

Cineva luase pernele de pe pat şi le pusese pe unul din cele două fotolii, iar cadavrul acoperit cu un cearşaf aştepta parcă atenţia unui antreprenor de pompe funebre. Doctorul Glenister îşi aşeză geanta pe măsuţa de deasupra patului şi scoase un halat de plastic, mănuşi de unică folosinţă şi o lupă. Nimeni nu spuse nimic cât timp îşi îmbrăcă halatul şi-şi trase pe degetele lungi latexul subţire al mănuşilor. Se apropie de pat şi-i făcu un semn din cap lui Benton-Smith, care îndepărtă cearşaful împăturindu-l cu meticulozitate de la cap spre picioare şi apoi lateral, ridicând apoi cu mare grijă pătratul obţinut şi aşezându-l peste perne, totul cu gesturi solemne şi concentrate, de parcă făceau parte dintr-un ceremonial religios. Apoi, fără să fie rugat, aprinse becul de deasupra patului.

Glenister se întoarse spre cele două siluete de lângă uşă.

– Nu voi mai avea nevoie de dumneavoastră, vă mulţumesc. În scurt timp va sosi şi un elicopter special pentru transportul decedatului. Eu voi merge cu el. Ar trebui probabil să-i aşteptaţi pe comandantul Dalgliesh şi pe membrii echipei sale în birou.

Maycroft îi dădu cheia lui Dalgliesh.

– E la etajul doi, vizavi de bibliotecă. Liftul se opreşte pe coridorul dintre cele două.

Mai şovăi o clipă aruncând o ultimă privire cadavrului, gândindu-se probabil că ar trebui să arate un gest final de respect, chiar dacă şi numai un semn din cap. Ieşi apoi împreună cu Staveley fără nici un alt cuvânt.

De-a lungul anilor, Dalgliesh văzuse multe fotografii cu chipul lui Oliver, şi imaginile alese cu grijă înfăţişau un bărbat cu trăsături rasate, poate chiar nobile, cu un aer intelectual. Acum însă totul se schimbase. Ochii sticloşi erau pe jumătate deschişi, dându-i un aer de răutate şireată şi dintr-o

pată de pe pantaloni venea un miros slab de urină – umilința finală a morții subite și violente. Falca îi căzuse și buza de sus i se ridicase de pe dinți, într-un rictus dizgrațios. Din nara stângă i se scursese un firicel de sânge, care se coagulase și devenise negru, lăsând impresia unei insecte ce-i ieșea din nas. Părul des, de culoare cenușie ca fierul, era brăzdat de șuvițe argintii, care sclipeau în lumină, și ar fi putut părea artificial dacă sprâncenele n-ar fi avut același amestec de culori.

Era scund, nu avea mai mult de un metru șaizeci, iar capul părea disproporționat de mare în comparație cu oasele delicate de la încheieturi și degete. Era îmbrăcat cu o haină albastră de stofă ce semăna cu o jachetă de vânătoare victoriană, cu un cordon lat și patru buzunare aplicate cu nasturi, o cămașă gri cu guler larg și pantaloni gri de catifea reiată. Purta ghete maro masive și lucioase, ce păreau absurd de grele pentru corpul lui atât de firav.

Doctorul Glenister contemplă o clipă cadavrul în liniște, apoi pipăi cu blândețe mușchii feței și ai gâtului, și examină încheieturile fiecărui deget încleștat pe cearșaful de sub el, ca și cum s-ar fi agățat de el mort fiind.

Se apleacă aproape de cadavru, apoi se îndreptă de spate.

– Rigiditatea cadaverică s-a stabilit complet. Presupun că ora morții a fost între șapte treizeci și ora nouă în dimineața asta, probabil mai aproape de nouă decât de șapte. Având în vedere gradul de rigiditate, nu are sens să încercăm să-l dezbrăcăm. Dacă mai târziu pot să evaluez mai precis momentul morții, o voi face, dar mă îndoiesc că voi obține o oră mai precisă de atâta, chiar dacă în stomac se găsesc alimente parțial digerate.

Urma lăsată de coardă era atât de violent colorată pe gâtul alb și slab încât părea artificială, o simulare de moarte, nu moartea însăși. Sub urechea dreaptă avea o vânătaie mare, evident din cauza nodului. Dalgliesh se gândi că măsura probabil cinci centimetri pătrați. Urma circulară lăsată de coardă

imediat sub bărbie se vedea limpede ca un tatuaj. Glenister o studie cu atenție preț de câteva clipe și apoi îi dădu lupa lui Dalgliesh.

– Întrebarea este dacă avem de-a face cu o moarte prin spânzurare sau prin sugrumare manuală. Nu vom afla nimic folositor de la nodul din partea dreaptă a gâtului. Vânătaia e de mari dimensiuni, ceea ce sugerează un nod mare, destul de rigid. Mai interesant e ce se observă pe partea stângă a gâtului, unde sunt două vânătăi circulare, amândouă probabil de la degete. M-aș fi așteptat să fie o urmă de deget mare pe dreapta, dar nu se vede din cauza urmei nodului. Presupun că atacatorul era dreptaci. Cât despre cauza morții, nu cred că ai nevoie de mine ca să-ți dai seama, domnule comandant. A fost sugrumat. Spânzurarea a avut loc mai târziu. Există o urmă clară peste ligatura principală care prezintă un model regulat și repetat. E mai limpede decât m-aș aștepta de la o frânghie obișnuită. S-ar putea să fie o funie cu interiorul din fibre puternice, probabil de nailon, și suprafața exterioară cu model. De exemplu, o coardă de alpinism.

Vorbise fără să se uite la Dalgliesh. „Precis știe că mi s-a spus cum a murit, se gândi Dalgliesh. Dar uite că nu întreabă. De fapt nici n-are nevoie, având în vedere relieful insulei ăsteia, cu atâtea piscuri stâncoase." Dar chiar și așa, deducția fusese surprinzător de rapidă.

Dalgliesh se uită la mâinile înmănușate ale doctorului mișcându-se cu eficiență peste cadavru și, cu toate că era un profesionist, se cutremură ca întotdeauna în situații ca aceasta. Și acum se simțea șocat de absolutul morții, ca și la primul său caz de crimă, pe când era tânăr detectiv subofițer. Odată ce corpul se răcea și rigiditatea cadaverică își începea progresul inevitabil și previzibil, era aproape imposibil să mai crezi că această masă înțepenită de carne, oase și mușchi a fost vreodată vie. Nici un animal nu moare atât de total ca un om. Să fie oare faptul că se pierdea mult mai mult în această

înțepenire finală, nu doar instinctele animalice și impulsurile cărnii, ci întreaga complexitate a minții omenești? Corpul acesta lăsase cel puțin o amintire palpabilă a existenței lui, dar chiar și această moștenire bogată de imaginație și bijuterii verbale părea o bagatelă copilărească în fața acestei despărțiri atât de complete.

Doctorul Glenister i se adresă lui Benton-Smith, care stătea în liniște la o parte.

– Doar nu e primul tău caz de crimă, sergent?

– Nu, doamnă. Dar e primul cu sugrumare manuală.

– Atunci ar fi bine să vii mai aproape să vezi mai clar.

Îi dădu lupa. Benton-Smith se uită pe îndelete, apoi îi înapoie lupa fără un cuvânt. Dalgliesh își aminti că Edith Glenister fusese o profesoară renumită. Acum că avea un elev la îndemână, tentația de a-și asuma rolul de pedagog deținut atât de mult timp se dovedea irezistibilă. Așa că Dalgliesh nu numai că nu se supără pe această instruire a subordonatului său, ci chiar i se păru utilă.

Glenister continuă să i se adreseze lui Benton-Smith.

– Strangularea manuală este unul dintre cele mai interesante aspecte ale medicinei legale. Bineînțeles, nu poate fi făcută de unul singur – intervine pierderea cunoștinței și în acel moment presiunea cedează. Asta înseamnă că sugrumarea este considerată întotdeauna crimă, cu excepția cazurilor în care există dovezi convingătoare pentru a susține contrariul. Majoritatea sugrumărilor sunt făcute manual, și atunci ne așteptăm să găsim urmele mâinilor pe gât. Uneori apar și zgârieturi sau urme de unghii când victima încearcă să desfacă strânsoarea atacatorului. Aici nu avem asemenea dovezi. Cele două vânătăi aproape identice de pe partea stângă a gâtului peste cartilajul tiroid sugerează foarte limpede că a fost sugrumat de un adult dreptaci și că nu s-a folosit decât o singură mână. Apăsarea dintre arătător și degetul mare înseamnă că laringele a fost presat și că e foarte posibil să găsim vânătăi

în spatele lui. La persoanele mai în vârstă, cum e această victimă, se poate să existe şi o fractură a cartilajului tiroid la bază. Doar când strânsoarea a fost foarte violentă apar fracturi mai extinse. Decesul poate apărea chiar şi în caz de foarte mică violenţă, şi chiar şi neintenţionată. O strânsoare foarte puternică de tipul acesta poate provoca moartea prin inhibiţia nervilor vagi sau anemie cerebrală, nu neapărat asfixiere. Înţelegi termenii pe care i-am folosit?

– Da, doamnă. Pot să vă pun o întrebare?

– Desigur, sergent.

– E posibil să estimaţi mărirea mâinii, dacă e bărbat sau femeie sau dacă prezintă vreo anomalie?

– Ocazional, dar cu rezerve, mai ales când e vorba de anomaliile mâinii. Dacă apar urme clare de degete, se poate face o estimare a mărimii, dar numai o estimare. Trebuie să ne ferim să declarăm prea răspicat ce e şi ce nu e posibil. Roagă-l pe domnul comandant să-ţi vorbească despre cazul lui Harold Loughans din 1943.

Privirea pe care i-o aruncă lui Dalgliesh era vag provocatoare. De data asta însă se hotărî să răspundă provocării.

– Harold Loughans a sugrumat o chelneriţă, Rose Robinson, şi a furat câştigurile din seara aceea. Suspectul nu avea degete la mâna dreaptă, dar medicul legist, Keith Simpson, a depus mărturie în instanţă că sugrumarea ar fi fost posibilă dacă Loughans s-ar fi aşezat peste victimă, astfel încât greutatea corpului său să se sprijine în mâna de pe gâtul femeii. Aceasta explica şi de ce nu se găsiseră urme de degete. Loughans a pledat nevinovat şi Bernard Spilsbury a apărut ca avocat al apărării. Juriul l-a crezut când a zis că Loughans n-ar fi fost în stare să o sugrume pe doamna Robinson şi Loughans a fost achitat. Mai târziu a recunoscut.

– Cazul acesta e un avertisment pentru toţi martorii experţi şi pentru juraţii care se lasă seduşi de cultul celebrităţii, zise doctorul Glenister. Bernard Spilsbury era considerat

infailibil, în primul rând pentru că vorbea absolut superb în fața instanței. Acesta nici nu e singurul caz în care s-a dovedit mai târziu că nu avusese dreptate. Cred că asta e tot ce aveam de făcut sau de văzut aici. Sper să fac autopsia mâine-dimineață și ar trebui să vă pot da un raport verbal preliminar pe la amiază.

– Am un laptop cu mine și la cabana unde stau este telefon, zise Dalgliesh. Ar trebui să fie destul de sigur.

– Atunci vă voi suna mâine pe la amiază să vă spun cam care-i situația.

Benton-Smith întinse la loc cearșaful peste cadavru.

– Nu se încearcă obținerea amprentelor digitale de pe piele? întrebă Dalgliesh.

– Au dat de o mulțime de probleme. Am avut o discuție recentă cu unul dintre cercetătorii implicați și mi-a spus că singurul succes a fost obținut în America, unde e posibil ca umiditatea mai ridicată să provoace o cantitate mai mare de transpirație. Zona gâtului e mult prea moale ca să păstreze o urmă detectabilă și e puțin probabil să obții detaliile necesare de creste. O altă posibilitate e căutarea de urme biologice pe zona vânătă, ADN, dar mă îndoiesc că metoda asta are prea mari șanse să reziste în instanță, având în vedere posibilitatea contaminării probei de la o terță persoană, sau chiar de la fluidele corporale ale victimei din timpul autopsiei. Metoda aceasta de analiză a ADN-ului e deosebit de sensibilă. Bineînțeles, dacă criminalul a încercat să mute cadavrul și a pus mâna pe el în orice altă zonă de piele liberă, asta ar fi o suprafață mult mai bună de cules amprente sau ADN decât de pe gât. Dacă avea ulei sau grăsime pe mâini, atunci șansa de a găsi amprente ar fi chiar mai mare. Dar nu cred că sunt mari speranțe în cazul acesta. Victima era evident complet îmbrăcată și mă îndoiesc că veți reuși să luați probe de contact de pe haine.

– Dar dacă a fost o sinucidere şi a vrut să o facă să pară crimă? zise Kate, vorbind pentru prima oară. Şi-ar fi putut face Oliver urmele acelea de degete pe gât singur?

– Având în vedere de câtă forţă ar fi avut nevoie să producă asemenea urme, eu aş zice că e imposibil. După părerea mea, Oliver era deja mort când a fost împins peste balustradă. Dar o să aflu mai multe când îi deschid gâtul.

Îşi adună instrumentele şi-şi închise geanta Gladstone.

– Presupun că nu vreţi să chemaţi elicopterul până nu vedeţi scena morţii, mai zise ea. S-ar putea să găsiţi probe pe care să vreţi să le trimiteţi la laborator. Aşa că asta-mi va da ocazia să fac o plimbare. Mă voi întoarce în patruzeci de minute. Dacă aveţi nevoie de mine înainte, mă puteţi găsi pe cărarea din nord-vest.

Apoi dispăru fără să mai arunce nici o privire la cadavru. Dalgliesh îşi deschise trusa criminalistică, îşi scoase mănuşile, apoi îşi vârî cu delicateţe degetele în buzunarele jachetei cu care era îmbrăcat Oliver. Nu găsi nimic, în afară de o batistă curată şi împăturită în buzunarul de jos din stânga şi un etui cu o pereche de ochelari de citit cu lentile în formă de semilună în buzunarul drept de pe piept. Fără prea mari speranţe că va obţine informaţii folositoare de la ele, le puse într-o pungă separată şi se reîntoarse la cadavru. Amândouă buzunarele de la pantaloni erau goale, cu excepţia unei pietre de formă ciudată care era acolo probabil de multă vreme, având în vedere puful agăţat de ea. Hainele şi pantofii trebuiau scoşi în sala de autopsie şi trimişi la laborator.

– E destul de surprinzător că nu avea nici măcar un portmoneu la el, deşi presupun că n-avea nevoie de el pe insulă, zise Kate.

– Nici un bilet de adio, zise Dalgliesh. Bineînţeles că e posibil să fi lăsat unul la cabană, dar în acest caz fiica lui ar fi spus cu siguranţă ceva despre asta până acum.

– Poate l-a pus în sertarul de la birou sau l-a ascuns pe jumătate, zise Kate. N-ar fi vrut să vină cineva după el înainte să apuce să ajungă la far.

Benton punea la loc cearşaful peste cadavru.

– Dar chiar credem că a fost o sinucidere, domnule? Nu se poate să-şi fi făcut singur vânătăile acelea.

– Nu, nici eu nu cred asta, sergent. Dar e mai bine să nu începem să facem teorii până nu obţinem raportul de autopsie.

Erau gata de plecare. Cearşaful de deasupra cadavrului părea acum moale, accentua mai degrabă decât estompa vârful ascuţit al nasului şi oasele din braţele nemişcate. „Şi acum, camera va lua în stăpânire mortul", îşi spuse Dalgliesh. Ca întotdeauna, atmosfera îl făcea să se gândească la caracterul definitiv al morţii şi la misterul ei; tapetul cu model, fotoliile aranjate cu grijă, biroul Regency, toate bătându-şi joc prin normalitatea şi trăinicia lor de vremelnicia vieţii omeneşti.

4

Doctorul Staveley îi urmă în birou.

– Aş vrea să fie şi Guy aici, zise Maycroft. El e de fapt adjunctul meu, deşi nu oficial. S-ar putea să apară amănunte pe care să le adauge la ce spun eu.

Dalgliesh îşi dădu seama că această propunere nu avea scopul de a-l ajuta pe Maycroft cât, mai degrabă, de a-l proteja. Era un avocat care voia neapărat un martor la discuţia pe care urmau să o aibe. Nu-i veni în minte nici un motiv viabil pentru a se împotrivi, aşa că acceptă propunerea.

Prima impresie pe care i-o lăsă biroul fu că acesta era o cameră de zi mobilată confortabil şi transformată nu întru totul reuşit într-un loc destinat chestiunilor oficiale. Ferestrele mari cu arcade îţi distrăgeau atât de mult atenţia, încât nu observai decât mai târziu acest aspect. Două geamuri erau larg deschise, cu vedere spre întinderea sclipitoare a mării, care devenea tot mai albastră pe măsură ce priveai mai departe de ţărm. Dalgliesh nu putea auzi de aici valurile ce se spărgeau de mal decât înăbuşite într-un geamăt profund şi plângăreţ. Pentru o vreme zbuciumul lor neobosit părea să se fi potolit, iar camera confortabilă crea o atmosferă de invulnerabilitate tihnită.

Dalgliesh se obişnuise să analizeze rapid şi fără curiozitate vizibilă ce anume trăda o cameră despre proprietarul ei. Aici mesajul era ambiguu, fiind o cameră moştenită şi nu aranjată personal. Un birou de mahon cu scaunul cu spătar

rotund era îndreptat cu fața la geam, iar în celălalt capăt al încăperii un birou mai mic, cu un scaun era lipit de perete, alături se afla o măsuță dreptunghiulară pe care se găsea un calculator, o imprimantă și un fax. Lângă această măsuță trona un seif mare și negru cu încuietoare cu combinație. Pe peretele din fața ferestrelor erau aranjate patru dulapuri gri de dosare, ce contrastau strident prin modernitatea lor cu corpurile scunde de bibliotecă cu vitrine de sticlă așezate de fiecare parte a căminului de marmură bogat ornamentat. Pe rafturile bibliotecii se găseau de-a valma volume legate în piele și cărți utilitare. Dalgliesh observă un *Who's Who* cu coperta roșie, *Dicționarul Oxford al limbii engleze* și un atlas, înghesuite între șiruri de cutii de dosare. Ici și colo erau agățate câteva tablouri mici în ulei, dar numai cel de deasupra căminului îi lăsă o impresie mai puternică: un portret de grup cu o casă în fundal și cu proprietarul, soția și copiii săi aranjați cu grijă în față. Erau trei fii, doi în uniformă și al treilea stând puțin la o parte de frații lui și ținând într-o mână frâul unui cal. Era un tablou pictat cu migală, poate chiar cu prea multă atenție la detalii, dar mesajul transmis despre familie era perfect limpede. Fără îndoială rămăsese în acest loc de mai multe decenii, justificându-și locul de cinste nu atât prin merite artistice, cât prin descrierea scrupuloasă a pietății familiale și ca amintire nostalgică a unei generații pierdute.

Având probabil impresia că erau necesare anumite explicații despre cameră, Maycroft începu aproape imediat să vorbească:

– Am preluat funcția de la fostul administrator, domnul colonel Royde-Matthews. Mobila și tablourile aparțin casei. Majoritatea lucrurilor mele personale le-am depozitat altundeva când am preluat slujba.

Deci venise pe insulă cu mâinile goale. „Oare ce altceva mai lăsase în urmă?“ se întrebă Dalgliesh.

– Poate doriți să luați loc, zise el. Am putea să mutăm unul din scaunele de birou lângă șemineu, alături de cele patru fotolii. Vom putea sta mai confortabil.

Benton-Smith mută scaunul. Se așezară în semicerc în fața șemineului rece încărcat de decorațiuni, într-o atitudine care-i amintea lui Dalgliesh de o reuniune religioasă unde nimeni nu știa cine va rosti prima rugăciune. Benton-Smith își așezase scaunul la o oarecare distanță de fotolii și își scosese discret un carnețel.

– Cred că nu e cazul să vă spun cât de mult dorim să vă ajutăm în ancheta dumneavoastră, zise Maycroft. Moartea lui Oliver, și mai ales modul oribil în care a murit, a șocat întreaga insulă. E adevărat că insula are o istorie violentă, dar în trecutul foarte îndepărtat. Pe insulă nu a mai murit nimeni din cauze nenaturale – de fapt, din nici o altă cauză – de la sfârșitul războiului, în afară de doamna Padgett, și asta s-a întâmplat acum două săptămâni. Incinerarea a avut loc vinerea trecută. Fiul ei este încă aici, dar ne așteptăm să plece în curând.

– Bineînțeles, va trebui să vorbesc separat cu toată lumea, nu numai cu tot grupul adunat în bibliotecă, zise Dalgliesh. Am aflat câte ceva despre istoria insulei, inclusiv despre înființarea trustului. Știu puțin și despre oamenii care locuiesc aici. Ceea ce vreau să aflu este cum se integra Nathan Oliver aici și ce relații a avut cu personalul și cu ceilalți oaspeți. Nu am obiceiul să exagerez sau să atribui motive false unde nu există, dar am nevoie să aud adevărul.

Avertismentul nu lăsa nici o urmă de ambiguitate. Când îi răspunse, în vocea lui Maycroft se simțea o urmă de indignare:

– Îl veți auzi. N-am de gând să pretind că Oliver avea relații armonioase cu toată lumea. Venea aici regulat, de patru ori pe an, și n-a fost întâmpinat niciodată cu plăcere de când sunt eu aici – și cred că nici pe vremea predecesorului meu. Adevărul e că era un om foarte dificil, pretențios, cârcotaș și nu întotdeauna politicos cu personalul, capabil să provoace și

să păstreze o stare de ostilitate pentru multă vreme, din motive fie justificate, fie inventate. Actul de constituire a trustului spune foarte clar că orice persoană născută pe insulă are dreptul să vină aici oricând, dar nu specifică la fel de clar cât de dese sau cât de lungi pot fi vizitele acestea. Oliver este – a fost – singura persoană în viaţă care s-a născut pe insulă şi de aceea nu-l puteam refuza, deşi, drept să spun, mă întreb dacă n-am fi putut justifica refuzul prin comportamentul lui. Devenea din ce în ce mai dificil pe măsură ce îmbătrânea şi sunt sigur că avea şi el problemele lui. Ultimul lui roman n-a fost la fel de bine primit ca acelea de dinainte şi probabil simţea că îl părăsea talentul. Fiica şi redactorul lui s-ar putea să vă dea mai multe detalii despre asta. Principala mea problemă cu el era că dorea locuinţa doamnei Emily Holcombe, adică Atlantic Cottage. Dacă vă uitaţi pe hartă, veţi vedea că e cea mai aproape de vârf şi are acces la nişte priveliști minunate. Doamna Holcombe este ultima membră în viaţă a familiei şi, deşi s-a retras acum un an din consiliul de administraţie al trustului, are dreptul conform regulamentului să locuiască pe insulă pentru restul vieţii ei. N-are deloc intenţia să părăsească Atlantic Cottage şi nici eu n-am intenţia să-i cer să se mute.

– Domnul Oliver a fost mai dificil decât de obicei în timpul ultimelor câteva zile? Ieri, de exemplu?

Maycroft îi aruncă o privire rapidă doctorului Staveley.

– Ieri a fost probabil cea mai nefericită zi pe care a petrecut-o Oliver pe insulă, zise doctorul. Joi şi-a luat sânge pentru analize. Soţia mea, care este asistentă, i-a prelevat proba la cererea lui, pentru că zicea că se simte foarte obosit şi credea că e anemic. Mi s-a părut o precauţie rezonabilă şi m-am hotărât să cer să se facă mai multe teste pe proba de sânge. Folosim un cabinet particular de lângă spitalul din Newquay. Dar Dan Padgett i-a scăpat proba de sânge peste bord de pe şalupa cu care ducea şi nişte haine ale mamei lui la centrul

Oxfam din Newquay. A fost evident un accident, dar Oliver a reacționat foarte violent. La cină a intrat într-o polemică agresivă cu un alt vizitator de-al nostru, doctorul Mark Yelland, directorul Laboratoarelor Hayes-Skolling, despre experimentele pe animale. Nu cred că am fost în viața mea la o cină mai penibilă și jenantă. Oliver a părăsit sala înainte să termine de mâncat, zicând că vrea să rezerve șalupa pentru azi după-amiază. N-a spus deschis că intenționa să plece, dar asta se înțelegea. Atunci a fost ultima dată când l-am văzut în viață.

– Cine a început cearta de la cină, Oliver sau doctorul Yelland?

Maycroft păru să aibă nevoie de gândire înainte să răspundă.

– Cred că doctorul Yelland, dar ar trebui să-l întrebați pe el când îl întâlniți. Nu-mi amintesc foarte clar. Ar fi putut fi oricare din ei.

Dalgliesh nu voia să dea chiar așa mare importanță ezitării lui Maycroft. Un om de știință eminent nu recurge la crimă din cauza unei dispute la cină. Auzise câte ceva despre reputația lui Mark Yelland. Bărbatul era obișnuit ca activitatea sa profesională să trezească mereu controverse violente și își făurise, fără îndoială, mai multe strategii pentru a le face față. Era extrem de puțin probabil ca una dintre ele să fie crima.

– Credeți că domnul Oliver a fost irațional până la instabilitate mintală? întrebă el.

După un scurt moment de tăcere, interveni doctorul Staveley.

– Nu am competența să emit o opinie profesională, dar nu cred să existe vreun psihiatru care să spună chiar așa ceva. Comportamentul lui la cină a fost ostil, dar nu irațional. Oliver mi s-a părut profund neferict. Nu aș fi surprins să aflu că s-a hotărât să-și pună capăt zilelor.

– Chiar și într-o manieră atât de spectaculoasă? întrebă Dalgliesh.

Maycroft interveni din nou:

– Nu cred că l-a înţeles cu adevărat vreunul dintre noi.

Doctorul Staveley părea să-şi regrete ultima afirmaţie.

– După cum am spus, nu am calificarea necesară să dau o evaluare a stării de spirit a lui Oliver. Când am spus că nu m-ar surprinde să aflu că s-a sinucis, cred că m-am referit la faptul că era evident nefericit şi orice altceva este de neconceput.

– Şi ce s-a întâmplat cu Dan Padgett?

– Am vorbit cu el, bineînţeles, zise Maycroft. Oliver voia să fie dat afară, dar nici nu se punea problema. După cum am mai spus, a fost un accident. N-a fost deloc o faptă care să merite concedierea şi oricum n-ar fi avut nici un sens. I-am sugerat că poate ar fi mai fericit să-şi găsească o slujbă undeva pe uscat. Şi a zis că plănuia oricum să plece, acum că-i murise mama. Se hotărâse să plece la Londra şi să se înscrie la una dintre universităţile astea mai noi. Deja a scris la câteva să ceară informaţii şi se pare că nu a contat prea mult că n-a avut note prea mari la liceu. I-am spus că este o alegere înţeleaptă să plece de pe Combe şi să o ia de la capăt. Venise în birou aşteptându-se să fie mustrat, şi a plecat mai vesel decât l-am văzut vreodată. De fapt, vesel nu e cuvântul corect – era încântat.

– Şi nu e nimeni pe insulă care să poată fi descris drept duşmanul lui Oliver? Nimeni care să-l urască aşa de mult, încât să-i dorească moartea?

– Nu. Tot nu pot să cred că a fost crimă. Sunt convins că trebuie să existe o altă explicaţie şi sper să reuşiţi s-o găsiţi. Între timp presupun că doriţi ca toată lumea să rămână pe insulă. Cred că vă pot promite că personalul va fi cooperant, dar n-am nici un control asupra oaspeţilor, doctorul Raimund Speidel, diplomat german şi fost ambasador în Beijing, doctorul Yelland şi, bineînţeles, asupra domnişoarei Oliver şi domnului Tremlett.

– N-am deocamdată puterea să împiedic plecarea nimănui, dar, evident, sper că nu vor pleca, zise Dalgliesh. Dacă o vor face totuşi, tot vor trebui să ne vorbească, dar cu mai mult deranj şi mai mare publicitate decât dacă rămân acum.

– Doamna Holcombe are o programare la dentist în Newquay luni dimineaţa. În afară de asta, şalupa va rămâne în port.

– Cât de sigur sunteţi că nimeni nu poate debarca aici fără să fie văzut? întrebă Dalgliesh.

– Nimeni n-a făcut-o de-o viaţă. Portul este singurul loc sigur de debarcare de pe mare. Există întotdeauna destui oameni la conac şi în jurul lui ca să se menţină o pază continuă, deşi dezorganizată. După cum aţi observat probabil, intrarea în port este foarte îngustă şi avem senzori de lumină de amândouă părţile. Dacă o navă intră în port noaptea, se aprind luminile. Cabana lui Jago e chiar pe chei. Doarme cu perdelele trase şi se trezeşte imediat. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Presupun că mai sunt vreo două locuri pe unde s-ar putea ajunge la ţărm în timpul refluxului, venind înot de pe o navă lăsată în larg, dar nu pot să-mi închipui cum s-ar putea urca pe stânci fără un complice pe insulă, şi amândoi ar trebui să fie alpinişti cu experienţă.

– Şi cine de pe insulă este alpinist cu experienţă?

Maycroft răspunse cu silă evidentă:

– Jago. E instructor calificat de alpinism şi ocazional unii oaspeţi, pe care-i consideră suficient de pregătiţi din punct de vedere fizic, merg să se caţere pe stânci cu el. Cred că puteţi să neglijaţi orice sugestie că am adăposti aici un oaspete nepoftit. Ar fi o idee consolatoare, dar nu şi posibilă.

Nu era doar problema ajungerii pe mal. Dacă Oliver fusese ademenit cumva la far de cineva care ajunsese pe insulă şi probabil se ascunsese undeva peste noapte, criminalul ar fi ştiut că farul nu era încuiat şi unde poate găsi corzile de alpinism. Dalgliesh nu se îndoia deloc că presupusul criminal era

unul dintre oamenii de pe Combe, dar problema accesului unei persoane străine trebuia neapărat eliminată. Era o întrebare pe care cu siguranţă o va pune avocatul apărării în procesul oricui va fi adus în faţa instanţei.

– Voi avea nevoie de o hartă a insulei pe care să fie trecute toate cabanele şi numele celor care le ocupă în momentul de faţă, zise el.

Maycroft se duse la birou şi scoase un teanc de hărţi din sertar.

– Avem mai multe. Evident, oaspeţii au nevoie de ele ca să se descurce la început. Cred că vă vor oferi suficiente detalii atât despre clădiri, cât şi despre relief.

Le dădu câte o hartă împăturită lui Dalgliesh, lui Kate şi lui Benton-Smith. Dalgliesh se duse la birou, îşi desfăcu harta, iar Kate şi Benton se apropiară de el ca să o studieze împreună.

– Am marcat ocupanţii prezenţi, zise Maycroft. Insula are aproximativ şapte kilometri lungime şi se întinde de la nord-est către sud-vest. După cum vedeţi şi pe hartă e mai lată – aproximativ trei kilometri – în mijloc şi se îngustează către nord şi sud. Eu am un apartament aici în conac şi tot aşa şi menajera, doamna Burbridge, şi bucătăreasa, doamna Plunkett. Millie Tranter, care-o ajută pe doamna Burbridge, locuieşte într-una dintre clădirile adiacente, fostele grajduri, şi tot acolo stă şi Dennis Tremlett, redactorul şi secretarul domnului Oliver. Cei care sunt angajaţi temporar stau tot acolo. În momentul acesta însă nu e nimeni. Mai sunt două apartamente în conac pentru vizitatorii care preferă să nu ocupe cabanele, dar de obicei sunt goale, aşa ca acum. Jago Tamlyn este barcagiul nostru şi tot el are grijă de generator. Locuieşte în port, în Harbour Cottage. La est avem Peregrine Cottage, unde stă domnişoara Oliver în prezent. Apoi la aproximativ trei sute de metri mai încolo se află Seal Cottage, în momentul de faţă goală, şi în care ne-am gândit că veţi dori să locuiţi chiar dumneavoastră. Dincolo de ea este Chapel

Cottage unde stă Adrian Boyde, secretarul meu. Este numită după capela pătrată de la aproximativ cincizeci de metri la nord de ea. Cabana situată cel mai la sud-est este Murrelet, ocupată în momentul acesta de doctorul Yelland. Dumnealui a sosit joi. Pe țărmul de vest, cel mai la nord e situată Shearwater Cottage, unde stă doctorul Speidel, care a sosit miercurea trecută. Cam la patru sute de metri la sud de ea se află Atlantic Cottage unde locuieşte doamna Emily Holcombe. Aceasta e cea mai mare cabană, fiind semidecomandată. În aripa mai mică stă majordomul ei, Arthur Roughtwood. Apoi mai este Puffin Cottage, unde a stat până acum două săptămâni răposata Martha Padgett. Nu are decât un pat, aşa că Dan a avut un apartament în fosta clădire a grajdurilor. După moartea mamei lui s-a mutat în cabană să-i elibereze bunurile. Şi ultima e Dolphin Cottage, chiar la nord-vest de far. Aceasta e ocupată de Guy şi de soția lui, Joanna, zise el aruncându-i o privire colegului său. Jo e asistentă medicală şi împreună cu Guy au avut grijă de Martha Padgett până a murit.

– În momentul de față aveți şase angajați, în afară de doctorul Staveley, zise Dalgliesh. Sunt sigur că nu sunt suficienți când toate cabanele sunt ocupate.

– Angajăm şi personal temporar din oraş, mai ales pentru menaj. Vin şi stau aici câte o săptămână. Toți lucrează cu noi de ani de zile şi avem încredere în ei. Sunt, bineînțeles, foarte discreți. De obicei nu lucrează în weekend, dar am redus numărul de oaspeți acum pentru ca să ne pregătim pentru somitățile pe care ni s-a propus să le găzduim. Probabil dumneavoastră ştiți mai multe despre asta decât mine.

Oare se strecurase o urmă de resentiment în vocea lui? Dalgliesh vorbi fără să o ia în seamă.

– Ar fi bine să cunosc numele şi adresele angajaților temporari, dar pare puțin probabil că-mi vor fi de mare ajutor.

– Sunt sigur că nu vor fi. De obicei nici nu-i văd pe oaspeți, darămite să mai vorbească cu ei. O să verific în registru,

dar cred că numai doi au fost aici când Oliver era în cabană. Mă îndoiesc însă că au dat ochii cu el.

– Spuneți-mi ce știți despre oamenii de aici, zise Dalgliesh.

– Mă puneți în dificultate, răspunse Maycroft, după o pauză. Dacă există vreo sugestie că unul dintre noi este suspect de crimă, ar trebui să-l sfătuiesc să-și sune un avocat. Eu nu pot îndeplini acest rol... Sau, bineînțeles, pentru mine însumi, adăugă el după încă o pauză. Poziția mea este foarte neplăcută. Situația este dificilă, unică.

– Tot așa și pentru mine, zise Dalgliesh. Până nu primesc rezultatele de la autopsie nu pot fi sigur ce anume investighez. Cred că voi afla vești de la doamna doctor Glenister în cursul zilei de mâine. Până atunci, voi presupune că este o moarte suspectă. Oricare ar fi rezultatul, trebuie să fie anchetată, și cu cât mai repede obținem un răspuns, cu atât mai bine pentru toată lumea. Cine a observat primul vânătaia de pe gâtul lui Oliver?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

– Cred că eu, zise Guy Staveley. Nu pot fi sigur. Îmi amintesc că am văzut-o prima dată și mi-am ridicat ochii către Rupert și ni s-au întâlnit privirile. Am avut senzația că ne gândeam amândoi la același lucru, dar nici unul n-a zis nimic până n-am dus corpul în salonul medical și am rămas singuri. Dar oricine a văzut cadavrul ar fi putut observa vânătaia. Domnișoara Oliver cu siguranță a văzut-o. A insistat să vadă corpul tatălui ei și m-a pus să dau la o parte cearșaful.

– Și nici unul din voi n-a vorbit despre asta cu altcineva?

– M-am gândit că e importat să descurajez speculațiile până la sosirea poliției, zise Maycroft. Bineînțeles, că m-am gândit că va avea loc o investigație. M-am dus imediat în birou și am sunat la numărul care mi s-a dat. Mi-au spus să închid accesul pe și de pe insulă și să aștept alte instrucțiuni. După douăzeci de minute au sunat și m-au anunțat că veniți. Îi cunosc pe oamenii de pe insula asta. Știu că nu sunt aici

decât de optsprezece luni, dar e suficient timp să înţeleg lucrurile esenţiale despre ei. Ideea ca unul dintre oamenii de aici să-l fi omorât pe Oliver e absolut bizară. Trebuie să existe o altă explicaţie, oricât de puţin plauzibil ar părea.

– Atunci spuneţi-mi ce ştiţi despre ei.

– Doamna Burbridge, menajera, este văduva unui preot şi e aici de şase ani, Lily Plunkett, bucătăreasa, de doisprezece. După câte ştiu eu, nici una nu avea vreun motiv deosebit să-l antipatizeze pe Oliver. Adrian Boyde, secretarul meu, e fost preot. A fost plecat în concediu şi s-a întors chiar înainte să vin eu. Mă îndoiesc că ar fi capabil să ucidă pe cineva. Cred că ştiţi despre Emily Holcombe. Ca singura membră în viaţă a familiei sale are dreptul să stea aici pe cheltuiala trustului, şi şi-a adus cu ea servitorul, pe Arthur Roughtwood. Apoi mai este Jago Tamlyn, barcagiu şi electrician. Şi bunicul lui a lucrat cândva ca barcagiu aici, pe Combe.

– Şi Millie Tranter? întrebă Kate.

– Millie e singura persoană tânără din personalul nostru şi cred că-i face plăcere acest lucru. Nu are decât optsprezece ani. O ajută pe doamna Plunkett la bucătărie, serveşte la masă şi o mai ajută la diverse lucruri pe doamna Burbridge.

– Trebuie să vorbesc cu domnişoara Oliver, dacă se simte suficient de bine să mă primească, zise Dalgliesh. E cineva cu ea în momentul acesta?

– Doar Dennis Tremlett, redactorul lui Oliver. Am fost împreună cu Guy să le dăm vestea despre moartea lui Oliver. Jo a trecut mai apoi pe-acolo să vadă dacă poate face ceva pentru ea. Dennis Tremlett e încă acolo, aşa că Miranda nu e singură.

– Aş dori să mă însoţiţi amândoi la far, zise Dalgliesh. Aţi putea să sunaţi la bibliotecă şi să le spuneţi oamenilor care aşteaptă acolo că voi merge la ei cât de curând posibil. Sau poate aţi prefera să le daţi drumul să facă orice doresc şi să-i chemaţi când termin ce mi-am propus.

– Cred că vor prefera să aştepte, zise Maycroft. Înainte să plecăm de-aici, mai doriţi şi altceva?

– Ne-ar fi de mare ajutor să putem folosi seiful. S-ar putea să existe probe care să necesite păstrarea în siguranţă până când vor fi trimise la laborator. Mă tem însă că va trebui să schimbăm combinaţia. Vă deranjează?

– Deloc. Actul de constituire a trustului şi celelalte documente importante nu sunt pe insulă. Informaţiile despre foştii oaspeţi sunt, bineînţeles, confidenţiale, dar vor fi la fel de în siguranţă în fişete ca şi în seif. Ar trebui să fie suficient de mare pentru tot ce aveţi nevoie. Uneori mă întreb dacă n-a fost construit să ascunzi în el un cadavru.

Îşi dădu brusc seama cât de nepotrivită era remarca aceea şi se făcu roşu la faţă ca un rac. Ca să-şi ascundă stânjeneala, exclamă cu fals entuziasm:

– Spre far!

Benton deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Probabil avusese de gând să facă o referire la titlul romanului Virginiei Woolf, dar se răzgândise. Aruncând o privire furişă spre Kate, Dalgliesh se gândi că tânărul dăduse dovadă de înţelepciune să tacă.

5

Dalgliesh, cei doi colegi ai lui, Maycroft şi Staveley ieşiră din conac pe uşa din faţă şi coborâră pe cărarea îngustă de la baza crestei stâncoase. Dalgliesh observă că la aproximativ cinci metri sub ei era vârful mai scund pe care-l zărise din elicopter. Văzut de sus, platoul îngust părea la fel de plin de vegetaţie ca o grădină plantată. Peticele de iarbă dintre stânci erau de un verde-aprins, stâncile uriaşe cu feţele argintii de granit păreau aranjate cu grijă de o mână de peisagist, iar din crevase se revărsa un belşug de flori galbene şi albe cu frunze poroase. Într-o notă mai prozaică, Dalgliesh mai observă că pe sub stâncile ieşite în afară se întrezărea o rută ascunsă către far, pe care orice persoană suficient de agilă se putea strecura.

Maycroft mergea între Dalgliesh şi Kate şi le povestea despre restaurarea farului. Dalgliesh se întrebă dacă această limbuţie era o modalitate de a-şi masca stânjeneala sau Maycroft încerca să impună o stare de normalitate plimbării, vorbindu-le ca unor vizitatori mai convenţionali şi mai puţin ameninţători.

– Farul a fost construit după modelul faimosului far al lui Smeaton care a fost demontat în 1881 şi reînălţat în Plymouth Hoe în semn de omagiu. Acesta este tot atât de elegant şi aproape la fel de înalt. A fost neglijat după ce s-a construit farul modern la capătul nord-vestic al insulei, şi, în timpul ultimului război, când s-a evacuat insula, a ars într-un incendiu care i-a distrus cele trei etaje de sus. După aceea a fost lăsat

în ruină. Unul dintre oaspeţii noştri însă, pasionat de faruri, a sponsorizat restaurarea. Lucrările au fost făcute cu o remarcabilă atenţie la detalii şi, pe cât posibil, s-a realizat un model al farului în starea lui finală de funcţionare. Reflectorul funcţionează şi acum, este controlat de Trinity House şi e automat. O navă de la Trinity House vine din când în când să-l verifice.

Ieşiră de pe potecă şi urcară o movilă acoperită cu iarbă, coborând în cele din urmă la uşa farului. Era din stejar masiv cu un mâner ornamental fixat aproape prea sus să ajungi la el, un zăvor de fier şi o gaură de cheie. Dalgliesh observă – şi era convins că şi Kate şi Benton observaseră acelaşi lucru – că uşa nu era vizibilă de dincolo de movila acoperită cu iarbă. Farul era chiar mai impresionant văzut de aproape decât de la distanţă. Zidurile uşor concave, sclipitoare şi imaculate ca şi cum ar fi fost proaspăt vopsite, se înălţau aproximativ cincisprezece metri până la structura elegantă din vârf unde se găsea reflectorul, cu pereţii secţionaţi având deasupra acoperişul în formă de pălărie de mandarin cu un pompon în vârf şi o morişcă de vânt. Structura din vârf părea excentric de naivă şi copilăroasă, era pictată în roşu şi era înconjurată de o platformă cu balustradă. Avea patru ferestre înguste fixate foarte sus deasupra uşii, iar primele două de sus erau atât de mici, încât păreau doar hublouri.

Maycroft împinse cu forţă uşa grea de stejar şi apoi se trase la o parte să-i lase pe Dalgliesh şi pe ceilalţi să intre. Parterul circular era folosit ca depozit. Pe unul dintre pereţi stăteau rezemate vreo cinci-şase scaune pliante şi un cuier pe care erau atârnate mai multe impermeabile de ploaie şi nişte cizme de cauciuc. La dreapta uşii se afla un cufăr mare şi deasupra lui şase cârlige pe care erau agăţate corzi de alpinism, dintre care cinci erau încolăcite meticulos. Pe al şaselea cârlig coarda atârna desfăcută, iar capătul ce atârna era răsucit lejer într-o spirală de doar cincisprezece centimetri. Nodul era marinăresc, şi deasupra avea încă două noduri simple, o

combinaţie ciudată. Evident că orice om capabil să lege un nod marinăresc ar trebui în mod normal să fie suficient de sigur că nodul nu va aluneca. Şi de ce n-a făcut laţul la început, folosind un simplu nod alunecător la capătul corzii? Metoda atât de complicată folosită sugera fie o persoană fără experienţă cu corzile, fie una atât de agitată sau zăpăcită, încât nu mai gândea coerent.

– Acest colac de coardă şi nodul arătau tot aşa şi când le-aţi văzut după ce aţi dat jos cadavrul? întrebă Dalgliesh.

– Exact la fel, răspunse Staveley. Chiar îmi amintesc că mi s-a părut foarte neîndemânatic legat şi m-am mirat că Oliver ştia să facă un nod marinăresc.

– Cine a reîncolăcit coarda şi a agăţat-o pe cârlig?

– Jago Tamlyn, răspunse Maycroft. Când am pornit cu maşina de teren cu targa spre conac, i-am strigat să vadă de coardă. I-am zis s-o pună înapoi pe cârlig împreună cu celelalte.

Şi cu uşa neîncuiată, coarda era perfect accesibilă pentru oricine ar fi vrut să umble la ea. Evident va fi trimisă la laborator, dacă nu cu speranţa de a găsi amprente, atunci măcar pentru o urmă de ADN lăsată de nişte mâini transpirate. Dar orice dovadă de felul acesta, chiar şi identificabilă, era deja compromisă.

– Să urcăm pe platformă, zise el. Aş vrea să aud exact ce s-a întâmplat din momentul în care a dispărut Oliver.

Începură să urce cu greu în şir indian pe treptele de lemn lipite de perete într-o spirală până în vârf, trecând pe lângă fiecare cameră, fiecare din ce în ce mai mică, fiecare meticulos restaurată. Văzând interesul evident al lui Benton, Maycroft le descrise pe scurt:

– După cum aţi văzut, parterul e folosit acum mai ales ca depozit pentru echipamentul de alpinism al lui Jago. În cufăr sunt ghete de alpinism, mănuşi, curele, scripeţi, clame, hamuri şi aşa mai departe. Pe vremuri acolo se ţinea apă, care trebuia pompată sus şi încălzită pe o sobă dacă îngrijitorul

dorea să facă baie... În camera asta se afla generatorul electric și se țineau sculele. În asta se ținea rezervorul de petrol și mai sus e un depozit de alimente. În ziua de azi, farurile sunt dotate cu frigidere și congelatoare, dar pe vremuri îngrijitorii nu aveau decât mâncare la conservă. Acum trecem prin camera troliului și ajungem în camera bateriei. Bateriile se folosesc ca sursă de curent pentru reflector în caz că se strică generatorul. Nu e mare lucru de văzut aici, dar camera de zi cred că o să vi se pară interesantă. Îngrijitorii farului își găteau și luau masa aici, folosind o sobă pe cărbuni sau chiar și o mașină cu gaz.

Nimeni altcineva nu zise nimic în timp ce urcară treptele. Ajunseră în dormitor. Camera circulară nu avea spațiu decât pentru două paturi înguste cu loc de depozitare sub ele, amândouă acoperite cu pături identice. Dalgliesh ridică marginea uneia și văzu că nu avea sub ea decât o saltea tare. Păturile întinse cu grijă peste cele două paturi păreau nederanjate. Încercând să recreeze o atmosferă de domesticitate, restauratorul adăugase fotografii ale familiei îngrijitorului și două plăcuțe rotunde de porțelan pe care scria: „Binecuvântată fie această casă“ și „Pace, dormi liniștit“. Aceasta era singura încăpere care-i dădu lui Dalgliesh o idee despre felul cum trăiseră probabil acei oameni morți cu mult timp în urmă.

Urcară apoi treptele înguste și curbe de la camera de serviciu, unde era un radiotelefon, un barometru, un termometru și o hartă marină de mari dimensiuni cu toate insulele britanice agățată de perete. Un scaun pliant era rezemat de zid.

– Unii dintre oaspeții noștri mai plini de energie își duc uneori un scaun pe platforma din jurul reflectorului. De acolo se vede cea mai frumoasă priveliște de pe insulă și pot să citească fără să-i deranjeze nimeni. Pe treptele acestea se ajunge la ușa de la platformă.

Nici o fereastră din aceste camere nu fusese deschisă vreodată și, deși nu se putea spune că mirosea urât, aerul era

totuşi închis, iar spaţiul care se strâmta pe măsură ce urcai devenea din ce în ce mai sufocant. Pe platformă, Dalgliesh respiră în sfârşit aerul dulce al mării, atât de proaspăt, încât se simţi ca un prizonier eliberat. Priveliştea era întru totul spectaculoasă: toată insula se întindea la picioarele sale, nuanţele de verde şi de maro ale zonei centrale erau într-un contrast sobru cu sclipirea vârfurilor de granit de la mal şi întinderea strălucitoare a mării. Se îndreptară spre partea care dădea spre mare. Valurile se înălţau tăioase şi învolburate până departe, de parcă o mână gigantică vopsise la întâmplare peste imensa pânză albastră nişte linii albe mişcătoare. Îi întâmpină o rafală de briză marină, care la înălţimea asta avea forţa unui viscol şi, instinctiv, toţi cinci se agăţară de balustradă. Dalgliesh se uită la Kate şi o văzu trăgând întretăiat aer în piept, de parcă şi ea se simţise captivă înăuntru. Briza se potoli imediat şi i se păru că şi marea agitată şi brăzdată cu linii albe se liniştise.

Dagliesh se uită în jos şi văzu că până la mare nu mai era nimic în afară de câţiva metri de pavaj de granit mărginit de un zid scund de pietre şi, dincolo de el, ca într-un sandvici, se găsea, în faţa lustruită a crestei abrupte de stâncă şi de cealaltă parte, marea. Se aplecă peste balustradă şi pentru o secundă simţi o ameţeală care-l dezorientă. În ce stare de disperare extremă sau de exaltare autodistrugătoare trebuia să fie cineva ca să se azvârle în infinitul acesta? Şi de ce ar alege un sinucigaş oroarea degradantă a spânzurării? De ce nu se aruncase pur şi simplu în abis?

– Unde exact a fost legată coarda? întrebă el.

Din nou, Maycroft se repezi să răspundă:

– Cred că a căzut aproximativ din punctul acesta. Atârna cam la trei metri şi jumătate – patru metri, nu pot fi mai precis de-atât. Şi-a legat coarda de balustradă trecând-o printre stâlpi şi apoi pe deasupra. Restul corzii era aici, pe platformă.

Dalgliesh nu comentă. Orice discuţie cu colegii lui era inhibată de prezenţa lui Maycroft şi Staveley, aşa că trebuia

să aştepte. Îşi dorea să fi văzut exact cum fusese legată coarda de balustradă. Cu siguranţă, legarea nodului luase ceva timp şi cine-l făcuse, Oliver sau altcineva, trebuise evident să socotească şi cât de multă coardă să lase în jos.

– Tot aşa îţi aminteşti şi dumneata, doctore? îl întrebă el pe Staveley.

– Da. În mod normal am fi fost prea şocaţi ca să observăm detalii de felul acesta, dar bineînţeles a trebuit să desfacem nodul înainte să lăsăm trupul jos şi ne-a luat destul de mult timp. Am încercat să forţăm nodul prin balustradă, dar până la urmă a trebuit să-l luăm de la capăt şi să-l desfacem încet.

– Voi doi aţi fost singurii care aţi urcat aici sus?

– A venit şi Jago după noi. Toţi trei am tras la început corpul în sus. Ne-am oprit aproape imediat. Ni s-a părut oribil să tragem şi mai tare de gât. Nici nu ştiu de ce ne-am gândit să facem aşa la început. Presupun că pur şi simplu pentru că era cu mult mai aproape de vârful farului decât de pământ.

– E tulburător şi numai să mă gândesc la asta, zise Maycroft. Am avut un moment de panică în care am avut impresia că efectiv s-ar putea să-i smulgem capul de pe corp. Singurul lucru posibil şi corect ni s-a părut să-l lăsăm blând la pământ. Am desfăcut coarda şi Jago a trecut-o pe după un stâlp al balustradei ca un fel de frână. Eu şi Guy am putut după aceea foarte bine să ne descurcăm cu coarda răsucită peste balustradă, aşa că i-am zis lui Jago să coboare să prindă corpul când ajunge la pământ.

– Cine mai era acolo? întrebă Dalgliesh.

– Numai Dan Padgett. Doamna Holcombe şi Millie plecaseră.

– Şi restul angajaţilor şi oaspeţii?

– Nu le-am sunat pe doamnele Burbridge şi Plunkett ca să le spun că Oliver dispăruse, aşa că ele n-au venit cu noi să-l caute. N-aş fi putut da de doctorul Spiedel sau de doctorul Yelland decât dacă erau în cabanele lor la ora aceea, dar

evident că nici n-am încercat. Ca oaspeţi, ei nu sunt responsabili de siguranţa lui Oliver. Şi, oricum, nu era deloc cazul să-i deranjez inutil. Mai târziu, după ce am sunat la Londra şi mi s-a spus că eraţi deja pe drum încoace, am telefonat la cabane, dar nici unul nu mi-a răspuns. Probabil erau undeva la plimbare în partea de nord-vest a insulei. Presupun că şi acum sunt tot acolo.

– Deci grupul de căutare a fost alcătuit din voi doi, Jago, doamna Holcombe, Dan Padgett şi Millie Tranter?

– Nu le-am rugat eu pe doamna Holcombe şi pe Millie să ne ajute. Millie a venit mai târziu cu Jago şi doamna Holcombe era în infirmerie când m-a sunat Jo. Avea programat să i se administreze vaccinul antigripal. Adrian Boyde şi Dennis Tremlett s-au dus în sudul insulei să-l caute, iar Roughtwood a zis că era prea ocupat şi că nu ne poate ajuta. De fapt, nici nu începusem cu adevărat căutarea. Eram împreună în faţa conacului când s-a lăsat ceaţa şi nu părea să aibă sens să mergem mai departe de far până nu trecea. De obicei ceaţa dispare rapid pe Combe.

– Şi dumneavoatră aţi fost primul care a văzut cadavrul?

– Da, iar Dan Padgett imediat după mine.

– Ce v-a făcut să credeţi că Oliver va fi la far sau lângă far? Obişnuia să vină des aici?

– Nu cred. Dar, bineînţeles, noi îi lăsăm pe oameni în pace. Nu ne verificăm oaspeţii. Dar eram aproape de far şi mi-a venit ideea să caut acolo prima dată. Uşa nu era zăvorâtă, aşa că am urcat un etaj şi am strigat în sus pe scări. M-am gândit că mă va auzi dacă e acolo. Nu ştiu de ce m-am hotărât după aceea să înconjor farul. În momentul acela mi s-a părut natural. Oricum, ceaţa era foarte densă şi nu părea să aibă vreun sens să continuăm să-l căutăm. Nu s-a ridicat decât de-abia când eram înspre partea cu marea şi atunci l-am văzut. Millie şi Jago veneau de cealaltă parte, dinspre port. Millie a început să ţipe şi atunci au apărut Guy şi doamna Holcombe.

– Şi coarda?

– Când am văzut că Jago a prins corpul şi l-a aşezat pe cărare, am coborât amândoi imediat, răspunse Staveley. Dan era în picioare şi Jago era îngenuncheat lângă cadavru. Mi-a zis: „E mort, domnule. N-are nici un rost să încercaţi să-l resuscitaţi". Desfăcuse deja coarda din jurul gâtului şi i-o scosese de pe cap.

I-am trimis pe Jago şi pe Dan să aducă targa şi un cearşaf, continuă Maycroft. I-am aşteptat cu Guy, fără să vorbim. Cred că i-am întors spatele şi ne-am uitat la mare, cel puţin eu aşa am făcut. N-aveam nimic cu ce să-l acoperim şi ni s-a părut – mă rog – indecent să ne holbăm la faţa aceea schimonosită. A părut să treacă foarte mult timp până s-a întors Jago cu Dan şi între timp venise şi Roughtwood. Cu siguranţă, l-a trimis doamna Holcombe. I-am ajutat pe Dan şi pe Jago să urce cadavrul pe targă. Apoi am pornit spre casă, Dan şi Roughtwood au cărat targa, iar eu şi Guy am mers pe lângă ea. Jago a rămas în urmă şi i-am strigat: „Ia coarda şi pune-o înapoi în far, te rog. Nu atinge nordul sau laţul. O să fie o anchetă şi coarda o să fie o dovadă".

– Nu v-a venit ideea să luaţi coarda cu voi? întrebă Dalgliesh.

– N-avea nici un rost. Toţi ne-am gândit că s-a sinucis. Coarda era prea mare ca să încapă în sertarul de la birou şi putea să stea la fel de sigur în far. Drept să spun, nici nu mi-a trecut prin minte că nu ar fi aşa. Ce puteam să fac cu ea, raţional vorbind? Devenise deja un obiect al groazei. Cel mai bine era să fie ţinută departe de ochii lumii.

Dar nu fusese ţinută departe de mâinile lumii. Uşa farului nu se putea încuia, deci oricine de pe insulă putea ajunge la ea. Cu cât fuseseră mai mulţi oameni care puseseră mâna pe coardă şi pe nod, cu atât mai dificil va fi să se descopere cine legase nodul marinăresc şi apoi se asigurase cu cele două noduri simple. Trebuia neapărat să vorbească şi cu Jago Tamlyn.

Presupunând că fusese o crimă, Jago era singurul care putea să știe când și cum a fost mutată coarda. Ar fi fost mai bine poate să-l fi chemat și pe Jago cu ei acum, dar Dalgliesh nu voia să aibă mai mulți oameni de față la scena crimei decât era nevoie, sau să complice ancheta în stadiul acesta dezvăluind, chiar și numai indirect, la ce anume se gândea.

– Cred că asta a fost tot pentru moment, zise el. Vă mulțumesc.

Coborâră treptele în tăcere. Guy Staveley mergea cu grija și atenția unui bătrân. Ajunseră în cele din urmă la parter. Dalgliesh avu senzația că această coardă albastră cu roșu, înfășurată lejer cu lațul atârnat la capăt, căpătase în mod subtil caracteristici amenințătoare de obiect încărcat de putere latentă. Mai avusese și înainte reacția asta când privea diverse arme ale crimei: oțelul obișnuit, lemnul sau frânghia încărcate brusc cu o putere înfiorătoare. Toți priviră coarda în tăcere pentru mai multe clipe, ca și cum s-ar fi înțeles.

– Aș dori să vorbesc cu Jago Tamlyn înainte să mă întâlnesc cu toți ceilalți împreună, îi zise lui Maycroft. Poate fi contactat mai rapid?

Maycroft și Staveley se uitară unul la altul.

– Poate că s-a dus și el la conac, răspunse Staveley. Cred că cei mai mulți sunt în bibliotecă acum, dar nu cred că Jago o să vrea să stea de pomană să aștepte. S-ar putea să fie încă la șalupă. Dacă e acolo, o să-i fac semn cu mâna.

Dalgliesh i se adresă lui Benton-Smith:

– Găsește-l și cheamă-l aici, bine?

Dalgliesh sesiză îmbujorarea bruscă a lui Staveley. Ghicea foarte bine ce-i trecea prin minte. Se întreba dacă Dalgliesh se asigura că nu va avea timp să-l avertizeze pe Jago sau să-i povestească tot ce se discutase înainte să apuce el să-l chestioneze.

– Da, domnule, zise Benton-Smith.

Se duse imediat de cealaltă parte a farului şi dispăru din vedere. Trebuia să ocolească marginea stâncoasă ca să ajungă lângă port. Aşteptarea păru interminabilă, dar nu se putea să fi trecut mai mult de cinci minute şi auziră paşi pe stânci şi două siluete apărură de după far.

Cel care se apropia acum de ei era exact omul care-i privise de pe chei când veneau cu elicopterul. Prima impresie a lui Dalgliesh era de frumuseţe bărbătească şi siguranţă de sine. Jago Tamlyn era scund, după părerea lui Dalgliesh nu avea nici măcar un metru şaptezeci, dar era solid şi puternic. Era îmbrăcat într-un jerseu de lână bleumarin tricotat cu modele complicate şi pantaloni de catifea reiată vârâţi în cizme negre pescăreşti de cauciuc. Era foarte oacheş, cu trăsături puternice, păr creţ şi răvăşit, şi barbă scurtă, cu sprâncene groase şi ochi înguşti cu irisul albastru ca safirul în contrast cu pielea arsă de soare. Se uită la Dalgliesh cu ochii ficşi, prudenţi şi calculaţi, dar când îi întâlni privirea îşi schimbă imediat atitudinea şi deveni supus ca un soldat care aşteaptă să primească ordine. Chipul său nu exprima acum absolut nimic.

Maycroft îi prezentă pe Dalgliesh şi pe Kate folosindu-le gradele şi numele întregi, o formalitate care sugera că se aştepta să-şi strângă mâinile. Nu o făcură însă. Jago înclină uşor din cap şi nu zise nimic. Dalgliesh conduse grupul la partea dinspre mare a farului. Începu să vorbească fără nici o introducere.

– Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat din momentul când te-au chemat să mergi în căutarea lui Oliver.

Pentru aproximativ cinci secunde, Jago nu zise nimic. Dalgliesh se gândi că era puţin probabil că avea nevoie de timp ca să-şi reîmprospăteze amintirile. Când începu însă să vorbească, le oferi o dare de seamă fluentă şi fără şovăieli.

– Domnul Boyde m-a sunat din birou ca să-mi spună că domnul Oliver nu a venit la infirmerie, deşi avea programare şi m-a rugat să vin să-i ajut să-l caute. Se lăsase ceaţa, aşa că

n-am văzut ce rost avea să mergem să-l căutăm, dar am apucat-o totuşi pe cărarea din port ca să vin încoace. Millie Tranter era în cabană şi a alergat după mine. Când am ajuns mai aproape de far, ceaţa s-a ridicat dintr-odată şi am văzut cadavrul. Domnul Maycroft era deja acolo cu Dan Padgett. Dan tremura şi gemea. Millie a început să ţipe şi chiar atunci au apărut de după far domnul doctor Staveley şi doamna Holcombe. Eu, domnul Maycroft şi doctorul Staveley am intrat în far şi am urcat până la platformă. Am început să tragem de trup în sus, dar apoi domnul doctor a zis că ar trebui să-l lăsăm mai bine în jos. Am înfăşurat coarda în jurul balustradei ca să controlăm coborârea. Domnul Maycroft mi-a zis să mă duc jos să prind cadavrul şi aşa am făcut. Când l-am prins, domnul Maycroft şi domnul doctor au lăsat coarda să cadă cu totul la pământ.

După aceea tăcu. Dalgliesh aşteptă un moment şi apoi îl întrebă:

– Ai aşezat corpul pe pământ singur?

– Da, domnule. Dan a venit să mă ajute, dar n-a fost nevoie. Domnul Oliver nu era chiar aşa de greu.

Din nou făcu o pauză. Se vedea clar că Jago se hotărâse să nu ofere din proprie iniţiativă nici o informaţie, ci doar să răspundă la întrebările puse.

– Cine a fost cu dumneata când l-ai aşezat pe pământ? întrebă Dalgliesh.

– Numai Dan Padgett. Doamna Holcombe o dusese pe fată de-acolo, aşa cum şi trebuia.

– Cine a desfăcut şi i-a scos coarda de la gât?

Pauza de acum fu chiar mai lungă.

– Cred că eu.

– Nu eşti sigur? Vorbim despre ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Nu a fost un moment pe care să-l uiţi aşa uşor.

– Eu am dezlegat-o. Cred că m-a ajutat şi Dan. Adică, eu am prins de nod şi el a început să împingă de coardă prin

nod. Tocmai i-o scoteam peste cap când au ajuns lângă noi şi domnul Maycroft şi domnul doctor.

– Deci amândoi aţi luat parte la desfacerea corzii?

– Aşa cred.

– De ce aţi făcut asta?

Jago se uită acum direct în ochii lui Dalgliesh.

– Mi s-a părut firesc, zise el. Avea rosături adânci pe gât de la coardă. Nu puteam să-l lăsăm aşa. Nu se cuvenea.

– Şi apoi?

– Domnul Maycroft ne-a zis mie şi lui Dan să aducem targa. Domnul Roughtwood – majordomul doamnei Holcombe – era deja aici când ne-am întors.

– Aceea a fost prima dată când l-ai văzut pe Roughtwood la locul faptei?

– V-am mai zis deja, domnule. După ce Millie s-a dus cu doamna Holcombe, n-am mai rămas decât noi trei de aici şi Dan. Roughtwood a venit în timp ce eu şi cu Dan ne-am dus să aducem targa.

– Ce s-a întâmplat cu coarda?

– Domnul Maycroft mi-a strigat să o pun împreună cu celelalte, aşa că am încolăcit-o la loc şi am pus-o înapoi pe cârlig.

– Ai încolăcit-o foarte lejer? Celelalte erau strânse mai cu grijă.

– Eu am grijă de echipamentul de alpinism. Corzile sunt responsabilitatea mea. Totdeauna le păstrăm aşa. Dar asta era diferită. N-avea sens s-o mai strâng la loc ca pe celelalte, nu am de gând s-o mai folosesc vreodată. Coarda asta-i cu ghinion acum. Nu mi-aş mai pune eu viaţa-n joc cu ea acum, şi nici viaţa altcuiva. Domnul Maycroft a zis să nu m-ating de nod. A zis c-o să fie o anchetă şi că poate judecătorul o să vrea să vadă coarda.

– Dar, bineînţeles, dumneata deja ai atins-o, şi zici că şi Dan Padgett.

– Se poate. Am apucat-o ca să desfac laţul şi să i-o trag peste cap. Am ştiut că era mort şi că nu mai aveam ce să-i fac, dar nu se cuvenea să-l las aşa. Cred că şi Dan tot aşa s-a gândit.

– A putut să te ajute, deşi era aşa de tulburat? În ce stare era când a ajuns aici?

Kate văzu că întrebarea îl deranjă pe Jago. Dar răspunse prompt.

– Era supărat, aşa cum aţi spus. Mai bine să-l întrebaţi pe el ce simţea, domnule. Cam ca mine, mă gândesc. A fost un şoc.

– Mulţumesc, domnule Tamlyn, zise Dalgliesh. Ne-ai fost de foarte mare ajutor. Aş vrea să te uiţi la nod cu atenţie.

Jago se uită, dar nu zise nimic. Kate ştia că Dalgliesh putea avea răbdare dacă aşa se puteau obţine cele mai bune rezultate. Dalgliesh aşteptă şi, în cele din urmă, Jago vorbi:

– Domnul Oliver ştia să facă un nod marinăresc, dar se pare că n-avea mare încredere în el. A mai făcut încă două noduri simple deasupra. Nu aşa se face.

– Ai cumva idee dacă domnul Oliver ştia că un nod marinăresc e foarte sigur?

– Cred că ştia să facă un nod marinăresc, domnule. Taică-său a fost barcagiu aici şi după ce-a murit maică-sa, el l-a crescut. Au locuit aici pe Combe până au fost toţi evacuaţi când a început războiul. După aceea a venit tot aici, şi a stat cu taică-său până a împlinit şaisprezece ani. Apoi a plecat. Precis l-a învăţat taică-său să facă un nod marinăresc.

– Şi coarda? Poţi să-ţi dai seama dacă arată şi acum aşa cum era când ai agăţat-o sus?

Jago se uită la coardă. Nu avea nici o expresie pe faţă.

– Cam la fel.

– Nu cam la fel – după cât îţi aminteşti dumneata arată exact la fel, domnule Tamlyn?

– E greu de zis. Nu m-am uitat chiar aşa de atent cum arăta. Pur şi simplu am încolăcit-o şi am agăţat-o în cui. Aşa cum am zis, domnule. Mi se pare cam tot aşa cum am lăsat-o.

– Asta e tot pentru moment, zise Dalgliesh. Mulţumesc, domnule Tamlyn.

Maycroft îi făcu un semn din cap că e liber. Jago se întoarse spre el cu un gest ce părea să exprime mulţumirea că scăpa de Dalgliesh şi de toate întrebările lui.

– N-are nici un rost să mă duc iar la şalupă, domnule. Nu cred că e nevoie. Motorul merge ca briciul acum. Mă duc şi eu în bibliotecă la ceilalţi.

Îl priviră păşind apăsat şi dispărând dincolo de movilă. Dalgliesh îi făcu un semn lui Kate, care-şi deschise trusa criminalistică, îşi puse o pereche de mănuşi de latex, scoase o pungă mare de probe şi, ridicând cu grijă coarda din cârlig, o lăsă să cadă înăuntru şi sigilă punga. Îşi luă un pix din buzunar, aruncă o privire la ceas şi notă ora şi conţinutul pungii pe etichetă. Benton-Smith îşi scrise şi el numele. Maycroft şi Staveley îi priviră în tăcere, fără să se uite unul la altul şi Dalgliesh văzu că amândoi începuseră să devină neliniştiţi, de parcă de-abia acum îşi dădeau seama de implicaţiile depline ale prezenţei lui şi a colegilor lui pe insulă.

– Ar trebui să mă duc la conac să verific dacă toată lumea e în bibliotecă, zise brusc Staveley. Emily nu va veni, dar ceilalţi ar trebui să fie acolo.

Fără să aştepte vreun răspuns, ieşi în grabă din far şi sări de cealaltă parte a stâncilor cu o viteză surprinzătoare. Pentru o clipă, nimeni nu zise nimic. Apoi Dalgliesh i se adresă lui Rupert Maycroft.

– Vreau să fie încuiat farul. Este vreo şansă să găsiţi cheia?

Maycroft se uita încă în direcţia unde dispăruse Staveley. Tresări violent.

– Aş putea încerca. Până acum bineînţeles că nu s-a obosit nimeni. Aşa că nu sunt prea mari speranţe. Se poate să se fi pierdut de ani de zile. Dan Padgett sau Jago ar putea probabil să înlocuiască toată încuietoarea, dar nu prea cred că se găseşte vreuna pe insulă suficient de rezistentă pentru uşa asta.

S-ar putea să ia ceva timp. Dacă nu reuşesc să găsească una, ar putea să pună un zăvor mai zdravăn, dar bineînţeles că un zăvor n-ar împiedica pe nimeni să intre în far dacă ar vrea.

Dalgliesh se uită la Benton.

– Ocupă-te de asta, te rog, după ce termini în bibliotecă. Dacă trebuie totuşi să ne mulţumim cu un zăvor, vezi să fie sigilat. Nici asta n-ar opri pe nimeni să intre, dar cel puţin o să ştim dacă a intrat cineva.

– Da, domnule.

Pentru moment terminaseră cu farul. Venise vremea să-i cunoască pe locuitorii insulei Combe.

6

Traversară holul vast până la uşa bibliotecii. Înainte s-o deschidă, Maycroft se opri şi le spuse:

– Majoritatea oamenilor care locuiesc în prezent pe insulă ar trebui să fie înăuntru, în afară de domnişoara Oliver şi de domnul Tremlett. Desigur, pe ei nu i-am deranjat. Doamna Holcombe şi Roughtwood sunt în Atlantic Cottage, dar vor fi disponibili pentru întrebări mai târziu. Când terminaţi aici, vom încerca din nou să-i contactăm pe domnii Speidel şi Mark Yelland.

Intrară într-o încăpere identică ca formă şi mărime cu biroul lui Maycroft. Şi aici erau ferestre înalte în arcadă cu priveliştea către mare şi cer. Dar camera aceasta era evident o bibliotecă. Lângă toţi ceilalţi pereţi erau corpuri înalte din lemn de mahon, închise cu sticlă, din podea până aproape de tavan, pline de cărţi. Corpul din dreapta uşii era folosit pentru o colecţie de CD-uri. În faţa şemineului se găseau două fotolii de piele cu spătar înalt şi în jurul mesei mari şi ovale din centrul camerei erau aranjate câteva scaune de piele. Aici se aşezaseră majoritatea persoanelor din încăpere, în afara de două femei care şedeau în fotolii şi a unei femei mai tinere, blonde şi bine făcute, care stătea în picioare lângă fereastră uitându-se afară. Lângă ea se afla Guy Staveley. Când intră Dalgliesh cu însoţitorii lui, aceasta se întoarse către el şi-l scrută cu nişte ochi minunaţi, de un maro-auriu intens ca melasa.

Fără să aştepte să fie prezentată, femeia sparse tăcerea:

– Eu sunt Joanna Staveley. Guy se ocupă de boli, iar eu furnizez pansamente, laxative şi tratamente de tip placebo. Infirmeria e la etajul doi din turn, dacă aveţi nevoie de noi.

Nimeni altcineva nu spuse nimic. Se auzi un zgomot uşor când bărbaţii aşezaţi la masă îşi împinseră scaunele înapoi ca să se ridice, dar apoi se răzgândiră şi rămaseră aşezaţi. Cum uşa de mahon era prea solidă ca să se audă măcar un murmur de voci de pe hol, liniştea devenise atât de apăsătoare încât era greu de crezut că fusese vreodată spartă. Un singur geam era deschis şi Dalgliesh mai mult simţi decât auzi zbuciumul constant al mării.

Era limpede că Maycroft îşi repetase dinainte în minte ce avea să zică, dar oricum reuşi să facă prezentările cu mai multă autoritate şi încredere calmă decât îl crezuse Dalgliesh capabil, deşi nu era întru totul degajat.

– Acesta este domnul comandant Dalgliesh de la New Scotland Yard, iar împreună cu el, colegii lui, doamna inspector Miskin şi domnul sergent Benton-Smith. Sunt aici pentru a ancheta circumstanţele morţii tragice a domnului Oliver. L-am asigurat pe domnul comandant că vom coopera întru totul pentru stabilirea adevărului. Iar acum aş vrea să vi-i prezint pe colegii mei, domnule comandant. Doamna Burbridge este menajera noastră, responsabilă de toate treburile casnice, iar doamna Plunkett e bucătăreasa.

Arătase printr-un gest din cap spre cele două femei aşezate în fotolii. Doamna Plunkett era o femeie solidă cu obraji plini şi cu un chip comun, dar agreabil. Purta un halat alb încheiat până sus. Halatul era foarte scrobit şi Dalgliesh se întrebă dacă îl îmbrăcase pentru a proclama limpede care era locul ei în ierarhia insulei. Avea părul negru şi des cu doar câteva fire cărunte ici şi colo, prins doar cu o agrafă şi lăsat să-i curgă pe spate în valuri, într-un stil pe care Dalgliesh îl văzuse în fotografiile din anii 1930. Stătea cu un calm aparent netulburat,

ţinându-şi mâinile vânjoase aşezate în poală, cu degete ca nişte cârnăciori şi cu pielea roşie. Avea ochii mici şi vii şi îl privi scrutător, dar fără ostilitate, cu aerul experimentat al unei bucătărese care cântăreşte potenţialele merite şi defecte ale unei fete nou angajate ca ajutor la bucătărie.

Doamna Burbridge arăta foarte limpede a fi decana casei. Stătea dreaptă în scaun, ca şi cum ar fi pozat pentru un portret. Era scundă şi bondoacă având bustul plin, dar cu încheieturi şi glezne delicate. Mâinile palide cu unghii scurte şi nevopsite nu dădeau nici un semn de încordare. Părul cenuşiu era împletit şi răsucit într-un coc în vârful capului, iar ochii ageri îl fixau, de după ochelarii cu rame de argint, cu o privire mai degrabă întrebătoare decât bănuitoare. Avea gura generoasă şi fermă. Dalgliesh se gândi că era una dintre acele femei care-şi impun autoritatea cu mare uşurinţă: ce voia ea se îndeplinea pur şi simplu prin faptul că nici nu părea să-şi imagineze că e posibil să fie contrazisă, şi asta fără a fi neapărat din cauză că insistase.

Amândouă femeile rămaseră aşezate, dar pe chip le apărură pentru o clipă zâmbete convenţionale şi respectuoase.

Maycroft îşi întoarse atenţia asupra grupului din jurul mesei.

– L-aţi întâlnit deja pe Jago Tamlyn. Jago e barcagiul responsabil de şalupă, electrician calificat şi tot el se ocupă de întreţinerea generatorului, fără de care am rămâne fără lumină sau curent. Lângă Jago e Adrian Boyde, asistentul meu personal, apoi Dan Padgett, grădinarul şi omul bun la toate, şi la capătul mesei Millie Tranter. Millie ajută la bucătărie şi la cusut.

Dalgliesh nu voia să-i sperie, dar nici nu-şi făcea iluzii. Ştia că nu putea să-i facă să se simtă în largul lor şi că orice încercare n-ar fi decât o batjocură. Nu venise aici pe post de prieten şi nu putea să ascundă acest adevăr inconfortabil, oricât şi-ar fi exprimat regretele pentru moartea lui Oliver sau părerile de rău că-i deranjează. În timpul întrevederilor

individuale cu fiecare se aştepta să afle mai multe lucruri, dar dacă-l văzuse cineva pe Oliver în dimineaţa aceea, mai ales dacă îl văzuseră mergând la far, trebuia să afle imediat. Şi mai era un avantaj în această întrevedere cu tot grupul. Declaraţiile făcute deschis puteau fi chestionate sau negate imediat de ceilalţi, fie prin vorbe, fie chiar şi numai prin priviri. Poate că mai târziu, când vor fi singuri, suspecţii vor fi mai deschişi, dar aici, toţi împreună, era mult mai probabil să se vadă ce relaţii existau între ei. Şi voia neapărat să afle cât mai exact ora morţii. Era convins că estimarea preliminară a doctoriţei Glenister se va dovedi corectă: Oliver murise aproximativ la ora opt dimineaţa. Dar chiar şi un interval de zece minute putea să facă o deosebire foarte clară între un alibi solid şi unul ce poate fi demontat, între îndoială şi siguranţă, între nevinovăţie şi culpă.

– Eu sau unul din ofiţerii mei va vorbi cu fiecare în parte astăzi sau mâine cel mai târziu. Probabil ar fi bine să-l anunţaţi pe domnul Maycroft dacă aveţi de gând să plecaţi din această clădire sau din locuinţele voastre personale. Dar acum, că sunteţi toţi împreună, doresc să aflu dacă l-a văzut cineva pe domnul Oliver fie după ce a plecat de la cină aseară la aproximativ nouă şi un sfert, fie astăzi dimineaţă la orice oră.

Se lăsă tăcerea. Toţi se uitară unii la alţii, dar la început nimeni nu zise nimic. Doamna Plunkett sparse tăcerea:

– Eu l-am văzut la cină. A plecat chiar în timp ce urcam în sufragerie să iau farfuriile de la felul principal. Am servit cafeaua la nouă şi jumătate ca de obicei aici în bibliotecă, dar nu s-a mai întors. La cină a fost ultima dată când l-am văzut. Azi-dimineaţă am fost ocupată în bucătărie pregătind micul dejun pentru domnul Maycroft şi apoi prânzul. Nimeni n-a vrut să mănânce, zise ea după o mică pauză. Şi e păcat, am făcut *somon-en-croute*. Nici n-are rost să încerc să-l încălzesc mai târziu. Adevărată risipă. Îmi pare rău că nu pot să v-ajut mai mult.

Îşi aruncă o privire doamnei Burbridge, ca şi cum i-ar fi transmis un mesaj. Doamna Burbridge preluă ştafeta imediat.

– Eu am luat cina în apartamentul meu şi am citit până la zece şi un sfert, când am ieşit să iau o gură de aer înainte de culcare. N-am văzut pe nimeni. Se înteţise vântul şi sufla mult mai puternic decât mă aşteptasem, aşa că n-am stat afară mai mult de cincisprezece minute. Azi-dimineaţă am stat în apartamentul meu, de fapt în atelierul de cusut, până m-a sunat domnul Maycroft să-mi spună că l-au găsit spânzurat pe domnul Oliver.

– În ce direcţie v-aţi dus aseară? întrebă Kate.

– Până la far şi înapoi, de-a lungul crestei. Mă plimb foarte des pe-acolo înainte să mă culc. Şi, cum am mai zis, n-am văzut pe nimeni.

Adrian Boyde încerca să-şi păstreze calmul, cu umerii uşor aduşi şi cu mâinile sub masă. Dintre cei patru oameni aşezaţi în jurul lui, el era singurul care nu văzuse cadavrul spânzurat, şi totuşi el părea cel mai bulversat. Avea chipul complet golit de sânge, lucios de sudoare, şuviţa care i se lipise de frunte arăta atât de nefiresc de neagră, încât părea vopsită. Până în acel moment îşi privise mâinile încleştate, iar acum îşi ridică ochii şi se uită ţintă la Dalgliesh.

– Eu am luat cina singur în cabana mea şi n-am mai ieşit după aceea. Azi-dimineaţă am venit la lucru devreme – înainte de opt – şi am traversat toată insula, dar până nu a sosit domnul Maycroft la birou, cam pe la nouă şi douăzeci, n-am văzut pe nimeni.

Toţi îşi întoarseră privirile spre Dan Padgett. Ochii palizi şi înfricoşaţi zburară de la unul la altul în jurul mesei, încercând parcă să se convingă că era într-adevăr rândul lui să vorbească. Îşi supse buzele. Ceilalţi aşteptară. Când, în sfârşit, începu să vorbească foarte pe scurt, rosti cuvintele cu o bravadă forţată ce sună jenant de ostil. Dalgliesh avea prea multă experienţă să nu ştie că frica nu însemna neapărat vinovăţie; foarte des

tocmai pe cei mai nevinovați îi speria cel mai tare ancheta crimei. Dar era curios să afle care era motivul. Deja sesizase că antipatia generală față de Oliver se datora mai degrabă unei cauze mai profunde și nu neapărat felului lui dezagreabil de a fi și certurilor legate de cazarea în alte cabane. Cu prestigiul numelui ei, doamna Emily Holcombe putea fără îndoială să-i țină piept lui Oliver. De-abia aștepta să vorbească și cu doamna Holcombe. Oare Padgett fusese o victimă mai vulnerabilă?

– Am făcut o plimbare înainte de cină, dar pe la opt eram în cabana mea și n-am mai ieșit toată noaptea, zise Padgett. Nu l-am văzut pe domnul Oliver nici aseară, nici azi-dimineață.

– Nici eu, zise Millie.

Se uită țintă la Kate când zise asta, sfidând-o parcă s-o contrazică. Dalgliesh se gândi că e surprinzător că o fată atât de tânără alesese sau fusese aleasă să lucreze pe Combe. I se părea de la sine înțeles că ultimul loc unde ar vrea să stea o adolescentă ar fi această insulă mică, izolată și controlată atât de asiduu. Fata purta o jachetă foarte scurtă din denim prespălat, împodobită cu o mulțime de insigne, și se foia încontinuu pe scaun, lăsând din când în când să se vadă o fâșie îngustă de piele delicată între marginea jachetei și pantalonii cu talie joasă. Avea părul foarte blond, prins într-o coadă la spate, și câteva șuvițe din bretonul neregulat îi acopereau pe jumătate fața micuță cu trăsături ascuțite și ochii neastâmpărați. Nu dădea semne că fusese extrem de tulburată nu cu multă vreme în urmă. Își ținea buzele strânse și părea îmbufnată și ostilă. Dalgliesh se gândi că acesta nu era cel mai potrivit moment să-i pună prea multe întrebări lui Millie, dar cu mult tact și în particular, era foarte posibil ca Millie Tranter să se dovedească o sursă de informații mult mai bună decât colegii ei mai în vârstă.

Toți ochii se întoarseră spre Jago.

– Cum domnul Oliver era sănătos la cină, mă gândesc că nu vă interesează ce-am făcut vineri după-amiază. Cina am

luat-o la mine în cabană. Cârnaţi cu piure de cartofi, dacă vreţi să ştiţi. Azi-dimineaţă am mers cu şalupa în larg vreo patruzeci de minute ca să verific motorul. Face nazuri de-o bucată de vreme. Asta a ţinut cam de la şapte patruzeci şi cinci până pe la opt douăzeci, sau ceva în genul ăsta.

– Unde v-aţi dus? întrebă Kate. Adică, în ce direcţie?

Jago se uită la ea ca şi cum întrebarea ar fi fost o aberaţie.

– Drept înainte şi apoi drept înapoi, domnişoară. Nu m-am dus la plimbare de plăcere.

Kate îşi stăpâni iritarea.

– Aţi trecut pe lângă far?

– N-aveam cum, dacă m-am dus drept înainte şi-napoi, nu?

– Dar puteaţi vedea farul?

– Păi, l-aş fi văzut, dacă mă uitam la el, dar nu m-am uitat.

– Nu e chiar aşa de uşor de trecut cu privirea.

– Am fost ocupat cu şalupa. N-am văzut pe nimeni şi nimic. M-am întors la cabana mea singur până a venit Millie pe la nouă şi jumătate. Următorul lucru mai interesant a fost când m-a sunat domnul Boyde să-mi spună că domnul Oliver a dispărut şi m-a rugat să merg şi eu să-l caut. Restul v-am povestit deja.

– Ai zis că nu te duci să verifici şalupa până la nouă şi jumătate, interveni Millie. Mi-ai promis că mă iei şi pe mine.

– Ei şi? M-am răzgândit. Şi nu ţi-am promis, Millie.

– Nici măcar n-ai vrut să mă iei cu tine să-l căutăm pe domnul Oliver. Mi-ai zis să rămân la cabană. Nu ştiu de ce ai fost aşa de nervos.

Era aproape pe punctul de a plânge.

Nici Staveley, şi nici soţia lui nu se aşezaseră. Dalgliesh îi privi stând în picioare împreună lângă fereastră şi fu şocat de cât de puţin semănau. Guy Staveley dădea impresia unui om care se putea controla foarte bine, ceea ce nu făcea decât să pună în evidenţă vitalitatea exuberantă a soţiei sale. Jo Staveley era doar cu doi-trei centimetri mai scundă decât

soțul ei, cu sânii mari și picioarele lungi. Avea părul prins cu doi piepteni roșii, blond mai întunecat la rădăcini, și tot atât de des pe cât de rar era al lui. Câteva șuvițe aurii i se ondulau pe frunte, încadrând un chip pe care primele ravagii ale timpului mai degrabă accentuau decât diminuau feminitatea ei debordantă. Ar fi fost ușor probabil s-o încadreze într-un stereotip: genul de femeie frumoasă cu un apetit sexual mare și care își domină un soț mai slab și mai puțin pragmatic decât ea. Dar Dalgliesh se ferea întotdeauna de stereotipuri, și se gândi că realitatea s-ar putea să fie mult mai subtilă și mai complexă. Probabil și mai periculoasă. Dintre toate persoanele din cameră, ea era cea mai degajată. Pentru această întrevedere se îmbrăcase în niște haine mai sobre decât cele pe care le-ar fi ales probabil într-o zi obișnuită de lucru. Jacheta crem, asortată la pantaloni negri strâmți avea luciul delicat al mătăsii. O purta descheiată să i se vadă tricoul negru de dedesubt, cu un decolteu suficient de adânc să i se întrezărească partea de sus a sânilor.

– L-ați cunoscut deja pe soțul meu, bineînțeles, când ați fost la scena crimei, zise ea. Sau nu se mai consideră sinuciderea crimă în zilele de azi? Însă sinuciderea asistată e, nu-i așa? Dar nu cred că Oliver a avut nevoie de ajutor. Ăsta e un lucru pe care chiar a trebuit să-l facă singur.

– Răspundeți vă rog la întrebare, doamnă Staveley, zise Kate.

– Am fost cu soțul meu la cină aici aseară. Amândoi am rămas la cafea în bibliotecă. Ne-am întors la Dolphin Cottage și ne-am culcat înainte de unsprezece. Nici unul din noi n-a ieșit din cabană. Nu am deloc pasiunea asta de a ieși la plimbare înainte de culcare. Am luat micul dejun împreună în cabană – grepfrut, pâine prăjită și cafea – și apoi am venit la infirmerie să-l aștept pe Oliver. Trebuia să vină să dea sânge la nouă. Când s-a făcut deja nouă și douăzeci și încă nu venise, am început să dau telefoane să văd ce-l reținea. Era un

om dificil şi, deşi ura acele atât de tare, mă aşteptam fie să telefoneze şi să anuleze programarea, fie să fie punctual. Nu am mers să-l caut cu ceilalţi, dar s-a dus soţul meu. Am aflat prima dată ce s-a întâmplat când a venit Guy să-mi spună. Dar deja ştiţi toate astea.

– E totuşi mai bine s-o auzim de la dumneavoastră, zise Dalgliesh.

Jo Staveley zâmbi.

– Ceea ce spun eu nu are cum să difere de ce v-a zis soţul meu. Am fi avut destul timp până aţi sosit voi să fabricăm un alibi dacă doream.

Francheţea ei îi stânjeni vizibil pe toţi ceilalţi. În tăcerea care urmă, aproape se auzi un freamăt de şoc. Toţi avură grijă să nu li se întâlnească privirile.

– Dar nu suntem aici ca să ne oferim unul altuia alibiuri, nu-i aşa? zise doamna Burbridge. Nu ai nevoie de alibi în caz de sinucidere.

– Şi nici nu-ţi vine cu elicopterul un poliţist de elită de la Poliţia Metropolitană. Ce e în neregulă la poliţiştii din Cornwall? Nu cred că nu ar fi competenţi să ancheteze o sinucidere... Sau o crimă, dacă tot veni vorba.

Toţi ochii se întoarseră spre Dalgliesh.

– Nimeni nu sugerează că poliţia locală nu e competentă. Am venit aici cu acordul şefului poliţiei din Cornwall. Sunt foarte aglomeraţi, aşa cum sunt de fapt cam toate departamentele de poliţie. Şi e important să clarificăm chestiunea asta cât mai repede, cu un minimum de publicitate. În momentul de faţă anchetăm aici o moarte suspectă.

– Dar domnul Oliver a fost un om important, un scriitor renumit, zise blajin doamna Burbridge. Se vorbea c-o să primească premiul Nobel. Nu puteţi să ascundeţi faptul c-a murit, nu el.

– Nu ascundem moartea lui, zise Dalgliesh. Încercăm doar s-o explicăm. Vestea a fost deja comunicată editurii

domnului Oliver şi diseară va fi probabil anunţată la ştirile de la televizor şi radio, iar mâine în ziare. Nici unui ziarist nu i se va permite însă să vină pe insulă şi toată întrebările vor fi lăsate pe seama Departamentului de relaţii cu publicul al Poliţiei Metropolitane.

Maycroft se uită la Dalgliesh şi apoi, ca şi cum ar fi primit un semnal, continuă el:

– Bineînţeles că vor apărea speculaţii, dar sper că nici unul dintre voi nu va contribui la ele. Aici vin oameni cu responsabilităţi foarte mari pentru a se bucura de singurătate şi linişte. Şi membrii consiliului vor să fie siguri că vor putea în continuare să găsească singurătatea şi liniştea aceasta. Insula şi-a îndeplinit exact scopul dorit de fondatorul ei iniţial, dar asta doar pentru că oamenii care lucrează aici – voi toţi – sunt loiali, devotaţi şi cât se poate de discreţi. Ceea ce vă rog acum este să continuaţi să fiţi loiali şi discreţi şi să-l ajutaţi pe domnul Dalgliesh să afle adevărul despre moartea domnului Oliver cât de repede posibil.

În clipa aceea se deschise uşa. Toate privirile se întoarseră spre cel nou-venit. Acesta intră calm şi sigur pe el şi se aşeză pe unul dintre scaunele din jurul mesei.

Ca de fiecare dată când întâlnise un om de ştiinţă renumit, Dalgliesh fu surprins să vadă cât de tânăr arăta. Yelland era înalt – de un metru nouăzeci – cu părul blond şi ondulat, de o lungime şi o neorânduială care nu făceau decât să accentueze aparenţa tinereţii. Era chipeş, iar maxilarul proeminent şi buzele subţiri îl făceau să nu arate deloc comun. Rareori mai văzuse Dalgliesh un chip atât de dărâmat de extenuare şi marcat de povara responsabilităţii şi a muncii îndelungate. Dar nu se putea nega faptul că avea prestanţă.

– Mark Yelland, zise el. Nu am aflat despre moartea lui Oliver decât la prânz, când m-am întors la Murrelet Cottage şi mi-am verificat mesageria vocală. Presupun că scopul acestei întâlniri este de a fixa momentul morţii.

– Întrebam dacă l-aţi văzut pe domnul Oliver după cină aseară sau azi-dimineaţă la vreo oră, zise Dalgliesh.

Vocea lui Yelland era surprinzătoare, puţin aspră, cu o urmă de accent est-londonez.

– Cu siguranţă vi s-a spus despre altercaţia pe care am avut-o cu el aseară la cină. Azi-dimineaţă nu am văzut pe nimeni, mort sau viu, până ce am intrat în camera aceasta. Alte informaţii despre timp nu am să vă dau.

Se lăsă tăcerea. Maycroft se uită la Dalgliesh.

– Asta a fost tot, domnule comandant? Atunci vă mulţumesc tuturor pentru prezenţă. Vă rog să mă anunţaţi pe mine sau pe cineva din echipa domnului Dalgliesh unde vă putem găsi în caz de nevoie.

În afară de doamna Burbridge, toţi se ridicară şi se îndreptară spre ieşire cu aerul abătut al unui grup de studenţi după un seminar nereuşit. Doamna Burbridge se ridică vioaie, se uită la ceas şi trecu pe lângă Maycroft, spunându-i pe un ton usturător, din uşă:

– Te-ai descurcat foarte bine, Rupert, dar îndemnul de a fi loiali şi discreţi a fost complet inutil. Când ai pomenit pe insula asta să nu fie cineva loial şi discret de când ai venit aici?

Dalgliesh i se adresă încet lui Yelland, tocmai când acesta era pe punctul de a ieşi.

– Aşteptaţi o clipă, vă rog, domnule doctor.

Continuă însă de-abia după ce Benton-Smith închise uşa în urma ultimului plecat.

– V-am rugat să rămâneţi, pentru că nu mi-aţi răspuns la întrebarea dacă aţi vorbit cu domnul Oliver aseară după ora nouă treizeci. Aş dori în continuare răspunsul la această întrebare.

Yelland îl privi fix. Dalgliesh se simţi din nou absolut şocat de forţa acestui om.

– Nu-mi face plăcere să fiu interogat, mai ales în public, zise Yelland. De aceea nu m-am grăbit să vin mai repede. Nu l-am văzut şi n-am vorbit cu Oliver azi-dimineaţă, ceea ce ar

trebui să fie momentul relevant, bineînţeles, dacă nu cumva a ales să se arunce în întunericul final azi-noapte târziu. Dar l-am văzut într-adevăr după cină. Când a plecat, am mers după el afară.

Dalgliesh realiză că nici Maycroft, nici Staveley nu se gândiseră că merită să-i spună acest lucru.

– Am mers după el afară pentru că discuţia de la masă fusese mai degrabă agresivă şi sarcastică decât clarificatoare. Nu mi-am rezervat loc la cină decât pentru că verificasem că Oliver va fi acolo. Voiam să-l provoc la o discuţie despre noua lui carte, să-l fac să justifice ceea ce a scris. Dar mi-am dat seama că îndreptasem asupra lui o furie cauzată de alţii. Mai erau însă unele lucruri pe care simţeam nevoia să i le spun. Cu mulţi alţi oameni nici nu m-aş fi obosit. M-am obişnuit deja cu ignoranţa şi răutatea – mă rog, poate nu m-am obişnuit, dar de cele mai multe ori sunt în stare să le fac faţă psihologic. Dar Oliver era diferit. E singurul romancier modern pe care-l citesc, parţial pentru că n-am prea mult timp pentru lectura de plăcere, dar în principal pentru că nu simt că citindu-i cărţile îmi pierd timpul. Nu scrie despre lucruri triviale. Mi se pare că oferă ceea ce zicea Henry James că e scopul unui roman: să ajute inima omului să se cunoască pe sine însăşi. E destul de pretenţios, dar dacă ai nevoie de sofisticarea ficţiunii, conţine un anume adevăr. Nu aveam de gând să mă justific pentru ceea ce fac – în cele din urmă, singura persoană pe care trebuie s-o conving sunt eu însumi –, dar voiam cu adevărat să mă înţeleagă, sau cel puţin o parte din mine voia asta. Eram foarte obosit şi băusem cam prea mult vin la cină. Nu eram beat, dar nu mai gândeam foarte limpede. Cred că aveam două motive contradictorii – unul era să ajung la un fel de pace cu un om total dedicat vocaţiei lui, pe care o înţeleg şi o admir, şi în acelaşi timp să-l avertizez că, dacă se mai leagă de personalul sau laboratorul meu, voi face o cerere oficială de restricţie legală. Bineînţeles că

n-aveam de gând să fac asta. Ar fi fost tocmai tipul de publicitate pe care dorim să-l evităm. Dar eram încă foarte nervos. S-a oprit din mers când am ajuns lângă el şi cel puţin s-a întors să mă asculte pe întuneric.

Făcu o pauză. Dalgliesh aşteptă. În cele din urmă, Yelland continuă:

– I-am explicat că e posibil să folosesc – şi cuvântul e într-adevăr potrivit – cinci primate în decursul unui experiment anume. Acestea vor fi bine îngrijite, hrănite cum trebuie, lăsate să se mişte, să se joace – vor fi chiar iubite. Moartea lor va fi mai uşoară decât orice moarte în natură, şi aceste morţi vor putea să ajute în cele din urmă să aline, probabil chiar să vindece, durerea a sute de mii de oameni, ar putea pune capăt unora dintre cele mai îngrozitoare şi netratabile boli cunoscute de omenire. Nu trebuie să existe oare o aritmetică a suferinţei? Am vrut să-i pun o singură întrebare: dacă folosirea a cinci animale poate scăpa o viaţă de suferinţă, sau salva viaţa cu totul a cincizeci de mii de alte *animale* – nu oameni – nu i s-ar părea sacrificarea acelora cinci justificabilă, din punct de vedere raţional şi umanitar? Şi atunci, de ce nu şi oameni? Şi mi-a răspuns: „Nu mă interesează suferinţa altora, oameni sau animale. Nu făceam decât să dezbat o problemă“. Eu i-am răspuns: „Dar sunteţi un mare romancier umanist. Înţelegeţi suferinţa“. Îmi amintesc foarte clar că mi-a răspuns: „Scriu despre ea; n-o înţeleg. Nu pot s-o simt prin intermediul altora. Dacă aş putea-o simţi, n-aş mai scrie despre ea. Vă pierdeţi timpul, doctore. Amândoi facem ceea ce trebuie să facem. Nu avem de ales nici unul din noi. Dar toate au un sfârşit. Pentru mine sfârşitul este foarte aproape“. A zis asta pe un ton foarte obosit, ca şi cum nu-i mai păsa absolut deloc. I-am întors spatele şi am plecat. Am convingerea că am vorbit cu un om aflat la capătul puterilor. Era tot atât de captiv în cuşca lui, ca oricare dintre animalele mele. Nu

mă interesează ce dovezi împotriva sinuciderii o să găsiţi; sunt convins că Nathan Oliver s-a sinucis.

– Mulţumesc, îi răspunse încet Dalgliesh. Acesta a fost sfârşitul conversaţiei, şi ultima oară când l-aţi văzut sau aţi vorbit cu el?

– Da, ultima oară. Poate ultima oară când l-a văzut cineva. Asta, bineînţeles, dacă n-a fost crimă. Dar sunt naiv. Probabil dau prea mare importanţă ultimelor lui cuvinte. Poliţia Metropolitană nu şi-ar trimite formidabilul poet-detectiv să ancheteze o sinucidere oarecare pe o insuliţă.

Poate că nu intenţionase să pară batjocoritor, dar reuşise totuşi. Kate stătea chiar lângă Benton şi i se păru că-l aude mârâind încet ca un căţeluş enervat. Sunetul era atât de ridicol, încât trebui să facă un efort de voinţă să nu zâmbească. Yelland continuă:

– Poate ar trebui să vă spun şi că nu-l cunoşteam şi nu l-am întâlnit pe Oliver până la cina de aseară şi convorbirea pe care-am avut-o cu el după aceea. L-am respectat ca romancier, dar nu mi-a plăcut de el. Şi acum, dacă nu mai aveţi alte întrebări, aş dori să mă întorc la Murrelet Cottage.

Plecă la fel de rapid precum venise.

– Asta chiar că e ciudat, domnule, zise Benton. Prima dată recunoaşte că s-a dus la cină doar ca să se ia la ceartă cu Oliver, apoi merge afară după el fie să se împace cu el, fie să-l ameninţe şi mai tare. Nu pare sigur care din două, şi e om de ştiinţă.

– Chiar şi oamenii de ştiinţă sunt capabil de gesturi necugetate, zise Dalgliesh. Trăieşte şi lucrează într-o stare constantă de ameninţare pentru el şi familia lui. Laboratorul Hayes-Skolling e atacat îndeosebi de organizaţiile de protecţie a animalelor.

– Aşa că el vine pe Combe şi-şi lasă nevasta şi copiii neprotejaţi, zise Benton.

– Nu avem de unde şti asta, interveni Kate. Un lucru însă e sigur, domnule. Având în vedere mărturia doctorului Yelland,

nimeni nu va fi convins că a fost o crimă. A fost teribil de hotărât să ne convingă că Oliver s-a sinucis.

– Poate pentru că așa crede el cu adevărat, zise Benton. La urma urmei, el n-a văzut urmele alea de pe gâtul lui Oliver.

– Nu, dar e om de știință. Dacă le-a făcut el, atunci ar trebui să știe că există.

7

Miranda Oliver le comunică la telefon că era gata să răspundă la orice întrebare dacă Dalgliesh dorea să vină la ea. Din moment ce era vorba de o discuţie cu o fiică probabil îndurerată, Dalgliesh se gândi că ar fi o dovadă de tact să o ia doar pe Kate cu el. Oricum, avea nevoie de Benton pentru alte lucruri – trebuiau verificate distanţele dintre cabane şi far, trebuiau fotografiate stâncile inferioare, mai ales locurile pe unde ar fi comparativ uşor de trecut, fie la urcare, fie la coborâre. Creasta inferioară va reprezenta o problemă. Era complet acoperită de tufişuri, şi fără îndoială orice locuitor al cabanelor de pe coasta de vest a insulei putea veni pe jos ultimii aproximativ patru sute de metri până la far, fără să fie văzut.

Peregrine Cottage era mai mare decât păruse din aer, când arăta chiar pipernicită faţă de conacul Combe, sau chiar faţă de vecina ei, Seal Cottage. Era adăpostită într-o mică depresiune, ascunsă pe jumătate de cărare, şi mult mai departe de creasta de stânci decât toate celelalte cabane. Era construită în acelaşi stil, ziduri de piatră şi un pridvor, două ferestre la parter şi două la etaj, acoperiş de tablă. Dar această asemănare perfectă cu celelalte avea ceva vag deprimant, chiar ameninţător. Probabil distanţa faţă de creastă şi caracterul retras al depresiunii puţin adânci crea impresia de izolare intenţionată, de cabană proiectată cu bună ştiinţă să fie mai puţin atractivă decât vecinele ei.

Ferestrele de la parter erau acoperite de perdele. Uşa avea un ciocănel simplu de metal şi când Kate îl lovi încet, se deschise aproape imediat. Miranda Oliver se trase la o parte şi le făcu semn să intre.

Dalgliesh se oprise un minut să citească principalele informaţii despre Nathan Oliver în *Who's Who* înainte de a pleca de la biroul său din Londra, aşa că ştia că se căsătorise în 1970 şi că avusese treizeci şi şase de ani când se născuse fiica lui. Dar tânăra care-l privea acum calmă părea mai bătrână decât cei treizeci şi doi de ani ai ei. Avea pieptul voluminos şi începea să aibă aerul impunător al unei adevărate matroane. În afara nasului puternic şi al frunţii înalte, Dalgliesh nu observă vreo asemănare prea mare cu tatăl ei. Părul castaniu-deschis extrem de bogat era legat la ceafă, avea gura mică şi fermă şi pometii uşor lăsaţi. Cel mai remarcabil lucru la chipul ei erau ochii verzi-cenuşii cu care îl măsura acum pe îndelete. Nu se vedea nici un semn că ar fi plâns de curând.

Dalgliesh făcu prezentările. Acesta era un moment prin care trecuse de multe ori de-a lungul carierei sale de detectiv, şi întotdeauna i se părea deosebit de dificil, ca de altfel absolut tuturor colegilor lui. Trebuia să rostească frazele convenţionale de condoleanţe, dar în urechile lui toate sunau întotdeauna în cel mai bun caz nesincere şi în cel mai rău nişte dulcegării jenante. Dar de data asta fu întrerupt încă înainte de a începe:

– Bineînţeles că pierderea mea a fost cea mai mare, zise Miranda Oliver. La urma urmei, sunt fiica lui şi i-am fost alături, ajutându-l în munca lui, aproape toată viaţa mea de adult. Dar moartea tatălui meu este de asemenea o pierdere pentru literatură şi lume. Vă pot oferi ceva? zise ea după o clipă de pauză. O cafea? Ceai?

Lui Dalgliesh momentul i se păru aproape bizar.

– Nu, mulţumim, nu dorim nimic. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez într-un asemenea moment, dar sunt sigur că

înțelegeți necesitatea. Să ne așezăm? zise el când văzu că nu li se oferise încă un loc.

Încăperea se întindea pe toată lungimea cabanei, zona de luat masa era aproape de o ușă care ducea probabil în bucătărie, iar biroul lui Oliver era în celălalt capăt. În fața ferestrei cu vedere la mare era un birou greu de stejar, cu o măsuță lângă el, cu un calculator și un copiator, și câteva rafturi din lemn de stejar de-a lungul a doi pereți. Zona de luat masa avea de asemenea rolul de cameră de zi cu două fotolii de cele două părți ale șemineului de piatră și cu o canapea așezată sub geam. Impresia generală era de austeritate lipsită de confort. Nu se simțea un miros detectabil de ars, dar grătarul șemineului era plin de hârtie înnegrită și cenușă albă.

Se așezară la masă, iar Miranda Oliver arăta calmă și sigură pe ea ca la o vizită de curtoazie. După ce se așezară, auziră pași greoi coborând încet scările. Apăru un tânăr. Cu siguranță le auzise bătaia la ușă și știa că erau aici, dar se uită la Dalgliesh și la Kate ca și cum l-ar fi luat prin surprindere prezența lor. Purta jeanși și un pulover albastru-închis atât de voluminos, încât îl făcea să pară și mai fragil. Spre deosebire de Miranda Oliver, Dennis Tremlett părea devastat de durere sau de frică, probabil de amândouă. Avea un chip tineresc, cu aspect vulnerabil, cu buzele aproape incolore. Părul castaniu îi era tuns cu un breton drept, dar foarte scurt deasupra ochilor adânciți în orbite, dându-i aerul unui călugăr novice. Dalgliesh aproape se aștepta să vadă o tonsură monahală.

– Acesta este Dennis Tremlett, zise Miranda. A fost redactorul și secretarul tatălui meu. Cred că ar trebui să vă spun că Dennis și cu mine suntem logodiți și ne vom căsători –, dar poate tata a anunțat asta la cină aseară.

Dalgliesh se întrebă dacă ar fi cazul să-i felicite.

– Nu, zise Dalgliesh. Nu ni s-a spus. Nu veniți la masă cu noi, domnule Tremlett?

Tremlett se apropie de masă şi Dalgliesh observă că avea un uşor şchiopătat. După un moment de ezitare se aşeză pe un scaun, alături de Miranda. Aceasta îi aruncă o privire posesivă şi puţin ameninţătoare şi-şi întinse mâna spre el. Tremlett nu păru sigur dacă să i-o ia sau nu, dar în cele din urmă îi atinse degetele pentru o clipă şi apoi îşi puse amândouă mâinile sub masă.

– V-aţi logodit de curând? întrebă Dalgliesh.

– Mi-am dat seama că ne iubim în timpul ultimei vizite a tatei în Statele Unite. La Los Angeles, mai exact. Nu ne-am hotărât să ne logodim decât ieri şi aseară l-am anunţat şi pe tata.

– Cum a primit vestea?

– A zis că bănuia de multă vreme că deveniserăm apropiaţi, aşa că n-a fost o surpriză pentru el. S-a bucurat pentru noi şi am vorbit pe scurt despre planurile noastre de viitor, că vom locui în apartamentul din Londra pe care l-a cumpărat pentru a fi folosit de Dennis, cel puţin până ne vom cumpăra o casă proprie, cum ne vom asigura că o să fie bine îngrijit, şi că atât Dennis, cât şi eu îl vom vizita zilnic. Ştia că nu se putea descurca fără noi şi nu aveam de gând să-l lăsăm baltă, dar, bineînţeles, asta urma să provoace o schimbare în viaţa lui. Ne-am întrebat amândoi de atunci dacă nu cumva numai se prefăcuse că se bucura pentru noi, dacă nu cumva era mai neliniştit decât ne-am dat noi seama la gândul de a locui singur. Bineînţeles că nu era să-l lăsăm singur. Aveam de gând să găsim o menajeră de încredere şi urma să stăm amândoi cu el pe timpul zilei, dar e posibil să fi fost un şoc mai mare pentru el decât am realizat la momentul acela.

– Deci dumneata i-ai dat vestea, zise Kate. Nu l-aţi înfruntat împreună pe tatăl dumitale?

Făcuse probabil o alegere nefericită a verbului. Miranda Oliver se înroşi la faţă şi ripostă tăios printre fălcile încleştate:

– Nu l-am înfruntat. Sunt fiica lui. Nu a avut loc nici o înfruntare. I-am dat vestea şi a fost fericit s-o audă, cel puţin mie aşa mi s-a părut.

Kate i se adresă lui Dennis Tremlett.

– Aţi vorbit cu domnul Oliver după ce logodnica dumneavoastră i-a dat ştirea?

Tremlett clipi din ochi de parcă încerca să-şi stăpânească lacrimile şi se văzu clar că avu nevoie de un adevărat efort să-i întâlnească privirea.

– Nu, n-am avut ocazia. A luat cina la conac şi a venit acasă după ce eu plecasem deja. Când am sosit aici azi-dimineaţă, el deja ieşise. Nu l-am mai văzut.

Îi tremura vocea. Kate se întoarse spre Miranda Oliver.

– Cum se simţea tatăl dumitale în ultimul timp? Părea deprimat, îngrijorat, altfel decât de obicei?

– A fost foarte tăcut. Ştiu că era îngrijorat că îmbătrânea, era îngrijorat că nu mai putea scrie bine. Nu mi-a spus asta chiar aşa, dar eram foarte apropiaţi. Simţeam că era nefericit. Şi tu ai simţit asta, nu-i aşa, iubitule? îl întrebă pe Tremlett.

Cuvântul de alint, aproape şocant prin cât de neaşteptat era, fusese pronunţat răspicat, un cuvânt nou dobândit şi încă nefamiliar, nu atât o formă de alint, cât o mică sfidare. Tremlett însă nu păru să bage de seamă.

– Nu-mi făcea multe confidenţe, îi zise el lui Dalgliesh. Nu aveam cu adevărat o asemenea relaţie. Eu nu eram decât redactorul şi secretarul lui. Ştiu că era îngrijorat că ultima lui carte n-a fost la fel de bine primită precum cele de dinainte. Bineînţeles că a devenit un autor aproape clasic; criticii sunt mereu respectuoşi. Dar el însuşi nu era satisfăcut. Îi lua mai mult timp să scrie şi cuvintele nu-i mai veneau atât de uşor. Dar era încă un scriitor minunat.

I se frânse vocea şi se opri. Miranda continuă în locul lui:

– Presupun că domnul Maycroft, şi doctorul Staveley, şi ceilalţi o să vă spună că tata era dificil. Avea tot dreptul să fie

dificil. S-a născut aici şi prin actul de constituire a trustului, nu puteau să-l împiedice să vină aici oricând voia. Ar fi trebuit să primească Atlantic Cottage. Avea nevoie de ea pentru munca lui şi avea dreptul s-o primească. Emily Holcombe ar fi putut foarte uşor să se mute, dar nu voia. Şi apoi chiar la început a mai fost o problemă, pentru că tăticul a insistat să îl însoţim şi eu, şi Dennis. Vizitatorii ar trebui să vină singuri. Dar tata a fost de părere că din moment ce Emily Holcombe a putut să şi-l aducă pe Roughtwood, şi el putea să ne aducă pe mine şi pe Dennis. Şi oricum, trebuia să ne-aducă; avea nevoie de noi. Domnul Maycroft şi Emily Holcombe conduc locul ăsta cum au ei chef. Nu par să înţeleagă că tăticul e – a fost – un mare romancier. Reguli din acestea prosteşti nu i se pot aplica lui.

– Credeţi că era suficient de deprimat încât să se fi sinucis? întrebă Dalgliesh. Îmi pare rău, dar trebuie să vă întreb acest lucru.

Miranda îi aruncă o privire rapidă lui Dennis Tremlett, vrând parcă să sugereze că ar fi fost o întrebare mai potrivită pentru el. Dar Tremlett stătea ţeapăn în scaun, cu ochii aţintiţi în jos şi mâinile încleştate, şi nu-i întâlni privirea. Miranda continuă:

– Asta e o sugestie îngrozitoare, domnule comandant. Tatăl meu n-a fost genul de om care să se sinucidă şi, oricum, n-ar fi făcut-o în felul acesta atât de oribil. Urâţenia îl dezgusta complet şi moartea prin spânzurare e urâtă. Avea toate motivele să trăiască. Avea faimă, siguranţă şi talent. Mă avea pe mine. Îl iubeam.

Kate interveni. Nu era niciodată nesimţită şi foarte rar se întâmpla să dea dovadă de lipsă de tact, dar nici nu era nici într-atât de delicată încât să nu pună o întrebare directă.

– Poate că decizia voastră de a vă căsători l-a mâhnit mai mult decât a lăsat să se vadă. La urma urmei, ar fi fost o răsturnare majoră de situaţie în viaţa lui. Dacă mai avea şi alte

motive de îngrijorare pe care nu vi le-a împărtăşit, acesta se poate să fi fost ultima picătură.

Miranda se răsuci către ea îmbujorată. Îi răspunse cu o voce de-abia stăpânită.

– Ce oribil să spuneţi aşa ceva! Insinuaţi că eu şi Dennis suntem responsabili de moartea tatei. E o cruzime, şi e ridicol pe deasupra! Dumneata chiar crezi că nu mi-am cunoscut propriul tată? Am locuit cu el de când am plecat de la şcoală şi am avut grijă de el, i-am făcut viaţa confortabilă, i-am slujit talentul.

– La asta s-a gândit şi domnişoara inspector, interveni cu blândeţe Dalgliesh. Domnul Tremlett şi dumneata eraţi evident hotărâţi să nu-l lăsaţi pe domnul Oliver să sufere, dumneata să continui să-ţi asumi responsabilitatea îngrijirii lui, iar domnul Tremlett să continue să-i fie secretar. Dar poate tatăl dumitale nu şi-a dat seama care erau intenţiile voastre. Doamna inspector Miskin a pus o întrebare rezonabilă, nici crudă, şi nici cinică. Avem dovezi că în seara de după ce a aflat vestea, tatăl dumitale a cinat la conac – ceea ce era neobişnuit – şi că a fost cu siguranţă abătut. De asemenea, că a comandat şalupa pentru azi după-amiază. Nu a zis clar că are de gând să părăsească insula, dar asta a lăsat să se înţeleagă. V-a spus cumva unuia din voi că intenţiona să plece?

De data aceasta se uitară unul la altul şi Dalgliesh văzu limpede că întrebarea era pe cât de neaşteptată, pe atât de supărătoare. Câteva clipe nu mai zise nimeni nimic. Apoi Dennis Tremlett răspunse încet:

– Mi-a zis pe la începutul săptămânii că ar vrea să meargă în oraş pentru o zi. N-a spus de ce. Am avut senzaţia că era vorba de documentare.

– Comandând şalupa doar pentru după-amiază, nu ar fi stat o zi întreagă în oraş, zise Kate. A mai plecat vreodată de pe insulă după ce se instalase deja?

Încă o pauză. Dacă Tremlett sau domnişoara Oliver erau tentaţi să mintă, o clipă de gândire i-ar fi avertizat că poliţia putea verifica orice spuneau cu ajutorul lui Jago Tamlyn. În cele din urmă, răspunse Tremlett.

– Din când în când, dar nu des. Nu-mi mai amintesc exact ultima dată.

Dalgliesh sesiză atât în tonul întrebărilor, cât şi în răspunsurile lor o schimbare, subtilă, dar de neconfundat. Se hotărî să schimbe direcţia.

– A pomenit ceva tatăl dumitale despre testament? Există vreo organizaţie, de pildă, care va beneficia după moartea lui?

Văzu limpede că această întrebare era mai uşoară pentru cei doi.

– Sunt singurul său copil şi, natural, sunt principala beneficiară, zise Miranda. Mi-a zis asta acum câţiva ani. Se poate să-i fi lăsat ceva şi lui Dennis în semn de mulţumire pentru serviciile lui pe parcursul ultimilor doisprezece ani, şi cred că a menţionat şi asta. Mi-a mai spus că lasă două milioane de lire Trustului Insulei Combe, pentru a fi folosite măcar în parte pentru construirea încă a unei cabane care să-i poarte numele. Nu ştiu dacă şi-a schimbat testamentul recent. Dacă şi l-a schimbat, mie nu mi-a spus. Ştiu că era din ce în ce mai supărat că trustul nu i-a pus Atlantic Cottage la dispoziţie. Presupun că acţionau la îndemnul domnului Maycroft. Nimeni de aici nu are idee cât de importantă era cabana aceea pentru tăticul meu. Locul unde lucrează este esenţial pentru el şi cabana asta nu este de fapt potrivită. Ştiu că are două dormitoare, iar majoritatea cabanelor n-au, dar tata nu s-a simţit niciodată ca acasă aici. Domnul Maycroft şi Emily Holcombe n-au părut niciodată să realizeze că tata era unul dintre cei mai mari romancieri ai Angliei şi că avea nevoie de anumite lucruri pentru munca lui – locul potrivit, priveliştea potrivită, suficient spaţiu şi, de asemenea, intimitate. Dorea

Atlantic Cottage şi ar fi putut fi foarte uşor să-i fie dată lui. Aş fi foarte încântată să aflu că a tăiat trustul din testament.

– Când exact i-aţi dat tatălui dumitale vestea despre logodnă? întrebă Kate.

– Ieri pe la ora cinci, poate puţin mai târziu. Fusesem cu Dennis la o plimbare lungă de-a lungul stâncilor şi am venit acasă singură. Tăticul era aici şi citea, iar eu i-am făcut un ceai şi i-am spus. A fost foarte drăguţ, dar n-a zis prea multe, doar că se bucura pentru noi şi că se aşteptase la asta. Apoi a zis că va lua cina la conac, aşa că am sunat-o pe doamna Burbridge şi i-am spus să pregătească încă o porţie. A zis că era un musafir acolo pe care dorea neapărat să-l întâlnească. Se poate să fi fost doctorul Speidel sau doctorul Yelland, ei sunt singurii alţi oaspeţi pe insulă.

– A spus despre ce era vorba?

– Nu. A zis că se duce în camera lui să se odihnească până va fi timpul să se schimbe pentru cină. Nu l-am mai văzut până a coborât, chiar înainte de şapte şi jumătate, şi a plecat la conac. Nu mi-a mai zis decât că se va întoarce târziu.

Dalgliesh se întoarse şi spre Tremlett.

– Şi dumneata când l-ai văzut ultima dată?

– Cu puţin înainte de ora unu. M-am întors în camera mea din clădirea adiacentă la ora obişnuită pentru prânz. A zis că nu va avea nevoie de mine după-amiază – de obicei nu lucrează vinerea – aşa că m-am gândit să ies la o plimbare. I-am spus Mirandei unde mă duc şi am ştiut că o să vină şi ea să ne întâlnim şi să vorbim despre planurile noastre. După aceea am hotărât ca ea să meargă să-i spună tatălui ei, iar eu m-am întors în camera mea. Am venit înapoi aici la opt, aşteptându-mă să-l găsesc ca să ia cina cu noi doi, dar Miranda mi-a spus că s-a dus la conac. Nu l-am mai văzut după aceea.

De data aceasta cuvintele îi veniseră mult mai uşor şi mai prompt. Oare le repetase?

Kate se uită la Miranda.

– Presupun că a venit foarte târziu.

– A venit mai târziu decât m-am aşteptat, dar am auzit uşa şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră. De-abia trecuse de unsprezece. N-a mai intrat să-mi spună noapte bună. De obicei o face, dar nu întotdeauna. Presupun că n-a vrut să mă deranjeze. L-am văzut pe geam azi-dimineaţă plecând la şapte şi douăzeci. Eu tocmai ieşisem de sub duş şi mă îmbrăcam. Când am coborât, am observat că îşi făcuse un ceai şi mâncase o banană. M-am gândit că s-a dus la o plimbare matinală şi că se va întoarce pentru micul dejun, ca de obicei.

Nici unul nu pomenise nimic de hârtia arsă din cămin. Dalgliesh fu surprins că nu o curăţaseră, dar probabil Miranda Oliver şi Tremlett îşi dăduseră seama că ar fi inutil, din moment ce mai mult ca sigur că Maycroft şi Staveley le spusese că o văzuseră.

– Au fost arse nişte hârtii, zise el. Puteţi să-mi spuneţi vă rog despre asta?

Tremlett înghiţi în sec, dar nu răspunse. Aruncă o privire rugătoare către Miranda, dar aceasta era pregătită.

– Erau şpalturi ale ultimului roman al tatei. Lucra la ele, făcând schimbări importante. Tata n-ar fi făcut una ca asta. Sunt sigură că a intrat cineva în cabană în timpul nopţii.

– Dar nu era încuiată uşa?

– Nu. Foarte rar o încuiem, pentru că aici pe insulă nu e nevoie. Când s-a întors aseară atât de târziu ar fi putut probabil s-o încuie din obişnuinţă, dar poate pur şi simplu a uitat sau nu s-a mai obosit. Nu era încuiată când m-am trezit azi-dimineaţă, dar nici nu avea de ce să fie. Evident că tăticul a lăsat-o deschisă când a plecat.

– Dar a văzut cu siguranţă urmele distrugerii. Şi nu aveau cum să nu-l îngrozească. N-ar fi fost natural să te trezească şi pe dumneata, să te întrebe ce s-a întâmplat?

– Poate, dar n-a făcut-o.

– Nu ţi se pare surprinzător acest lucru?

Dalgliesh se trezi uitându-se ţintă în ochii care-l priveau cu ostilitate.

– Tot ce s-a întâmplat începând de ieri este surprinzător. E surprinzător că tatăl meu e mort. Poate că n-a observat sau poate că n-a vrut să mă deranjeze.

Dalgliesh i se adresă lui Dennis Tremlett.

– Cât de importantă este pierderea? Dacă erau şpalturi, presupun că mai există un set aici şi încă unul la editură.

Tremlett îşi regăsi vocea.

– Erau importante. Nu le-ar fi ars niciodată. Insista întotdeauna să primească şpalturi pe care să facă ultimele corecturi, nu pe manuscris. Asta era foarte dificil pentru editură, bineînţeles, şi era mai scump pentru el, dar nu-şi corecta niciodată romanele până nu primea şpalturile. Şi corecta foarte mult. Aşa îi plăcea lui să lucreze. Uneori făcea schimbări între o ediţie şi următoarea. Nu credea niciodată că un roman putea fi cu totul perfect. Şi nu accepta corectorii de la editură. Lucra cu mine. El scria cu creionul schimbările dorite, şi eu le copiam în cerneală pe setul meu de şpalturi. Şi setul acela a dispărut, la fel ca al lui.

– Şi unde erau păstrate?

– În sertarul de sus al biroului. Nu erau încuiate. Nu s-a gândit că ar fi necesar.

Dalgliesh voia să vorbească numai cu Tremlett singur, dar ştia că nu va fi uşor. I se adresă din nou Mirandei:

– Cred că m-am răzgândit în legătură cu ceaiul sau cafeaua. Aş dori puţină cafea, dacă nu e prea mare deranjul.

Dacă o deranjase cererea, Miranda îşi ascunse bine iritarea şi ieşi fără un cuvânt din camera de zi. Dalgliesh văzu cu uşurare că închide uşa în urma ei. Se întrebă dacă alesese bine cafeaua. Dacă Oliver fusese foarte pretenţios, probabil va trebui să macine boabele şi asta va lua timp, dar dacă n-avea de gând să se ostenească pentru el, nu se putea baza pe mai mult de câteva minute.

Aşa că îl întrebă pe Tremlett fără nici un preambul:

– Cum era domnul Oliver ca şef?

Tremlett îşi ridică privirea spre el. Acum părea dintr-odată dornic să vorbească.

– Era dificil, dar la urma urmei de ce să nu fie? Adică, nu-mi făcea confidenţe şi uneori îşi pierdea răbdarea, dar nu mă deranja. Îi datorez totul. Am lucrat pentru el doisprezece ani şi au fost cei mai buni ani din viaţa mea. Eram redactor independent când l-am întâlnit şi în cea mai mare parte lucrasem cu editura lui. Fusesem multă vreme bolnav, aşa că îmi era greu să-mi găsesc o slujbă fixă. A văzut că eram meticulos, aşa că după ce am lucrat cu el la o carte, m-a angajat permanent. Mi-a plătit cursurile la seral ca să învăţ să lucrez pe calculator. A fost pur şi simplu un privilegiu să lucrez pentru el, să fiu de faţă zi de zi. Am citit odată nişte cuvinte de T. S. Eliot care mi se pare că i se potrivesc absolut perfect: „Dăruindu-te zbaterii intolerabile dintre cuvinte şi sensuri". Oamenii ziceau despre el că e un Henry James modern, dar chiar nu era. Avea într-adevăr frazele lungi şi complicate, dar la James mi s-a părut întotdeauna că ascund adevărul. Însă la Nathan Oliver, îl revelau. Niciodată n-o să uit ce-am învăţat de la el. Nu pot să-mi imaginez viaţa fără el.

Era aproape în lacrimi. Dalgliesh îl întrebă cu blândeţe:

– Cât de mult l-ai ajutat? Vreau să spun, a discutat vreodată cu dumneata ce proiecte avea, ce voia să scrie?

– N-avea nevoie de ajutorul meu. Era un geniu. Dar uneori îmi spunea – poate despre o parte cu acţiune – „Crezi asta? Ţi se pare rezonabil?" Şi atunci îi spuneam. Nu cred că-i plăcea prea mult să inventeze naraţiuni.

Oliver fusese norocos să găsească un acolit cu o dragoste autentică de literatură şi o sensibilitate care să-i fie pe măsură, o persoană probabil mulţumită să-şi subevalueze propriul talent minor pentru a-l servi pe acela mai mare. Dar durerea era autentică şi era greu să-l vezi ca ucigaş al lui Oliver. Era însă

adevărat şi că Dalgliesh întâlnise criminali cu abilităţi actoriceşti extraordinare. Chiar şi când e autentică, durerea poate fi cea mai înşelătoare dintre emoţii şi extrem de rar era lipsită de complicaţii. E foarte posibil să plângi din toată inima moartea unui om talentat şi în acelaşi timp să fii încântat de moartea omului însuşi. Dar arderea cărţii era cu siguranţă altceva. Asta arăta ură pentru operă în sine şi o perversitate a minţii pe care n-o detectase la Tremlett. Deci ce anume plângea omul acesta, moartea oribilă a unui mentor sau o grămadă de hârtie înnegrită cu notiţele atente în creion ale unui mare scriitor? Nu putea să împărtăşească durerea, dar împărtăşea sincer indignarea şi oroarea faţă de cea din urmă.

Intră Miranda. Kate se ridică s-o ajute cu tava. Miranda turnă cafeaua pe care de fapt Dalgliesh n-o voise, şi o băură repede amândoi, şi el, şi Kate. Era excelentă. Imediat după aceea, întrevederea păru să ajungă la sfârşit. Tremlett se ridică în picioare şi ieşi poticnindu-se din cameră şi Miranda îi conduse pe Dalgliesh şi Kate până la intrare, închizând cu grijă uşa în urma lor.

Se îndreptară spre Seal Cottage. După un moment de tăcere, Dalgliesh începu:

– Domnişoara Oliver şi-a lăsat opţiunile foarte deschise, nu ţi s-a părut? Absolut de neclintit în convingerea că tatăl ei nu ar fi putut în nici un caz să se sinucidă, când doar cu câteva minute înainte enumerase motivele pentru care ar fi putut face exact asta. Tremlett e distrus şi îngrozit, în timp ce ea e perfect stăpână pe sine. E uşor de văzut cine e partenerul dominant în relaţia asta. Ţi s-a părut că Tremlett minţea?

– Nu, domnule, dar m-am gândit că poate ea minţea. Vreau să spun, toate chestiile alea despre logodnă – tăticul mă iubeşte, tăticul vrea ca fetiţa lui să fie fericită – chiar sună asta a ceea ce-ar zice Nathan Oliver pe care-l cunoaştem noi?

– Nu-l cunoaştem noi, Kate. Numai ce ne-au spus alţii despre el.

– Şi toată povestea cu logodna mi s-a părut stranie la început. Prima dată m-am tot mirat de ce nu s-au dus să-i spună lui Oliver deodată, de ce Tremlett a avut aşa mare grijă să stea deoparte după ce s-a aflat vestea. Apoi însă m-am gândit că poate nu-i chiar aşa de ciudat. Poate că Miranda plănuise să-i spună singură tatălui ei, să-i explice ce simţea, să clarifice planurile pe care şi le făurise. Şi dacă el nu era nicicum de-acord, poate nici nu i-ar mai fi spus lui Tremlett. Ar fi putut să-l mintă, să-i spună că Oliver a fost încântat de căsătoria lor... Dar nu prea are sens, nu? Oricum ar fi aflat adevărul imediat, azi-dimineaţă ar fi venit la lucru şi tăticul i-ar fi spus.

– Da, i-ar fi spus, zise Dalgliesh. Afară, bineînţeles, de cazul în care Miranda putea fi suficient de sigură că a doua zi dimineaţa tăticul nu va mai fi de faţă să spună ceva.

8

Pe la ora patru, Dalgliesh şi echipa lui primiseră cheile de la camere, inclusiv pe cea de la intrarea laterală în conac şi se instalaseră, Dalgliesh în Seal Cottage şi Kate şi Benton în două camere alăturate în fosta clădire a grajdurilor. Dalgliesh se hotărâse să-i lase pe Kate şi pe Benton să discute cu Emily Holcombe, cel puţin prima oară. Ca ultimă membră a familiei sale şi ca cea mai veche locuitoare a insulei, ar fi putut probabil să-i dea mai multe informaţii despre rezidenţi decât oricine altcineva şi, în afară de asta, voia neapărat să stea de vorbă cu ea. Dar acea întrevedere putea aştepta şi el, nu ea, va fi cel care o va conduce. Era important ca toţi suspecţii să realizeze că Benton şi Kate erau parte a echipei lui.

Se întoarse la birou să aranjeze nişte detalii administrative şi fu surprins de faptul că Maycroft nu părea să fie îngrijorat că doctorul Speidel nu dăduse încă nici un semn de viaţă, dar presupunea că asta se datora politicii împământenite pe insulă de a nu-i deranja pe oaspeţi. Doctorul Speidel fusese pe insulă la momentul crimei; mai devreme sau mai târziu, singurătatea lui autoimpusă va trebui încălcată.

Maycroft era singur în birou când intră Dalglish şi, aproape imediat după aceea, îşi făcu apariţia Adrian Boyde.

– A venit doctorul Speidel, zise el din prag. Dormea când l-ai sunat mai înainte, nu era la plimbare, şi n-a primit mesajul decât după ora trei.

– Pofteşte-l înăuntru, te rog, Adrian. Ştie despre Nathan Oliver?

– Nu cred. L-am întâlnit intrând pe uşa din spate. Eu, unul, nu i-am spus.

– Bine. Roag-o pe doamna Plunkett să ne trimită nişte ceai, te rog. Cam în zece minute. Unde e doctorul Speidel acum?

– Pe hol, stă pe bancheta de stejar. Nu arată bine de loc.

– Ne-am fi dus noi la el, dacă ne-ar fi spus. De ce n-a sunat să-l ia maşina de teren? E destul de departe să vii pe jos de la Shearwater Cottage.

– Şi eu l-am întrebat. A zis că s-a gândit c-o să-i facă bine o plimbare.

– Spune-i că i-aş fi recunoscător dacă ar putea să ne acorde un minut. Nu ar trebui să dureze mai mult. A sosit abia miercuri şi aceasta e prima lui vizită pe insulă, îi zise apoi lui Dalgliesh. M-aş mira foarte tare să aibă ceva folositor să vă spună.

Boyde dispăru. Aşteptară în tăcere. După câteva clipe, uşa se deschise larg şi Boyde zise tare, de parcă ar fi prezentat oficial un vizitator important:

– Domnul doctor Speidel.

Dalgliesh şi Maycroft se ridicară în picioare. Doctorul Speidel aruncă o privire rapidă către Dalgliesh şi păru complet dezorientat pentru o clipă, gândindu-se probabil că ar fi trebuit să-l recunoască. Maycroft nu mai făcu nici o prezentare. Simţind probabil că stând în spatele biroului părea nepotrivit de oficial, poate chiar vag ameninţător, îi făcu semn lui Speidel să se aşeze într-unul din fotoliile din faţa căminului gol, apoi se aşeză în fotoliul din faţa lui. Doctorul arăta într-adevăr bolnav. Faţa lui frumoasă şi distinsă era roşie şi răvăşită, iar picăturile de transpiraţie de pe frunte semănau cu nişte pustule. Poate era îmbrăcat prea gros pentru ziua relativ caldă. Pantalonii groşi, puloverul de lână pe gât, haina de piele şi fularul erau mai potrivite pentru miezul iernii

decât pentru această după-amiază însorită de toamnă. Dalgliesh își răsuci scaunul spre ei, dar așteptă să fie prezentat înainte să se așeze.

– Acesta e domnul comandant Dalgliesh, ofițer de poliție de la New Scotland Yard. A venit aici pentru că s-a întâmplat o tragedie. De aceea mi s-a părut necesar să vă deranjez. Îmi pare rău că trebuie să vă anunț că Nathan Oliver a murit. I-am descoperit corpul neînsuflețit azi-dimineață la ora zece, spânzurat de balustrada din vârful farului.

În mod straniu, prima reacție a lui Speidel fu să se ridice din fotoliu și să vină să dea mâna cu Dalgliesh. În ciuda chipului îmbujorat, avea mâinile neașteptat de reci și de jilave. Se așeză la loc în fotoliu și își desfăcu încet fularul de la gât, părând să mediteze ce anume să răspundă. Când, în cele din urmă, vorbi, Dalgliesh sesiză un foarte vag accent german.

– Este o tragedie pentru familia lui, pentru prietenii lui și pentru literatură. Era foarte apreciat în Germania, mai ales romanele din perioada de mijloc a creației sale. Vreți să spuneți că moartea a fost o sinucidere?

Maycroft aruncă o privire către Dalgliesh și-l lăsă pe el să răspundă.

– Se pare că da, există însă și dovezi contrare. Evident, dorim să clarificăm totul și, dacă e posibil, înainte ca știrea să se răspândească la nivel național.

– Nu se pune problema păstrării secretului, interveni Maycroft. O asemenea moarte va atrage cu siguranță interes și doliu internațional. Trustul speră că, dacă se află rapid ce s-a întâmplat, viața pe insulă nu va fi deranjată prea mult timp.

Făcu o pauză și păru să regrete ceea ce tocmai mărturisise.

– Bineînțeles că tragedia a tulburat mult mai mult decât numai tihna de pe Combe, dar este în interesul tuturor, inclusiv al familiei domnului Oliver, să se afle ce anume s-a întâmplat cât mai curând posibil, pentru a împiedica zvonurile și speculațiile.

– Am întrebat pe toată lumea dacă l-a văzut cineva pe domnul Oliver după cina de aseară şi, mai ales, azi-dimineaţă, zise Dalgliesh. Ne-ar fi de mare ajutor să aflăm în ce stare psihică se afla în orele de dinaintea morţii şi, pe cât posibil, când anume a murit.

Răspunsul lui Speidel fu întrerupt de un acces puternic de tuse. Îşi privi apoi mâinile încleştate în poală şi pentru câteva secunde păru pierdut într-o stare de meditaţie. Tăcerea păru nepotrivit de lungă. Lui Dalgliesh nu-i venea să creadă că era o reacţie de durere atât de profundă pentru un om pe care tocmai afirmase că nu-l cunoştea în mod personal. Prima lui reacţie fusese o frază de condoleanţe convenţionale, rostite fără nici o emoţie deosebită. Şi era extrem de improbabil ca întrebarea atât de simplă a lui Dalgliesh să necesite atâta timp de gândire. Se întrebă dacă nu cumva era într-adevăr grav bolnav. Tusea de mai înainte păruse clar dureroasă. Doctorul Speidel mai tuşi o dată în batistă şi de data asta pentru mai mult timp. Probabil tăcerea nu fusese decât o încercare de a-şi stăpâni tusea.

În cele din urmă, îşi ridică privirea.

– Vă rog să mă iertaţi, tusea asta e foarte deranjantă. Am început să mă simt rău pe şalupă când am venit încoace, dar nu destul de rău încât să-mi anulez vizita. M-am gândit că odihna şi aerul curat mă vor vindeca imediat. Mi-ar părea rău să fiu o pacoste şi să îmbolnăvesc pe toată lumea de pe insulă cu gripă.

– Dacă preferaţi cumva să vorbim mai târziu... zise Dalgliesh.

– Nu, nu. E important să vă vorbesc acum. Cred că vă pot ajuta cu momentul morţii. Cât despre starea de spirit, despre asta nu ştiu nimic. Nu-l cunoşteam personal pe Nathan Oliver şi nu mi-aş permite să sugerez că-l înţelegeam ca om decât în măsura în care-i înţelegeam cărţile. Pot să v-ajut cu ora morţii, însă. Am convenit să ne întâlnim la far azi-dimineaţă la

ora opt. Nu am dormit bine din cauza unei febre uşoare şi nu m-am trezit la timp. Când am ajuns la far era deja opt şi şase minute. N-am reuşit să intru. Uşa era încuiată.

– Cum aţi ajuns la far, domnule doctor? Aţi comandat maşina de teren?

– Nu, am mers pe jos. După ce am trecut de cabana cea mai apropiată de-a mea – Atlantic cred că se numeşte – am coborât printre stânci şi am mers pe cărarea de sub creastă până a devenit impracticabilă, cam la douăzeci de metri de far. Am sperat să trec neobservat.

– Aţi văzut pe cineva?

– Nu, nici în drum spre far, nici pe drumul înapoi.

Urmă o tăcere. Apoi Speidel continuă, fără vreun imbold din partea lui Dalgliesh.

– M-am uitat la ceas când am sosit la uşa farului. Deşi întârziasem şase minute, mă gândeam că domnul Oliver mă va aştepta totuşi, fie în faţa uşii, fie înăuntru, în far. Dar uşa era încuiată, cum am spus.

Maycroft se uită la Dalgliesh.

– Probabil era zăvorâtă pe dinăuntru. După cum i-am explicat domnului Dalgliesh, a existat o cheie la un moment dat, dar a dispărut de mai mulţi ani.

– Aţi auzit zăvorul de după uşă? întrebă Dalgliesh.

– N-am auzit nimic. Am bătut la uşă cât de tare am putut, dar n-a răspuns nimeni.

– Aţi înconjurat farul?

– Nu mi-a trecut prin minte. Nu văd ce rost ar fi avut. Primul meu gând a fost că domnul Oliver a sosit şi a găsit farul încuiat, aşa că s-a dus după cheie. Celelalte posibilităţi erau că n-a avut de gând să vină la întâlnirea cu mine sau că mesajul meu n-a ajuns la el.

– Cum aţi aranjat întâlnirea? întrebă Dalgliesh.

– Dacă m-aş fi simţit suficient de bine să merg la cină aş fi vorbit cu domnul Oliver în persoană. Am fost informat că

era aşteptat aseară. Am scris în schimb un bilet. Când a venit tânăra cu supa şi whisky-ul, i l-am dat ei şi am rugat-o să i-l înmâneze. Era în maşina de teren şi de la uşă am văzut că a pus plicul de la mine într-o taşcă de piele pe care scria *Poştă*, agăţată de bord. A zis că i-o va înmâna personal domnului Oliver la Peregrine Cottage.

Dalgliesh nu menţionă că nu se găsise nici un bilet asupra corpului.

– I-aţi spus cumva în mesaj că întâlnirea ar trebui păstrată secret?

Speidel reuşi să schiţeze un zâmbet ironic, întrerupt însă de o nouă criză mai scurtă de tuse.

– Nu i-am scris „ardeţi sau mâncaţi hârtia asta după ce o citiţi". Nu conţinea fraze teatrale de copii de şcoală. I-am scris pur şi simplu că aş dori să discut cu el o chestiune privată, importantă pentru amândoi.

– Vă amintiţi cumva cuvintele exacte? zise Dalgliesh.

– Bineînţeles. L-am scris ieri înainte să vină tânăra – Millie, cred – cu proviziile pe care le-am cerut. Asta a fost acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Am folosit o hârtie albă simplă şi am scris sus numele şi numărul de telefon al cabanei mele, ora şi data. I-am scris că-mi pare rău să-i deranjez solitudinea, dar că am o chestiune de foarte mare importanţă pentru mine pe care aş vrea să o discut personal cu el, căci îl priveşte şi pe el. L-am rugat apoi să vină să ne întâlnim la far a doua zi dimineaţă, la ora opt. Dacă nu i se pare convenabilă ora, i-aş fi recunoscător să sune la Shearwater Cottage să aranjăm o altă dată.

– Aţi scris ora opt cu litere sau cifre?

– Cu litere. Când am găsit farul încuiat, m-am gândit că poate tânăra a uitat să-i dea mesajul, dar n-am fost deosebit de îngrijorat. Şi eu şi domnul Oliver eram pe insulă. Nu putea să-mi scape.

Exprimarea aceasta, rostită aproape din întâmplare, i se păru complet neaşteptată lui Dalgliesh şi probabil semnificativă. Se lăsă o tăcere.

– Aţi sigilat mesajul?

– Nu, nu l-am sigilat, dar l-am pus într-un plic. În mod normal nu sigilez un plic livrat la mână. Nu aşa e obiceiul şi aici? Bineînţeles că putea fi citit, dar nici nu mi-a trecut prin minte că ar face cineva aşa ceva. Chestiunea pe care am vrut să o discut cu el era confidenţială, nu faptul că ne întâlneam.

– Şi după aceea? zise Dalgliesh pe un ton extrem de blajin, ca şi cum ar fi interogat un copil vulnerabil.

– După aceea m-am hotărât să văd dacă domnul Oliver era în cabana lui. O întrebasem pe menajeră care e cabana lui chiar când am sosit. Am început să merg într-acolo, dar m-am răzgândit. Nu mă simţeam în formă şi m-am gândit că poate ar fi mai bine să amân o întâlnire care ar putea fi dureroasă, până mă voi simţi mai bine. Nu era nici o urgenţă. Cum am mai spus deja, nu avea cum să evite întâlnirea. Dar m-am hotărât să mă întorc la cabana mea trecând pe lângă far şi să mai verific o dată. De data asta uşa era întredeschisă. Am deschis-o cu totul şi am urcat primele două etaje, strigându-l. Dar n-am primit nici un răspuns.

– Nu aţi urcat până în vârful farului?

– Nu avea rost, şi obosisem. Începea să mă deranjeze şi tusea. Mi-am dat seama că deja mersesem prea mult.

„Acum vine întrebarea vitală“, îşi spuse Dalgliesh. Se gândi cu atenţie la ce cuvinte să folosească. Ar fi inutil să-l întrebe pe Speidel dacă a observat ceva deosebit la parter, din moment ce atunci intrase prima dată în far. Cu riscul de a pune o întrebare care să sugereze răspunsul, trebuia să întrebe direct.

– Aţi observat colacele de coardă agăţate pe perete imediat lângă uşă?

– Da, le-am observat, zise Speidel. Era o ladă de lemn dedesubt. Presupun că în ea erau alte echipamente de alpinism.

– Aţi observat câte corzi erau agăţate?

– Cinci, răspunse Speidel. Pe cuiul cel mai îndepărtat de uşă, nu era nici o coardă.

– Sunteţi sigur de asta, domnule doctor?

– Sunt sigur. De obicei observ astfel de detalii. Şi am făcut şi alpinism în tinereţe, aşa că eram interesat să văd ce facilităţi sunt pe insulă. După aceea am închis uşa şi m-am întors la cabana mea, luând-o printre tufişurile din centrul insulei, pentru că pe acolo e drumul cel mai uşor, se evită coborârea printre stânci până pe platoul de mai jos.

– Deci nu aţi înconjurat farul?

Doctorul Speidel avea evident febră şi tuşea, dar asta nu-l făcuse să-şi piardă inteligenţa. Răspunse pe un ton mai aspru.

– Dacă aş fi înconjurat farul, domnule comandant, cred că aş fi observat un corp spânzurat, chiar şi prin ceaţa de dimineaţă. Nu am înconjurat farul, nu m-am uitat în sus şi nu l-am văzut.

Dalgliesh întrebă cu voce înceată:

– Ce anume aţi vrut să discutaţi în particular cu domnul Oliver? Îmi pare rău dacă par indiscret, dar sunt sigur că vă daţi seama că trebuie să ştiu.

Din nou se lăsă o scurtă tăcere şi, în cele din urmă, Speidel răspunse:

– O chestiune de familie, asta-i tot. Nu are cum să aibă vreo legătură cu moartea lui, vă asigur, domnule comandant.

Oricărui alt suspect – şi Speidel era suspect, ca toată lumea de pe insulă, de altfel – Dalgliesh i-ar fi atras atenţia că orice detaliu e important în anchetarea unei crime, dar Speidel nu avea nevoie de asemenea atenţionări. Rămase în aşteptare cât timp Speidel se şterse pe frunte şi păru să-şi adune puterile. Dalgliesh îi aruncă o privire scurtă lui Maycroft.

– Dacă nu vă simţiţi în stare să continuaţi, putem s-o lăsăm pe mai târziu, zise el. Păreţi a avea febră. După cum ştiţi,

există un doctor pe insulă. Poate ar trebui să mergeţi să-l vedeţi pe doctorul Guy Staveley.

Nu spuse că nu era nici o urgenţă continuarea discuţiei. *Era* o urgenţă, mai ales dacă doctorul Speidel avea să fie internat în salonul medical. Pe de altă parte însă, în afară de faptul că-i displăcea ideea de a îngrijora un bolnav, exista şi un pericol în continuarea întrevederii dacă Speidel nu era în deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Speidel îi răspunse cu o urmă de nerăbdare iritată în voce.

– Mă simt bine. N-am nimic decât o tuse şi puţină febră. Aş prefera să termin acum. Dar aş avea o întrebare, dacă e posibil. Să înţeleg că această investigaţie a devenit deja o anchetă de crimă?

– Asta a fost întotdeauna o posibilitate, zise Dalgliesh. Până primesc raportul medicului legist o tratez ca pe o moarte suspectă.

– Atunci ar fi mai bine să vă răspund la întrebare. Aş putea bea nişte apă, vă rog?

Maycroft se îndrepta spre o măsuţă de lângă perete pe care era o carafă cu apă, când se auzi o bătaie la uşă, urmată imediat de doamna Plunkett cu un cărucior cu trei ceşti, un ceainic, un vas cu lapte şi unul cu zahăr.

– Mulţumesc, zise Maycroft. Am dori de asemenea nişte apă proaspătă. Cât de rece posibil, te rog.

În timp ce aşteptau, Maycroft turnă ceaiul. Speidel clătină din cap, şi tot aşa şi Dalgliesh. Nu aşteptară mult şi apăru din nou doamna Plunkett cu o carafă şi un pahar.

– E foarte rece, zise ea. Să v-o torn?

Speidel se ridică în picioare şi doamna Plunkett îi dădu paharul. Amândoi îşi făcură câte un semn uşor din cap, şi doamna Plunkett aşeză carafa pe cărucior.

– Nu arătaţi prea bine, domnule doctor, zise ea. Cred că ar fi mai bine să vă întindeţi în pat.

Speidel se aşeză la loc în fotoliu, bău cu sete şi zise:

– Acum e mai bine. Nu am prea multe să vă spun.

Aşteptă până pleacă doamna Plunkett şi apoi îşi aşeză paharul pe tavă.

– După cum am spus, e o chestiune de familie şi am sperat că va putea rămâne confidenţială. Tatăl meu a murit pe insula aceasta în nişte circumstanţe pe care familia nu le-a investigat niciodată complet. Asta din cauză că mariajul părinţilor meu începuse să se destrame încă înainte să mă nasc eu. Mama provenea dintr-o distinsă familie militară prusacă şi căsătoria ei cu tata a fost privită ca o legătură complet nepotrivită. În timpul războiului tata a fost staţionat cu forţele ocupante în Guernsey din Insulele Canalului Mânecii. Asta în sine nu a fost un motiv de mândrie pentru familia mamei, care ar fi preferat un regiment mai distins şi un rol mai important. Se zvonea că împreună cu doi colegi ofiţeri a făcut o excursie aici după ce s-a aflat că insula a fost evacuată. Nu ştiu de ce au făcut asta şi nici dacă au avut permisiunea ofiţerului lor superior. Presupun că nu. Nici unul dintre cei trei nu s-a mai întors. După o anchetă în care s-a dezvăluit escapada, s-a presupus că s-au pierdut pe mare. Familia a fost fericită că măcar s-a terminat căsătoria, şi încă nu cu un scandal dezgustător sau cu un divorţ – erau foarte fermi împotriva divorţului – ci printr-o moarte convenabilă în serviciu activ, chiar dacă nu se acoperise de gloria tradiţională a familiei. Nu mi s-au spus decât extrem de puţine lucruri despre tata în copilărie şi am avut impresia, aşa ca mulţi alţi copii, că ar fi mult mai bine să nu întreb nimic. După moartea primei mele soţii m-am recăsătorit şi acum am un fiu de doisprezece ani, care îmi pune întrebări despre bunicul său şi cred că e foarte supărat că nu sunt scrise sau măcar povestite detalii din viaţa lui, ca şi cum ar fi cumva degradante. I-am spus că voi încerca să aflu ce s-a întâmplat. Nu am primit prea mare ajutor de la sursele oficiale. În arhivele militare este scris că cei trei tineri au absentat fără permisiune, luând cu ei

o şalupă de nouă metri cu motor. Nu s-au mai întors niciodată şi au fost daţi ca dispăruţi, probabil înecaţi. Am avut mai mare noroc dând peste un coleg ofiţer căruia tatăl meu i-a destăinuit sub jurământ de păstrare a secretului că cei trei intenţionau să ridice steagul german pe o insuliţă de lângă coasta Cornwall, probabil ca să arate că era posibil. Combe e singura insulă posibilă şi prima mea ţintă de investigaţie. Am fost în Cornwall anul trecut, dar nu şi pe insula Combe. Am întâlnit un pescar pensionar, trecut bine de optzeci de ani, care a putut să-mi dea nişte informaţii, dar n-a fost deloc uşor. Oamenii s-au purtat extrem de bănuitor, ca şi cum am fi încă în război. Având în vedere obsesia voastră naţională faţă de istoria noastră recentă, mai ales epoca Hitler, uneori am senzaţia că poate chiar suntem încă.

Ultima frază o rostise cu o urmă de amărăciune în voce.

– Nu aveaţi cum să aflaţi multe despre insula Combe dacă i-aţi întrebat pe localnici, zise Maycroft. Locul acesta are o istorie lungă şi nefericită. Mai sunt şi amintirile oamenilor despre trecutul insulei, iar faptul că este proprietate privată şi nu se permite accesul turiştilor nu are cum să fie de ajutor.

– Am aflat suficient cât să consider că merită să fac o vizită aici, zise Speidel. Ştiam că Nathan Oliver s-a născut aici şi că venea în vizită de patru ori pe an. A zis asta chiar el într-un articol de ziar din aprilie 2003. S-a făcut mare caz în presă despre copilăria lui din Cornwall.

– Dar era foarte mic când s-a terminat războiul, zise Maycroft. Cum ar fi putut el să v-ajute?

– Avea patru ani în 1940. Putea să-şi amintească. Şi dacă nu, poate tatăl lui i-a spus ceva despre ce s-a întâmplat în timpul evacuării. Informatorul meu mi-a zis că domnul Oliver a fost printre ultimii care au plecat.

– Dar de ce aţi ales farul ca loc de întâlnire? întrebă Dalgliesh. Puteaţi găsi un loc sigur şi privat oriunde pe insulă. De ce nu în cabana dumneavoastră?

Şi acum simţi o schimbare în atitudinea doctorului Speidel, o schimbare subtilă, dar perceptibilă. Nu-i convenise deloc întrebarea.

– Întotdeauna m-au interesat farurile. E un fel de hobby de-al meu. M-am gândit că domnul Oliver ar putea să mi-l arate.

„De ce nu Maycroft sau Jago?" se gândi Dalgliesh.

– Deci îi cunoaşteţi povestea, că e o copie după un alt far mai vechi şi mai celebru făcut de acelaşi constructor, John Wilkes, care a construit Eddystone?

– Da, ştiam asta.

Vocea lui Speidel slăbi brusc şi broboanele de sudoare i se uniră pe frunte, scurgându-i-se acum pe obraji în şiroaie atât de dese, încât chipul îmbujorat părea să i se topească.

– Ne-aţi fost de mare folos, mai ales în ce priveşte momentul morţii, zise Dalgliesh. Vă rog, putem să clarificăm încă o dată orele? Când exact aţi ajuns la far?

– Cum am mai spus, am întârziat puţin. M-am uitat la ceas. Era opt şi şase minute.

– Şi uşa era zăvorâtă?

– Probabil. N-am putut intra şi nici nu m-a auzit nimeni.

– Şi când anume v-aţi reîntors?

– Aproximativ douăzeci de minute mai târziu. Presupun că mi-a luat cam douăzeci de minute, dar nu m-am uitat la ceas.

– Deci cam pe la opt treizeci uşa era deschisă?

– Întredeschisă, da.

– Şi în tot acest timp aţi văzut pe cineva, fie la far, fie pe drum?

– N-am văzut pe nimeni.

Îşi puse mâna la cap şi închise ochii.

– Vă mulţumesc, ne oprim aici, zise Dalgliesh.

– Cred că cel mai bine ar fi să-l lăsaţi pe doctorul Staveley să vă consulte, zise Maycroft. În momentul acesta infirmeria de aici ar fi un loc mai bun pentru dumneavoastră decât Shearwater Cottage.

Încercând parcă să dezmintă acest lucru, Speidel se ridică în picioare. Se clătină și Dalgliesh se repezi la el și reuși să-l sprijine, apoi îl ajută să se așeze la loc în fotoliu.

– Sunt bine, zise Speidel. Nu am decât o răceală și o febră ușoară. Am o predispoziție la infecțiile pulmonare. Aș prefera să mă întorc în cabana mea. Dacă aș putea lua mașina de teren, poate că domnul comandant m-ar putea duce acolo.

Cererea era complet neașteptată; Dalgliesh văzu că-l surprinsese pe Maycroft. Îl surprinsese și pe el, dar răspunse că acceptă cu plăcere și se întoarse spre Maycroft.

– Mașina e afară?

– Lângă ușa din spate. Puteți merge, domnule doctor?

– Perfect, mulțumesc.

Într-adevăr părea să-și fi recăpătat puterile și intră împreună cu Dalgliesh în lift. În spațiul restrâns, respirația lui Speidel se simțea caldă și acră. Mașina de teren era parcată în curtea din spatele conacului și Dalgliesh conduse în tăcere, la început pe drumul cu denivelări și apoi prin hârtoapele terenului acoperit de tufișuri. Dalgliesh avea mai multe întrebări pe care voia să i le adreseze, dar simțea instinctiv că acesta nu era momentul propice.

Ajunși la Shearwater Cottage, îl ajută pe Speidel să intre în camera de zi și-l sprijini până acesta se lăsă într-un fotoliu.

– Sunteți sigur că vă simțiți bine?

– Perfect, mulțumesc. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule comandant. Am două întrebări pe care am vrut să vi le pun. Prima este: A lăsat Nathan Oliver o scrisoare?

– Nu am găsit nici una. Și a doua întrebare?

– Credeți că a fost ucis?

– Da, zise Dalgliesh. Asta cred.

– Vă mulțumesc. Asta e tot ce voiam să știu.

Se ridică. Dalgliesh se apropie încercând să-l ajute să urce scările, dar Speidel apucă balustrada, refuzându-i oferta.

– Mă descurc, mulţumesc. Nu e grav, o noapte de somn şi-mi trece.

Dalgliesh aşteptă până când Speidel ajunse cu bine în dormitor, închise apoi uşa cabanei şi se întoarse cu maşina la conacul Combe.

Ajuns înapoi în biroul lui Maycroft, acceptă o ceaşcă de ceai şi se aşeză cu ea în fotoliul din faţa căminului.

– Speidel nu ştie nimic despre faruri, zise el. Am inventat numele John Wilkes. Nu el a construit farul vostru sau pe cel din Eddystone.

Maycroft se aşeză în celălalt fotoliu cu ceaşca în mână. Îşi învârti linguriţa gânditor şi răspunse fără să se uite la Dalgliesh.

– Îmi dau seama că nu mi-aţi permis să fiu de faţă decât pentru că doctorul Speidel este oaspete aici şi eu sunt responsabil în numele trustului pentru binele lui. Îmi dau seama şi că, dacă aceasta se dovedeşte a fi într-adevăr o crimă, şi eu sunt un suspect exact ca toţi ceilalţi. Nu mă aştept să-mi spuneţi mie ceva despre anchetă, dar aş vrea să vă spun eu ceva. Eu cred că a zis adevărul.

– Dacă a minţit, s-ar putea să apară o problemă din faptul că i-am pus întrebări într-un moment în care ar putea pretinde că nu se simţea bine pentru a face faţă unui interogatoriu.

– Dar el a insistat mereu să continuaţi. Amândoi l-am întrebat dacă într-adevăr vrea să vorbească. Nu a fost forţat. Cum se poate să fie asta o problemă?

– Pentru procuratură, răspunse Dalgliesh. Apărarea ar putea argumenta că se simţea prea rău ca să poată răspunde la întrebări sau să ştie ce anume zice.

– Dar n-a zis nimic care să clarifice în vreun fel moartea lui Oliver. Tot ce-a zis a fost despre trecut, despre nişte întâmplări nefericite de demult, îngropate în timp, despre bătălii apuse.

Dalgliesh nu răspunse. Era păcat că Maycroft fusese prezent în timpul discuţiei cu Speidel. Ar fi fost dificil să-l

alunge din propriul birou sau să-i ceară unui om evident bolnav să se deplaseze până la Seal Cottage. Dar dacă Speidel spusese adevărul, acum aveau o confirmare vitală a momentului morții, și ar fi preferat să păstreze acest lucru pentru el și echipa lui. Oliver murise între șapte patruzeci și cinci și opt și un sfert dimineața. În momentul în care Speidel a ajuns la far prima dată, ucigașul lui Oliver se afla undeva în spatele acelei uși zăvorâte, iar cadavrul probabil atârna deja spânzurat de balustrada farului, pe peretele dinspre mare.

9

Dalgliesh îl întrebă pe Maycroft dacă poate să continue să-i folosească biroul pentru a discuta și cu Millie. Se gândea că biroul ar fi mult mai puțin intimidant pentru ea decât Seal Cottage și, evident, ar fi câștigat și timp. Maycroft încuviință, dar adăugă:

– Aș vrea să fiu și eu de față, dacă nu vă supărați. Oare n-ar putea să ni se alăture și doamna Burbridge? Ea are cea mai mare influență asupra lui Millie. Cred că ar fi mai bine pentru ea să aibă o prezență feminină alături, adică, în afară de un ofițer de poliție.

– Dar Millie are optsprezece ani, nu? zise Dalgliesh. Nu e minoră, dar dacă credeți că are nevoie de protecție...

– Nu e asta, răspunse grăbit Maycroft. Pur și simplu mă simt responsabil pentru că am acceptat-o aici. A fost probabil o greșeală, dar acum e aici și s-a trezit implicată în toată tevatura asta și, în afară de asta, a avut și șocul să-l vadă pe Oliver spânzurat. Nu pot să nu mă gândesc că e încă doar un copil.

Dalgliesh nu prea putea să-i interzică lui Maycroft accesul în propriul birou. Se îndoia că Millie va fi prea încântată să fie și doamna Burbridge aici, dar menajera păruse o femeie foarte rațională și spera că va ști când să tacă. Dalgliesh îi chemă pe Kate și pe Benton-Smith prin radio. Dacă vor fi de față și Maycroft și doamna Burbridge, Millie se va confrunta cu prezența a cinci oameni, mult mai mulți decât era

de dorit, dar nu avea de gând să-i excludă pe Kate şi pe Benton. Mărturia lui Millie promitea să fie vitală.

– Atunci telefonaţi-i doamnei Burbridge şi rugaţi-o să fie drăguţă s-o caute pe Millie şi s-o aducă aici.

Maycroft păru buimăcit pentru o clipă că i se făcuse pe plac aşa de uşor. Apoi ridică receptorul şi sună. După aceea se uită cu o încruntare prin birou şi începu să aranjeze scaunele într-un semicerc în faţa căminului, împreună cu cele două fotolii. Intenţiona evident să creeze o atmosferă intimă, dar, din moment ce nu era foc în cămin, aranjamentul părea deplasat.

Doamna Burbridge şi Millie sosiră după zece minute. Dalgliesh se întrebă dacă nu cumva se certaseră pe drum. Doamna Burbridge avea buzele reduse la o linie subţire şi două pete mari şi roşii în obraji. Starea de spirit a lui Millie era chiar mai uşor de descifrat. Trecu de la surpriză la vederea aranjamentului scaunelor, la agresivitate şi, în cele din urmă, la o prudenţă şireată, cu versatilitatea unui actor care dă o probă pentru un rol într-o telenovelă. Dalgliesh îi oferi unul din fotolii şi o plasă pe Kate în fotoliul din faţa ei, iar el se aşeză la dreapta lui Kate. Doamna Burbridge se postă lângă Millie, iar Benton şi Maycroft ocupară celelalte două scaune.

Dalgliesh începu fără nici un preambul.

– Millie, doctorul Speidel ne-a spus că ieri după-amiază ţi-a dat un plic să i-l duci domnului Oliver. Este adevărat?

– Se poate.

Doamna Burbridge interveni:

– Millie, nu fi ridicolă. Şi nu-i face pe oameni să-şi piardă vremea. Ori ţi-a dat, ori nu ţi-a dat.

– Mda, OK. Mi-a dat un bilet. Apoi izbucni: De ce trebuie să fie şi domnul Maycroft şi doamna Burbridge aici? Nu mai sunt minoră!

Deci Millie ştia câte ceva despre sistemul penal pentru minori. Dalgliesh nu era deloc surprins, dar nu dorea să

investigheze acum nişte delincvenţe juvenile din trecut, probabil minore.

– Millie, nu te acuzăm de nimic. Nimeni n-a sugerat că ai făcut ceva greşit. Dar trebuie să ştim exact ce s-a întâmplat în ziua de dinaintea morţii domnului Oliver. Îţi aminteşti la ce oră ţi-a dat doctorul Speidel biletul?

– Cum aţi zis şi dumneavoastră, după-masă. Înainte de ceai, adăugă apoi, după o pauză.

– Cred că pot să ajut şi eu, zise doamna Burbridge. Domnul doctor Speidel a telefonat să spună că nu poate veni la cină, dar că ar dori nişte supă şi whisky. A zis că nu se simte prea bine. Millie ajuta în bucătărie când am mers să vorbesc cu doamna Plunkett despre supă. Aproape totdeauna are supă pregătită. Ieri era o supă foarte hrănitoare de pui, făcută de ea, bineînţeles. Millie s-a oferit să o ducă la Shearwater Cottage cu maşina de teren. Îi place să conducă maşina. A plecat cam pe la trei.

Dalgliesh îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Millie.

– Deci ai dus supa şi whisky-ul, şi ce s-a mai întâmplat?

– Doctorul Speidel mi-a dat un bilet. A zis că mă roagă să-l duc la domnul Oliver şi eu am zis: „OK, i-l duc".

– Şi apoi ce-ai făcut?

– Păi, l-am pus în taşca de poştă, nu?

– E o geantă de piele pe care scrie *Poştă* ataşată de bordul maşinii de teren, explică doamna Burbridge. Dan Padgett livrează toată corespondenţa la cabane şi ia scrisorile pentru ca Jago să le ducă în oraş cu şalupa.

Kate prelua interogatoriul:

– Şi după aceea, Millie? Te-ai dus direct la Peregrine Cottage? Şi nu spune că poate. Te-ai dus?

– Nu, nu m-am dus. Doctorul Speidel n-a zis că e urgent. N-a zis să i-l duc lui domnul Oliver chiar atunci. N-a zis decât: „Du-te şi du-i-l". Oricum, am uitat, adăugă îmbufnată.

– Cum ai uitat?

– Am uitat, pur şi simplu. Oricum, a trebuit să mă duc înapoi la mine în cameră. Trebuia să merg până la baie şi m-am gândit să-mi schimb şi bluza şi pantalonii. E o problemă cu asta?

– Bineînţeles că nu, Millie. Unde era maşina cât timp ai fost în cameră?

– Păi afară, un' să fie?

– Biletul de la doctorul Speidel era încă în taşcă?

– Păi sigur că era. Altfel n-aş fi putut să i-l duc, nu?

– Şi când i l-ai dus?

Millie nu răspunse. Kate continuă:

– Ce s-a întâmplat după ce ţi-ai schimbat hainele? Unde te-ai dus apoi?

– Bine, m-am dus să-l văd pe Jago. Am ştiut că merge cu şalupa în larg azi-dimineaţă ca să verifice motorul şi am vrut să mă duc şi eu cu el. Aşa că m-am dus la Harbour Cottage. Mi-a dat o cană de ceai şi nişte prăjitură.

– Tot cu maşina?

– Da, tot cu maşina. Am mers cu ea până acolo şi am lăsat-o pe chei cât am stat de vorbă cu Jago în cabană.

– Şi nu ţi-a trecut prin minte că poate scrisoarea era foarte urgentă şi că domnul doctor Speidel se aştepta cu siguranţă să o duci în drumul înapoi spre casă? interveni doamna Burbridge.

– Păi n-a zis nimic de nici o urgenţă şi nici măcar n-a fost urgent. Nu trebuiau să se-ntâlnească decât azi-dimineaţă la opt! Se lăsă o tăcere. Oh, la dracu'!

– Deci ai citit-o, zise Kate.

– Se poate. OK, da, am citit-o. Adică, era deschisă. De ce şi-a lăsat scrisoarea deschisă dacă nu voia să i-o citească oamenii? Nu poţi să duci oamenii la tribunal că au citit un bileţel.

– Nu, Millie, zise Dalgliesh. Dar moartea domnului Oliver poate duce la un proces în tribunal şi în acest caz ai putea fi citată ca martor. Ştii cât de important va fi să spui adevărul în

instanţă. Vei fi sub jurământ. Dacă ne minţi acum, s-ar putea să ai nişte probleme foarte mari după aceea. Deci ai citit biletul?

– Da, cum am mai zis, l-am citit.

– I-ai spus domnului Tamlyn că l-ai citit? I-ai spus despre întâlnirea de la far dintre domnul Oliver şi doctorul Speidel?

Urmă o pauză mai lungă. În cele din urmă, Millie mormăi:

– Mda, i-am spus.

– Şi ce ţi-a zis?

– N-a zis nimica. Adică, n-a zis nimic despre întâlnire. Mi-a zis că mai bine m-aş duce să-i duc biletul lui domnu' Oliver chiar atunci.

– Şi?

– Aşa că m-am dus la maşină, nu? Şi m-am dus la Peregrine Cottage. N-am văzut pe nimeni, aşa că am pus plicul în cutia poştală de-afară. Dacă nu l-a primit, atunci cred că e tot acolo. Am auzit-o pe domnişoara Oliver vorbind cu cineva în sufragerie, dar n-am vrut să i-l dau ei. E o scorpie înfumurată şi, oricum, biletul nu era pentru ea. Domnul doctor Speidel mi-a zis să i-l dau lui domnu' Oliver şi, dacă-l vedeam, i-l dădeam lui. Aşa că l-am pus în cutia poştală. Şi apoi m-am întors în maşină şi am venit înapoi la conac, s-o ajut pe doamna Plunkett să pregătească cina.

– Mulţumesc, Millie, zise Dalgliesh. Ne-ai fost de mare ajutor. Eşti sigură că nu mai este ceva ce ar trebui să ştim? Orice altceva ai făcut sau ai zis, sau ţi-a zis ţie altcineva?

Dintr-odată, Millie începu să strige:

– Mai bine nu duceam niciodată rah.... nenorocitul ăla de bilet! Mai bine-l rupeam în bucăţi! Se răsuci spre doamna Burbridge: Şi nu vă pare rău c-a murit! La nici unul! Toţi n-aţi vrut decât să-l vedeţi plecat de pe insulă, se vedea foarte bine. Dar mie-mi plăcea de el. Cu mine s-a purtat cumsecade. Ne-am întâlnit de mai multe ori şi ne-am dus la plimbare. Era... Vocea îi scăzu la o şoaptă mohorâtă. Eram prieteni.

Urmară câteva clipe de tăcere, întreruptă cu blândețe de Dalgliesh.

– Când a început această prietenie, Millie?

– Când a fost aici ultima dată – în iulie, cred. Oricum, foarte curând după ce m-a adus Jago aici. Atunci ne-am întâlnit.

În pauza care urmă, Dalgliesh văzu privirea calculată a lui Millie trecând cercetător de la un chip la altul. Își aruncase bomba verbală și acum era încântată, deși poate puțin speriată, văzând ce reacție puternică obținuse. Înțelegea din tăcerea lor și încruntarea îngrijorată a doamnei Burbridge cât erau de șocați.

Doamna Burbridge îi spuse pe un ton sever:

– Deci asta făceai tu în diminețile acelea când îți spuneam să verifici lenjeria de pat. Ziceai că te duceai să te plimbi. Eu m-am gândit că erai la Harbour Cottage cu Jago.

– Păi, uneori acolo am și fost. Dar alteori m-am dus să mă-ntâlnesc cu domnul Oliver. Am zis că am fost la plimbare și la plimbare am și fost. Am fost la plimbare cu el. Nu e nimic rău în asta.

– Dar, Millie, ți-am spus când ai venit aici că nu ai voie să deranjezi oaspeții. Ei au venit aici ca să fie singuri, mai ales domnul Oliver.

– Cine-a zis că-l deranjam? Nu era obligat să se întâlnească cu mine. A fost ideea lui. Îi plăcea să se întâlnească cu mine. Chiar el mi-a zis.

Dalgliesh n-o întrerupse pe doamna Burbridge. Deocamdată făcea treaba în locul lui, și încă foarte bine. Din nou îi apărură cele două pete roșii destul de urâte din obraji, dar glasul îi răsună clar și hotărât:

– Millie, a vrut să... mă rog... a vrut să facă dragoste cu tine?

Răspunsul lui Millie fu dramatic. Începu să țipe revoltată.

– Ce scârbos! Sigur că nu! E bătrân. E mai bătrân și decât domnul Maycroft. Doamne, ce scârbos! N-a fost deloc așa.

Nu m-a atins niciodată. Ce, vreţi să spuneţi că era un pervers? Că era pedofil?

În mod surprinzător, cel care interveni primul fu Benton. Vocea tânără avea un ton amuzat, de bun-simţ.

– N-avea cum să fie pedofil, Millie, nu mai eşti copil. Dar unii bărbaţi mai în vârstă se îndrăgostesc de-adevăratelea de fete tinere. Îţi aduci aminte de americanul acela bătrân din ziarele de săptămâna trecută? S-a căsătorit cu patru fete, toate au divorţat de el şi au devenit foarte bogate, şi acuma se însoară cu a cincea.

– Da, am citit. Eu cred că e scârbos. Domnul Oliver nu era aşa.

– Millie, zise Dalgliesh. Sunt sigur că nu era aşa, dar pe noi ne interesează orice amănunt ne poţi da despre el. Când cineva moare în mod misterios e bine să ştii ce anume simţea, dacă erau îngrijorat sau supărat, dacă-i era frică de cineva. Se pare că tu l-ai cunoscut pe domnul Oliver mai bine decât oricine altcineva pe Combe, în afară de fiica lui şi de domnul Tremlett.

– Păi atunci, de ce nu-i întrebaţi pe ei?

– I-am întrebat. Acum te întrebăm şi pe tine.

– Chiar şi dacă e o chestie personală?

– Chiar şi dacă e o chestie personală. Îţi plăcea de domnul Oliver. Era prietenul tău. Sunt sigur că vrei să ne ajuţi să descoperim de ce a murit. Deci hai să vorbim despre prima voastră întâlnire şi spune-ne cum a început prietenia voastră.

Doamna Burbridge întâlni privirea lui Dalgliesh şi se abţinu să mai facă vreun comentariu. Toţi îşi fixară acum atenţia asupra lui Millie. Dalgliesh îşi dădu seama că fetei începea să-i placă această notorietate neobişnuită. Spera însă că va rezista tentaţiei să profite de ea.

Millie se aplecă înainte cu ochii sclipind şi îi privi pe rând pe toţi.

– Făceam plajă pe vârful crestei de dincolo de capelă. E o adâncitură în iarbă între nişte tufişuri, aşa că e izolat. Şi, oricum, nu merge nimeni pe-acolo. Şi dacă ar merge, ce mă deranjează pe mine? Cum am spus, făceam plajă. Nu e nimic rău în asta.

– În costumul de baie? o întrebă doamna Burbridge.

– Ce costum de baie? În nimic. Eram întinsă pe un prosop. Deci stăteam eu aşa, la soare. Era după-amiaza mea liberă, asta înseamnă că era joi. Am vrut să mă duc la Pentworthy, dar Jago n-a vrut să scoată şalupa. Oricum, stăteam acolo aşa, când dintr-odată am auzit un zgomot. Un fel de ţipăt – mă rog, mai mult un geamăt. Am crezut prima dată că era un animal. Am deschis ochii şi l-am văzut uitându-se la mine. Am urlat şi am tras de prosop până l-am înfăşurat în jurul meu. El arăta îngrozitor. Am crezut c-o să leşine, aşa de alb era. N-am văzut în viaţa mea un bărbat în toată firea aşa de speriat. A zis că-i pare rău şi m-a întrebat dacă eu sunt bine. Ei bine, eu n-aveam nimic, ce să am? Eu nu m-am speriat aşa ca el. Aşa că i-am zis că ar trebui să stea jos şi poate o să se simtă mai bine, şi aşa a făcut. A fost foarte ciudat. Apoi a zis că-i pare rău că m-a speriat şi că a crezut că am fost altcineva, o fată pe care a cunoscut-o demult şi care tot aşa stătea şi ea la soare ca mine. Şi eu am zis: „V-a plăcut de ea?“ şi el a zis ceva chiar ciudat, cum că era în străinătate şi că fata a murit, atâta că n-a zis „fata“.

Dalgliesh îşi dădu seama că Millie era martorul perfect, unul dintre acei oameni foarte rari care au o memorie aproape completă.

– „Dar s-a întâmplat în altă ţară; şi oricum, fetişcana a murit“[1], zise el.

---

[1] Replică din piesa *Evreul din Malta* de dramaturgul englez Christopher Marlowe (1564–1593). (n. red.)

– Da, exact aşa. Cum de ştiţi precis cum a zis? E ciudat, nu? Mi s-a părut că a inventat-o el.

– Nu, Millie, cel care a inventat-o a murit acum mai mult de patru sute de ani.

Millie rămase o clipă încruntată, contemplând această ciudăţenie. Dalgliesh o îmboldi cu blândeţe.

– Şi apoi?

– L-am întrebat de unde ştie c-a murit şi el a zis că, dacă n-ar fi murit, n-ar visa la ea. A zis că nu visează niciodată despre vii, numai despre morţi. L-am întrebat cum o chema şi mi-a zis că nu-şi aminteşte şi că poate nici nu i-a zis vreodată. A zis că numele nu conta. El îi zicea Donna, dar că a luat numele dintr-o carte.

– Şi după aceea?

– Păi, am început să vorbim. Mai ales despre mine – despre cum am ajuns să fiu pe insulă. Avea un caiet şi, din când în când, după ce ziceam ceva, scria în caiet. Între timp mă îmbrăcasem.

Ultima frază o rosti cu o privire enervată aruncată către doamna Burbridge. Aceasta părea pe punctul să-i spună că era un păcat şi că se dezbrăcase la plajă, dar rămase totuşi tăcută. Millie continuă:

– Deci, după aceea ne-am ridicat şi eu am venit înapoi la conac. Dar el a zis că poate ne-am putea întâlni să mai vorbim şi altă dată. Şi aşa am făcut. Mă suna dimineaţa devreme şi zicea când să ne întâlnim. Îmi plăcea de el. Mi-a povestit unele lucruri pe care le-a făcut în călătoriile lui. A fost peste tot în lume. A zis că se întâlnea cu oamenii şi învăţa cum să fie scriitor. Câteodată nu zicea prea multe, aşa că numai ne plimbam.

– Când l-ai văzut ultima dată, Millie? întrebă Dalgliesh.

– Joi. Joi după-amiază.

– Şi cum ţi s-a părut atunci?

– Ca întotdeauna.

– Despre ce aţi vorbit?

– M-a întrebat dacă sunt fericită. Şi i-am zis că sunt bine. În afară de atunci când sunt nefericită, aşa cum am fost când au luat-o pe buni la azil şi când a murit pisica mea Slipper – avea lăbuţe albe – şi când Jago nu vrea să mă ducă şi pe mine cu şalupa, şi doamna Burbridge mă tot bate la cap cu cusutul. Chestii din astea. El a zis că la el e invers. El e nefericit aproape tot timpul. M-a întrebat despre buni şi cum a fost când a început să se-mbolnăvească de Alzheimer, aşa că i-am spus. A zis că toţi bătrânii se tem îngrozitor de Alzheimer. Că ne fură cea mai mare putere pe care o avem noi, oamenii. A zis că e o putere tot aşa de mare ca a oricărui tiran sau zeu. Că putem să ne fim propriii călăi.

Se lăsă o tăcere totală.

– Asta ne-a ajutat foarte mult, Millie, zise Dalgliesh. Mai poţi să ne spui ceva despre domnul Oliver?

– Nu. Nu v-aş fi spus nici asta, dacă nu mă obligaţi, zise cu un ton dintr-odată ostil. Mie-mi plăcea de el. Numai mie-mi pasă c-a murit. Nu mai vreau să rămân aici.

Avea ochii plini de lacrimi. Se ridică brusc în picioare şi doamna Burbridge se ridică şi ea, aruncându-i lui Dalgliesh o privire acuzatoare şi conducând-o cu blândeţe afară.

Maycroft vorbi acum pentru prima oară:

– Asta schimbă lucrurile. Sigur a fost sinucidere. Trebuie să existe o metodă de a explica urmele de pe gât. Fie că şi le-a făcut singur, fie că altcineva le-a făcut după ce-a murit, cineva care a vrut să facă sinuciderea să pară crimă.

Dalgliesh nu zise nimic.

– Dar era atât de nefericit, a ars manuscrisele...

– Voi primi confirmarea mâine, dar nu cred că mărturia lui Millie rezolvă problema, zise Dalgliesh.

Maycroft începu să aranjeze scaunele la loc.

– Oliver s-a folosit de ea, bineînţeles, zise el. N-ar fi stat de vorbă cu Millie pentru plăcerea conversaţiei cu ea.

„Dar asta era exact ceea ce dorea de la ea, se gândi Dalgliesh. Conversația." Dacă avea de gând să creeze o Millie fictivă pentru următorul lui roman, atunci cu siguranță îi cunoștea personajul mai bine decât se cunoștea pe el însuși. Știa ce simțea și ce gândea. Ceea ce trebuia să mai afle era numai cum anume și-ar exprima ea aceste gânduri în cuvinte.

Kate nu zise nimic până nu ajunseră în lift.

– Deci, din momentul în care Millie s-a întors în camera ei și până a pus biletul în cutia poștală de la Peregrine Cottage, oricine ar fi putut avea acces la el?

– Dar, domnișoară inspector, zise Benton, cum ar fi știut că e acolo? Chiar ar deschide cineva geanta de poștă numai așa, din curiozitate? Nu aveau de ce să creadă că vor găsi ceva valoros.

– Trebuie însă să avem în vedere și această posibilitate, zise Dalgliesh. Am aflat acum că Jago știa foarte bine despre întâlnirea de la ora opt și că e foarte posibil ca Miranda și Tremlett să fi știut și ei, și de fapt oricine a văzut mașina nesupravegheată. Înțeleg de ce Jago n-a zis nimic – o proteja pe Millie. Dar dacă ceilalți doi au găsit mesajul și l-au citit, de ce n-au spus nimic? E posibil ca Oliver să nu-și fi controlat cutia poștală până n-a ieșit din cabană azi-dimineață. Poate a pornit la o plimbare dimineață devreme pentru că voia să evite s-o vadă pe fiică-sa. După ce-a citit biletul de la Speidel, a avut motiv să-și schimbe planul și s-a hotărât să se ducă la far.

Nu sunară la Peregrine Cottage decât odată ajunși la Seal Cottage. Răspunse Miranda Oliver. Le spuse că nu auzise mașina cu o seară înainte, dar cum nu venea niciodată până la ușă, pentru că era prea îngustă cărarea, nu avea cum să o audă. Nici ea, nici domnul Tremlett nu verificaseră cutia poștală, și nici unul din ei n-ar fi deschis o scrisoare adresată tatălui ei.

Kate și Benton se duseră la cabana lui Jago să-i mai pună câteva întrebări. Îl găsiră rupând frunzele moarte de pe mușcatele din cele șase ghivece mari de teracotă din fața cabanei.

Plantele crescuseră înalte şi încâlcite, cu tulpinile lemnoase, dar aproape toate frunzele erau încă verzi, şi cele câteva floricele de pe tulpiniţele gălbui te duceau cu gândul la vară.

Când auzi ce recunoscuse Millie, le spuse pe un ton nepăsător:

– Mi-a zis despre bilet şi i-am zis că ar trebui să i-l ducă imediat la Peregrine Cottage. Eu nu l-am văzut şi nici nu l-am citit. Nu m-a interesat.

– Poate că nu în momentul acela, dar după moartea domnului Oliver sunt sigură că ţi-ai dat seama că e o informaţie vitală. Faptul că nu ne-ai dezvăluit-o este aproape o infracţiune, obstrucţionarea poliţiei într-o anchetă. Nu eşti un om prost. Sunt sigură că-ţi dai seama şi dumneata cum arată chestia asta.

– M-am gândit că doctorul Speidel o să vă spună personal când apare. Şi exact aşa a şi făcut, nu? Nu-i treaba mea ce fac oaspeţii, cu cine se întâlnesc şi unde.

– N-ai spus nimic nici azi după-amiază la întâlnirea de grup din bibliotecă, zise Benton. Ai fi putut vorbi atunci sau în particular, după aceea.

– M-aţi întrebat dacă l-am văzut pe domnul Oliver aseară sau azi-dimineaţă. Nu l-am văzut, şi nici Millie.

– Ştii bine că trebuia să ne comunici imediat această informaţie, zise Kate. Aşa că de ce nu ne-ai spus?

– N-am vrut să se lege cineva de Millie. N-a făcut nimic rău. Nu e uşor pentru ea să trăiască aici, pe Combe, biata fată. Şi asta ar fi însemnat că-l bănuiesc pe doctorul Speidel, nu?

– Şi n-ai vrut să faci asta?

– Nu în faţa tuturor, mai ales că nici nu era prezent acolo, zise Jago. Nu mă interesează cine l-a omorât pe Nathan Oliver, dacă a fost omorât. Şi mă gândesc că n-aţi fi aici, dacă se omora singur. E treaba voastră să aflaţi cine l-a spânzurat. Pe voi vă plăteşte statul pentru asta. N-o să vă mint,

dar nici nu-i treaba mea să v-ajut, şi oricum n-o să mă apuc să arăt cu degetul spre alţi oameni şi să-i bag în rahat.

– L-ai urât atât de tare pe domnul Oliver? întrebă Benton.

– Se poate spune şi aşa. S-o fi născut el pe insula asta, Nathan Oliver, dar maică-sa şi taică-său au fost amândoi venetici. Nici unul n-a fost din Cornwall, nici Nathan, nici părinţii lui, indiferent de ce chestii a tot zis el prin ziare. Poate că nu şi-a dat seama că noi nu uităm aşa de repede prin părţile astea. Dar asta nu înseamnă că sunt criminal.

Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar se aplecă din nou asupra ghivecelor cu flori. Kate îi aruncă o privire lui Benton. Nu mai aveau nimic de aflat de la Jago pe moment. Kate îi mulţumi, cu o voce oarecum ironică, şi-l lăsară cu florile sale.

10

Maycroft le oferise biciclete pentru a se deplasa mai uşor pe insulă. Aveau patru biciclete păstrate special pentru folosinţa oaspeţilor, dar Kate spuse că va merge cu Benton-Smith pe jos până la Atlantic Cottage, deşi ştia că nu aveau timp de pierdut. Ideea de a apărea pedalând pe bicicletă în jos pe cărare ca să ia la întrebări un suspect de crimă i se părea absolut ridicolă. Ştia că Dalgliesh nu s-ar îngrijora că-şi pierde din prestigiu şi că probabil s-ar fi amuzat de această idee. Dar, deşi regreta că n-avea aceeaşi încredere în sine, Kate preferă să meargă pe jos. La urma urmei, nu era decât mai puţin de un kilometru. Nu le strica puţină mişcare.

Cărarea mergea prima sută de metri aproape de marginea de stâncă şi din când în când se opreau pentru câteva clipe să se uite în jos la granitul crăpat şi stratificat, la colţii ascuţiţi de stâncă şi la valurile spumegânde. La un moment dat, cărarea coti la dreapta şi coborî pe o potecă acoperită de iarbă, mărginită la dreapta de o ridicătură de pământ şi un şir scund de rugi de mure plini de spini. Mergeau fără să vorbească. Dacă ar fi fost însoţită de Piers Tarrant, Kate ştia că ar fi discutat despre caz – prima reacţie a oamenilor, nodul ciudat de pe laţ –, dar acum prefera să nu speculeze cu voce tare până la întâlnirea obişnuită de seara târziu cu Dalgliesh. Mâine pe la prânz vor primi raportul doamnei doctor Glenister şi, dacă aveau noroc, vor şti cu certitudine că anchetează o crimă.

Ştia că încă de pe acum Dalgliesh nu avea nici o îndoială, şi nici ea, de altfel. Presupunea că şi Benton avea aceeaşi impresie, dar o inhibiţie ciudată o împiedica să-i ceară părerea, şi asta nu pentru faptul că era subalternul ei. Accepta ideea că trebuiau să lucreze împreună. Fiind numai ei trei pe insulă şi fără posibilitatea imediată de a beneficia de ajutorul obişnuit al unor profesionişti – fotografi, experţi în amprente, criminalişti – ar fi fost absurd să fie prea ceremonioşi în legătură cu statutul personal sau împărţirea sarcinilor de lucru. Problema ei era că relaţia trebuia să fie armonioasă, oricât de formală părea. Dificultatea era că nu exista de fapt o relaţie. Mai lucrase cu el în echipă doar o singură dată. Fusese eficient atunci, nu se temuse să spună ce gândea şi contribuise cu inteligenţă la rezolvarea cazului. Dar Kate pur şi simplu nu începuse încă să-l cunoască sau să-l înţeleagă. Benton-Smith părea mereu înconjurat de un fel de palisadă personală cu sârmă ghimpată şi afişe pe care scria „Nu vă apropiaţi".

Dintr-odată le apăru în faţă Atlantic Cottage. Kate ţinea minte încă din elicopter că era cea mai mare cabană de piatră şi cea mai apropiată de creasta de stâncă. Acum însă observă că erau de fapt două cabane, cea mai mare la dreapta, cu un pridvor acoperit cu ţiglă, două foişoare pe amândouă părţile şi două imediat sub acoperişul de piatră. Cabana mai mică avea patru geamuri mai mici, era pătrată şi avea un acoperiş scund. Amândouă aveau în faţă un răzor cu flori de un metru lăţime, mărginit de un zid de piatră. Din fisurile zidului de piatră ieşeau câteva floricele roşii şi plante agăţătoare, şi la dreapta pridvorului se înălţa un tufiş înalt şi prosper de fucsie, ale cărei petale risipite pe cărare păreau a fi picături de sânge.

Kate bătu şi Roughtwood deschise uşa imediat. Era de înălţime medie, dar lat în umeri şi cu o faţă pătrăţoasă, destul de intimidantă, cu buzele pline, ochii albaştri-cenuşii adânciţi în orbite, contrastând prin paloarea lor cu nuanţa intensă de galben a părului şi a genelor, o culoare pe care Kate n-o mai

văzuse niciodată la un bărbat. Purta un costum negru foarte oficial, o cravată sobră cu dungi şi un guler înalt, care îi dădeau aspectul unui antreprenor de pompe funebre. Kate se întrebă dacă aşa se îmbrăca el de obicei seara sau se schimbase acum într-un costum mai potrivit pentru o insulă în doliu? Oare chiar era în doliu?

Intrară în holul mic şi pătrat. O uşă la stânga se deschidea într-o bucătărie şi camera din dreapta era evident sufrageria. De cealaltă parte a mesei lungi se vedea un perete întreg acoperit de rafturi cu volume legate în piele.

Roughtwood deschise uşa de la capătul holului.

– Au sosit poliţiştii, doamnă. Au venit cu şase minute mai devreme.

Auziră clar şi răspicat din cealaltă cameră vocea puternică, autoritară şi aristocratică a doamnei Holcombe.

– Atunci pofteşte-i înăuntru, Roughtwood. Nu vrem să fim acuzaţi că nu cooperăm cu poliţia.

Roughtwood se trase la o parte şi-i anunţă foarte oficial:

– Doamna inspector Miskin şi domnul sergent Benton-Smith, doamnă.

Camera era mai mare decât se aşteptaseră. Chiar în faţă erau patru ferestre şi o uşă cu geam către terasă. La stânga era şemineul cu o măsuţă şi două fotolii în faţă. Pe măsuţă, jocul de scrabble le indică faptul că tocmai întrerupseseră o partidă. Kate rezistă tentaţiei de a-şi arăta curiozitatea holbându-se în jur în mod nepoliticos, observă însă culorile intense şi bogate, lemnul lustruit, covoarele de pe podeaua de piatră, picturi în ulei ca şi în cealaltă cameră, un perete acoperit în întregime cu rafturi de cărţi legate în piele, din podea până-n tavan. În şemineu ardea un foc de lemne parfumând camera cu mirosul său puternic de toamnă.

Doamna Holcombe nu se ridică din faţa jocului de Scrabble. Arăta mai tânără decât se aşteptase Kate: faţa cu oase puternice era aproape lipsită de riduri, iar ochii cenuşii imenşi

erau încă limpezi sub sprâncenele curbe, neadumbriţi de vârstă. Părul cenuşiu cu fire argintii era prins la ceafă într-un coc greu şi complicat. Purta o fustă evazată de stofă neagră, gri cu alb, un pulover alb cu gât şi un colier greu de chihlimbar cu piese imense. La urechi avea cercei complicaţi, tot de chihlimbar. Îi făcu un semn uşor lui Roughtwood, care se aşeză în faţa ei, apoi se uită la el fix pentru o clipă, vrând parcă să se asigure că nu se va mişca de-acolo. Se întoarse apoi spre Kate.

– După cum vedeţi, domnişoară inspector, tocmai ne terminam jocul de scrabble de sâmbătă. E rândul meu să joc şi mai am şapte litere. Oponentul meu mai are... câte mai ai, Roughtwood?

– Patru, doamnă.

– Şi punga e goală, aşa că n-o să vă mai reţinem mult. Vă rog luaţi loc. Am senzaţia că am un cuvânt de şapte litere aici, dar nu-mi dau seama care. Prea multe vocale. Un O, un I, un A şi un E. Z-ul e singura consoană în afară de V. De obicei nu mai am M la sfârşitul unui joc, dar chiar acum l-am luat.

Doamna Holcombe îşi studie piesele cu atenţie pentru câteva clipe, rearanjându-le pe suport. Încheieturile degetelor subţiri erau deformate de artrită şi pe dosul palmelor venele ieşeau în relief ca nişte funii violete.

– VEIOZA, doamnă, zise Benton-Smith încet. Al treilea rând de sus pe partea dreaptă.

Doamna Holcombe se răsuci în scaun spre el. Îşi ridică întrebător o sprânceană şi Benton-Smith se apropie de masă să studieze tabla.

– Dacă-l aşezaţi în aşa fel ca Z-ul să fie pe locul de dublare de punct de lângă ARE, mai aveţi încă douăzeci şi două de puncte pentru ZARE. Atunci M-ul ajunge pe dublu valoarea literei la cinci şi cuvântul de şase litere se dublează şi el.

Doamna Holcombe calculă cu o viteză surprinzătoare şi se uită la Roughtwood.

– Nouăzeci şi şase în total, plus cele două sute cincizeci şi trei de dinainte. Cred că asta pune clar rezultatul dincolo de orice îndoială. Dacă scazi scorul de la cele patru litere ale tale, ce-ţi mai rămâne, Roughtwood?

– Două sute treizeci şi nouă, doamnă, dar vreau să fac o obiecţie. Nu am spus niciodată că e permis ajutor din afară.

– N-am zis nici că nu e. Jucăm după regulile noastre. Orice nu e interzis e permis. Asta e în concordanţă cu principiul sănătos al legii engleze care spune că totul e permis dacă nu e interzis legal, spre deosebire de ţările din Europa unde nimic nu e permis decât dacă scrie într-o lege că e.

– După părerea mea, doamnă, domnul sergent nu a avut nici un rol în jocul acesta. Nu l-a rugat nimeni să intervină.

Doamna Holcombe îşi dădu evident seama că discuţia se îndrepta spre o confruntare neplăcută. Începu să adune piesele şi să le pună în pungă.

– Foarte bine, vom considera atunci ultimul scor. Şi aşa, tot eu am câştigat.

– Doamnă, aş prefera ca partida să fie nulă, şi să nu fie luată în considerare la totalul lunar.

– Bine, dacă vrei, fie şi aşa. Nu pare să-ţi fi trecut prin minte că poate m-aş fi gândit şi singură la cuvântul acela, dacă sergentul nu intervenea. Eram foarte aproape.

Tăcerea lui Roughtwood era elocventă. După o pauză, repetă:

– Sergentul n-a avut nici un drept să intervină. Ar trebui să facem o regulă nouă. Nici un ajutor.

Benton-Smith i se adresă doamnei Holcombe.

– Îmi pare rău, dar ştiţi cum e cu jocul de scrabble. Dacă vezi un cuvânt de şase litere, e imposibil să nu-l spui.

Doamna Holcombe se hotărî să facă front comun cu majordomul ei.

– Când nu e jocul tău, o minte mai disciplinată ar încerca măcar. Ei, oricum, ai pus capăt jocului foarte rapid, ceea ce

fără îndoială și intenționai. De obicei servim un pahar de vin după scrabble. Presupun că n-are rost să vă ofer și vouă unul. Nu există o regulă, că te compromiți dacă bei cu suspecții? Dacă domnul Dalgliesh este foarte strict în chestiile astea, probabil va avea o ședere puțin confortabilă pe insula Combe – noi ne mândrim cu pivnița nostră de vinuri. Dar presupun că nici unul din voi nu va fi corupt de o ceașcă de cafea.

Kate acceptă oferta. Acum nu se mai grăbea, văzând că există totuși o rază de speranță că discuția va avea loc. Era clar că doamna Holcombe nu va mai putea să sugereze că au stat prea mult din moment ce-și beau relaxați cafeaua.

Roughtwood ieși fără să arate vreo supărare. Când se închise ușa în urma lui, doamna Holcombe le zise:

– Având în vedere că eu și Roughtwood ne vom oferi probabil alibiuri unul altuia, cred că ar trebui să amânăm orice întrebare până se întoarce și el. În felul acesta vom economisi timp. Cât timp așteptați cafelele vă invit să ieșim pe terasă. Priveliștea e spectaculoasă.

Ea continuă să adune piesele de scrabble, nefăcând nici un gest să-i conducă pe terasă. Așa că se ridicară și se îndreptară amândoi spre ușă. Partea de sus era din sticlă, dar ușa era grea, sticla fiind evident foarte groasă, și Benton se forță să o deschidă. La geamul ușii erau atașate închizători pentru obloane și Kate observă că și celelalte patru ferestre aveau toate obloane de lemn. Creasta de stâncă nu era decât la un metru și ceva distanță, mărginită de un zid de piatră înalt cam până la brâu. Zbuciumul tunător al oceanului le bubui în urechi și Kate se trase instinctiv cu un pas înapoi. Imediat însă se duse până la zid și se uită peste el. Mult sub ei, valurile înspumate se ridicau într-o ceață albă în momentul când se spărgeau în explozii asurzitoare de stâncă.

Benton-Smith veni lângă ea. Strigă ca să fie auzit în gălăgia asurzitoare.

– E superb. Nu e nimic între noi și America. Nu-i de mirare că Oliver voia casa asta.

Kate simți admirația din vocea lui, dar nu-i răspunse. Se gândi la fluviul londonez de sub ferestrele ei de-acasă, de departe, Tamisa cafenie, puternică și pulsândă, presărată amețitor cu toate luminile orașului. Uneori fluviul părea să se miște lent ca un iaz plin de nămol, dar Kate simți un fior de spaimă privind apa oceanului, închipuindu-și puterea latentă a fluviului explodând brusc și neașteptat, măturând din calea sa întregul oraș, purtând pe valurile lui învolburate rămășițele sfărâmate ale apartamentului ei. Și nici nu era o închipuire copilărească. Dacă se topește calota polară, nu va mai rămâne mare lucru din cartierele londoneze de pe cele două maluri ale Tamisei. Dar gândul la apartamentul ei o făcu să-și amintească de Piers, de patul cu trupul lui cald, de mâna lui mângâind-o în zori. Oare ce făcea în secunda asta? Cât de mult din ce se întâmplase în noaptea pe care-o petrecuseră împreună fusese dinainte plănuit de el? Oare și el se gândea la ea tot așa de mult cum se gândea ea la el? Oare regreta ce se întâmplase sau nu fusese decât ultima într-un lung șir de cuceriri facile? Își scoase cu hotărâre din minte acest ultim gând atât de deranjant. Aici, în această cabană ce părea răsărită din stânca de granit, se găsea o altă forță, infinit mai puternică, potențial mult mai periculoasă decât Tamisa. Cât de ciudat era gândul că și fluviul și oceanul aveau în comun același element, același gust de sare pe limbă, același miros marin. O picătură mică de spumă o stropi pe față și se uscă înainte să apuce să-și ridice mâna să se șteargă.

Trecură câteva minute și apoi se reîntoarseră brusc înăuntru, ca și cum și-ar fi dat amândoi deodată seama că veniseră aici cu un scop anume. Vuietul vântului și al oceanului amuțiră brusc. Intrară în ambianța pașnică a camerei întâmpinați de mirosul de cafea proaspătă. Masa de scrabble era deja trasă la o parte. Roughtwood se postă lângă ușa ce ducea pe

terasă, vrând parcă să împiedice orice altă explorare, iar doamna Holcombe şedea în acelaşi fotoliu, dar întors de data aceasta către ei.

– Cred că veţi sta foarte confortabil pe canapea, zise ea. Nu cred că va dura mai mult de câteva minute. Bănuiesc că vreţi să ştiţi ce făceam la ora când se presupune că a murit Nathan Oliver. La ce oră a fost?

– Nu suntem siguri, dar ni s-a spus că a fost văzut plecând de la Peregrine Cottage la aproximativ şapte treizeci azi-dimineaţă, răspunse Kate. Avea o programare la infirmerie să dea sânge la nouă, dar nu s-a dus. Presupun că deja aţi aflat asta. Vrem să ştim unde a fost toată lumea între momentul când a fost văzut ultima dată aseară şi azi-dimineaţă la zece, când s-a găsit trupul.

– Ăsta e un răspuns uşor, în ceea ce ne priveşte. Am luat cina aici, aşa că nu l-am văzut aseară. Roughtwood mi-a adus ceaiul de dimineaţă devreme la şase treizeci şi mi-a servit micul dejun o oră mai târziu. Nu l-am mai văzut până n-a venit la cabană să-mi ia farfuriile de la micul dejun şi argintăria ca s-o curețe. Face chestia asta în cabana lui pentru că urăsc mirosul cremei de lustruit.

Ornamentele de pe măsuţa rotundă de la dreapta căminului străluceau, dar asta nu însemna neapărat că fuseseră curăţate de curând. Kate bănuia că arătau mereu impecabil; nu era nevoie decât de o cârpă moale cu care să le ştergi uşor şi ar fi început să lucească.

– Şi când a fost asta, doamnă Holcombe?

– Nu pot să spun precis la ce oră. Nu aveam de unde să ştiu că voi fi interogată într-o anchetă de crimă, aşa că nu mi-am notat nicăieri orele exacte. Cred că era între opt şi un sfert şi opt şi jumătate. Eram pe terasă în momentul acela, cu uşa deschisă către camera de zi. L-am auzit, dar nu l-am văzut.

– Domnule Roughtwood, dumneata poţi fi mai precis? îl întrebă Kate.

– Eu aş zice că era mai aproape de opt şi un sfert, domnişoară inspector, dar, cum zicea şi doamna, nu am fost atent să văd ce oră e.

– Nu l-am mai văzut până pe la nouă când am trecut pe la el în drum spre infirmerie să-mi fac vaccinul antigripal, continuă doamna Holcombe.

– Şi nici unul nu a ieşit azi-dimineaţă până n-aţi mers la infirmerie, doamnă Holcombe? zise Kate.

– Eu, una, nu, în afară de terasă. Roughtwood, tu ar trebui să răspunzi singur.

– Am rămas în cabana mea, în bucătărie, curăţând argintăria. A sunat telefonul puţin după ce doamna a plecat. Era domnul Boyde, şi mi-a zis că domnul Oliver a dispărut şi m-a rugat să merg şi eu să-l caut.

– Dar nu v-aţi dus, zise Benton-Smith.

– Nu. Voiam să termin argintăria la care lucram deja, şi m-am gândit că oricum nu-i nici o grabă. Erau destui oameni care să-l caute pe domnul Oliver. Vizitatorii de pe insulă merg de multe ori la plimbări lungi şi nu se aşteaptă ca toată lumea să înceapă să scotocească insula după ei. N-am înţeles de ce s-au panicat aşa. Şi, oricum, eu lucrez pentru doamna, nu pentru domnul Boyde sau pentru conac.

– Dar mai târziu te-ai dus totuşi la far? zise Kate.

– M-am dus când s-a întors doamna şi mi-a zis că l-au găsit mort pe domnul Oliver. Doamna m-a rugat să merg la far să văd dacă pot să fiu de folos cu ceva. Am ajuns acolo la timp să-i ajut cu targa.

– Dacă vreunul din voi ar fi ieşit azi-dimineaţă din cabană, celălalt ar şti? întrebă Kate.

– Nu neapărat. Trăim în mare măsură independent. Ziceţi că Oliver a fost văzut plecând de la Peregrine Cottage cam pe la şapte şi douăzeci. I-ar fi luat probabil cam cincisprezece minute să ajungă până la far. Dacă Roughtwood era în far la opt şi l-a omorât atunci – ceea ce înţeleg că vreţi să sugeraţi –

atunci n-ar fi putut să se întoarcă aici pe la opt treizeci, care e estimarea cea mai târzie, când a venit să ia argintăria. Suntem cam la opt sute de metri de conac şi doar puţin mai aproape de far, după cum deja aţi descoperit probabil.

– Dar nu are domnul Roughtwood o bicicletă? zise Benton-Smith.

– Deci acum sugeraţi că a mers cu bicicleta până la far şi înapoi? Sugeraţi cumva că m-a dus şi pe mine cocoţată pe ghidon?

– Nu sugerăm nimic, doamnă Holcombe, zise Kate. Vă întrebăm, aşa cum trebuie s-o facem, unde aţi fost între aceste ore şi, în momentul acesta, anchetăm o moarte suspectă. Nimeni nu a menţionat ceva de crimă.

– Sunt sigură că sunteţi toţi foarte atenţi să nu ziceţi asta, dar nimeni nu e prost pe insula asta. Un comandant de poliţie, un inspector şi un sergent de la Poliţia Metropolitană nu au de ce să vină cu elicopterul ca să ancheteze o sinucidere sau o moarte accidentală. Foarte bine, nu trebuie să ne daţi nici o explicaţie; ştiu că oricum nu voi primi nici una. Dacă mai aveţi nevoie şi de alte informaţii, aş prefera să i le dau comandantului Dalgliesh. Nu există decât un număr limitat de suspecţi pe insula asta, aşa că nu poate să spună că e foarte ocupat.

– M-a rugat să vă transmit că doreşte să vă întâlniţi mai târziu, zise Kate.

– Transmite-i te rog salutările mele. Dacă e de părere că mai pot să-l ajut cu ceva, poate va fi amabil să mă sune să aranjăm o oră convenabilă pentru amândoi. Luni dimineaţa nu va fi posibil pentru mine, pentru că am o programare la dentist în Newquay. Între timp, Roughtwood va fi fără îndoială încântat să vă arate bicicleta lui. Şi acum, domnişoară inspector, v-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi lăsa singură în cabana mea.

Bicicleta era într-o anexă mică de piatră de lângă cabana lui Roughtwood. Era clar că aici pe vremuri fusese o

spălătorie, şi căldarea mare de cupru era încă la locul ei în suportul de piatră. Pe un perete erau agăţate unelte de grădinărit – mult mai multe decât era nevoie pentru mica fâşie de pământ cultivat din faţa celor două cabane alăturate, observă Kate. Totul era foarte curat şi aranjat cu meticulozitate. Bicicleta Raleigh era veche şi grea şi avea fixat în faţă un coş mare de nuiele. Era rezemată de peretele din spate. Roata din faţă era dezumflată.

Benton-Smith îngenunche să examineze cauciucul.

– E o tăietură, doamnă, cam de un centimetru şi jumătate lungime.

Kate se ghemui lângă el. Era greu de crezut că această tăietură atât de precisă era făcută de o piatră, un cui sau orice altceva în afară de un cuţit, dar nu făcu nici un comentariu.

– Când s-a întâmplat asta? îl întrebă pe Roughtwood.

– Acum două zile, doamnă inspector, când m-am dus la conac să aduc nişte materiale de curăţat.

– Aţi văzut ce anume a cauzat-o?

– Nu era nimic agăţat în cauciuc. M-am gândit că poate am atins o bucată mai ascuţită de cremene.

Kate se gândi pentru o clipă dacă acum ar trebui să ia bicicleta ca posibilă probă, dar se hotărî s-o lase. Nu prea erau mari şanse că va dispărea şi, în stadiul acesta al anchetei, Roughtwood – ca toţi ceilalţi, de fapt – nu era suspectul principal. Îşi imagina foarte limpede reacţia celorlalţi locuitori de pe insulă dacă apăreau cu bicicleta. „I-au luat bietului Roughtwood bicicleta veche acum. Numai Dumnezeu ştie ce-o să mai facă apoi." Îi mulţumi în puţine cuvinte lui Roughtwood pentru cooperare, şi plecară.

Câteva minute nu vorbiră nici unul nimic, apoi la un moment dat, Kate zise:

– N-am ştiut că eşti expert la scrabble. Ar fi trebuit să scrii asta în curriculumul vitae. Mai ai şi alte talente de care nu ne-ai zis nimic?

Benton-Smith îi răspunse cu o voce complet lipsită de orice expresie.

– Nu-mi vine nici unul în minte chiar acum, domnişoară inspector. Am jucat Scrabble cu bunica în copilărie. Cu bunica englezoaică.

– Ei, da. Poate e mai bine că nu te-ai putut stăpâni să nu te dai mare. Cel puţin şi-au terminat jocul. Nu ne-a luat în serios nici unul din ei, şi nu s-au jenat deloc să ne-o arate. Au jucat teatru cu noi. Totuşi, am obţinut ce informaţii ni s-a spus să obţinem, unde au fost azi-dimineaţă de la şapte treizeci. Domnul Dalgliesh va afla orice altceva va trebui să afle. Cu dânsul n-o să joace teatru. Ce părere ai despre ea?

– Ca suspectă?

– Cum altfel? Nu ne-am dus în vizită la prieteni.

Deci vor discuta cazul ca nişte colegi obişnuiţi. Benton făcu o pauză înainte de a vorbi.

– Cred că dacă s-ar hotărî să omoare pe cineva, ar fi fără milă. Şi nici nu cred că ar fi prea dărâmată de remuşcări după aceea. Dar ce motiv ar putea avea?

– După câte ne-a zis Miranda Oliver, tatăl ei era absolut hotărât să o scoată din cabana ei.

– Dar ea nu avea nici un motiv să creadă că va reuşi. E ultima Holcombe şi membrii trustului ar fi fost de partea ei. Şi nu are optzeci de ani? Probabil ar fi reuşit să urce fără problemă scările din far, pare destul de vioaie pentru vârsta ei, dar nu pot să-mi închipui că e destul de puternică să-l fi putut azvârli pe Oliver peste balustradă sau să-l care până acolo de la etajul de mai jos. Presupun că a murit acolo. Oricine l-a ademenit la far nu a plănuit să-l omoare pe platforma cu reflectorul. De acolo ar fi existat în orice clipă riscul să fie văzut.

– Mai puţin de pe partea către mare, zise Kate. Şi ar fi mai uşor decât să se trambaleze pe scările alea cu un cadavru greu până sus pe platformă. Emily Holcombe ar fi putut, bunăoară, să-i sugereze să iasă la aer să vorbească. Şi nu era

un bărbat prea masiv. Cred că ar fi putut să-l împingă peste balustradă. Dar asta ar fi însemnat să-l ridice. Nu cred că i-ar fi fost uşor.

– Credeţi că Roughtwood ar ucide pentru ea sau ar ajuta-o?

– De unde să ştiu eu? Nu prea are rost să facem speculaţii despre motive sau comploturi până nu verificăm alibiurile şi ştim cine e în afară de orice bănuială. Noi avem nevoie aici de fapte. Să zicem că a mers cu bicicleta, ce risc era să fie văzut?

– Nu prea mare, oricum, nu cât timp era pe cărare. De aici nu putea fi văzut dacă-şi ţinea capul în jos. Şi spărtura din roată putea foarte bine să fie făcută cu un cuţit. Uitaţi-vă la cărarea asta: iarbă, pământ nisipos, în afară de una sau două, toate pietricelele sunt netede. Sau putea să meargă de-a lungul crestei inferioare. Pe acolo era posibil să i se spargă roata. O bucată mai ascuţită de cremene ar face o tăietură foarte asemănătoare cu cea de cuţit. Dar cred că a fost, oricum, tăiată deliberat.

– Asta nu înseamnă neapărat că e vinovat. Poate şi-a tăiat roata ca să scape de bănuieli, poate a sperat că aşa o să-i lăsăm în pace pe amândoi.

– Atunci de ce n-a făcut-o mai convingător? întrebă Benton-Smith.

– N-a avut timp. Probabil că nu i-a venit ideea decât cu foarte puţin timp înainte să sosim noi. Erau o mulţime de unelte şi o foarfecă de grădinărit în magazia aceea.

– Dar, domnişoară inspector, dacă crima şi alibiul au fost premeditate, nu ar fi tăiat roata dinainte?

– Da, mai e şi asta.

Restul drumului până la conac merseră fără să mai vorbească, dar Kate simţi că tăcerea era acum prietenoasă. O mică secţiune a palisadei fusese deschisă cu mare prudenţă.

11

„E interesant cât de diferite sunt cabanele pe care le-am văzut până acum, cel puţin pe dinafară“, se gândi Dalgliesh. Arhitectul primise probabil un plan foarte simplu şi avusese grijă să nu le facă pe toate să semene între ele. Seal Cottage promitea să fie una dintre cele mai plăcute. Fusese construită la numai zece metri de marginea crestei şi, deşi avea un plan simplu, exista o simetrie agreabilă în aranjamentul ferestrelor şi în proporţia dintre pereţii de piatră şi acoperiş. Nu avea decât două camere principale, un dormitor mare şi un duş modern la etaj, o cameră de zi şi o bucătărie la parter. Ferestrele erau situate pe două ziduri opuse, aşa că era foarte luminoasă. Totul fusese pregătit pentru confortul său, probabil de către doamna Burbridge. Lângă şemineul mare de piatră aştepta un coş cu buşteni şi în vatră erau deja aranjaţi câţiva cărbuni care nu fac fum, şi surcele. Mobila era minimalistă, dar de foarte bună calitate. Două fotolii de cele două părţi ale căminului, o masă simplă cu două scaune în mijlocul camerei, un birou modern şi funcţional lângă una din ferestrele cu vedere la mare. Bucătăria era doar puţin mai mare decât o cambuză de navă, dar era bine echipată cu o plită electrică şi un cuptor cu microunde. Avea o rezervă generoasă de portocale şi un storcător de fructe electric, iar în frigider găsi lapte, şase ouă, patru felii de şuncă – aşezate într-un recipient de plastic, nu învelite în celofan –, *crème brûlée* şi o pâine întreagă, făcută

evident în casă. Pe un raft din dulap găsi câteva pachete mici de cereale pentru micul dejun şi un borcan mare cu capac plin cu muesli. În alt dulap erau vase, tacâmuri şi pahare pentru trei persoane, inclusiv trei pahare de vin. Mai găsi şase sticle de vin, trei de Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă şi trei de Chateau Batailley '94, de o calitate mult prea bună pentru consumul de zi cu zi. Se întrebă cine le plătea sau dacă nu cumva o minte mai puţin generoasă ar putea să considere vinul acesta ca o mită deghizată sau ca o ispitire deliberată la beţie. Oare cât timp se aşteptau să le ţină sticlele? Aceasta să fie cantitatea pe care doamna Burbridge o calculase ca fiind băută în mod obişnuit de trei ofiţeri de poliţie în decursul a câtorva zile sau poate vor fi înlocuite de îndată ce le vor goli?

Şi mai găsi câteva indicii ale grijii doamnei Burbridge faţă de confortul lui, care-l amuzară, fiindcă păreau să arate că se străduise să-i ghicească personalitatea şi gusturile. De fiecare parte a căminului erau nişte nişe cu rafturi lăsate goale, probabil pentru ca fiecare oaspete să-şi pună cărţile pe care şi le-a adus cu el. Doamna Burbridge alesese pentru el din bibliotecă: *Middlemarch,* alegerea sigură pentru oricine se duce pe o insulă pustie, şi patru volume de poezie, Browning, Housman, Eliot şi Larkin. Deşi nu era nici un televizor, în camera de zi exista un echipament stereo modern şi pe un alt raft doamna Burbridge aşezase o selecţie de CD-uri – sau poate le luase la întâmplare? Erau suficient de variate încât să satisfacă un gust necapricios, cel puţin temporar: *Mesa în Si Minor* de Bach şi *Suitele* lui pentru violoncel interpretate de Paul Tortelier, cântece de Finzi, James Bowman interpretând nişte arii de Handel şi de Vivaldi, *Simfonia a Noua* de Beethoven şi *Nunta lui Figaro* de Mozart. Se pare că gustul său pentru jazz nu va fi satisfăcut.

Dalgliesh nu sugerase echipei să ia cina împreună ca să discute cazul. Tot ritualul servirii mesei într-o bucătărie cu care nu erau familiarizaţi şi apoi spălatul vaselor nu ar fi însemnat

decât o amânare a unei discuţii serioase. Se gândi şi că Benton şi Kate vor prefera probabil să mănânce în propriile apartamente, deşi cuvântul „apartamente" sugera ceva mult mai spaţios decât camerele amenajate în fostul grajd, fie împreună, fie separat, după cum hotăra Kate. Se întrebă cum se înţelegeau cei doi când erau singuri. Cu siguranţă Kate nu întâmpina nici o dificultate având de-a face cu un subordonat extrem de inteligent şi de atrăgător din punct de vedere fizic, dar lucra cu ea deja de suficientă vreme ca să-şi dea seama că educaţia de Oxford a lui Benton, în combinaţie cu ambiţia sa nedeghizată o deranjau într-o oarecare măsură. Benton era mai mult ca sigur scrupulos de corect, dar Kate putea să sesizeze în spatele acelor ochi negri şi atenţi uşurinţa cu care era gata să-şi judece superiorii şi calcularea grijulie a şanselor pe care le avea.

Era limpede că doamna Burbridge se gândise că vor mânca separat. Nu lăsase farfurii sau tacâmuri în plus, în afară de două pahare de vin în plus şi două căni, ceea ce sugera că cel puţin acceptase ideea că poate vor bea ceva împreună. Pe raftul dulapului era un bilet scris de mână: „Vă rog să telefonaţi dacă mai aveţi nevoie de ceva". Dalgliesh se hotărî să menţină cererile la minimum posibil. Dacă dorea să ia masa împreună cu cei doi colegi ai săi, puteau să-şi aducă tot ce aveau nevoie de la fostul grajd.

Cina era într-un recipient de metal aşezat pe un raft din pridvor, sub o cutie de lemn pe care scria *Scrisori*. Pe cutia mai mare era un alt bilet: „Vă rog reîncălziţi *osso bucco* şi cartofii copţi treizeci de minute în cuptor la 160 de grade. În frigider este *crème brûlée*".

Dalgliesh urmă instrucţiunile şi aşeză masa, reflectând cu ironie la ciudăţenia situaţiei lui. În anii de când intrase în poliţie ca sergent, luase de foarte multe ori masa în timpul serviciului, în grabă sau în tihnă, în aer liber sau înăuntru, singur sau cu alţi colegi, unele mese plăcute, altele aproape de nemâncat. Pe majoritatea le uitase de mult, dar unele din vremea când

era un tânăr ofiţer îi făceau şi acum să vibreze corzile memoriei: uciderea brutală a unui copil asociată pentru totdeauna în mod dubios cu sandviciurile cu caşcaval făcute cu energie feroce de mama copilului, pătratele nedorite adunându-se unul peste altul în teancuri din ce în ce mai înalte, până când femeia apucase cu un urlet cuţitul cu amândouă mâinile şi-l înfipsese în masă, apoi se prăbuşise în hohote de plâns peste un munte dezintegrat de pâine şi caşcaval. Sau când se adăpostise de ploaia îngheţată împreună cu un sergent sub un pod de cale ferată, în timp ce aşteptau să vină medicul legist. Nobby Clark îşi scosese două plăcinţele cu brânză din valiza cu echipamentul de anchetă: „Înghite-le rapid, băiete. Nevastă-mea le-a făcut. O să-ţi dea un pic de vlagă". Îşi amintea şi acum cu câtă plăcere luase plăcinţelele încă fierbinţi în mâinile îngheţate. Nu mai mâncase niciodată de atunci nişte plăcinte aşa de bune. Dar mesele de aici, de pe insula Combe, se vor număra probabil printre cele mai ciudate. Oare pentru următoarele câteva zile el şi colegii lui urmau să fie hrăniţi din mila unui criminal? Fără îndoială că în cele din urmă poliţia va plăti – vreun funcţionar de la Yard va avea responsabilitatea să negocieze cât de mult – şi probabil deja avuseseră loc la conac câteva consultări îngrijorate între Maycroft şi doamna Burbridge în legătură cu deranjul domestic provocat de sosirea lor. Se pare că urmau să fie trataţi ca nişte oaspeţi obişnuiţi. Asta însemna că dacă anunţau dinainte puteau să ia masa la conac? Cel puţin putea să-l scutească pe Maycroft de această îngrijorare. Dar era recunoscător că în seara aceasta doamna Burbridge sau doamna Plunkett se gândise că după un prânz în care nu mâncaseră decât sandviciuri, meritau acum o cină caldă.

Dar când *osso bucco* fu gata, în loc să i se facă poftă simţind mirosul de ceapă, roşii şi usturoi care se răspândise în toată bucătăria, simţi că-i trecuse toată foamea. După câteva îmbucături de carne atât de fragedă că i se topea în gură, îşi

dădu seama că era prea obosit să mănânce. Strânse masa şi se gândi că nici nu era surprinzător: era extenuat deja încă dinainte de caz, lucrând fără pauză de săptămâni întregi, şi chiar şi în cele câteva momente de singurătate pe care le avusese, Insula Combe i se părea ciudat de tulburătoare. Oare de ce nu reuşea să se lase cuprins de pacea de aici – poate pentru că şi-o pierduse pe a sa? Îşi simţea mintea un vârtej de speranţă, dor şi disperare. Se gândi la toate femeile de care îi plăcuse, pe care le respectase şi pe care le apreciase ca însoţitoare şi iubite, aventuri în care nu se angajase dincolo de promisiunea reciprocă de discreţie şi fără nici o pretenţie în afara oferirii şi acceptării de plăcere. Nici una dintre femeile care-i plăceau lui – pretenţioase şi inteligente – nu doriseră o relaţie permanentă. Aveau toate slujbe prestigioase, venituri chiar mai mari decât ale lui, propriile locuinţe. O oră petrecută în compania copiilor prietenelor lor le întăriseră convingerea că maternitatea era o sentinţă pe viaţă pentru care erau din fericire nepotrivite psihologic. Îşi recunoşteau egoismul fără remuşcări şi dacă regretau mai târziu, nu-şi transferau durerea personală şi asupra lui. Aventurile se sfârşeau de obicei din cauza exigenţelor slujbei lui şi, dacă vreunul din ei se simţea rănit, mândria îi împiedica să arate asta. Dar acum era îndrăgostit şi lui Dalgliesh i se părea că pentru prima dată de la moartea în chinurile facerii a tinerei lui soţii, îşi dorea asigurări de nesusţinut, nu în ultimul rând aceea că dragostea aceasta va rezista timpului. Ce ciudat că sexul era aşa de simplu şi dragostea atât de complicată.

Se sili să scape de imaginile trecutului şi de preocupările personale ale prezentului. Aveau o treabă de făcut şi în vreo cinci minute vor sosi Kate şi Benton. Se întoarse în bucătărie, îşi făcu o cafea tare, desfăcu o sticlă de vin roşu şi deschise uşa cabanei, lăsând aerul parfumat şi cald al nopţii să intre, şi aruncând o privire la cerul sclipitor de la puzderia de stele.

12

Kate şi Benton-Smith luară cina fiecare în camera sa, aducându-şi recipientele cu mâncare de la bucătăria din conac, după ce îi sunase doamna Plunkett. Kate se gândi că dacă ar fi fost cu Piers Tarrant ar fi mâncat împreună, uitând pentru moment orice rivalitate, discutând şi dezbătând cazul. Dar cu Benton-Smith era altfel, şi nu pentru că era subalternul ei; asta nu o îngrijora deloc atunci când îi plăcea de un coleg. Dar ca întotdeauna Dalgliesh va cere prima dată părerea ofiţerului inferior în grad şi, dacă Benton avea de gând să se dea mare cu inteligenţa sa, nu avea deloc chef să-i ofere ea o repetiţie generală. Primiseră două apartamente alăturate în fosta clădire a grajdurilor. Le inspectase rapid pe amândouă înainte de a alege, aşa că ştia că apartamentul lui era imaginea în oglindă a celui ocupat de ea. Camerele erau mobilate foarte minimalist; ca şi ea, Benton avea o cameră de zi de aproximativ trei metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, o chicinetă pentru încălzirea unei mâncări gătite deja şi pentru a-şi face un ceai sau o cafea, iar la etaj un dormitor de o persoană cu o cameră de baie.

Bănuia că ambele apartamente erau de obicei ocupate de personalul temporar ce rămânea aici doar pentru o noapte sau în timpul săptămânii. Doamna Burbridge, probabil ajutată de Millie, pregătise camera pentru oaspeţii neaşteptaţi şi, evident, nedoriţi – patul era proaspăt făcut, bucătăria sclipea de curăţenie şi frigiderul era bine aprovizionat cu mâncare şi

lapte proaspăt –, dar se vedeau încă urmele ocupanților de dinainte. La dreapta patului era agățată pe perete o copie tipărită a *Madonnei cu pruncul* de Rafael, iar la stânga o fotografie de familie în ramă de stejar. Imortalizați în sepia, pozând cu grijă rezemați de balustrada unui debarcader marin erau bunicii – bărbatul într-un scaun cu rotile – zâmbind larg, părinții în haine de sărbătoare de vară și trei copii, cu fețele rotunde și bretoane identice, uitându-se stoic înspre aparat. Probabil una dintre aceste odrasle era ocupanta obișnuită a acestei camere. În dulap era agățat un halat roz cu găitane, papucii de asemenea roz erau aranjați frumos dedesubt, iar pe raft câteva romane de Catherine Cookson. Kate luă halatul de pe umeraș și-l agăță pe-al ei, simțindu-se ca un intrus.

Făcu duș, își schimbă cămașa și-și perie viguros părul, apoi și-l reîmpleti și bătu la ușa lui Benton ca să-i dea de știre că era gata. Benton ieși imediat și Kate observă că se schimbase într-un costum de indian, ca Nehru, de un verde atât de întunecat, încât părea negru. Îi dădea un aspect hieratic, distins și exotic, dar îl purta atât de lejer, încât părea că se schimbase în ceva familiar și confortabil pentru propria plăcere. Poate așa și era. Îi venea să-i spună: „De ce te-ai schimbat? Nu suntem în Londra și nu e o ocazie specială“, dar știa că n-ar face decât să se arate meschină. Și, oricum, nu se străduise și ea să arate mai bine?

Merseră pe cărarea îngustă către Seal Cottage fără să vorbească. Ferestrele luminate ale conacului din spatele lor și pâlpâirile distante de lumină de la cabane făceau și mai apăsătoare tăcerea. De îndată ce apuse soarele, dispăru și iluzia verii. Era sfârșit de octombrie, încă neobișnuit de cald pentru acest anotimp, dar se simțea frigul de neconfundat al toamnei. Aerul era ușor parfumat, ca și cum lumina muribundă ar fi atras spre ea toată dulceața concentrată a zilei. Dacă n-ar fi fost stelele, ar fi fost întuneric beznă. Kate nu văzuse niciodată așa de multe, așa de sclipitoare și de apropiate. Transformau bezna

nopţii într-o luminozitate misterioasă prin care cărarea îngustă se vedea ca o panglică lucioasă, în care firele de iarbă sclipeau ca nişte perle mici, argintate de lumină.

Seal Cottage avea uşa deschisă către nord şi prin ea se revărsa lumina pe curtea de piatră din faţă. Kate văzu că Dalgliesh aprinsese de curând focul. Surcelele trosneau şi pocneau şi cele câteva bucăţi de cărbune încă nu fuseseră atinse de flacără. Pe masă se găsea o sticlă deschisă de vin şi trei pahare, şi se simţea miros de cafea. Kate şi Benton optară pentru vin şi, în timp ce A.D. îl turnă în pahare, Benton trase la masă scaunul de la birou.

Aceasta era partea din anchetă care-i plăcea lui Kate cel mai mult, pe care o aştepta mereu cu nerăbdare, aceste momente liniştite, de obicei la sfârşitul fiecărei zile, când evaluau ce progrese făcuseră şi-şi făceau planuri pentru a doua zi. Această oră de discuţii şi tăceri, cu uşa cabanei încă deschisă către noapte, cu vâlvătăile roşietice ale flăcărilor ce dansau în şemineu reflectându-se în toată încăperea, cu aroma vinului şi a cafelei reprezentau cel mai apropiat prototip de atmosfera confortabilă şi neameninţătoare a unui „acasă“ de care nu avusese niciodată parte în copilărie, de ceea ce îşi imagina ea că dădea sens vieţii de familie.

A.D. întinse pe masă harta insulei.

– Bineînţeles, putem considera că anchetăm o crimă. Nu vreau totuşi să folosesc acest cuvânt faţă de altcineva de pe insulă până nu primim confirmarea din partea doamnei doctor Glenister. Cu puţin noroc, asta se va întâmpla mâine pe la prânz. Haideţi să recapitulăm faptele cum le ştim până acum, dar prima dată să găsim un nume pentru presupusul criminal. Sugestii?

Kate cunoştea acest obicei invariabil al şefului ei. Ura cu pasiune expresiile „amicul“ sau alte asemenea porecle folosite în mod general. Trebuia să se fi pregătit, dar îşi dădu seama că n-avea nici o idee.

– Am putea să-i zicem Smeaton, domnule, zise Benton. După arhitectul farului de la Plymouth Hoe. Cel de aici e o copie.

– Asta pare cam nedrept faţă de un inginer atât de talentat.

– Calcraft atunci, după călăul din secolul al XIX-lea, zise Benton.

– Calcraft să fie. Foarte bine, Benton, deci ce ştim?

Benton îşi împinse paharul de vin puţin la o parte. Întâlni direct privirea lui Dalgliesh.

– Victima, Nathan Oliver, venea regulat de patru ori pe an pe insula Combe, întotdeauna pentru două săptămâni. De data aceasta a venit luni împreună cu fiica lui, Miranda, şi cu secretarul lui, Dennis Tremlett. Aşa se întâmpla de obicei. Câteva dintre faptele cunoscute depind de informaţii care s-ar putea să fie sau nu corecte, dar fiica lui spune că a plecat de la Peregrine Cottage cam pe şapte şi douăzeci azi-dimineaţă, înainte de a servi micul dejun gătit ca de obicei. Cadavrul a fost descoperit la zece dimineaţa de Rupert Maycroft, căruia i s-au alăturat imediat Daniel Padgett, Guy Staveley, Jago Tamlyn, Millie Tranter şi Emily Holcombe. Cauza aparentă a morţii este strangularea, fie în camera de sub reflector, fie pe platforma circulară de deasupra. Calcraft a adus apoi coarda de alpinism, i-a înnodat-o în jurul gâtului, a legat-o de balustradă şi a azvârlit cadavrul în gol. Prin urmare, Calcraft este suficient de puternic să care pe scări în sus cadavrul greu până pe platformă sau măcar are suficientă forţă să-l împingă peste balustradă. Aţi spus că ceea ce-a zis doctorul Speidel nu vi s-a părut complet. A scris un bilet prin care îl informa că dorea să se întâlnească la far azi-dimineaţă la ora opt. I-a dat biletul lui Millie Tranter care spune că l-a livrat punându-l în cutia poştală de la Peregrine Cottage. Recunoaşte că i-a zis lui Jago despre întâlnire. Miranda Oliver şi Tremlett ar fi putut citi biletul şi, de altfel, oricine altcineva avea acces la maşina de teren. A primit Oliver biletul? Dacă nu, de ce s-a

dus la far? Dacă trebuiau să se întâlnească la opt, de ce s-a dus într-acolo aşa devreme, de la şapte şi douăzeci? A fost schimbată ora de pe bilet? Şi dacă da, de către cine? Opt nu poate fi schimbat aşa de uşor în şapte treizeci decât dacă-l ştergi şi scrii celălalt număr deasupra. Dar asta sună complet aiurea. Nu i-ar oferi lui Calcraft decât treizeci de minute să-l întâlnească pe Oliver, să-l facă să urce în vârful farului, să-l omoare şi apoi să plece, şi asta presupunând că Oliver ajungea la timp. Bineînţeles, Calcraft putea distruge scrisoarea originală şi să o înlocuiască. Dar tot ar fi ridicol să schimbe momentul întâlnirii cu numai treizeci de minute.

Şi apoi mai e şi uşa farului. Speidel spune că era încuiată când a ajuns el. Asta înseamnă că era cineva înăuntru – Oliver, ucigaşul lui, sau amândoi. Când s-a întors, cam peste douăzeci şi cinci de minute, uşa era deschisă şi a observat că lipsea coarda. N-a auzit nimic, dar ce-ar fi putut să audă de la treizeci de metri mai jos de camera unde a avut loc omorul? Dar poate că Speidel a minţit. Nu avem decât cuvântul lui că uşa era încuiată şi că nu s-a întâlnit cu Oliver. Poate că Oliver îl aştepta exact aşa cum a plănuit şi Speidel l-a omorât. Şi nu avem decât mărturia lui Speidel care să confirme momentul morţii. Dar de ce a ales farul ca loc de întâlnire? Ştim că l-a minţit pe domnul Dalgliesh că farurile sunt un hobby pentru el.

– Trebuia să ne dai faptele, zise Kate. Ai deviat pe tărâmul supoziţiilor. Mai sunt câteva lucruri pe care le ştim cu siguranţă. Oliver era întotdeauna un oaspete dificil, dar de data asta se pare că a fost chiar mai puţin rezonabil decât de obicei. A făcut circul acela în port când a aflat că i s-a pierdut proba de sânge, i s-a plâns lui Maycroft după aceea, a cerut în mod repetat ca Emily Holcombe să-i cedeze Atlantic Cottage şi a făcut scena de la cina de vineri. Şi apoi mai e logodna Mirandei Oliver cu Tremlett. Toţi trei s-au comportat foarte straniu, nu credeţi? Oliver se întoarce acasă târziu după cină, când Miranda e deja în pat şi pleacă înainte să se

scoale. Pare hotărât să n-o vadă. Şi de ce a comandat şalupa pentru după-amiază? Pentru cine a comandat-o? O credem pe Miranda când ne spune că s-a bucurat să afle de logodnă? Pare asta o reacţie plauzibilă din partea unui om dedicat cu atâta egoism muncii lui, încât n-a lăsat niciodată nimic să intervină între el şi meseria lui de scriitor? Sau e cumva posibil ca motivul să fie undeva în trecut?

– Dacă e un motiv din trecut, de ce a aşteptat Calcraft weekendul acesta pentru a-l omorî? întrebă Dalgliesh. Oliver venea pe insulă în mod regulat. Însă majoritatea suspecţilor au avut nenumărate ocazii şi şanse să se răzbune dinainte. Şi pentru ce să se răzbune? E un weekend rău ales, nu sunt decât doi oaspeţi, nici un angajat temporar, numai cei permanenţi, toţi posibilii suspecţi sunt reduşi la un număr total de treisprezece. Cincisprezece, dacă le adăugăm şi pe doamnele Plunkett şi Burbridge.

– Dar asta poate funcţiona în ambele direcţii, domnule, zise Benton. Sunt mai puţin suspecţi, dar mai multe şanse de a umbla oriunde pe insulă fără să fii văzut de nimeni.

– Da, într-adevăr, se pare că acest Calcraft a trebuit să acţioneze în weekendul acesta, zise Kate. Deci ce s-a schimbat de la celelalte vizite ale lui Oliver? Au sosit doi oameni care nu erau aici la ultima vizită a lui Oliver, acum trei luni, doctorul Speidel şi doctorul Yelland. Incidentul cu sângele pierdut peste bord care l-a făcut pe Oliver să ameninţe că va veni să trăiască aici în mod permanent. Şi logodna lui Tremlett cu Miranda. E greu de imaginat că ea e criminala, dar e posibil să fi plănuit asta cu Tremlett. E evident că dintre cei doi ea e cea mai puternică.

– Hai să ne uităm la hartă, zise Dalgliesh. Calcraft se putea duce la far fie pentru că şi-a dat întâlnire cu Oliver – ceea ce pare o coincidenţă improbabilă, deşi am auzit şi de altele chiar mai incredibile –, fie pentru că a citit biletul şi a schimbat ora, fie pentru că l-a văzut din întâmplare pe Oliver în

drum spre far şi l-a urmărit. Ruta evidentă este pe lângă creasta inferioară. Cei care ar fi putut merge cel mai convenabil pe-acolo sunt cei de la conac sau din cabanele de pe partea de sud-vest a insulei: cei doi Staveley, Dan Padgett, Roughtwood şi doamna Holcombe. Mai este o creastă de stânci pe la est, care merge până dincolo de Chapel Cottage, dar se opreşte în port. Trebuie să ne amintim că biletul a fost trimis aseară. Calcraft putea merge la far vineri noaptea la adăpostul întunericului şi să aştepte acolo sâmbătă dimineaţa devreme. Mai este şi posibilitatea că nu s-a chinuit neapărat să nu fie văzut, dacă în momentul acela nu avea intenţii criminale. E posibil să nu fi plănuit dinainte să-l omoare, să fi fost o crimă nepremeditată, nu una de gradul întâi. În momentul acesta, bâjbâim prin întuneric. Avem nevoie de raportul de autopsie al doamnei doctor Glenister şi mai trebuie să vorbim cu doctorul Speidel. Să sperăm că se va simţi suficient de bine.

O oră mai târziu venise deja vremea să pună capăt speculaţiilor din noaptea aceea. Mâine avea să fie o zi plină. Dalgliesh se ridică în picioare, iar Kate şi Benton îi urmară imediat exemplul.

– Ne vedem mâine după micul dejun ca să facem un program, zise el. Nu, lasă paharele, Benton. Mă ocup eu de ele. Noapte bună.

13

Pusese deja la locul lor paharele de vin spălate şi focul era pe cale să se stingă. Se gândi să asculte puţin Mozart înainte de culcare. Alese actul al doilea din *Nunta lui Figaro* şi cabana fu inundată de vocea controlată, puternică şi ameţitor de frumoasă a Kirei Te Kanawa. Era CD-ul pe care-l ascultase cu Emma în apartamentul lui cu vedere spre Tamisa. Pereţii de piatră ai cabanei erau prea înguşti să poată suporta atâta frumuseţe, aşa că deschise din nou uşa şi lăsă dorul contesei după soţul ei să se răspândească sub stele. Afară era un scaun de lemn rezemat de peretele cabanei şi rămase acolo ascultând până se termină aria. Intră să oprească combina muzicală şi apoi ieşi iar pentru a mai arunca o privire spre cerul nopţii înainte de culcare.

O femeie mergea pe cărăruia dintre tufişurile din centrul insulei, venind de la cabana lui Adrian Boyde. Îl văzu şi se opri. Dalgliesh îşi dăduse seama încă din prima clipă că era Jo Staveley, după mersul încrezător şi licărirea trecătoare a luminii stelelor în părul blond. După o clipă de ezitare, femeia se apropie de el.

Dalgliesh îi zâmbi.

– Deci ocazional mai ieşiţi totuşi la o plimbare.

– Numai când am un scop. M-am gândit că Adrian n-ar trebui să rămână singur. A fost o zi oribilă pentru toţi, dar pentru el a fost un coşmar, aşa că m-am dus să mănânc *osso*

bucco împreună cu el. Din păcate nu bea nimic. Mi-ar prinde bine un pahar de vin, dacă nu e prea mare deranjul. Guy doarme probabil deja şi nu-mi place să beau singură.

– Nici un deranj.

Îl urmă în cabană. Dalgliesh deschise a doua sticlă de vin roşu şi o aduse la masă cu două pahare. Jo purta o jachetă roşie, cu gulerul ridicat. O dădu jos şi o puse pe spătarul scaunului. Se aşezară faţă în faţă, fără nici un cuvânt. Dalgliesh turnă vinul. La început, Jo bău cu sete, ca şi cum ar fi fost apă, apoi aşeză paharul pe masă, îşi întinse picioarele şi scoase un suspin de satisfacţie. În cămin ultimul lemn înnegrit muri scoţând un fuior firav de fum. Dalgliesh savură liniştea, dar se întrebă dacă oaspeţilor nu li se părea din când în când prea apăsătoare această tăcere şi singurătate şi nu se hotărau imediat să se reîntoarcă la strălucirea seducătoare a vieţilor lor pline de adrenalină. Puse întrebarea cu voce tare.

Jo izbucni în râs.

– S-au văzut cazuri, sau cel puţin aşa se zice, dar rar. Ştiu la ce să se aştepte încă înainte să ajungă aici. Tocmai pentru liniştea aceasta plătesc şi, credeţi-mă, nu e ieftin. Nu aţi simţit niciodată că, dacă trebuie să mai răspundeţi la o întrebare, să mai auziţi un telefon sau să mai vedeţi încă o faţă de om, o să vă pierdeţi minţile cu totul? Şi apoi, siguranţa. Teroriştii, teama constantă de răpiri, evident că e o adevărată desfătare să ştii că poţi să dormi cu uşile şi ferestrele deschise fără nici un bodyguard sau poliţist care să-ţi urmărească orice mişcare.

– Nu va pune capăt acestei iluzii moartea lui Oliver?

– Mă îndoiesc. Combe îşi va reveni. Insula asta a uitat orori mult mai grave decât sfârşitul lui Nathan Oliver.

– Antipatia generală faţă de Oliver pare provocată de ceva mai serios decât faptul că nu s-a purtat prea amabil ca oaspete, zise Dalgliesh. S-a întâmplat ceva între el şi Adrian Boyde?

– De ce mă-ntrebaţi pe mine?

– Pentru că domnul Boyde vă este prieten. Probabil îl înţelegeţi mai bine decât ceilalţi rezidenţi de pe insulă. Şi asta înseamnă că sunteţi persoana cu cele mai mari şanse să ştie adevărul.

– Şi cu cele mai mari şanse să vi-l spună şi vouă?

– Poate.

– Pe el l-aţi întrebat? Aţi vorbit cu Adrian?

Comandantul îşi sorbi încet vinul, savurându-l în mod evident.

– Nu. Încă nu.

– Atunci, nu vorbiţi cu el. Ascultaţi, nimeni – nici chiar dumneavoastră – nu crede cu adevărat că Adrian a avut vreo legătură cu moartea lui Oliver. Nu e mai capabil de crimă decât noi doi, probabil mult mai puţin de fapt. Şi atunci de ce să-i pricinuiţi durerea asta? De ce să răscoliţi trecutul când n-are nimic de-a face cu moartea lui Oliver, cu motivul pentru care sunteţi aici şi cu ce aveţi de făcut?

– Mă tem că răscolirea trecutului face parte din îndatoririle mele.

– Sunteţi un detectiv cu experienţă. Am auzit de dumneavoastră. Aşa că nu-mi spuneţi că-l vedeţi cu adevărat pe Adrian ca suspect. Nu cumva scoateţi gunoiul la suprafaţă numai aşa, de distracţie – pentru putere, dacă pot să zic aşa? Vreau să zic, nu se poate să nu vă dea o anume satisfacţie toată chestia asta cu întrebările la care trebuie să răspundem. Dacă nu răspundem, părem vinovaţi, dacă răspundem, încălcăm intimitatea cuiva. Şi pentru ce? Nu-mi spuneţi că e în slujba dreptăţii sau a adevărului. „Care e adevărul? zise în glumă Pilat; dar nu rămase să asculte un răspuns." Ştia el ce ştia, Pilat ăsta.

Citatul îl luă prin surprindere, dar ce motiv avea să presupună că nu-l citise pe Bacon? Era surprins şi de faptul că era atât de pătimaşă şi că nu simţea nici o ostilitate personală din partea ei, în ciuda vehemenţei cuvintelor ei. El nu juca decât

rolul de locţiitor. Adevăratul duşman trecuse dincolo de limitele urii ei.

– Nu am timp pentru o discuţie cvasifilozofică despre dreptate şi adevăr, zise el cu blândeţe. Pot să respect o confidenţă, dar numai până la un punct. Crima distruge intimitatea – intimitatea suspecţilor, a familiei victimei, a tuturor celor care intră în contact cu moartea respectivă. Deja m-am săturat să tot explic lucrul acesta, dar pur şi simplu trebuie acceptat. În primul rând, crima distruge intimitatea victimei. Dumneavoastră simţiţi că aveţi dreptul să vă protejaţi prietenul; Nathan Oliver nu mai poate fi protejat de nimeni.

– Dacă vă spun, veţi accepta că ceea ce vă spun este adevărat şi-l veţi lăsa în pace pe Adrian?

– Nu vă pot promite aşa ceva. Tot ce pot să vă spun e că, ştiind ce s-a întâmplat, îmi va fi mai uşor să-i pun întrebări fără să-i provoc o suferinţă inutilă. Meseria noastră nu e să provocăm oamenilor durere.

– Serios? OK, OK, recunosc că nu e intenţionat. Numai Dumnezeu ştie cum aţi fi dacă aţi face-o intenţionat.

Rezistă tentaţiei să-i replice ceva, şi nici nu i se păru greu. Îşi aminti ce i se spusese în biroul acela din New Scotland Yard. Soţul ei provocase moartea unui băieţel de opt ani. Fusese o eroare medicală, dar e posibil ca poliţia locală să fi fost implicată cel puţin adiacent. Nu era nevoie decât de un singur ofiţer cu exces de zel, ca să înţelegi de ce era aşa de pornită împotriva poliţiei.

Jo Staveley îşi împinse paharul gol către el şi Dalgliesh îi mai turnă vin.

– Adrian Boyde este alcoolic? întrebă el.

– De unde aţi ştiut?

– N-am ştiut. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

– Ţinea o slujbă şi era în timpul Sfintei Împărtăşanii. Oricum, a scăpat cupa şi apoi a căzut la pământ mort de beat. Sau a căzut la pământ mort de beat, scăpând cupa din mână.

Preluase biserica unde a fost vicar soţul doamnei Burbridge şi unul dintre epitropii bisericii ştia că doamna Burbridge se mutase aici, şi probabil ştia câte ceva despre Combe. I-a scris o scrisoare fostului administrator şi i-a sugerat să-i ofere lui Adrian o slujbă. Adrian e foarte competent. Deja ştia să lucreze la calculator şi se pricepe bine la cifre. La început totul a mers bine. Era aici de mai bine de-un an şi nu băuse nimic şi toţi speram că va rămâne aşa. Şi atunci s-a întâmplat. A venit Nathan Oliver în vizita lui obişnuită. L-a invitat pe Adrian la cină într-o seară şi i-a dat vin. Bineînţeles că i-a fost fatal. Tot ce reuşise Adrian să facă de când venise aici a fost distrus într-o singură noapte.

– Oliver ştia că Boyde e alcoolic?

– Bineînţeles că ştia. De aceea l-a invitat. Totul a fost plănuit. Scria o carte cu un personaj care era alcoolic şi voia să vadă exact ce se întâmplă când îi oferi vin unui beţiv.

– Dar de ce aici? Putea să vadă căderea într-o comă alcoolică în zeci de cârciumi din Londra pe care le ştie toată lumea. Nu e un fenomen chiar aşa de rar.

– Sau pe orice stradă într-o sâmbătă seara, zise ea. Dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Avea nevoie de cineva care încerca să se lupte cu demonii săi. Voia timp şi intimitate ca să controleze situaţia şi să poată vedea fiecare minut în desfăşurare. Şi presupun că i se părea important să aibă victima la dispoziţie exact când ajunsese la momentul respectiv din roman, fără să mai piardă vremea.

O văzu tremurând. Emana o furie şi o revoltă atât de intense, încât le simţi ca pe o forţă fizică izbindu-se de zidurile masive de piatră şi ricoşând în cameră, umplând-o de ură neţărmurită. Aşteptă câteva clipe înainte să o întrebe:

– Şi ce s-a întâmplat apoi?

– Unul dintre ei – fie Oliver, fie corectorul acela al lui sau poate fiică-sa – l-a cărat pe Adrian la cabana lui. I-a luat câteva zile să se trezească. Nici măcar n-am ştiut ce se întâmplase,

n-am știut decât că băuse. Am crezut că a dat cumva peste vin la conac, dar nici unul nu ne-am dat seama cum. Două zile mai târziu, s-a dus cu Jago să aducă proviziile săptămânale și a dispărut. Eram la apartamentul meu din Londra câteva zile mai târziu și într-o seară l-am găsit în pragul ușii, pulbere de beat. L-am primit înăuntru și am avut grijă de el câteva săptămâni. Apoi l-am adus aici. Punct. Sfârșit. În perioada aceea mi-a povestit ce se întâmplase.

– Sunt sigur că a fost o perioadă foarte dificilă pentru dumneavoastră.

– Și pentru el. Nu sunt tocmai colega ideală de cameră, mai ales când nu beau mai multă vreme. Mi-am dat seama că ar fi imposibil să fac asta la Londra, așa că l-am dus la o cabană izolată de lângă Bodmin Moor. Încă nu începuse sezonul turistic, așa că n-a fost greu să găsesc ceva ieftin. Am stat acolo șase săptămâni.

– A știut cineva de aici ce se întâmpla?

– I-am sunat pe Guy și pe Rupert să le spun că sunt bine și că Adrian e cu mine. Nu le-am spus unde eram, dar i-am zis lui Jago. Venea din când în când să mă înlocuiască în weekendurile lui libere. N-aș fi reușit fără el. Măcar unul din noi era tot timpul cu Adrian. Dumnezeule, mi se părea așa de plictisitor atunci, dar acum nu știu de ce, am senzația că eram fericită, poate mai fericită decât am fost ani de zile. Mergeam la plimbare, povesteam, făceam mâncare, jucam cărți, petreceam ore întregi în fața televizorului uitându-ne la înregistrări cu seriale vechi de la BBC, unele erau așa de lungi că ne uitam săptămâni la rând, de exemplu, *Bijuteriile Coroanei*. Și, bineînțeles, aveam cărți. E foarte ușor să petreci timpul cu el. E un om bun, inteligent, sensibil și amuzant. Nu se plânge deloc. Când a simțit că e momentul potrivit, ne-am întors aici. Nimeni nu a pus nici o întrebare. Așa se trăiește aici. Aici nimeni nu pune nici o întrebare.

– Alcoolismul l-a făcut să părăsească biserica? V-a făcut confidențe despre asta?

– Da, pe cât am putut comunica la nivelul acesta. Eu nu înțeleg deloc religia. A fost parțial din cauza alcoolismului, dar în primul rând pentru că-și pierduse încrederea în dogmă. Nu înțeleg de ce l-a deranjat asta chiar așa de tare. Eu, una, credeam că ăsta e avantajul principal al mult iubitei noastre Biserici Anglicane; poți să crezi mai mult sau mai puțin orice-ți cade bine. Oricum, a ajuns să creadă că Dumnezeu nu poate fi și bun, și atotputernic; viața e o luptă continuă între două forțe – binele și răul, Dumnezeu și diavolul. Asta e o erezie, nu mai știu exact cum îi zice – un cuvânt lung care începe cu m.

– Maniheism, zise Dalgliesh.

– Da, parcă așa cumva. Mie mi se pare rațional. Cel puțin asta explică suferința nevinovaților, pe care altfel n-o poți înțelege decât printr-o întreagă încurcătură de sofisme. Dac-aș avea o religie, eu asta aș alege. Presupun că am devenit fără să știu o *maniheană* – dacă acesta e cuvântul – prima dată când am văzut un copil murind de cancer. Dar se pare că nu-i voie să crezi așa ceva, dacă ești creștin, și presupun că în primul rând dacă ești preot. Adrian e un om bun. Eu, una, nu cred că sunt chiar așa de bună, dar pot să recunosc bunătatea când o văd la cineva. Oliver era rău; Adrian e bun.

– Dac-ar fi atât de simplu, meseria mea ar fi foarte ușoară, replică Dalgliesh. Vă mulțumesc pentru ce mi-ați spus.

– Și nu-i veți pune întrebări lui Adrian despre alcoolism? Ăsta ne-a fost târgul.

– N-a fost nici un târg, dar n-o să menționez lucrul acesta în momentul de față. S-ar putea chiar nici să nu fie vreodată nevoie.

– O să-i spun că știți, așa mi se pare cinstit. Poate se hotărăște să vă spună chiar el. Mulțumesc pentru vin. Noapte bună. Știți unde să mă găsiți.

Dalgliesh o privi până dipăru mişcându-se încrezătoare pe sub stelele strălucitoare, spălă apoi cele două pahare de vin şi încuie uşa cabanei. Erau deci trei oameni care ar fi putut avea un motiv: Adrian Boyde, Jo Staveley şi probabil Jago, care renunţase la weekendurile lui libere pentru a o înlocui pe Jo, o generozitate care sugera că împărtăşea şi el dezgustul ei faţă de cruzimea lui Oliver. Dar ar fi fost Jo Staveley atât de deschisă faţă de el dacă ar fi ştiut, sau măcar bănuit, că unul din ceilalţi doi e vinovat? Probabil, dacă realizase că mai devreme sau mai târziu ar fi aflat în mod inevitabil adevărul. Nici unul dintre cei trei nu părea a fi un criminal, dar acelaşi lucru se putea spune despre oricine de pe insula Combe. Ştia că e periculos să se concentreze asupra motivului până la punctul de a neglija modul şi mijloacele de operare a criminalului, dar i se părea că în acest caz motivul era primordial. Bătrânul Nobby Clark îi spusese că singurele motive pentru crimă sunt dorinţa, banii, ura şi dragostea. Ceea ce era în cea mai mare parte adevărat. Dar motivele în sine erau extraordinar de variate şi unii dintre cei mai cruzi criminali uciseseră din motive de neexplicat pentru o minte raţională. Îi veniră în minte cuvintele lui George Orwell: „Crima, nelegiuirea unică, este generată numai de emoţiile puternice“. Şi, bineînţeles, că aşa şi era.

PARTEA A TREIA

Vocile trecutului

1

Duminică dimineaţa Dalgliesh se trezi chiar înainte de ivirea zorilor. Încă din copilărie se trezise mereu brusc, fără acele momente confuze între somn şi trezie, cu mintea ageră din prima clipă, conştient de sunetele şi imaginile noii zile, cu trupul nerăbdător să scape din capcana aşternuturilor. Dar în dimineaţa asta rămase într-o pace somnolentă, prelungind fiecare etapă blândă a deşteptării lente. Cele două ferestre mari cu geamurile larg deschise deveniră încet vizibile, iar dormitorul se dezvălui în lumina palidă cu toate formele şi culorile sale. Noaptea trecută marea fusese un tovarăş mângâietor în timpul ultimelor clipe înainte de a adormi, dar acum părea mai tăcută, mai mult un foşnet ritmic decât un sunet perceptibil.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî la parter. Îşi făcu un suc proaspăt de portocale, se hotărî să nu-şi gătească nimic pentru micul dejun, plimbându-se în schimb prin cameră cu un bol cu cereale, analizând, mai pe îndelete decât fusese posibil cu o zi înainte, acest sediu atât de neobişnuit în care se desfăşura ancheta, apoi ieşi din cabană în aerul cu miros de mare. Era o zi calmă, cu petice palide de cer apărând ici şi colo printre rândurile joase de nori de un gri palid cu nuanţe roz. Marea era ca un tablou în stil pointilist cu lumină argintie la linia orizontului. Dalgliesh rămase mai multe clipe nemişcat privind fix înspre est – înspre Emma. Chiar şi acum,

în toiul unei anchete, cât de uşor îi punea stăpânire pe gânduri! Noaptea trecută fusese aproape un chin să şi-o închipuie în braţele lui; acum nu mai era o prezenţă atât de tulburătoare, se mişca în tăcere alături de el, cu părul negru răvăşit de somn. Dintr-odată îşi dori din toată inima să-i audă vocea, dar ştia că orice s-ar întâmpla nu îl va suna. Era oare această tăcere modalitatea prin care ea îi respecta dreptul de a nu fi deranjat în timp ce-şi desfăşura activitatea profesională atât de diferită de a lui? Soţia sau iubita care sună în momentul cel mai nepotrivit sau jenant fusese dintotdeauna un personaj de comedie. Putea s-o sune el acum – era sigur că încă nu-şi începuse ziua de lucru –, dar ştia că nu o va face. Părea să existe un pact nerostit care separa în mintea ei iubitul care era detectiv, de iubitul care era poet. Primul dispărea periodic într-un teritoriu străin încă nestrăbătut de picior de om, pe care ea nu dorea – sau poate se gândea că nu are dreptul – să-l exploreze sau cerceteze în vreun fel. Sau poate ştia tot atât de bine ca el că slujba lui îi inspira poezia, că cele mai bune versuri ale lui îşi aveau obârşia în durerea, oroarea şi epavele penibile şi deprimante ale vieţilor tragice şi spulberate cu care avea de-a face în profesia lui? Oare tocmai din cauză că ştia acest lucru rămânea tăcută când el lucra? Pentru el ca poet, frumuseţea naturii şi a chipurilor omeneşti nu fusese niciodată suficientă. Întotdeauna avusese nevoie de atelierul mizerabil de zdrenţe şi oase al inimii, ca şi Yeats. Se întreba dacă Emma ştia despre el ceea ce el însuşi trebuia să accepte jenat, oarecum ruşinat, şi anume că, deşi el îşi păzea intimitatea cu atâta grijă, îşi alesese o meserie care-i permitea – de fapt îi pretindea – să încalce intimitatea altora, a morţilor şi a viilor deopotrivă.

Aruncă o privire spre nord la capela masivă din piatră şi văzu o femeie mergând cu pasul acela hotărât care-i amintea de enoriaşele tatălui său, mulţumite că-şi făcuseră datoria şi că-şi satisfăcuseră foamea spirituală, şi îndreptându-se spre satisfacţia lumească a unui mic dejun copios. Nu-i trebui

decât o secundă s-o recunoască pe doamna Burbridge, dar era o doamnă Burbridge complet schimbată. Purta o haină de stofă cafenie cu albastru, într-o croială rigidă și demodată, o pălărie moale de fetru albastru cu o pană elegantă și mănuși, iar în mâini ținea o carte, mai mult ca sigur de rugăciuni. Evident fusese la o slujbă la capelă. Ceea ce însemna că Boyde era singur în cabana lui.

Nu era nici o grabă și se hotărî să meargă întâi pe lângă cabană până la capela aflată la aproximativ cincizeci de metri mai încolo. Era construită mai primitiv decât cabanele, o clădire solidă și severă de nu mai mult de cinci metri pătrați. Avea o ușă cu zăvor ca o ușă de grajd, și când o deschise fu întâmpinat de un aer mai rece și umed. Pe jos era un pavaj cu dale crăpate și nu avea decât o singură fereastră, cu geamul atât de mizerabil, că de-abia se strecurau câteva raze firave de lumină. Exact sub geam era plasat un bolovan greu, cu partea de sus plată, folosit în mod evident pe post de altar, deși era neacoperit și nu avea pe el decât două sfeșnice butucănoase de argint și o cruce mică de lemn. Lumânările erau arse aproape de tot, dar părea să se mai simtă un vag miros de fum acru. Se întrebă cum fusese mutat bolovanul acela înăuntru. Fusese cu siguranță nevoie de cel puțin șase bărbați zdraveni să-l pună acolo. Nu era nici o bancă sau scaun în afară de două scaune pliante de lemn rezemate de perete, probabil unul din ele pentru doamna Burbridge, care era singura enoriașă așteptată la slujbă. Singurul indiciu ce sugera că această clădire fusese vreodată sfințită era o mică cruce de piatră lipită destul de strâmb de vârful acoperișului și Dalgliesh se gândi că era foarte posibil să fi fost inițial construită pe post de adăpost pentru animale și că începuse să fie folosită ca lăcaș de rugăciune mult mai târziu. Nu simți deloc sacralitatea impunătoare și aproape irațională pe care i-o evocau bisericile străvechi, unde aerul tăcut părea impregnat cu ecoul cântecelor religioase. Totuși, își dădu seama

că închide uşa cu mai mare grijă decât ar fi făcut-o în mod normal şi se miră, ca de multe alte ori, cât de adânc înrădăcinate şi cât de durabile erau influenţele din copilăria sa de fiu de preot, pentru care anul era împărţit după calendarul bisericesc şi nu în trimestre şcolare şi vacanţe sau luni.

Uşa de la Chapel Cottage era deschisă şi silueta înaltă a lui Dalgliesh eclipsă pentru un moment lumina, făcând inutilă bătaia în uşă. Boyde stătea la o masă din faţa ferestrei şi se întoarse imediat să-l salute. Camera era scăldată în lumină. O uşă cu ferestre de amândouă părţile dădea într-un patio de piatră de la marginea crestei de stâncă. La stânga era un grătar mare de piatră cu un cuptor de pâine şi un vraf de surcele de o parte şi lemne de foc de cealaltă. În faţa lui erau aranjate două fotolii cu spătar înalt, iar lângă unul era o măsuţă cu o veioză modernă poziţionată pentru lectură. Pe masa de la fereastră era o farfurie unsuroasă şi se simţea miros de şuncă prăjită.

– Sper că nu vă deranjez, zise Dalgliesh. Am văzut-o pe doamna Burbridge ieşind din capelă aşa că m-am gândit că ar fi un moment potrivit să vă vizitez.

– Da, de obicei vine la mesa de duminică de la şapte dimineaţa, răspunse Boyde.

– Şi nimeni altcineva?

– Nu. Nici nu cred că le-a trecut prin minte. Probabil nici chiar celor care mergeau pe vremuri la biserică. Poate se gândesc că un preot care nu mai lucrează – adică nu mai are o parohie – nu mai e preot. Nu mi-am făcut reclamă că ţin slujba. E de fapt un act privat de pietate, dar doamna Burbridge a aflat despre asta când am îngrijit-o pe mama lui Dan Padgett. Acum sunt secretarul lui Rupert Maycroft, zise el zâmbind. Poate e mai bine aşa. Cred că meseria de preot neoficial al insulei ar fi mai mult decât aş putea suporta.

– Mai ales dacă se hotărăsc toţi să vi se spovedească, zise Dalgliesh.

Făcuse comentariul în glumă. Pentru o clipă își imagină situația ridicolă a tuturor locuitorilor de pe Combe revărsându-și gândurile necreștinești în urechile lui Boyde, mai ales pe cele despre Oliver. Dar îl surprinse reacția lui Boyde. Pentru o secundă, Dalgliesh aproape se simți vinovat pentru ceea ce rostise, dar Boyde nu părea omul care să caute neapărat motive de a se considera ofensat.

– Aș fi tentat să mă mut la Biserica Evanghelică și să-i trimit pe toți la părintele Michael din Pentworthy, zise Boyde cu un zâmbet. Dar nu sunt o gazdă bună. Vă rog, ocupați loc. Tocmai îmi făceam o cafea. Nu doriți și dumneavoastră?

– Ba da, mulțumesc.

Dalgliesh se gândi că unul dintre pericolele minore ale unei anchete era cantitatea nesănătos de mare de cafeină pe care o consuma. Dar voia ca discuția să fie cât mai neoficială posibil, și mâncarea sau băutura aduceau întotdeauna o atmosferă mult mai degajată.

Boyde dispăru în bucătărie lăsând ușa întredeschisă. Auzi sunetele familiare din bucătărie, șuieratul ibricului, hârâitul metalic al boabelor de cafea măcinate, clinchetul ceștilor și al farfuriilor. Dalgliesh se așeză într-unul din fotoliile din fața focului și contemplă un tablou în ulei de deasupra căminului gol. Oare să fie un Corot? Era un peisaj franțuzesc, un drum drept între două șiruri de plopi, acoperișurile unui sat în depărtare, o turlă de biserică licărind sub soarele verii.

Boyde reveni cu o tavă. Mirosul mării și al focului de lemne era acoperit de aroma cafelei și a laptelui cald. Boyde împinse o măsuță între cele două fotolii și așeză tava.

– V-am admirat tabloul, zise Dalgliesh.

– E o moștenire de la bunica. Era franțuzoaică. E un Corot timpuriu, pictat în 1830 lângă Fontainbleau. E singurul lucru de valoare pe care-l am. Una dintre compensațiile vieții de pe Combe e că pot să-l agăț liniștit pe perete și să știu că n-o să-mi fie furat sau vandalizat. Nu mi-am putut permite

niciodată să-l asigur. Îmi place aşa de mult pentru copaci. Mi-e dor de copaci, sunt aşa de puţini pe insulă. Chiar şi lemnele de foc le importăm.

Îşi băură cafelele în linişte. Dalgliesh se simţi ciudat de calm, ceea ce se întâmpla foarte rar în compania unui suspect. „Acesta e un om cu care aş fi putut vorbi, care mi-ar fi plăcut“, se gândi el. Simţea că, în ciuda ospitalităţii lui Boyde, nu exista de fapt încredere între ei.

După un minut îşi puse jos ceaşca şi începu:

– Când v-am întâlnit pe toţi împreună în bibliotecă şi v-am întrebat despre ce-aţi făcut ieri-dimineaţă, dumneavoastră aţi fost singurul care a zis că a ieşit la o plimbare înainte de micul dejun. Trebuie să vă mai întreb o dată dacă aţi văzut pe cineva în timpul acesta.

Boyde răspunse încet, fără să-i întâlnească privirea.

– N-am văzut pe nimeni.

– Şi unde v-aţi dus exact?

– M-am plimbat de aici până la Atlantic Cottage şi înapoi. Chiar înainte de ora opt.

Din nou se lăsă tăcerea. Boyde luă tava şi o duse în bucătărie. Nu se întoarse în fotoliu decât după trei minute şi apoi păstră iar tăcerea pentru câteva minute, părând să se gândească ce să spună.

– Sunteţi de acord că nu ar trebui să aruncăm bănuieli ce n-au alt rost decât să deruteze sau să inducă în eroare şi să dăuneze foarte grav persoanei în cauză?

– Bănuielile au de obicei o bază în fapte, zise Dalgliesh. Trebuie să aflu aceste fapte. Eu trebuie apoi să decid ce semnificaţie au, dacă au vreuna. Părinte, ştiţi cine l-a omorât pe Nathan Oliver?

Îl întrebase direct, privindu-l fix în ochi. I se adresase fără să vrea în calitate de preot şi fu surprins el însuşi, chiar în timp ce se auzea rostind cuvântul. Îi trebuiră câteva secunde până să realizeze pe deplin semnificaţia a ceea ce

păruse la început a fi doar o scăpare de moment. Efectul asupra lui Boyde fu imediat. Îl privi pe Dalgliesh cu ochi încărcați de suferință ce păreau să-l implore.

– Vă jur că nu știu. Vă jur și că n-am văzut pe nimeni pe drum.

Dalgliesh îl crezu. Știa că nu mai putea afla nimic în momentul de față și poate nici nu mai era nimic de aflat. Cinci minute mai târziu, după câteva momente de conversație banală și perioade mai lungi de tăcere, plecă nesatisfăcut. Trebuia să lase întrevederea în stadiul acesta, dar va trebui să mai vorbească măcar o dată cu Boyde.

Era nouă și un sfert și când ajunse la ușa cabanei sale îi văzu pe Kate și pe Benton apropiindu-se pe cărarea dintre tufișuri. Le ieși în întâmpinare și se întoarseră împreună.

Când intrară, sună telefonul. Era Guy Staveley.

– Domnule Dalgliesh? V-am sunat să vă spun că nu va fi posibil să vorbiți din nou cu doctorul Speidel, cel puțin nu în momentul de față. Starea lui s-a înrăutățit peste noapte. L-am transferat la infirmerie.

2

Era unsprezece fără câteva minute şi Dalgliesh se hotărî să o ia pe Kate cu el la discuţia cu doamna Plunkett, dar când o sună să programeze întâlnirea, bucătăreasa întrebă dacă era posibil să vină ei la bucătărie. Dalgliesh acceptă imediat. Era mai convenabil, şi doamna Plunkett îşi economisea astfel timpul, iar în plus era convins că va fi mai comunicativă în mediul ei obişnuit decât în Seal Cottage. Cinci minute mai târziu, şedea alături de Kate la masa lungă de bucătărie, iar doamna Plunkett stătea de cealaltă parte, continuându-şi treaba.

Bucătăria îi aminti lui Dalgliesh de copilărie: acelaşi tip de sobă, deşi puţin mai modernă, aceeaşi masă de lemn ştearsă de nenumărate ori, scaunele Windsor şi dulapul înalt de stejar cu învălmăşeala de farfurii, căni şi ceşti. Un colţ al încăperii era evident locul de odihnă al doamnei Plunkett. Un balansoar, o măsuţă joasă şi un birou pe care erau aranjate mai multe cărţi de bucate. Bucătăria aceasta, exact ca aceea din casa parohială, era îmbibată de un amestec de mirosuri – pâine proaspăt coaptă, boabe măcinate de cafea, şuncă prăjită – toate anticipând o savoare a mâncării care însă niciodată nu ajungea să fie la înălţimea aromelor care o precedaseră. Îşi aminti de bucătăreasa familiei sale, femeia de peste nouăzeci de kilograme, purtând atât de nepotrivit numele de doamna Lightfoot[1], şi care

[1] Sprinten, uşor, în lb. engl.

nu vorbea aproape niciodată nimic, dar îl primise întotdeauna cu dragă inimă în bucătăria parohială, dându-i voie să radă de pe fundul bolului bucăți de aluat din care să-și modeleze omuleți ca de plastilină, ascultându-i întrebările nesfârșite. „Ar trebui să-l întrebi de Sfinția Sa despre asta", îi răspundea ea uneori.

Absolut totdeauna se referea la tatăl său ca la Sfinția Sa. Era mereu bine-venit în biroul tatălui său, dar micul Adam simțise întotdeauna că bucătăria cu dalele ei de piatră era sufletul casei.

O lăsă pe Kate să pună majoritatea întrebărilor. Doamna Plunkett continua să lucreze. Curăță grăsimea de pe cotletele de porc, dădu apoi bucățile de carne prin făină amestecată cu condimente, le puse la rumenit și le întoarse într-o tigaie cu untură fierbinte. După aceea luă cotletele din tigaie și le așeză într-o caserolă, venind în cele din urmă la masă. Se așeză în fața lor și începu să curețe și să taie niște ceapă, apoi să curețe de semințe niște ardei gras.

Kate nu voise să i se adreseze cât doamna Plunkett era cu spatele, așa că nu începu să vorbească decât acum:

– De cât timp lucrați aici, doamnă Plunkett?

– La Crăciunul trecut s-au împlinit doisprezece ani. Bucătăreasa de dinainte a fost domnișoara Dewberry. Era una dintre bucătăresele acelea cu diplomă de *cordon bleu* și care spunea mereu „vai, ce drăguț, mersi". Mă rog, era o bucătăreasă bună, nu zic că nu. Sosurile. Era foarte pasionată de sosuri, domnișoara Dewberry. Am învățat multe de la ea despre sosuri. Veneam aici în timpul săptămânii când era foarte ocupată și o ajutam ca fată în bucătărie. Nu că era vreodată chiar așa de ocupată – n-ai cum să fii așa de ocupată cu maximum șase oaspeți și cu majoritatea angajaților care își fac singuri de mâncare. Totuși, era obișnuită să aibă pe cineva s-o ajute în restaurantele alea elegante unde lucrase, și eu eram văduvă fără copii și cu destul timp la dispoziție. Totdeauna am fost o

bucătăreasă bună, şi acum sunt. De la mama am învăţat. Nu s-a întâmplat vreodată să nu poată mama să facă ceva în bucătărie dacă-i venea ideea. Când domnişoara Dewberry s-a pensionat, a sugerat să-i ocup eu postul. Deja ştia de ce sunt în stare. Am fost în probă două săptămâni şi cu asta, basta. Mi-a convenit şi mie, şi lor. Nu cheltuie atâţia bani pe mine ca pe domnişoara Dewberry, şi mă descurc foarte bine, mulţumesc, şi fără un ajutor permanent în bucătărie. Îmi place să fiu singură în bucătăria mea. Şi, oricum, fetele din ziua de azi sunt mai mult o belea decât un ajutor. Dacă le vine ideea să gătească, n-o fac decât pentru ca să apară la televizor cu bucătarii ăia celebri. Nu zic că nu mă bucur când mă mai ajută Millie, dar îşi petrece vremea mai mult fugărindu-l pe Jago, decât la mine în bucătărie.

Lucra în timp ce vorbea, aşa că se ridică şi se întoarse la sobă, mişcându-se firesc şi eficient, cu încrederea deplină a oricărui artizan în atelierul lui. Dar lui Dalgliesh i se păru că nu era nici o legătură între aceste activităţi familiare şi ceea ce gândea de fapt, că se refugiase în această rutină confortabilă şi începuse pălăvrăgeala despre obiceiurile şi metehnele domnişoarei Dewberry ca să evite confruntarea directă cu el şi cu Kate şi ca să nu le întâlnească privirile. Aerul din bucătărie deveni savuros şi se auzea foarte încet şuierul grăsimii topite.

– Miroase foarte bine, zise Kate. Ce gătiţi?

– Cotlete de porc cu sos de roşii şi ardei gras. Pentru cina din seara asta, dar m-am gândit să încep de pe-acum. Îmi place să aţipesc puţin după-masa. Poate e o mâncare cam grea, dar s-a schimbat vremea şi domnului doctor Staveley îi place carnea de porc şi o să vrea să mănânce ceva cald. Oamenii trebuie să-şi păstreze puterile când se întâmplă o nenorocire. Nu că ar fi cineva teribil de distrus, în afară de domnişoara Oliver, dar bietul om trebuie să fi fost tare nefericit să facă aşa o grozăvie.

– Într-o situație ca asta trebuie să aflăm cât mai mult posibil despre persoana care a murit, zise Dalgliesh. Am aflat că domnul Oliver venea regulat pe insulă, la fiecare trei luni o dată. Presupun că ați ajuns să-l cunoașteți.

– Nu prea. Nu suntem încurajați să vorbim cu oaspeții decât dacă vor ei asta. Şi n-are nimic de-a face cu faptul că n-ar fi prietenoşi sau că noi suntem doar nişte angajaţi. Nu e deloc vorba de o chestie aşa de snoabă. Nici domnul Maycroft, nici domnul doctor Staveley nu vorbesc cu ei aproape deloc. Ei vin aici pentru linişte, şi singurătate, şi securitate. Vin aici să fie singuri. Ştiţi, a venit un prim-ministru odată aici pentru două săptămâni. A fost aşa un circ din cauza securităţii, dar până la urmă şi-a lăsat gărzile de corp acasă. A trebuit să le lase, altfel nu l-ar fi primit aici. Şi-a petrecut o grămadă de timp stând la masa asta şi uitându-se la mine cum făceam mâncare. N-a vorbit prea multe. Poate i se părea odihnitor. Într-o zi i-am spus: „Domnule, dacă n-aveţi nimic mai bun de făcut, mai bine aţi bate ouăle alea". Şi le-a bătut.

Dalgliesh voi s-o întrebe care prim-ministru şi din ce ţară, dar ştia că întrebarea ar fi fost complet deplasată şi mai mult ca sigur nici nu i-ar răspunde.

– Dacă oaspeţii îşi petrec timpul singuri, unde mănâncă? Şi când?

– Toate cabanele au frigider şi cuptor cu microunde. Ei, da, aţi văzut şi singur asta. Aşa că oaspeţii îşi prepară singuri micul dejun şi prânzul. Dan Padgett merge cu maşina de teren pe la toţi şi le livrează alimentele de care au nevoie pentru micul dejun şi prânz de cu seară. Primesc ouă proaspete de la găinile noastre, pâine le fac chiar eu, şi şuncă. Avem un măcelar în oraş care are porcii lui – nu luăm noi şuncă din aia la pachet din care curge zeamă când o desfaci. Pentru prânz în general le dăm salată sau legume prăjite iarna şi o plăcintă sau carne rece. Şi mai este cina de aici de la opt pentru oricine vrea. Întotdeauna trei feluri.

– Domnul Oliver a fost la cină vineri, zise Kate. Era ceva obişnuit?

– Nu. N-a mai fost la cină decât de trei ori poate în toţi anii de când vine aici. Îi plăcea să mănânce la el în cabană. Domnişoara Oliver îi gătea şi îmi spunea mie cu o zi înainte ce să-i trimit.

– Vi s-a părut că se comportă normal la cină? întrebă Dalgliesh. Vreau să spun că a fost probabil ultima dată când l-a văzut cineva în afară de familia lui în viaţă. S-a întâmplat ceva neobişnuit care ar putea să ne dea un indiciu despre starea lui de spirit?

Doamna Plunkett se întoarse cu faţa către sobă, dar nu suficient de iute. Dalgliesh avu senzaţia că observă o expresie de uşurare.

– N-aş putea spune că se comporta – mă rog, cum s-ar zice normal, n-am eu de unde să ştiu ce era normal pentru el. Cum am mai spus, nu ajungem de obicei să-i cunoaştem pe oaspeţi. Dar de obicei oamenii sunt destul de tăcuţi la cină. Se înţelege dinainte că nu vin aici să vorbească despre munca lor sau despre motivul pentru care sunt pe insulă. Şi nici nu te aştepţi să-i auzi ridicând vocea. Domnul doctor Staveley şi domnul Maycroft erau de faţă, aşa că mai bine îi întrebaţi pe ei.

– Bineînţeles, zise Kate. Dar acum vă întrebăm ce impresie aţi avut şi dumneavoastră.

– Păi, eu n-am fost în sufragerie chiar aşa de mult timp, niciodată nu stau mult. Am început cu chifteluţe de pepene cu portocale şi le-am aranjat pe farfurii înainte să sun gongul de cină, aşa că am intrat înăuntru la ei numai când m-am dus cu Millie să le servim bibilica cu legume şi să luăm farfuriile de la felul întâi. Mi-am dat seama că domnul Oliver şi doctorul Yelland începeau să se certe. Cred că era ceva din cauza laboratorului domnului doctor. Ceilalţi trei păreau foarte jenaţi.

– Domnul Maycroft, doctor Staveley şi doamna Staveley? întrebă Kate.

– Da, exact, ei trei. Doamna Holcombe şi doamna Burbridge nu iau cina de obicei la conac. Mă gândesc că domnul doctor Yelland o să vă spună chiar el despre ce-a fost vorba. Credeţi că a însemnat ceva că domnul Oliver nu s-a purtat normal vineri, că l-a supărat şi altceva?

– E posibil, zise Dalgliesh.

– Acum, că mă gândesc la asta, apuc să-i cunosc pe unii oaspeţi mai bine decât pe restul, cum tot servesc mereu la masă. Drept să spun, chiar mai bine decât domnul Maycroft sau decât domnul doctor Staveley. Nu că aş putea să vă dau numele lor şi, chiar dac-aş putea, nu vi le-aş spune. A fost odată un domn – cred că-i spuneau „magnat al industriei“ – căruia îi plăcea pâinea cu untură. Dacă aveam friptură de vită – pe atunci făceam mai des friptură de vită, mai ales iarna – îmi şoptea înainte să plece din sufragerie: „Doamnă P., o să trec pe la bucătărie înainte de culcare“. Până venea el, eu terminam deja de făcut curat şi beam un ceai fierbinte în linişte în faţa focului. Adora să mănânce pâine cu untură. Mi-a zis că n-a mai mâncat de când era copil. Mi-a povestit o mulţime de lucruri despre bucătăreasa familiei lui de când era copil. Nu-i uiţi niciodată pe oamenii care au fost buni cu tine în copilărie, nu-i aşa, domnule?

– Nu, zise Dalgliesh. Niciodată.

– Păcat că domnul Oliver n-a fost mai prietenos şi mai deschis, doamnă Plunkett, zise Kate. Noi speram că ne veţi putea spune ceva despre el, să ne ajutaţi să înţelegem de ce a făcut ceea ce a făcut.

– Drept să spun, aproape că nici n-am dat ochii cu el. Nici nu mi-l pot imagina venind la mine în bucătărie pentru o pălăvrăgeală şi un pic de pâine cu untură.

– Cum se înţelegea cu ceilalţi oameni de pe insulă? întrebă Kate. Mă refer la angajaţii şi la rezidenţii permanenţi.

– Cum am mai spus, aproape că nu l-am văzut deloc şi nu cred că ceilalţi angajaţi au avut prea multe de-a face cu el.

Am auzit un zvon că avea de gând să se mute aici definitiv. Mă gândesc că v-a povestit deja domnul Maycroft despre asta. Nici un angajat n-ar fi fost bucuros şi mă gândesc că doamna Holcombe ar fi fost şi mai puţin încântată. Bineînţeles că ştiam toţi că nu se înţelege deloc cu Dan Padgett. Nu că l-ar fi văzut chiar aşa de des, dar Dan duce mâncarea la cabane şi mai face cine ştie ce treburi se întâmplă să mai apară, aşa că el intră în contact cel mai des cu oaspeţii. Domnul Oliver zicea că Dan nu făcea absolut nimic bine. Ori el, ori domnişoara Oliver mă sunau mereu să se plângă că Dan nu le-a livrat ce au comandat sau că nu era de-ajuns de proaspăt – ceea ce nu-i adevărat. Nu iese de-aici nici o fărâmă de mâncare care să nu fie proaspătă. Mie mi se pare că domnul Oliver avea chef de ceartă cu cineva şi cred că Dan era cel mai la îndemână.

– Şi apoi a mai apărut scandalul cu proba de sânge scăpată peste bord, zise Kate.

– Da. Am auzit despre asta. Ei, mă rog, bineînţeles că domnul Oliver a avut motiv să fie nervos din cauza asta. Trebuia acum să-şi mai ia o dată sânge şi nimănui nu-i place să fie înţepat cu acul. Deşi, până la urmă, nici n-a mai dat deloc sânge. Dar totuşi, poate îl stresa să se gândească la asta. A fost foarte neglijent din partea lui Dan, nici urmă de îndoială.

– Nu credeţi că a făcut-o intenţionat, ca să se răzbune pe domnul Oliver că s-a tot legat de el? întrebă Kate.

– Nu, nu pot crede asta. Eu, una, cred că se temea prea tare de domnul Oliver să facă o tâmpenie ca asta. Dar, oricum, a fost un accident ciudat. Lui Dan nu-i plăcea marea, aşa că de ce s-o fi aplecat peste marginea bărcii? Eu mă gândeam mai degrabă că o să stea ghemuit în cabină. Aşa a stat de câte ori am fost în şalupă cu el. Tremura ca frunza de frică, serios.

– V-a spus vreodată cum a ajuns să lucreze aici – Dan Padgett, adică, întrebă Kate.

Doamna Plunkett rămase o clipă să se gândească ce anume sau dacă să răspundă.

– Păi, mă gândesc c-o să-l întrebaţi pe el, şi precis o să vă spună.

– Şi eu cred că ne va spune, doamnă Plunkett, zise Dalgliesh. Dar este întotdeauna folositor să aflăm două opinii diferite despre oameni când anchetăm o moarte suspectă.

– Dar domnul Oliver s-a sinucis. Vreau să spun, l-au găsit spânzurat. Nu văd ce are asta de-a face cu altcineva, în afară de el şi poate de fiică-sa.

– Poate că nu, dar cu siguranţă starea lui de spirit a fost influenţată de alţi oameni, de ceea ce i-au zis, de ce-au făcut. Şi încă nu putem fi siguri că a fost o sinucidere.

– Vreţi să spuneţi că poate a fost crimă?

– Este posibil, doamnă Plunkett.

– Dacă a fost, atunci puteţi să vi-l scoateţi pe Dan Padgett din minte. Băiatul ăla n-are curaj să omoare o găină – nu c-ar fi băiat, bineînţeles. Cred că are vreo treizeci de ani deja, deşi arată aşa de tânăr. Dar totdeauna m-am gândit la el ca la un băiat.

– Noi ne întrebam dacă v-a făcut vreodată confidenţe, doamnă Plunkett, zise Kate. Majoritatea oamenilor au nevoie de cineva cu care să vorbească despre viaţă, despre ce probleme au. Avem senzaţia că Dan nu se simte chiar ca acasă pe Combe.

– Mda, e adevărat. Maică-sa a ţinut cu tot dinadinsul să vină aici. Mi-a zis că maică-sa şi părinţii ei veneau în Pentworthy în fiecare an pentru două săptămâni în august, când era ea mică. Sigur că nici pe-atunci nu era permis să vizitezi insula, dar voia ea s-o vadă. Aşa i-a venit ei, un fel de vis romantic. Când s-a îmbolnăvit grav şi-a ştiut că o să moară, şi-a dorit nespus să vină aici. Poate i-o fi trecut prin cap că o s-o vindece insula. Dan n-a vrut s-o refuze, dac-a văzut cât de bolnavă era. Dar a fost foarte urât din partea lor

să nu-i spună domnului Maycroft cât de bolnavă era, când au cerut slujbele. N-a fost cinstit cu el – sau cu noi toţi, că veni vorba. Doamna Staveley era la Londra, dar a venit înapoi spre sfârşit şi a avut grijă de doamna Padgett. Şi domnul Boyde a îngrijit-o un pic, dar cred că pentru că a fost preot înainte. Noi, toate femeile, l-am ajutat s-o îngrijească şi Dan nu şi-a îndeplinit aproape nici o îndatorire în ultima lună cât a trăit ea. Cred că pe la sfârşit deja o ura puţin pe maică-sa. Eram în cabană şi curăţam casa după ce murise, doamna Staveley o aranjase în pat şi acuma aşteptam să vină s-o ducă în port. Dan a zis că ar vrea să păstreze o şuviţă de păr, aşa că m-am dus să-i caut un plic în care s-o pună. Dar pur şi simplu i-a smuls părul din cap şi am văzut ce privire avea, nu se poate zice că era iubitoare. Cred că era foarte supărat pe amândoi părinţii lui, ceea ce e destul de trist, dacă stai să te gândeşti. Mi-a spus că ar fi trebuit să fie destul de înstăriţi. Taică-său avea o mică afacere – o tipografie, parcă – pe care-o moştenise de la tatăl lui. Dar nu s-a priceput s-o gestioneze. Şi-a luat un asociat care l-a înşelat, aşa că a dat faliment. Şi apoi s-a îmbolnăvit de cancer – exact ca mama lui Dan, dar el a avut cancer la plămâni – şi a murit. Atunci au aflat că nici măcar nu s-a obosit să-şi facă asigurare de viaţă, să le lase ceva. Dan n-avea decât trei ani pe-atunci, aşa că nu-şi prea aminteşte de taică-său. Aşa că Dan şi maică-sa s-au dus să stea la sora ei mai mare. Asta stătea numai cu soţul ei şi n-aveau copii, aşa c-ai zice că poate o să ţină la copil, dar nici pomeneală. Erau dintr-o sectă din aia puritană care crede că orice îţi face plăcere e un păcat. L-au făcut şi să-şi schimbe numele. A fost botezat Wayne, Daniel e de fapt al doilea nume al lui. A avut o copilărie groaznică şi nici după aceea nu i-a mers nimica bine. Unchiu-său l-a învăţat ceva tâmplărie şi decoraţiuni – Dan e foarte îndemânatic. Dar, oricum, nu i-a plăcut niciodată pe insulă şi nici nu cred c-o să-i placă. Sigur că nu mi-a zis toate chestiile astea despre

copilăria lui dintr-odată. Mi le-a spus puţin câte puţin, aşa, în picături. Cum aţi zis mai înainte, toată lumea are nevoie să-şi mai descarce sufletul din când în când.

– Dar acum că a murit mama lui, de ce mai stă? întrebă Dalgliesh.

– Oh, nici n-are de gând să stea. Maică-sa i-a lăsat nişte bănuţi pe care i-a economisit şi Dan plănuieşte să se ducă la Londra să facă oarece şcoală. Cred că şi-a trimis deja dosarul la o universitate din astea noi ce-au apărut acum. De-abia aşteaptă să plece. Să vă spun drept, nu cred că fostul administrator l-ar fi angajat. Dar domnul Maycroft era nou şi avea două locuri libere de ocupat, unul de om bun la toate şi unul de ajutor pentru doamna Burbridge. Iar o să aibă un loc liber după ce pleacă Dan – asta dacă mai continuă activitatea pe insulă.

– Există discuţii că nu va mai continua?

– Păi, cam da. Sinuciderile nu prea atrag oamenii, nu? Şi nici crimele, bineînţeles. Dar nu te pui să omori oameni numai pentru că ţi se par enervanţi din când în când. Şi, oricum, domnul Oliver n-a stat niciodată mai mult de două săptămâni, deci oricum toată lumea ştia că în câteva zile va pleca. Şi dacă l-a omorât cineva, atunci probabil c-a ajuns pe insulă nevăzut de nimeni, şi noi totdeauna ne-am gândit că asta nu e posibil. Şi cum a plecat după aceea? Mă rog, poate e şi-acum aici, şi se-ascunde undeva. Asta nu-i o idee prea plăcută.

– Şi mai e Millie. Şi pe ea a angajat-o domnul Maycroft, nu?

– Da, dar nu cred c-a avut mult de ales. Jago Tamlyn a găsit-o cerşind pe stradă în Pentworthy şi i s-a făcut milă de biata fată. Jago ăsta are inimă bună, mai ales că e aşa de tânăr. A avut o soră care s-a spânzurat după ce-a sedus-o un om însurat şi-a lăsat-o gravidă. Asta s-a întâmplat acum şase ani şi ceva, dar nu cred că şi-a revenit cu totul. Poate că arăta un pic ca Millie, cine ştie? Aşa că l-a sunat pe domnul Maycroft şi l-a întrebat dacă poate s-o aducă pe insulă şi să-i găsească o cameră şi o slujbă până să se hotărască ce să facă mai

bine cu ea. Ori asta, ori s-o ducă la poliţie. Aşa că domnul Maycroft i-a găsit o slujbă, s-o ajute pe doamna Burbridge la cusut şi pe mine în bucătărie. Millie nu ne face probleme. E fată harnică, dac-o apucă cheful, şi n-am de ce să mă plâng. Totuşi, insula asta nu e un loc potrivit pentru o fată aşa de tânără. Are nevoie să fie cu alţii de vârsta ei şi de o slujbă adevărată. Lucrează mai mult la cusut cu doamna Burbridge decât cu mine, şi ştiu că doamna Burbridge e îngrijorată din cauza ei. Nu că nu e frumos că avem ceva tinereţe şi aici, pe Combe.

– Cum vă înţelegeţi cu Miranda Oliver, doamnă Plunkett? întrebă Kate direct. Şi ea e tot aşa de dificilă ca şi tatăl ei?

– N-o să spun că e uşor de discutat cu ea. E mult mai dispusă să critice decât să spună „mulţumesc". Dar, oricum, n-a avut o viaţă uşoară, biata fată, legată de un tată bătrân, întotdeauna la dispoziţia lui. Doamna Burbridge mi-a spus că s-a logodit cu secretarul ăla care lucrează pentru taică-său. Dennis Tremlett. Sunt sigură că l-aţi întâlnit deja. Dacă asta vrea, sigur că sper că o să fie fericiţi. Presupun că n-o să ducă niciodată lipsă de bani, şi asta e întotdeauna de folos.

– Aţi fost surprinsă să aflaţi de logodnă? întrebă Kate.

– N-am auzit nimic despre asta până azi-dimineaţă. Şi nu-i cunosc pe nici unul aşa de bine, încât să am o părere clară. Cum am mai spus, trebuie să-i lăsăm în pace pe oaspeţi şi eu exact asta şi fac. Dacă ei vor să vină aici în bucătărie, asta-i altă poveste, dar eu, una, nu mă duc să-i caut. Oricum nici n-am timp. N-aş reuşi să fac mare lucru dacă toată ziua ar fi oameni aici ca la moară.

Spusese acest lucru fără să pară să le facă o aluzie, dar Kate aruncă o privire către Dalgliesh. Acesta înclină uşor din cap. Era momentul să plece.

Kate avea mai multe lucruri de făcut. Se duse să-l găsească pe Benton, iar Dalgliesh se întoarse pe jos la Seal Cottage să aştepte telefonul doamnei doctor Glenister. Doamna Plunkett le dăduse mai multe informaţii decât realizase probabil. Era

prima dată când auzise de intenţia lui Oliver de a se muta permanent pe Combe. Că celorlalţi rezidenţi permanenţi trebuie să le fi părut asta mai degrabă un dezastru decât o inconvenienţă, mai ales lui Emily Holcombe. Şi mai era ceva. Îl sâcâia convingerea că undeva acolo, în învălmăşeala aceea de cuvinte a doamnei Plunkett, se ascundea ceva de o importanţă crucială. Gândul îl zgândărea, exact ca un fir enervant de bumbac; dacă ar fi în stare să-l apuce de un capăt, ar ajunge la adevăr. Îşi recapitulă în minte conversaţia: copilăria nefericită a lui Dan Padgett, Millie cerşetoare pe străzile din Pentworth, magnatul industriaş cu pâinea lui cu untură, cearta lui Oliver cu Mark Yelland. Firul nu era în nici una dintre astea. Se hotărî să-şi scoată cu totul problema din minte, cu speranţa că mai devreme sau mai târziu avea să se lămurească.

Exact la amiază, sună telefonul. Vocea doamnei doctor Glenister era puternică, autoritară, calmă şi neşovăitoare, ca şi cum ar fi citit de pe o hârtie.

– Nathan Oliver a murit de asfixiere provocată prin strangulare manuală. Leziunile interne sunt considerabile. Încă nu am terminat de scris raportul de autopsie, dar, de îndată ce e gata, îl voi trimite prin e-mail. O parte din organele interne sunt examinate chiar acum, dar nu mai este mare lucru de aflat. Fizic era în stare foarte bună pentru un om de şaizeci şi opt de ani. Există dovada unei artrite extinse la mâna dreaptă, care probabil îi făcea probleme dacă scria de mână – şi aşa scria, având în vedere că am găsit o mică bătătură pe degetul arătător. Cartilajele sunt calcificate, ceea ce nu este neobişnuit la o persoană în vârstă, şi are o fractură la lobul superior al tiroidei. Această fractură localizată este invariabil cauzată de apăsarea locală în cazul unei apucări puternice. În cazul acesta nu ar fi fost necesară multă violenţă. Oliver era mai firav decât părea şi, după cum aţi văzut, avea un gât comparativ subţire. Mai are şi o mică vânătaie la ceafă, unde capul i-a fost forţat să lovească o suprafaţă dură. Având în vedere

aceste descoperiri, nu există posibilitatea că s-ar fi învinețit singur la ceafă încercând să facă sinuciderea să pară crimă, dacă i-a trecut cuiva prin minte această posibilitate caraghioasă. Hainele lui Oliver sunt la laborator, dar după cum știți, dar în cazurile astea de strangulare, unde capul e izbit de un obiect dur, se poate să nu existe contact fizic între atacator și victimă. Dar asta e problema voastră, nu a mea. Există totuși un lucru interesant: am sunat azi-dimineață la laborator în legătură cu un alt caz și făcuseră o analiză preliminară a corzii. Nu vor obține nimic folositor, mă tem. S-a făcut o încercare de a curăța coarda ștergând-o de-a lungul întregii lungimi. S-ar putea să descopere ce fel de material au folosit ca s-o șteargă, dar sunt puține șanse pe asemenea suprafață.

– Inclusiv nodul? întrebă Dalgliesh.

– Se pare că da. O să vă trimită un e-mail când o să găsească ceva de raportat, dar le-am zis că vă spun eu despre coardă. Sunați-mă dacă vă mai pot ajuta cu ceva. La revedere, domnule comandant.

– La revedere și mulțumesc.

Legătura se întrerupse. Doamna doctor Glenister își îndeplinise datoria ei și nu avea de gând să-și irosească timpul discutând despre a lui.

Dalgliesh îi chemă pe Kate și pe Benton înapoi la Seal Cottage și le dădu veștile.

– Așadar sunt puține șanse să aflăm ceva folositor de la coardă, în afară de faptul că acest Calcraft a prevăzut că laboratorul va putea prevala amprente de pe suprafață, deci știe câte ceva despre criminalistică, zise Kate. Poate știe chiar și că transpirația poate oferi urme de ADN. Jago și Padgett au umblat amândoi cu coarda după ce cadavrul a fost coborât la pământ, așa că ar mai fi avut nevoie să o curețe? Iar după ce a fost pusă la loc în farul neîncuiat, oricine ar fi putut avea acces la ea.

– Poate că n-a fost ştearsă de criminal, ci de o persoană care încerca să-l protejeze, zise Benton.

Se aşezară la masă şi Dalgliesh schiţă un program pentru restul zilei. Trebuiau să măsoare distanţele, să verifice posibilitatea ca Padgett de la Puffin Cottage să-l fi văzut pe Oliver mergând la far şi cât timp i-ar fi luat să ajungă la far pe creasta inferioară, să examineze întregul far cu minuţiozitate ca să găsească toate urmele posibile şi să-i interogheze pe toţi suspecţii. Întotdeauna se putea întâmpla ca după o noapte de reflecţie să se mai afle ceva nou.

Acum, că doctoriţa Glenister confirmase oficial că era vorba de o crimă, venise timpul să-l sune pe Geoffrey Harkness la New Scotland Yard. Nu se aştepta ca acesta să fie încântat de verdict, şi nici nu era.

– Vei avea nevoie de tehnicieni, experţii în amprente şi o echipă de criminalişti, îi spuse el. Cel mai rezonabil ar fi să dăm cazul poliţiei locale din Devon şi Cornwall, dar asta n-ar fi deloc pe placul anumitor persoane din Londra, şi bineînţeles mai e şi ideea că din moment ce eşti deja acolo ar trebui să continui dumneata. Cât e de posibil să obţii un rezultat în, să zicem, următoarele două zile?

– E imposibil de spus.

– Dar n-ai nici o îndoială că omul e pe insulă?

– Cred că putem fi destul de siguri de asta.

– Păi atunci n-ar trebui să dureze prea mult, cu un număr atât de restrâns de suspecţi. Cum am mai spus, la Londra toată lumea se gândeşte că ar trebui să continui dumneata, dar te anunţ când se ia o hotărâre definitivă. Între timp, mult succes!

3

Biroul doamnei Burbridge era o încăpere micuţă la etajul întâi în aripa de vest, dar apartamentul ei personal era la etajul de deasupra. Deoarece liftul nu funcţiona decât în turn, în biroul ei se ajungea fie pe scările de la intrarea din spate, fie cu liftul până în faţa biroului lui Maycroft şi apoi traversând biblioteca. Uşa vopsită în alb sclipea de curăţenie. O plăcuţă de alamă cu numele ei şi o sonerie făceau cunoscut statutul ei şi-i recunoşteau dreptul la intimitate. Dalgliesh aranjase dinainte întâlnirea şi doamna Burbridge deschise imediat după ţârâitul aproape imperceptibil, salutându-i pe el şi pe Kate ca pe nişte musafiri aşteptaţi, deşi nu neapărat doriţi. Dar nu era nepoliticoasă. Regulile ospitalităţii trebuie îndeplinite cu orice preţ.

Holul în care intrară era neaşteptat de larg şi chiar înainte să se închidă uşa în urma lor Dalgliesh simţi că intraseră într-un domeniu mult mai personal decât orice se aşteptase el să găsească pe Combe. Când venise pe insulă, doamna Burbridge îşi adusese cu ea relicvele acumulate de-a lungul a mai multor generaţii: suvenire de familie ale unor fericiri efemere sau de durată, mobilă tipică epocii din care provenea, convervată cu grijă, păstrată din pietate familială, şi nu neapărat pentru că se potrivea noii ei locuinţe. Pe un birou de mahon era aranjată o colecţie de bibelouri de Staffordshire de mărimi şi întruchipări diferite. John Wesley predicând de la amvonul lui, alături de un Shakespeare de mari dimensiuni,

aşezat elegant cu picioarele încrucişate, cu o mână sprijinindu-şi o frunte impresionantă, şi cu cealaltă rezemată de un teanc de cărţi. Dick Turpin cu picioarele bălăngănindu-se, călare pe un cal mititel, la umbra unei regine Victoria de peste şaizeci de centimetri înălţime cu coroana de Împărăteasă a Indiei. Lângă perete erau aranjate într-un şir neprimitor câteva scaune – două elegante, celelalte monstruoase ca mărime şi formă. Deasupra lor, tapetul decolorat era aproape invizibil din cauza tablourilor: acuarele banale, picturi în ulei de mici dimensiuni în rame pretenţioase, câteva fotografii sepia, dagherotipuri cu scene rurale din epoca victoriană pe care nici un ţăran de pe vremea aceea nu le-ar fi recunoscut, o pereche de picturi delicate cu nimfe zbenguindu-se în rame ovale aurite.

În ciuda excesului de decoraţiuni, Dalgliesh nu avea deloc senzaţia că intră într-un magazin de antichităţi, probabil pentru că obiectele nu erau dispuse pentru frumuseţea lor sau în scopuri comerciale. În cele câteva secunde în care traversase holul în urma doamnei Burbridge şi a lui Kate, se gândi: „Generaţia părinţilor noştri şi-a purtat cu ea trecutul consemnat în vopsea, porţelan sau lemn; noi l-am dat la o parte. Chiar şi istoria noastră naţională este predată şi amintită doar prin faptele cele mai oribile pe care le-am făcut, nu prin cele mai bune". Îi veni în minte propriul apartament de pe malul Tamisei, mobilat în mod minimalist, şi simţi o vină iraţională care-l făcu să se simtă prost. Mobila şi tablourile de familie pe care alesese să le păstreze şi să le folosească erau doar acelea care-i plăceau lui personal, pe care voia să-şi odihnească ochii. Argintăria familiei era în seif la bancă; nici nu avea nevoie de ea, nici nu avea timp să o lustruiască. Dăruise tablourile mamei lui şi biblioteca teologică a tatălui său unor prieteni de familie. Şi acum se întrebă dintr-odată oare ce vor face copiii acelor prieteni cu această moştenire nedorită când va veni vremea? Pentru cei tineri, trecutul este întotdeauna o

povară. Oare Emma ce va dori să aducă în viața lor, asta, bineînțeles, dacă va aduce ceva? Și apoi, imediat, aceeași îndoială insidioasă. Oare vor avea o viață împreună?

– Tocmai terminam de aranjat ceva în atelierul de cusut, zise doamna Burbridge. Dacă nu vă supărați, veniți acolo cu mine pentru câteva minute, și apoi vom putea merge în camera de zi, unde vom sta mai confortabil.

Îi conduse într-o cameră la capătul coridorului atât de diferită de holul supraaglomerat, încât Dalgliesh de-abia reuși să nu-și arate surpriza. Era o încăpere bine proporționată și foarte luminoasă, cu două ferestre mari orientate spre vest. Încă de la prima privire era absolut evident că doamna Burbridge avea un talent deosebit la broderii. Camera era dedicată întru totul acestei arte. În afară de două mese de lemn așezate în unghi drept și acoperite cu o pânză albă, un perete întreg era plin cu teancuri de cutii cu un capac transparent de celofan prin care se vedeau sculurile lucioase de fir de mătase colorată. De un alt perete era rezemată o ladă imensă cu suluri de țesătură de mătase. Lângă ea era un panou cu mostre de material și ici-colo fotografii color de fețe de altar, stiharii și patrafire brodate. Erau cam douăzeci-treizeci de modele de cruci, simbolurile celor patru evangheliști și diferiți sfinți, și desene de porumbei albi în zbor ascendent sau descendent. În fundul camerei era un manechin de croitorie pe care era drapat un stihar brodat, de mătase verde aprins, cu două aplicații identice pe cele două poale de broderie delicată cu frunze și flori de primăvară.

Millie era așezată la masa cea mai aproape de ușă, lucrând la un patrafir crem. Dalgliesh și Kate văzură o fată foarte diferită de cea cu care vorbiseră cu o zi înainte. Purta un halat alb imaculat, avea părul legat la spate cu o panglică albă și cu mâinile foarte curate împungea delicat un ac foarte subțire în marginea unui model aplicat pe mătase. Își înălță privirea doar pentru o clipă asupra lui Dalgliesh și Kate, și se

apleca înapoi asupra lucrului. Trăsăturile ascuţite ale feţei copilăreşti erau atât de transformate de concentrare, încât părea aproape frumoasă, nu numai extrem de tânără.

Doamna Burbridge se duse lângă ea şi studie cusătura invizibilă pentru ochii lui Dalgliesh. Vocea îi răsună într-un şuierat încet de aprobare.

– Da, da, Millie. E foarte bine. Foarte bine făcut. Acum poţi să pleci. Dacă vrei, poţi să vii înapoi după-amiază.

Millie îşi regăsise însă agresivitatea.

– Poate-o să vin, poate nu. Am şi alte treburi.

Patrafirul era întins peste o bucată mică de pânză albă de bumbac. Millie vârî acul într-un colţ şi împături pânza albă peste broderia ei, apoi îşi scoase halatul şi panglica din păr şi le puse cu grijă în dulapul de lângă uşă. Când termină, avea deja pregătită şi o replică.

– Nu cred că ar trebui să intre aici poliţiştii când au ei chef, să ne deranjeze de la lucru.

– Sunt aici la invitaţia mea, Millie, îi răspunse încet doamna Burbridge.

– Dar pe mine nu m-a întrebat nimeni. Şi eu lucrez aici. Şi mi-a ajuns cât am avut de-a face cu poliţiştii încă de ieri.

Millie ieşi ţâfnoasă afară.

– Se va întoarce după-masă, zise doamna Burbridge. Îi place foarte mult să coasă şi deja brodează frumos, deşi e de foarte puţin timp aici. Bunica ei a învăţat-o să coasă. Aşa se întâmplă de obicei cu cei tineri. Încerc s-o conving să facă un curs la Şcoala de Arte şi Meserii, dar e dificil. Şi, bineînţeles, mai este şi problema cu locuinţa, dacă pleacă de pe insulă.

Dalgliesh şi Kate se aşezară la masa lungă şi o priviră pe doamna Burbridge mişcându-se sprintenă prin încăpere, făcând sul o pânză transparentă care evident era o faţă de altar, aranjând sculurile de mătase în cutiile lor după culoare şi apoi punând sulurile de mătase înapoi în dulap.

– Stiharul acela era minunat, zise Dalgliesh. Dumneavoastră faceţi şi modelul sau numai broderia?

– Şi modelul. De fapt, asta e aproape şi mai interesant. Au avut loc câteva schimbări majore în broderia bisericească de la război încoace. Probabil vă mai amintiţi că feţele de altar erau de obicei doar două benzi de trese împletite, cu care se acopereau cusăturile, cu un motiv central standard, nimic original sau nou. Pe la jumătatea anilor cincizeci a apărut tendinţa de a fi mai inventivi şi de a crea modele specifice acestui secol. Eu mă pregăteam pentru examenul de la Şcoala de Arte şi Meserii pe vremea aceea, şi am fost foarte încântată de ce am văzut. Dar eu nu sunt decât o amatoare. Eu nu fac decât broderii de mătase. Alţii fac nişte lucrări mult mai originale şi mai complicate. Am început când faţa de altar din biserica soţului meu a început să se destrame pe la cusături şi curatorul bisericii mi-a sugerat să mă apuc să fac una nouă chiar eu. Lucrez mai ales pentru prieteni, deşi bineînţeles că materialele le plătesc ei şi mă ajută şi cu banii pe care-i dau lui Millie. Stiharul e un cadou de pensionare pentru un episcop. Verdele este culoarea liturgică pentru Epifanie şi Treime, dar m-am gândit că poate o să-i placă mai mult florile de primăvară.

– Când sunt gata, veşmintele acestea sunt cu siguranţă foarte grele şi valoroase, zise Kate. Cum le trimiteţi la destinatari?

– Le duce Adrian Boyde. Îi dă şi ocazia – rară, dar cred eu, bine-venită – de a mai pleca de pe insulă. Într-o săptămână cred că va putea să livreze şi stiharul acesta. Cred că ne putem asuma riscul acesta.

Ultimele cuvinte le rostise atât de încet, că Dalgliesh de-abia le auzi. Aşteptă să mai zică ceva.

– Am terminat aici pentru moment, zise ea, dintr-odată. Poate vreţi să veniţi în camera de zi?

Îi conduse într-o încăpere mai mică, aproape la fel de excesiv de mobilată ca şi holul, dar surprinzător de primitoare şi confortabilă. Îi invită să stea în două fotolii joase din faţa căminului, cu tapiţerie de catifea. Doamna Burbridge îşi trase un taburet şi se instală pe el faţă în faţă cu ei. Le oferi cafea, după cum se şi aşteptau, dar refuzară amândoi cu mulţumiri. Dalgliesh nu voia să intre de la bun început direct în discuţia despre moartea lui Oliver, dar era convins că vor afla ceva folositor de la doamna Burbridge. Era o femeie discretă, dar probabil ştia mai multe despre insulă şi locuitorii ei decât Rupert Maycroft, care sosise mai recent.

– Jago a adus-o pe Millie aici la sfârşitul lui mai, zise ea. Avea o zi liberă şi-şi vizita un prieten în Pentworthy. Când a ieşit dintr-un local a văzut-o pe Millie cerşind pe promenada din faţa mării. Întotdeauna a avut o inimă mare, mai ales faţă de tineri. Oricum, el şi prietenul lui au dus-o pe Millie la un restaurant pescăresc din apropiere – se pare că Millie era aproape moartă de foame – şi i-au ascultat povestea. E o poveste banală, mă tem. Tatăl ei le-a abandonat când era mică şi Millie nu s-a înţeles niciodată prea bine nici cu mama ei, nici cu şirul ei de amanţi. A plecat din Peckham şi s-a dus să trăiască la bunica din partea tatălui ei, într-un sat undeva lângă Plymouth. A dus-o bine acolo, până când bătrâna s-a îmbolnăvit de Alzheimer şi au dus-o la azil, iar Millie a rămas pe drumuri. Cred că le-a zis celor de la serviciile sociale că se duce acasă la Peckham, dar nimeni nu s-a obosit să verifice. La urma urmei, nu mai era minoră şi cred că oricum erau prea ocupaţi. Nu a reuşit să rămână în casa bunicii. Stăteau acolo cu chirie şi proprietarul voia deja de mult să se descotorosească de ele, şi Millie nu avea de unde să plătească chiria. A dus-o greu de tot o vreme cu puţinii bani pe care-i mai avea şi, când i s-au terminat şi aceia, l-a întâlnit pe Jago. Jago l-a sunat pe domnul Maycroft din Pentworthy şi l-a întrebat dacă o poate aduce temporar pe Millie aici. Una dintre camerele din

clădirile adiacente era liberă şi doamna Plunkett avea într-adevăr nevoie de puţin ajutor la bucătărie. Domnului Maycroft i-a fost greu să-l refuze. Dintr-o firească umanitate şi, de asemenea, pentru că Jago e indispensabil pe Combe şi nu exista nici o posibilitate să aibă vreun interes sexual faţă de fată... Dar bineînţeles că nu sunteţi aici să vorbiţi despre Millie, zise ea brusc. Vreţi să-mi puneţi din nou întrebări despre moartea lui Oliver. Îmi pare rău că am fost cam dură ieri, dar felul cum a exploatat-o pe Millie e absolut tipic. Se folosea de ea, bineînţeles.

– Sunteţi sigură de asta?

– Da, domnule Dalgliesh. Aşa lucra el, aşa trăia el. Privea oamenii din jur şi se folosea de ei. Dacă voia să vadă pe cineva scufundându-se în infern, făcea în aşa fel încât să poată vedea exact asta. Totul apare în romanele lui. Şi dacă nu găsea pe altcineva pe care să experimenteze, atunci poate a făcut experimente pe el însuşi. Aşa cred că a şi murit. Dacă a vrut să scrie despre cineva care a fost spânzurat, sau care probabil plănuia să se omoare în felul acesta, atunci avea nevoie să ajungă cât mai aproape de această experienţă. Poate chiar a mers până într-acolo încât să-şi pună laţul în jurul gâtului şi să se urce pe balustradă. Sunt cam douăzeci de centimetri de spaţiu, dacă nu şi mai mult, şi bineînţeles că se putea ţine de balustradă. Ştiu că pare o prostie, dar să ştiţi că m-am gândit foarte mult la asta, de fapt, toţi ne-am gândit, şi cred că asta-i explicaţia. A fost un experiment.

Dalgliesh ar fi putut să-i spună că era un experiment stupid, dar nu fu nevoie. Doamna Burbridge continuă cu ardoare în ochi, vrând parcă neapărat să-l convingă.

– S-a ţinut foarte bine de balustradă. Poate a fost un impuls de moment să se urce pe ea, nevoia de a simţi moartea atingându-i uşor obrazul, convins totuşi că este întru totul stăpân pe situaţie. Nu asta e satisfacţia jocurilor cu adevărat periculoase pe care le joacă bărbaţii?

Ideea nu era cu totul deplasată. Dalgliesh își putea imagina amestecul de spaima și exuberanță cu care Oliver ar fi stat pe acea fâșie îngustă de piatră, ținându-se cu o singură mână de balustradă ca să nu cadă. Dar nu-și făcuse urmele acelea pe ceafă singur. Era deja mort încă dinainte de a se prăbuși în gol.

Doamna Burbridge rămase în tăcere o clipă, părând să ajungă la o hotărâre. Apoi îl privi drept în ochi și-i zise cu o anumită emoție:

– Nici o persoană de pe insula asta nu va spune că-l plăcea pe Nathan Oliver, nici una. Dar majoritatea lucrurilor pe care le-a făcut ca să-i supere pe oameni erau de fapt minore – se enerva repede, era nepoliticos, se plângea mereu că Dan Padgett nu e eficient, că nu i s-a livrat mâncarea la timp, că șalupa nu era întotdeauna la dispoziția lui oricând avea el chef să facă ocolul insulei, chestii de genul ăsta. Dar a făcut un lucru care a fost efectiv oribil. Un lucru diavolesc. Acesta e un cuvânt pe care oamenii nu-l folosesc aici, domnule comandant, dar eu îl folosesc.

– Cred că știu la ce vă referiți, doamnă Burbridge, zise Dalgliesh. Am vorbit cu doamna Staveley.

– E ușor s-o critici pe Jo Staveley, dar eu n-o critic niciodată. Adrian ar fi murit probabil, dacă nu era ea. Acum încearcă să treacă peste asta, și bineînțeles că nimeni nu pomenește niciodată nimic. Sunt sigură că nici dumneavoastră n-o să-i ziceți nimic. N-are nimic de-a face cu moartea lui Oliver, dar nimeni nu va uita ce-a făcut. Și acum, dacă mă iertați, am niște lucruri de care trebuie să mă ocup. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

– Ne-ați ajutat foarte mult, doamnă Burbridge, zise Dalgliesh. Vă mulțumim.

Trecând prin bibliotecă, Kate îi zise:

– Ea crede că Jo Staveley a făcut-o. Doamna Staveley purta cu siguranță pică pentru ceea ce s-a întâmplat cu

Adrian Boyde, dar e asistentă medicală. De ce să-l omoare în felul acela? Putea să-i facă lui Oliver o injecţie fatală când i-a luat sânge. E ridicol, bineînţeles. Ea ar fi primul suspect.

– Şi nu ar fi asta împotriva oricărui instinct de conservare? replică Dalgliesh. Şi trebuie să ne amintim că e posibil ca moartea să fi fost impulsivă, nu neapărat premeditată. E cu siguranţă suficient de puternică să-l poată ridica pe Oliver peste balustradă şi putea ajunge foarte uşor la far de la Dolphin Cottage pe creasta inferioară. Totuşi, nu prea mi-o pot închipui pe Jo Staveley ca pe-o criminală. Dar, în acelaşi timp, nu cred c-am dat vreodată peste un grup de suspecţi mai improbabili.

4

După cum se aşteptase doamna Burbridge, Millie se întoarse după-amiază, dar nu ca să lucreze la patrafir. Îşi petrecu în schimb o oră întreagă aranjând sculurile de mătase colorată în cutiile lor într-o ordine logică şi împachetând stiharul într-o cutie lungă de carton, împăturindu-l cu grijă în hârtie. Toate acestea se desfăşurară într-o linişte aproape neîntreruptă. După aceea îşi dezbrăcară amândouă halatele albe şi se duseră în bucătăria imaculată a doamnei Burbridge, unde aceasta puse ibricul de ceai. Apoi îşi băură ceaiul la masa de bucătărie.

Supărarea atât de violentă care-o apucase pe Millie la moartea lui Oliver scăzuse vizibil şi, după convorbirea cu Dalgliesh, părea mai degrabă abătută. Dar mai erau unele lucruri pe care doamna Burbridge ştia că ar trebui să le spună. Se uită la Millie care stătea în faţa ei la masă şi îşi adună curajul să vorbească.

– Millie, i-ai spus domnului comandant Dalgliesh adevărul despre ce s-a întâmplat cu biletul de la domnul doctor Speidel, nu-i aşa? Nu vreau să spun că ai minţit, dar uneori uităm anumite detalii mai importante şi altă dată nu spunem tot ce ştim pentru că încercăm să protejăm pe altcineva.

– Sigur c-am zis adevărul. Cine-a zis c-am minţit?

– Nimeni, Millie. Am vrut numai să fiu sigură.

– Ei, acum sunteţi sigură. De ce mă tot bateţi toţi la cap cu asta – dumneavoastră, domnul Maycroft, poliţia şi toată lumea?

– Nu te bat la cap. Dacă zici că ai spus adevărul, asta e tot ce-am vrut să ştiu.

– Păi, l-am spus, nu?

Doamna Burbridge continuă:

– Pur şi simplu sunt îngrijorată pentru tine uneori, Millie. Ne face tuturor plăcere că eşti aici, dar acesta nu e un loc potrivit pentru cineva atât de tânăr. Ai toată viaţa înainte. Ar trebui să fii cu alţi tineri, să ai o slujbă adevărată.

– O să-mi iau o slujbă adevărată când o să vreau aşa ceva. Şi, oricum, am deja o slujbă adevărată, lucrez pentru dumneavoastră şi pentru doamna Plunkett.

– Şi amândouă ne bucurăm de asta. Dar nu sunt prea multe oportunităţi pentru viitorul tău aici, Millie. Uneori mă întreb dacă nu cumva stai aici pentru că ţii la Jago.

– Jago e de treabă. E prietenul meu.

– Bineînţeles că e, dar nu poate fi mai mult de atât pentru tine, nu crezi? Vreau să zic, are deja pe cineva în Pentworthy pe care-l vizitează, nu-i aşa? Prietenul cu care era când l-ai întâlnit prima dată.

– Da, Jake. E fizioterapeut la spital. E prietenos.

– Deci nu există de fapt nici o speranţă că Jago se va îndrăgosti de tine, nu crezi?

– Nu ştiu. S-ar putea să fie. Poate înclină şi de-o parte, şi de alta.

Doamna Burbridge aproape o întrebă: „Şi speri să încline-n partea ta?", dar se opri la timp. Regreta deja că începuse această conversaţie periculoasă. Spuse cu şovăială:

– Mă gândeam doar că ar trebui să mai cunoşti şi alţi oameni, Millie, să ai o viaţă mai diversă decât ai aici. Să-ţi faci prieteni.

– Dar am prieteni, nu? Dumneavoastră sunteţi prietena mea. Eu vă am pe dumneavoastră şi dumneavoastră m-aveţi pe mine.

Se simţi copleşită de o bucurie atât de intensă, încât pentru câteva secunde nu fu în stare să vorbească. Se forţă să se uite la Millie. Fata avea mâinile încleştate în jurul ceştii de ceai şi privea în jos. Şi doamna Burbridge văzu atunci buzele copilăreşti întinzându-se într-un zâmbet amuzant şi, în acelaşi timp, dispreţuitor, care-o făcu să pară mult mai matură. Nu fuseseră decât nişte cuvinte, ca aproape toate cuvintele lui Millie: rostite în trecăt, goale de orice alt înţeles în afară de unul superficial şi de moment. Doamna Burbridge îşi lăsă privirea în jos şi, stăpânindu-şi cu un efort de voinţă tremurul degetelor, îşi duse cu grijă ceaşca de ceai la buze.

5

Clara Beckwith era cea mai apropiată prietenă a Emmei Lavenham. Se cunoscuseră în primul an de studenție la Cambridge și era singura persoană căreia Emma îi făcea confidențe. Nici că se puteau găsi două persoane mai diferite: una heterosexuală și împovărată de frumusețea ei creolă, cealaltă micuță și îndesată, cu părul tuns scurt și chip rotund cu ochelari, având – după părerea Emmei – aerul vânjos și de încredere al unui ponei. Nu era foarte singură ce anume prețuia Clara la ea, bănuind dintotdeauna că era în mare măsură o atracție fizică. Emma conta pe onestitatea și bunul-simț al Clarei, pe felul nesentimental în care accepta capriciile vieții, ale iubirii și dorinței. Știa că era atrasă sexual atât de bărbați, cât și de femei, dar că de cinci ani avea o relație fericită și stabilă cu Annie, o femeie blajină și tot atât de fragilă și de vulnerabilă pe cât de puternică era Clara. Ambivalența Clarei față de relația Emmei cu Dalgliesh ar fi provocat probabil complicații dacă Emma ar fi suspectat vreodată că e bazată pe gelozie și nu pe bănuielile instinctive pe care prietena ei le avea întotdeauna față de motivațiile bărbaților. Cei doi nu se întâlniseră niciodată. Nici nu-și exprimaseră vreodată dorința să se întâlnească.

Clara absolvise Matematica prima din promoția ei de la Cambridge și lucra ca manager de fonduri la o companie londoneză de renume din City, dar locuia și acum cu partenera ei

în apartamentul din Putney pe care şi-l cumpărase după ce terminase facultatea, cheltuia foarte puţin pe haine, singura extravaganţă pe care şi-o permitea fiind maşina Porsche şi vacanţele cu Annie. Emma bănuia că o parte importantă a câştigurilor ei se ducea pe opere de binefacere şi că economisea bani pentru o afacere viitoare încă neprecizată, împreună cu iubita ei. Slujba actuală nu era decât temporară, Clara nu dorea să se cufunde cu totul în această lume seducătoare a dependenţei excesive de bunăstare.

Tocmai se întorceau de la un concert de la Royal Festival Hall. Se terminase devreme şi pe la opt şi un sfert deja se străduiau să-şi facă loc prin mulţimea adunată în faţa garderobei. Ieşiră apoi în stradă şi se plimbară de-a lungul Tamisei până la Podul Hungerford. După cum le era obiceiul, comentariile despre muzica ascultată aveau să urmeze mai târziu. Deocamdată, cu acordurile încă răsunându-le în minte, mergeau în tăcere, cu privirile aţintite asupra luminiţelor sclipitoare înşirate ca un colier pe malul celălalt. Se opriră înainte să ajungă la pod şi se rezemară amândouă de parapetul de piatră ca să privească apa întunecată a fluviului, cu suprafaţa lui suplă şi fremătătoare ca spinarea unui animal viu.

Emma îşi dăruise inima Londrei. Iubea această metropolă cu o afecţiune la fel de intensă ca aceea pe care o simţea pentru Cambridge, oraşul ei natal, dar diferită în felul ei, nu cu devotamentul pătimaş al lui Dalgliesh, care ştia şi părţile cele mai rele şi pe cele mai bune ale acestui tărâm ales. Londra îşi păstra o parte din misterul ei chiar şi faţă de cei ce-o iubeau. Londra era istoria însăşi, solidificată în cărămidă şi piatră, iluminată în vitralii, celebrată în monumente şi statui, şi totuşi pentru Emma era mai mult un spirit decât un loc, un aer rătăcitor ce respira pe aleile ascunse, care stăpânea tăcerea din catedralele goale, şi zăcea adormit sub străzile mai gălăgioase. Îşi aruncă privirea pe malul celălalt, la Big Ben şi Palatul Westminster scăldat în lumini, cu catargul gol, şi

lumina din vârful turnului cu ceas stinsă. Era sâmbătă seara; Camerele nu erau în sesiune. Mult mai sus văzu un avion coborând încet, cu luminile de poziție sclipind ca niște stele mișcătoare. Mai mult ca sigur pasagerii se uitau prin hublouri la fluviul negru șerpuitor, cu podurile sale de basm pictate în lumini colorate.

Se întrebă ce făcea Dalgliesh. Mai lucra încă, dormea sau se plimba pe insula aceea fără nume privind cerul nopții? Stelele erau eclipsate în Londra de strălucirea luminilor electrice metropolitane, dar pe o insulă izolată întunericul nopții era cu siguranță luminat de o puzderie de stele. Dintr-odată fu copleșită de un dor de el atât de fizic și de intens, încât simți că-i năvălește tot sângele în obraji. Tânjea să se întoarcă în apartamentul lui, sus în Queenhithe, deasupra fluviului, în patul lui, în brațele lui. În seara asta, ea și Clara vor lua metroul de la stația Embankment până la Podul Putney și vor merge în apartamentul Clarei, care se afla tot pe malul Tamisei. Așa că de ce să nu meargă la Queenhithe, care era atât de aproape, încât ar fi ajuns acolo în câteva minute de mers pe jos? Nu-i venise niciodată ideea să-și invite acolo prietena, și nici Clara nu părea să se aștepte la o asemenea invitație. Queenhithe era locul ei și al lui Adam. Să permită oricui altcuiva accesul acolo i se părea o intruziune în viața lui privată, a lui și a ei. Dar oare chiar se simțea acasă acolo?

Își aminti un moment din primele zile ale dragostei lor, când Adam ieșise de la duș și-i spusese:

– Mi-am lăsat periuța de dinți de rezervă la tine în baie. Pot s-o iau de-acolo?

Emma îi răspunsese râzând:

– Bineînțeles, iubitule. Acum locuiesc aici – cel puțin parțial.

Adam venise la scaunul unde stătea și o îmbrățișase, aplecându-și capul brunet spre ea.

– Așa este, iubirea mea, și e o adevărată minune.

Îşi dădu seama că prietena ei se uita la ea.

– Ştiu că te gândeşti la comandantul tău, zise Clara. Mă bucur că poezia nu e un înlocuitor al performanţei. Cum suna versul acela din Blake despre binefacerile dorinţei satisfăcute? Aşa arăţi tu. Dar mă bucur că vii la Putney în seara asta. Annie se va bucura să te vadă... S-a întâmplat ceva? întrebă ea după o pauză.

– Nu, nimic. Momentele când suntem împreună sunt aşa de scurte, dar sunt minunate, perfecte. Dar nu poţi să trăieşti mereu la intensitatea asta. Clara, vreau neapărat să mă mărit cu el. Nu ştiu sigur de ce vreau asta aşa de tare. Nu se poate să fim mai fericiţi decât suntem deja, sau mai devotaţi unul altuia. Nu am cum să fiu mai sigură de ceva decât sunt acum. Aşa că de ce vreau oare şi o legătură oficială? Nu e raţional.

– Ei bine, el te-a cerut, şi încă în scris, şi încă înainte să vă culcaţi împreună. Ceea ce sugerează o încredere sexuală în sine ce frizează aroganţa. Nu mai vrea să se însoare cu tine acum?

– Nu sunt sigură. Poate crede că faptul că locuim şi lucrăm separat, aşa ca în momentul de faţă, cu aceste întâlniri atât de minunate, dar atât de scurte, este tot ceea ce avem nevoie amândoi.

– Voi, heterosexualii, vă complicaţi viaţa în asemenea hal! exclamă Clara. Vorbiţi unul cu altul, nu? Vreau să spun, comunicaţi? Te-a cerut o dată. Acuma spune-i că e timpul să fixeze o dată.

– Nu cred că ştiu cum.

– Îţi pot sugera mai multe alternative. Ai putea să-i spui: „O să fiu ocupată în decembrie după ce începem interviurile pentru angajările de anul viitor. Dacă te gândeai să avem o lună de miere întreagă, nu doar un weekend în apartament, cred că momentul cel mai bun ar fi de Anul Nou“. Sau ţi-ai putea duce comandantul să-l prezinţi tatălui tău. Înţeleg că a fost scutit de chinul acesta tradiţional. Apoi îl pui pe domn'

profesor să-l întrebe ce intenţii are. Asta e o chestie demodată şi originală care s-ar putea să-i placă.

– Mă îndoiesc că i-ar plăcea tatei – asta, bineînţeles, dacă şi-ar lua ochii din carte destul de mult timp să audă ce-i spune Adam. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai mai spune „comandantul meu".

– Ultima şi singura dată când am vorbit cu el îmi amintesc că i-am zis nemernic. Cred că o să mai treacă ceva vreme până o să ajungem prieteni la cataramă. Dacă nu vrei să-l asmuţi pe domn' profesor pe el pe nepregătite, ce zici de un pic de şantaj? „Gata cu weekendurile până nu văd inelul pe deget. Mi-au apărut scrupule morale." Asta e o chestie care a fost remarcabil de eficace de-a lungul secolelor. Nu e cazul s-o dispreţuieşti doar pentru c-au mai folosit-o şi altele.

Emma izbucni în râs.

– Nu cred c-aş reuşi să pun ameninţarea în practică. Nu sunt masochistă. Nu cred c-aş rezista mai mult de două săptămâni.

– Păi atunci găseşte-ţi tu singură o metodă, dar nu te mai stresa aşa. Doar nu te temi că te va refuza?

– Nu, nu de asta. Atâta doar că poate în adâncul sufletului nu-şi doreşte cu adevărat o căsătorie, iar eu mi-o doresc.

Traversau deja podul. Merseră în linişte o vreme şi apoi Clara o întrebă:

– Dacă ar fi bolnav – asudat, mirosind oribil, vomând, o nenorocire, ştii? – ai fi în stare să-l cureţi, să-l alini?

– Bineînţeles.

– Să zicem că tu ai fi bolnavă. El ce-ar face?

Emma nu răspunse.

– Tocmai ţi-am diagnosticat problema, zise Clara. Ţi-e teamă că te iubeşte numai pentru că eşti frumoasă. Nu poţi să suporţi gândul că ar putea să te vadă când nu eşti frumoasă.

– Dar nu e importantă frumuseţea, la început, cel puţin? N-a fost tot aşa cu tine şi Annie? Nu aşa începe dragostea, cu atracţia fizică?

– Ba da, desigur. Dar dacă asta e tot ce-aveţi, atunci ai o problemă mare de tot.

– Nu e tot ce avem. Sunt sigură.

Dar într-un colţ al minţii, ştia că acest gând trădător prinsese deja rădăcini.

– N-are nimic de-a face cu slujba lui, zise ea. Ştiu că nu putem să fim împreună chiar dacă vrem să fim. Ştiu că a trebuit să plece weekendul ăsta. Atâta doar că de data asta am o senzaţie diferită. Mă tem că s-ar putea să nu se mai întoarcă, mă tem că s-ar putea să moară pe insula aceea.

– Ce idee ridicolă! De ce să moară? Nu s-a dus acolo să înfrunte terorişti. Eu credeam că specialitatea lui sunt crimele din lumea bună, cazurile prea sensibile ca să le dea voie ţăranilor nespălaţi de la poliţia locală să dea buzna şi ei. Probabil nu e în mai mare pericol decât dacă ar fi în metroul spre Putney.

– Ştiu că e iraţional, dar nu pot scăpa de gândul ăsta.

– Atunci hai să mergem acasă.

„Şi ăsta e un cuvânt pe care-l foloseşte cu atâta uşurinţă, se gândi Emma. Atunci eu de ce nu-l pot rosti când sunt cu Adam?“

6

Rupert Maycroft le explicase deja celor trei poliţişti că, după moartea doamnei Padgett, Dan se mutase din fosta clădire a grajdurilor adiacentă conacului în cabana cu un singur pat, Puffin Cottage, situată între Dolphin Cottage şi Atlantic Cottage pe coasta de nord-vest. Kate îl sunase luni dimineaţa devreme şi aranjase să se întâlnească la amiază. Când apărură la uşă, Padgett le deschise după prima bătaie şi le făcu loc să intre fără să scoată un cuvânt.

Prima reacţie a lui Benton fu să se întrebe ce făcea Padgett când era acasă. În camera de zi nu exista nici un semn al vreunui hobby şi, în afara câtorva cărţi de pe raftul de sus al unei biblioteci de stejar şi a unui şir de bibelouri de porţelan de pe poliţa căminului, în toată încăperea nu se găsea nimic altceva decât mobilă. Aceasta era în cea mai mare parte din stejar masiv, o masă în mijlocul încăperii cu picioare rotunjite şi două tăblii extensibile, şase scaune cu un desen asemănător şi un bufet greoi din acelaşi set, având uşile şi panoul de sus sculptate într-un model complicat. Mai era o singură piesă de mobilier, un divan aşezat sub fereastră şi acoperit cu o cuvertură din diferite bucăţi. Benton se întrebă dacă aici fusese doamna Padgett ţintuită la pat de boala ei, lăsând dormitorul pentru persoana care o îngrijea pe timpul nopţii. Deşi nu mirosea deloc a boală sau a medicamente în cameră, aerul era stătut, probabil din cauză că toate cele trei ferestre erau închise.

Padgett trase de la masă trei scaune şi cei doi se aşezară în faţa lui. Spre uşurarea lui Benton, Padgett nu le oferi ceai sau cafea, ci se aşeză cu mâinile sub masă ca un copil ascultător, clipind din ochi. Gâtul subţire i se înălţa ca un lujer din jerseul gros, împletit cu un model complicat, subliniind şi mai mult paloarea feţei şi oasele delicate ale craniului acoperit cu păr tuns foarte scurt.

– Am venit să trecem încă o dată în revistă cu dumneata ceea ce ne-ai spus sâmbătă în bibliotecă, zise Kate. Poate va fi mai uşor dacă începi să ne relatezi tot ce ai făcut sâmbătă dimineaţă, din momentul când te-ai trezit.

Padgett începu un recital ce suna ca o poezie învăţată de dinafară.

– Datoria mea e să duc la cabane mâncarea comandată de oaspeţi cu o zi înainte, şi asta am făcut la ora şapte. Singurul care a vrut provizii a fost doctorul Yelland de la Murrelet Cottage. A vrut un prânz rece, nişte lapte şi ouă, şi câteva CD-uri din bibliotecă. Cabana lui are un pridvor ca aproape toate celelalte, aşa că am lăsat mâncarea acolo. Aşa am primit instrucţiuni să fac. Nu l-am văzut pe domnul doctor şi m-am întors la conac cu maşina, pe la şapte şi patruzeci şi cinci de minute. Am lăsat-o la locul obişnuit în curte şi am venit înapoi aici. Mi-am depus dosarul la o facultate din Londra pentru un curs de psihologie şi mi s-a cerut să scriu un eseu în care să-mi explic alegerea. Nu am luat note bune la examenele de la liceu, dar se pare că nu contează. Am rămas în cabană lucrând la eseu, până m-a sunat domnul Maycroft, imediat după nouă treizeci, şi mi-a spus că domnul Oliver a dispărut şi că voia să mă duc să-l caut cu grupul. Începea să se lase ceaţa, dar m-am dus. M-am întâlnit cu grupul în curtea din faţa conacului. Am fost chiar în spatele domnului Maycroft la far când s-a ridicat dintr-odată ceaţa şi am văzut corpul. Atunci am auzit-o pe Millie ţipând.

– Şi eşti absolut sigur că n-ai văzut pe nimeni, nici pe domnul Oliver, nici pe altcineva, până nu te-ai alăturat grupului? întrebă Kate.

– V-am mai spus. N-am văzut pe nimeni.

În momentul acela sună telefonul. Padgett se ridică imediat.

– Trebuie să răspund, zise el. Telefonul e în bucătărie. L-am mutat să n-o deranjeze pe mama.

Ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

– Dacă e doamna Burbridge, atunci nu cred că va dura mult, zise Kate.

Dar Padgett nu reveni imediat. Kate şi Benton se ridicară şi Kate se duse lângă raftul de cărţi.

– Astea sunt evident romanele mamei lui, zise ea. Majoritatea romane de dragoste obişnuite. Are totuşi şi o carte de Nathan Oliver, *Nisipurile din Trouville*. Pare citită, dar nu prea des.

– Sună ca un titlu de film cu mare succes la public, zise Benton. Nu e stilul lui obişnuit. Şi astea au fost probabil ale mamei lui, zise el arătând bibelourile de pe poliţă. Dar de ce le-a mai păstrat? Par exact genul de lucruri pe care te-ai fi aşteptat să le dea de pomană în Newquay, în afară de cazul în care le păstrează din motive sentimentale.

Kate se apropie de el.

– Eu aş zice că astea trebuiau să fie primele lucruri de pe lista cu obiectele aruncate peste bord.

Benton răsucea gânditor unul din bibelouri, o doamnă în crinolină cu o bonetă cu panglici lovind alene, cu o sapă subţire, buruienile de pe cărarea unei grădini.

– Nu prea e îmbrăcată potrivit pentru treaba asta, nu crezi? zise Kate. Pantofii aceia n-ar rezista cinci minute în afara dormitorului şi pălăria i-ar zbura de pe cap la prima adiere de vânt. La ce te gândeşti?

– O, întrebarea obişnuită, presupun, zise Benton. De ce dispreţuiesc atât de mult chestia asta? Nu e un fel de snobism

cultural? Vreau să zic, oare singurul motiv pentru care-mi displace este pentru c-am fost învăţat să fac astfel de judecăţi de valoare? La urma urmei, e făcută bine. E sentimentală, dar există şi o formă de artă bună, care se poate numi sentimentală.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, Watteau, bunăoară. Sau *Vechiul magazin de curiozităţi*, dacă te gândeşti la literatură.

– Cred că ar trebui să o pui la loc, dacă nu vrei s-o spargi. Dar ai dreptate în ce priveşte snobismul cultural.

Benton puse bibeloul la loc şi se întoarseră amândoi la masă. În cele din urmă, Padgett deschise uşa şi reveni în cameră.

– Îmi cer scuze. M-au sunat de la facultate. Încerc să-i conving să mă lase să mă înscriu chiar acum. A început deja anul academic, dar de foarte puţin timp, şi poate c-o să facă o excepţie. Dar presupun că depinde şi de cât timp o să rămâneţi voi aici.

Benton ştia că de fapt Kate ar putea foarte bine să-i spună că în prezent poliţia nu avea puterea să-l reţină pe Padgett pe insulă, dar nu o făcu.

– Va trebui să vorbeşti cu domnul comandant Dalgliesh în legătură cu asta, zise ea în schimb. Evident că dacă va trebui să venim pentru o întrevedere în Londra, poate chiar la facultate, ar fi mult mai puţin convenabil pentru dumneata, şi probabil şi pentru ei, decât dacă vorbeşti cu noi aici.

Benton se gândi că asta nu era întru totul corect, dar era probabil justificat. Mai trecură o dată peste toate detaliile a ceea ce se întâmplase după ce găsiseră cadavrul, şi descrierea lui Padgett se potrivea cu ceea ce ziseseră Maycroft şi Staveley. Îl ajutase pe Jago să-i scoată coarda din jurul gâtului şi-l auzise pe Maycroft spunându-i lui Jago să o pună la locul ei în cârlig, dar personal n-o mai văzuse sau atinsese după aceea. Nu avea nici o idee cine şi dacă a intrat încă o dată în far.

În cele din urmă, Kate zise:

– Ştim că domnul Oliver era furios pe dumneata că i-ai scăpat proba de sânge peste bord şi ni s-a spus că, în general, te critica foarte mult. E adevărat?

– Întotdeauna zicea că nimica nu fac bine. Bine acuma, n-am intrat eu prea mult în contact cu el. Nu avem voie să vorbim cu oaspeţii decât dacă vor ei. Şi domnul Oliver era oaspete, deşi totdeauna se purta de parcă era de-al casei, de parcă avea ceva drepturi să fie aici, pe insulă. Dar oricând vorbea cu mine, nu făcea decât să critice. Câteodată el, câteodată domnişoara Oliver, nu erau mulţumiţi de ce provizii le-am adus sau ziceau că nu le-am adus ce-au comandat. Pur şi simplu am simţit că nu-i plăcea de mine. E tipul... Era tipul de om care trebuie totdeauna să-şi găsească pe cineva de care să se lege. Dar nu l-am omorât eu. Eu n-aş putea să omor nici măcar un animal, darămite un om. Ştiu că unii oameni de aici ar vrea să fiu eu vinovat, pentru că niciodată nu m-am adaptat aici, asta şi spun mereu, că eu nu sunt locuitor al insulei de fapt, că numai stau aici. Eu nici măcar n-am vrut să vin pe insulă. Am venit aici numai pentru că mama a vrut cu tot dinadinsul să vină aici şi de-abia aştept să plec şi să-mi încep şi eu viaţa altundeva, să-mi iau o diplomă pentru o slujbă adevărată. Sunt în stare să fiu mai mult decât om bun la toate.

Amestecul de autocompătimire şi agresivitate nu-l făcea deloc simpatic. Benton trebui să-şi reamintească faptul că asta nu însemna neapărat că Padgett era un criminal.

– Şi nu mai e nimic altceva ce ai dori să ne spui? întrebă el.

Padgett studie tăblia mesei câteva clipe, apoi îşi înălţă privirea.

– Numai fumul.

– Ce fum?

– Ei bine, cineva era deja treaz şi ocupat la Peregrine Cottage. Era aprins focul. Eu eram la mine în dormitor şi m-am uitat afară pe fereastră, când am văzut fumul.

Kate îl întrebă cu vocea atent controlată:

– La ce oră a fost asta? Încearcă să fii precis.

– Nu mult după ce m-am întors. Oricum, înainte de opt. Ştiu asta pentru că de obicei ascult ştirile de la opt dacă ajung la timp.

– De ce nu ai menţionat asta până acum?

– Vreţi să spuneţi când eram toţi în bibliotecă? Nu mi s-a părut important. M-am gândit că mă va face să par un prostănac. La urma urmei, de ce să n-aibă voie domnişoara Oliver să aprindă un foc?

Era momentul să pună capăt întrevederii şi să se întoarcă la Seal Cottage să-i spună lui Dalgliesh ce aflaseră. Câteva clipe merseră în tăcere.

– Nu cred că i-a zis cineva că s-au ars manuscrisele, zise Kate. Va trebui să verificăm. Dar mă întreb de ce nu. Poate are dreptate, chiar nu se gândesc că şi el locuieşte pe insulă. Nu i-a spus nimeni nimic pentru că nu e de-al lor. Dar dacă Padgett a văzut fum ridicându-se de la Peregrine Cottage chiar înainte de ora opt, atunci a scăpat.

7

Luni dimineaţă, după micul dejun, Dalgliesh sună la Murrelet Cottage şi-l anunţă pe Mark Yelland că ar dori să discute cu el. Yelland spuse că se pregătea să meargă la plimbare, dar dacă nu era nici o urgenţă ar putea să treacă el pe la Seal Cottage înainte de amiază. Dalgliesh se aşteptase să meargă la Murrelet Cottage, dar se gândi că probabil Yelland prefera să nu-i fie invadată intimitatea, şi oricum nu avea nici un motiv să obiecteze. Dormise foarte rău în noaptea aceea, azvârlindu-şi de mai multe ori pătura de pe el, fiindu-i neplăcut de cald şi apoi trezindu-se o oră mai târziu tremurând de frig. În cele din urmă dormi prea mult şi nu se trezi decât după opt, cu un început de migrenă şi cu mâinile şi picioarele de plumb. Ca mulţi alţi oameni sănătoşi, Dalgliesh considera boala ca pe o insultă personală, pe care o poţi cel mai bine combate refuzând să o accepţi. O plimbare în aer curat putea să remedieze aproape orice. Dar în dimineaţa aceasta nu-i părea deloc rău că-l lăsase pe Yelland să se plimbe în locul lui.

Yelland sosi exact la ora anunţată. Era încălţat cu nişte ghete zdravene, purta jeanşi şi o jachetă de denim, şi avea un rucsac în spate. Dalgliesh nu crezu că era justificat sau necesar să-i ceară scuze că-i deranja programul. Lăsă uşa deschisă, ca să intre soarele în casă. Yelland îşi puse rucsacul pe masă, dar nu se aşeză. Dalgliesh începu fără nici un preambul:

– Cineva a ars sâmbătă dimineaţa manuscrisele ultimului roman al lui Oliver. Trebuie să vă întreb dacă le-aţi ars dumneavoastră.

Yelland nu păru să se supere din cauza întrebării.

– Nu, nu le-am ars eu. Sunt capabil de furie, de resentimente, răzbunare şi, fără îndoială, şi de alte ticăloşii omeneşti, dar nu sunt un copil şi nu sunt un prost. Ştiu foarte bine că pierderea manuscriselor nu ar fi împiedicat publicarea romanului. Probabil nici n-ar fi provocat mai mult decât o inconvenienţă sau o întârziere minoră.

– Dennis Tremlett spune că Oliver a făcut nişte schimbări importante pe aceste manuscrise. Şi că acum s-au pierdut.

– Asta e regretabil pentru literatură şi pentru admiratorii săi, dar mă îndoiesc că e de o importanţă chiar aşa de covârşitoare. Arderea romanului e, cu siguranţă, un act de ciudă personală, dar nu din partea mea. Sâmbătă am stat în Murrelet Cottage, iar pe la opt treizeci m-am dus la o plimbare. Şi aveam alte lucruri în minte decât Oliver şi romanul lui. N-am ştiut că avea manuscrisul cu el, dar mă rog, s-ar putea spune că e o presupunere firească.

– Şi nu s-a mai întâmplat nimic de când aţi sosit pe Combe, oricât de mic şi aparent nesemnificativ, ceva ce credeţi că ar trebui să ştiu?

– V-am spus despre altercaţia pe care am avut-o vineri la cină. Dar din moment ce sunteţi interesaţi de detalii, da, am văzut pe cineva vizitând-o pe Emily Holcombe joi seara, imediat după zece. Veneam înapoi de la o plimbare în jurul insulei. Era întuneric, bineînţeles, şi nu i-am văzut decât silueta când i-a deschis Roughtwood uşa. Nu era unul dintre rezidenţii permanenţi, aşa că presupun că era doctorul Speidel. Nu-mi vine să cred că are vreo importanţă în anchetă, dar e singurul alt amănunt pe care mi-l amintesc. Mi s-a spus că doctorul Speidel e acum la infirmerie, dar presupun că se

simte totuşi suficient de bine să poată confirma ceea ce tocmai v-am spus. Asta-i tot?

Dalgliesh răspunse că da, adăugând şi obişnuitul „pentru moment“.

Când ajunse la uşă, Yelland făcu o pauză.

– Nu l-am omorât eu pe Nathan Oliver. Nu pot să cred că vă aşteptaţi să fiu devastat de moartea lui. Nu putem simţi durere adevărată decât pentru foarte puţini oameni. Şi pentru mine, Nathan Oliver cu siguranţă nu e unul dintre ei. Dar regret că a murit. Sper să descoperiţi cine l-a spânzurat. Ştiţi unde să mă găsiţi, dacă mai aveţi şi altceva să-mi spuneţi.

După aceea, Yelland plecă.

Telefonul sună exact în momentul în care intrau Kate şi Benton. Dalgliesh ridică receptorul şi auzi vocea lui Rupert Maycroft.

– Mă tem că nu va mai fi posibil să vorbiţi cu doctorul Speidel, probabil pentru mai multă vreme. I-a crescut temperatura în mod alarmant în timpul nopţii şi Guy a aranjat să fie transferat la un spital din Plymouth. Aici nu avem toate cele necesare pentru îngrijirea oamenilor grav bolnavi. Aşteptăm din moment în moment să sosească elicopterul.

Dalgliesh închise telefonul. Chiar în aceeaşi clipă auzi huruitul de la distanţă. Ieşi afară şi-i văzu pe Kate şi pe Benton uitându-se la elicopterul care se apropia bâzâind ca un bondar negru şi gălăgios pe fundalul de un albastru delicat al cerului matinal.

– Am înţeles că elicopterul e numai pentru urgenţe, zise Kate. N-am cerut întăriri.

– E o urgenţă, răspunse Dalgliesh. Doctorul Speidel e într-o stare mai gravă decât ieri. Doctorul Staveley consideră că are nevoie de un tratament mai complex decât îi pot acorda aici. E neplăcut pentru noi, dar presupun că pentru el e şi mai rău.

Îl scoseseră pe Speidel surprinzător de repede, pentru că la doar câteva minute după aterizare elicopterul se înălţă şi făcu un ocol jos deasupra lor. Cei trei îl priviră în tăcere.

– Şi aşa se duce unul dintre suspecţii noştri, zise Kate.

„Nu putem zise că e suspectul principal, se gândi Dalgliesh. Dar e cu siguranţă cel cu mărturia cea mai miportantă despre momentul exact al morţii. Şi, de asemenea, cel care nu mi-a spus tot ce ştie.“ Se întoarseră în cabană, iar sunetul nu se mai auzi.

8

Dalgliesh stabilise o întâlnire cu Emily Holcombe pentru ora opt, aşa că la şapte şi treizeci de minute stinse luminile la Seal Cottage şi închise uşa în urma lui. Având în vedere că-şi petrecuse copilăria într-o parohie din Norfolk, Dalgliesh era obişnuit să umble noaptea pe sub un cer fără stele, dar încă nu mai văzuse asemenea beznă ca aici. La ferestrele cabanei lui Adrian Boyde nu se zărea nici o lumină, acesta plecase probabil la cină la conac, iar de la cabanele mai îndepărtate nu văzu nici o luminiţă care să-l asigure că mergea în direcţia corectă. Se opri să se reorienteze şi-şi aprinse lanterna. Merse prin întuneric şi simţi durerea din mâini şi picioare care-l supărase toată ziua. Îi trecu brusc prin minte că poate se îmbolnăvise de o boală contagioasă şi că în acest caz s-ar putea să nu fie prea decent din partea lui să o viziteze pe Emily Holcombe. Dar nu strănuta şi nici nu tuşea. Pur şi simplu va rămâne mai la distanţă de ea şi, la urma urmei, dacă Yelland nu se înşela, îl primise deja pe Speidel în Atlantic Cottage.

Pe partea dinspre insulă, Atlantic Cottage era apărată de o culme ca un meterez, aşa că nu văzu luminile de la parter decât când fu foarte aproape de uşă. Roughtwood îl conduse în camera de zi cu aerul condescendent al unui servitor de rang înalt faţă de sluga de rând care-a venit să plătească dările către moşier. Camera nu era luminată decât de flăcările din cămin şi de o veioză. Doamna Holcombe era aşezată lângă foc, cu

mâinile în poală. Lumina focului se reflecta sclipitoare pe mătasea bluzei sale cu guler înalt și pe fusta de lână neagră care cădea în falduri până la glezne. Dalgliesh intră în liniște și doamna Holcombe păru să se trezească brusc dintr-o stare de reverie, îi întinse mâna și i-o strânse pe-a lui pentru o clipă, apoi îi arătă fotoliul din fața ei de cealaltă parte a șemineului.

Dacă și-ar fi putut-o imagina pe Emily Holcombe plină de solicitudine, Dalgliesh ar fi spus că acest lucru se manifestase prin privirea atentă pe care i-o aruncase și apoi prin grija promptă de a-i asigura confortul. Căldura focului de lemne, vuietul înfundat al valurilor și fotoliul moale și confortabil îl revigorară și se rezemă mulțumit de spătarul înalt. I se oferi vin, cafea sau ceai de mușețel și acceptă ceaiul cu recunoștință. Băuse deja mult prea multă cafea.

Roughtwood aduse ceaiul de mușețel.

– Îmi cer scuze că e atât de târziu, zise doamna Holcombe. În parte, dar nu complet, a fost pentru că era singura oră la care am fost disponibilă. Am avut o programare la dentist pe care n-am vrut s-o contramandez. Unii oameni de pe insula aceasta, dacă ar fi sinceri – și foarte rar sunt – v-ar spune că sunt o bătrână egoistă. Cel puțin asta am avut în comun cu Nathan Oliver.

– Îl antipatizați?

– Nu era o persoană care să permită cuiva să o placă. Eu, una, însă n-am crezut niciodată că geniul este o scuză pentru un comportament rău. Era un iconoclast. Venea aici tot la trei luni cu fiică-sa și redactorul după el, stătea două săptămâni, provoca deranj și reușea să ne reamintească faptul că noi, rezidenții permanenți, nu suntem decât o ceată de evadați neimportanți din realitate; că și noi, exact ca vechiul far, nu suntem decât simboluri, relicve ale trecutului. Ne străpungea mulțumirea de sine. Din acest punct de vedere avea și el un rost. Aș putea să-i zic un fel de rău necesar.

– Dar n-ar fi fost şi el un evadat din realitate, dacă se muta de tot aici? întrebă Dalgliesh.

– Ah, deci aţi aflat asta? Nu cred că el ar fi formulat asta chiar aşa. În cazul acesta ar fi pretins că are nevoie de singurătate pentru a-şi îndeplini menirea de scriitor. Îşi dorea cu disperare să scrie un roman la fel de bun ca penultimul, în ciuda faptului că ştia foarte bine că talentul îi pălea vizibil.

– Chiar simţea asta?

– Da. Asta şi groaza de moarte erau cele mai mari două spaime ale lui. Şi, bineînţeles, vinovăţia. Dacă te hotărăşti să te descurci fără un Dumnezeu personal, e ilogic să te împovărezi cu toată moştenirea păcatului iudeo-creştin. În felul ăsta suferi toate neplăcerile psihologice pe care le provoacă vinovăţia, fără consolarea mântuirii. Oliver avea destule lucruri pentru care să se simtă vinovat, cum de altfel avem toţi.

Pentru câteva clipe tăcu. Îşi aşeză paharul pe masă şi contemplă nemişcată flăcările muribunde din cămin.

– Nathan Oliver trăia prin talentul lui – prin geniul lui, dacă acesta e un cuvânt mai potrivit. Dacă pierdea asta, ar fi devenit o carcasă goală. Aşa că se temea de două morţi de fapt. Am mai văzut lucrul acesta şi la alţi oameni extrem de inteligenţi şi faimoşi pe care i-am cunoscut – pe care-i cunosc încă. Femeile par să înfrunte inevitabilul cu mai mult stoicism. Nu poţi să nu observi chestia asta. Merg la Londra o dată pe an pentru trei săptămâni, ca să-mi vizitez prietenii care mai sunt încă în viaţă şi să-mi reamintesc de la ce anume evadez. Oliver era speriat şi nesigur pe el, dar nu s-a sinucis. Toţi am fost bulversaţi de moartea lui, mai suntem încă şi acum. Orice dovezi o să găsiţi, sinuciderea pare totuşi singura explicaţie posibilă. Dar pur şi simplu nu pot să cred aşa ceva. Şi, oricum, nu ar fi ales metoda asta – urâţenia, oroarea, degradarea asta. O metodă de autodistrugere care să se facă ecoul tuturor nenorociţilor aceia bălăngănindu-se în spânzurători de-a lungul secolelor. Călăii care foloseau greutatea propriului

corp al victimelor ca să-i sugrume – oare asta să fie motivul pentru care ni se pare atât de dezgustător? Nu, Nathan Oliver nu s-ar fi spânzurat. Metoda lui ar fi fost exact ca a mea: alcool şi medicamente, un pat confortabil, o scrisoare elegant ticluită dacă voia neapărat. S-ar fi dus molcom în noaptea liniştită.

Se lăsă o tăcere pentru câteva clipe.

– Am fost acolo, ştiţi? continuă ea. Nu când a murit, bineînţeles. Când l-au dat jos. Atâta că nu l-au dat jos. Rupert şi Guy nu s-au putut hotărî dacă să-l ridice sau să-l coboare. Aşa că pentru câteva minute aparent interminabile a fost un fel de yo-yo omenesc. Atunci am plecat eu de-acolo. Sunt şi eu curioasă ca toată lumea, dar mi-am dat seama că am şi o repulsie atavică de a vedea un cadavru omenesc tratat atât de urât. Moartea impune anumite convenţii. Dar voi vă obişnuiţi cu asta, bineînţeles.

– Nu, doamnă Holcombe, zise Dalgliesh. Nu ne obişnuim.

– Antipatia mea pentru el era mai personală decât dezaprobarea generală a firii sale neplăcute. Voia să mă scoată din cabana mea. Prin actul de constituire al trustului am dreptul de rezidenţă aici, dar nu se specifică în act ce fel de locuinţă să mi se ofere, dacă am dreptul să-mi aleg locuinţa sau dacă pot să-mi aduc cu mine servitorul. În măsura aceasta presupun că s-ar putea spune că avea un motiv infim de supărare, deşi venea şi el întotdeauna cu propriii însoţitori. Probabil Rupert v-a spus că nu puteau pur şi simplu să-l refuze, şi în orice caz nu pentru că era insuportabil. Actul spune clar că nu i se poate refuza accesul nici unei persoane care s-a născut pe insulă. E o clauză destul de sigură. Nu s-a mai născut nimeni aici din secolul al XVIII-lea, în afară de Nathan Oliver, şi el nu îndeplineşte condiţia decât pentru că maică-sa a confundat durerile facerii cu o indigestie şi s-a născut înainte de termen cu două săptămâni, şi foarte rapid, după câte am înţeles. În această vizită, a fost deosebit de insistent. Oliver propunea ca eu să mă mut în Puffin Cottage, lăsând-o pe aceasta

disponibilă pentru el. Pare foarte rezonabil, bineînțeles, dar n-am avut – și nici acum n-am – nici o intenție să mă mut.

Nimic din toate acestea nu erau lucruri noi, și Dalgliesh nu venise până aici pentru asta. Avea însă senzația că ea știa de ce venise. Emily Holcombe se apleca să mai pună un buștean pe foc, dar Dalgliesh i-o luă înainte și împinse cu grijă bușteanul între flăcări. Lemnul uscat fu cuprins de flăcărui albastre și lumina se înteți, poleind mahonul mobilei și aruncându-și umbrele mișcătoare peste coperțile de piele ale cărților, pe podeaua de piatră și pe covoarele bogat colorate. Emily Holcombe se aplecă spre foc și-și întinse degetele lungi și încărcate de inele înspre flăcări. Dalgliesh îi văzu chipul din profil, trăsăturile frumoase conturându-i-se pe fundalul focului ca o camee. Cam un minut păstrară amândoi tăcerea. Dalgliesh își rezemase capul de spătarul fotoliului și simți cum îl lăsa durerea din picioare și brațe. Știa că în curând Emily Holcombe va începe să vorbească și că va trebui să fie gata să o asculte, să nu piardă nimic din povestea pe care în sfârșit era gata să o spună. Ar fi fost mult mai bine însă dacă nu și-ar fi simțit capul atât de greu, dacă ar putea să scape de nevoia aproape covârșitoare de a închide ochii și de a se lăsa cuprins de liniște și confort.

– Aș mai bea niște vin, zise ea, și-i întinse paharul ei.

Dalgliesh îi reumplu pe jumătate paharul și-și turnă și lui încă o ceașcă de ceai. Nu avea nici un gust, dar lichidul fierbinte îi făcea bine.

– Am amânat această întâlnire pentru că am vrut să mă consult prima dată cu două persoane, zise ea. Acum, că Raimund Speidel a fost dus la spital, m-am hotărât să consider că am permisiunea lui. Și fac asta înțelegând că nu veți da mai multă greutate acestei povești decât o merită. E o poveste foarte veche și în mare parte cunoscută numai de mine. Nu poate să arunce nici o lumină asupra morții lui Nathan Oliver, dar până la urmă dumneavoastră va trebui să decideți.

– Am vorbit sâmbătă după-masă cu domnul doctor Speidel, zise Dalgliesh. Nu mi-a spus că discutase deja cu dumneavoastră. Mi-a dat impresia unui om care era încă în căutarea adevărului, nu unul care l-a găsit deja, dar nu cred că a fost întru totul sincer. Bineînţeles, nu se simţea deloc bine în momentul acela. Poate s-a gândit că ar fi mai prudent să aştepte să vadă ce se mai întâmplă.

– Şi acum, când doctorul Speidel zace grav bolnav într-un loc unde nu puteţi comunica cu el, aţi dori de la mine adevărul, tot adevărul şi numai adevărul. Întotdeauna mi s-a părut un jurământ absolut inutil. Nu ştiu tot adevărul, dar pot să vă spun ceea ce ştiu eu.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi aţinti privirea în foc. Dalgliesh, în schimb, continuă să-i fixeze chipul.

– Sunt sigură că aţi aflat câte ceva despre istoria insulei Combe. A fost obţinută de familia mea în secolul al XVI-lea. La data aceea era deja un loc prost văzut şi trezea o oroare pe jumătate superstiţioasă. În secolul al XVI-lea a fost ocupată de nişte piraţi din Marea Mediterană care au jefuit coastele sudice ale Angliei, capturând tineri bărbaţi şi femei şi vânzându-i ca sclavi. Mii de oameni au fost răpiţi în felul acesta şi insula devenise un loc de temut, un loc al violurilor, torturii şi captivităţii. Chiar şi în ziua de azi localnicii nu vor să vină aici, şi am avut probleme cu găsirea personalului angajat temporar. Cei pe care-i avem sunt toţi loiali şi de încredere, majoritatea fiind nou-veniţi care nu se sinchisesc de istoria locală. Nici cei din familia mea nu au ţinut cont de ea în perioada în care eram proprietarii insulei. Bunicul meu a clădit conacul, iar eu veneam aici în fiecare an în copilărie şi mai târziu în adolescenţă. Tatăl lui Nathan Oliver, Saul, era barcagiul şi, în general, omul bun la toate. Era un marinar priceput, dar un om foarte dificil, avea probleme cu băutura şi devenea foarte violent. După moartea soţiei sale l-a crescut el singur pe băiat. Îmi amintesc că l-am văzut de mai multe ori pe Nathan

pe când el era copil și eu adolescentă. Era un băiat ciudat, foarte închis în sine, necomunicativ, dar îndărătnic. În mod destul de straniu m-am înțeles destul de bine cu tatăl lui, deși pe vremea aceea orice legătură, chiar și vag apropiată de prietenie între mine și un servitor, ar fi fost complet descurajată, de fapt de neconceput.

Se opri pentru câteva clipe și-i întinse paharul să-i mai toarne vin. Sorbi de câteva ori înainte să-și continue povestirea.

– Când a început războiul, s-a luat hotărârea să se evacueze insulą. Nu pentru că ar fi fost deosebit de vulnerabilă la un atac, dar nu mai era combustibil pentru șalupă. Am rămas aici în anul de dinainte de război, dar în octombrie 1940, după ocuparea Franței și moartea fratelui meu la Dunkirk, părinții mei au hotărât că cel mai înțelept ar fi să plecăm. Ne-am refugiat la conacul principal al familiei, de lângă Exmoor, și în anul următor eu trebuia să merg la Oxford. Evacuarea puținilor servitori rămași pe insulă a fost aranjată de administratorul de atunci și de Saul Oliver. După ce Oliver i-a adus pe uscat și pe ultimii servitori, și-a luat băiatul și s-a întors pe insulă cu el, zicând că mai avea niște lucruri de terminat și că era îngrijorat din cauza conacului, care poate nu era foarte bine închis. Propunerea lui era să mai stea o noapte pe insulă. A venit aici doar în barca lui obișnuită, nu cu șalupa cu motor pe care-o aveam atunci.

Făcu din nou o pauză, și Dalgliesh o întrebă:

– Vă mai amintiți ce dată era?

– 10 octombrie 1940. De aici înainte ceea ce vă spun mi-a fost povestit de Saul Oliver câțiva ani mai târziu, cu doar două săptămâni înainte de a muri, într-o stare de semiincoerență. Nu știu dacă voia să mărturisească sau să se laude – probabil amândouă – și nici de ce m-a ales pe mine. Nu mai ținusem deloc legătura cu el pe parcursul războiului, și nici după aceea. Eu mi-am întrerupt cariera universitară și am mers la Londra, unde am condus o ambulanță, apoi m-am

întors la Oxford şi n-am mai trecut aproape deloc prin vest. Nathan plecase deja de mult de pe Combe şi îşi începuse misiunea autoimpusă de a deveni scriitor. Nici nu cred că l-a mai văzut vreodată pe tatăl lui. Povestea lui Saul nu a fost cu totul o noutate pentru mine. Au existat unele zvonuri, aşa cum sunt întotdeauna. Dar cred că mi-a spus tot adevărul pe care era pregătit să-l spună.

În timpul nopţii de 10 octombrie, trei germani din forţele de ocupaţie din Insulele Canalului Mânecii au debarcat pe Combe. Până săptămâna aceasta, nu i-am ştiut nici unuia numele. A fost o călătorie extraordinar de riscantă, şi era probabil o încercare de spionare a unor ofiţeri plictisiţi, sau poate aveau alte scopuri personale. Poate ştiau că insula fusese evacuată, poate au găsit-o din întâmplare. Speidel crede că voiau să pună steagul german în vârful farului lăsat în paragină. Ar fi provocat de bună seamă o oarecare consternare. După ce s-a luminat de zi, s-au urcat în vârful farului, probabil ca să spioneze teritoriul insulei. În timp ce ei erau acolo sus, Saul Oliver le-a descoperit barca şi a ghicit unde se aflau. Parterul farului era folosit pe vremea aceea ca depozit de nutreţ pentru animale şi era plin de paie uscate. Le-a dat foc, şi flăcările şi fumul s-au ridicat până în încăperea din vârf. În scurt timp, tot farul era în flăcări. Nu puteau să scape urcându-se pe platforma de sus. Balustrada era foarte nesigură şi uşa spre platformă era bătută în cuie de ani de zile pentru a preveni accidentele. Cei trei nemţi au murit, probabil asfixiaţi. Saul a aşteptat până s-a stins focul, a găsit cadavrele pe la jumătatea turnului şi le-a cărat înapoi până la barca lor. Apoi a împins-o cu barca lui până în larg şi a răsturnat-o în apă adâncă.

– A prezentat şi vreo dovadă la povestea asta? întrebă Dalgliesh.

– Doar trofeele pe care le-a păstrat: un revolver, un binoclu şi o busolă. După câte ştiu eu aceea a fost singura barcă ce a oprit pe insulă în timpul războiului şi după război nu s-a

mai făcut nici o anchetă. Cei trei tineri ofiţeri – presupun că erau ofiţeri din moment ce au putut să ia barca – au fost probabil declaraţi dispăruţi, probabil înecaţi. Venirea doctorului Speidel săptămâna trecută a fost prima confirmare a adevărului acestei poveşti, în afară de suvenirele pe care mi le-a dat Saul înainte de a muri.

– Ce-aţi făcut cu ele?

– Le-am aruncat în mare. I-am considerat fapta sa o crimă şi n-am vrut să-mi amintesc de un lucru pe care aş fi preferat nici să nu-l aud vreodată. N-am considerat că are vreun rost să contactez autorităţile germane. Familiile celor trei – dacă aveau familii – nu ar fi avut ce alinare să capete din această poveste. Soldaţii aceia au murit oribil şi fără nici un rost.

– Dar asta nu e toată povestea, nu-i aşa? Saul Oliver nu era bătrân şi presupun că era un bărbat puternic, dar chiar dacă a reuşit să care singur trei cadavre de bărbaţi în toată firea unul câte unul pe toate scările acelea şi apoi până în port, cum a reuşit să răstoarne barca şi să vâslească înapoi pe întuneric fără nici un ajutor? Nu mai era cineva pe insulă cu el?

Doamna Holcombe luă vătraiul de alamă şi-l vârî sub butucul de pe foc. Flăcările ţâşniră brusc cu vioiciune.

– Îşi luase copilul cu el, pe Nathan, şi încă un bărbat, Tom Tamlyn, bunicul lui Jago.

– A vorbit vreodată Nathan Oliver despre asta?

– Nu cu mine, şi, după câte ştiu eu, cu nimeni. Dacă-şi amintea ce s-a întâmplat, mă gândesc că ar fi folosit experienţa aceea cumva. După ce barca a fost răsturnată şi majoritatea dovezilor distruse, Saul şi Tom s-au întors pe Combe, iar mai târziu, împreună cu băiatul, au pornit şi ei către ţărm, la ceilalţi. Dar era întuneric. Tom Tamlyn n-a mai ajuns niciodată pe uscat. Era o noapte cu furtună şi era greu de navigat. Un marinar mai puţin priceput ca Saul nu ar fi reuşit s-ajungă teafăr la ţărm. Versiunea lui a fost că Tamlyn îl ajuta să controleze barca şi a căzut peste bord. Cadavrul a fost adus de

valuri mai departe, pe coastă, şase săptămâni mai târziu. Nu mai rămăsese mare lucru din el, şi n-au reuşit să obţină prea multe informaţii, dar partea din spate a craniului era zdrobită. Saul a pretins că se întâmplase în timpul accidentului, dar procurorul a lăsat cazul deschis, şi familia Tamlyn a crezut întotdeauna că Oliver l-a omorât pe Tom. Bineînţeles, motivul era să ascundă ceea ce se întâmplase pe insulă.

– Dar în zilele acelea ar fi putut trece drept un act justificat de război, mai ales dacă Saul pretindea că germanii îl ameninţaseră, zise Dalgliesh. La urma urmei, erau înarmaţi. Dacă Tamlyn a fost omorât, atunci sunt sigur că a avut un motiv mai puternic. Mă întreb în primul rând de ce a insistat Saul Oliver să fie ultimul pe insulă. Sunt sigur că administratorul nu ar fi plecat până nu ar fi făcut tot posibilul să securizeze conacul. Şi ce au făcut cu băiatul, un copil de patru ani, în timp ce ei se descotoroseau de cadavre? Doar nu era să-l lase să se plimbe primprejur nesupravegheat.

– Saul mi-a zis că l-au încuiat în camera mea de joacă de la etaj din conac. I-au lăsat lapte şi nişte mâncare. Era un mic pătuţ acolo şi o mulţime de jucării. Saul l-a ridicat pe căluţul meu de lemn. Îmi amintesc de căluţul acela. Îl adoram pe Pegas. Era imens, o bestie magică. Dar l-au vândut şi pe el, ca pe multe alte lucruri. Nu vor mai fi niciodată copii Holcombe. Eu sunt ultima din familia mea.

Sesizase o notă de regret în vocea ei? Dalgliesh avea senzaţia că nu, dar era greu de spus. Emily Holcombe se mai uită o clipă în foc, şi apoi continuă:

– Când s-au întors, copilul reuşise să se dea jos de pe cal şi se târâse până la fereastră. L-au găsit dormind sau poate leşinat. Pe parcursul călătoriei înapoi l-au ţinut în cabina de jos. Saul zicea că nu-şi mai amintea nimic.

– Mai rămâne totuşi chestiunea motivului, zise Dalgliesh. Saul Oliver v-a mărturisit că l-a omorât pe Tamlyn?

– Nu. Nu era suficient de beat pentru asta. S-a ţinut de povestea cu accidentul.

– V-a mai spus şi altceva?

Şi acum îl privi drept în faţă.

– Mi-a spus că băieţelul a aprins paiele. Că se juca cu o cutie de chibrituri pe care o găsise în casă. Bineînţeles că după aceea a intrat în panică şi a zis că nici n-a fost lângă far, dar Saul a spus că l-a văzut el.

– Şi l-aţi crezut?

Făcu din nou o pauză.

– Atunci l-am crezut. Acum nu sunt chiar aşa de sigură. Dar adevărat sau nu, sunt sigură că nu are nici o relevanţă în ceea ce priveşte moartea lui Nathan Oliver. Raimund Speidel este un om civilizat, inteligent şi omenos. Nu s-ar răzbuna pe un copil. Jago Tamlyn n-a făcut nici un secret că nu-l suportă pe Nathan Oliver, dar dacă voia să-l omoare ar fi avut o mulţime de ocazii în ultimii ani. Asta, bineînţeles, dacă Oliver a fost omorât, dar presupun că deja ştiţi, nu-i aşa?

– Da, ştim, răspunse Dalgliesh.

– Atunci, motivul s-ar putea să fie în trecut, dar nu în acest trecut.

Relatarea o obosise. Se rezemă de spătarul fotoliului şi pentru câteva clipe rămaseră amândoi în tăcere.

– Vă mulţumesc, zise Dalgliesh. Asta explică de ce voia neapărat Speidel să-l întâlnească pe Nathan Oliver în far. Asta mă nedumerea. La urma urmei, nu e singurul loc izolat de pe Combe. I-aţi spus doctorului Speidel tot ce mi-aţi spus şi mie?

– Tot. Ca şi dumneavoastră, nici el n-a crezut că Saul Oliver a acţionat singur.

– Ştia şi că Oliver a pretins că fiul său a aprins focul?

– Da, i-am spus tot ceea ce mi-a dezvăluit Saul. M-am gândit că doctorul Speidel avea dreptul să ştie.

– Şi restul insulei? Cât de mult ştiu ceilalţi despre asta?

– Nimic. Numai dacă nu cumva le-a spus Jago, dar mi se pare foarte puţin probabil. De unde să fi ştiut el? Saul Oliver nu i-a spus nimic lui Nathan şi acesta n-a vorbit niciodată despre viaţa lui pe Combe până acum şapte ani, când s-a hotărât din senin că o copilărie relativ săracă şi fără mamă pe o insulă ar constitui o adăugire interesantă la puţinul pe care-l dăduse publicităţii despre viaţa lui. Atunci a început şi să profite de clauza din actul constitutiv al trustului prin care avea voie să vină aici oricând poftea. A respectat convenţia ca persoanele care vin aici să nu dezvăluie niciodată existenţa insulei Combe, asta până în aprilie 2003, când a fost intervievat de un ziarist de la un supliment de duminică. Din nefericire, povestea a fost preluată şi de ziarele de senzaţie. N-au reuşit să facă prea mare caz din asta, dar a fost o încălcare a secretului foarte iritantă şi, cu siguranţă, nu a îmbunătăţit absolut deloc felul în care era privit Oliver aici.

Venise timpul să plece. Dalgliesh se ridică şi pentru o clipă fu copleşit de slăbiciune, dar se apucă de spătarul fotoliului şi momentul trecu. Mâinile şi picioarele îl dureau acum chiar mai tare ca înainte şi se întrebă dacă va reuşi să ajungă la uşă. Brusc, îşi dădu seama că Roughtwood stătea în prag, cu haina lui Dalgliesh peste braţ. Îşi întinse cealaltă mână şi aprinse lumina. Strălucirea stridentă îl ameţi pentru o clipă pe Dalgliesh. Îşi întâlniră privirile. Roughtwood se uita la el fără să încerce măcar să-şi ascundă ostilitatea. Îl conduse la uşa cabanei ca pe un prizonier aflat sub escortă şi urarea de „Noapte bună, domnule" i se păru lui Dalgliesh ameninţătoare şi provocatoare.

9

Nu-şi mai amintea deloc drumul înapoi până la cabana lui printre tufişurile bătute de vânturi. Avea senzaţia că fusese transportat în mod misterios şi subit, din camera luminată de foc a doamnei Holcombe, în această severitate monastică mărginită de pereţi de piatră. Se duse la cămin, ţinându-se de spătarele scaunelor până acolo, îngenunche şi aprinse surcelele cu un chibrit. După un norişor de fum aromat, focul se aprinse cu flăcări roşii şi albastre. La Atlantic Cottage îi fusese prea cald, acum fruntea îi era umedă de broboane de transpiraţie rece. Cu grijă şi pricepere aranjă câteva surcele subţiri în jurul flăcărilor, apoi construi o piramidă de lemne uscate puţin mai groase. Mâinile îi lucrau parcă fără nici o legătură cu restul trupului şi când îşi întinse degetele lungi să se încălzească la focul din ce în ce mai puternic, văzu că luceau translucide, imagini roşii, firave şi imateriale, incapabile de a simţi căldura.

După câteva minute se ridică, bucuros că acum se putea ţine puţin mai bine pe picioare. Deşi corpul i se supunea cu stângăcie şi reacţiona cu durere, mintea îi era perfect limpede. Ştia ce i se întâmplase: luase gripă de la doctorul Speidel. Spera numai să n-o fi molipsit şi pe doamna Holcombe. Din câte-şi amintea el, nu tuşise şi nu strănutase pe tot parcursul vizitei în Atlantic Cottage. Îi atinsese mâna doar pentru o clipă când sosise şi fotoliul pe care stătuse era destul de departe de

al ei. La optzeci de ani era deja rezistentă la majoritatea infecțiilor și oricum tocmai fusese vaccinată împotriva gripei. Cu puțin noroc, poate nu se îmbolnăvea. Spera din toată inima că nu. Ar fi înțelept însă să contramandeze întâlnirea cu Benton și Kate sau cel puțin să stea cât mai departe de ei și să termine cât mai curând posibil.

Întâlnirea obișnuită de seara fusese plănuită la ora zece, mai târziu decât de obicei, după vizita la doamna Holcombe. Ar trebui să fie cam aproape. Se uită la ceas: era nouă și cincizeci de minute. Probabil erau deja pe drum. Deschise ușa și ieși în întunericul de afară. Nu se vedea nici o stea și luna se ascundea după pătura joasă de nori. Numai marea era vizibilă, o întindere calmă și ușor luminoasă sub golul negru, o stihie mult mai amenințătoare decât lipsa totală a luminii. Era greu până și să respiri aerul acesta atât de dens. Nu se zărea nici o lumină de la Chapel Cottage, dar de la conacul Combe se vedeau pătrate palide luminoase ca niște semnalizatoare de pe un vapor îndepărtat pe un ocean invizibil.

Văzu apoi o siluetă ieșind ca un strigoi din întuneric, îndreptându-se țintă către ușa de la Chapel Cottage. Era Adrian Boyde întorcându-se acasă. Pe umărul drept căra o cutie lungă și îngustă. Semăna cu un coșciug, dar nimeni n-ar fi putut purta un obiect așa de greu cu atâta ușurință – aproape cu veselie, pe cât se părea. Și Dalgliesh își dădu seama brusc ce putea fi. O văzuse de fapt în atelierul de cusut a doamnei Burbridge. Era cu siguranță cutia cu stiharul brodat. Îl privi pe Boyde așezând-o cu grijă jos și deschizând ușa. Apoi îl văzu șovăind pentru o clipă, ridicând cutia și îndreptându-se spre capelă.

După câteva secunde, Dalgliesh văzu o altă lumină, un cerc mic ca o lună pe pământ apropiindu-se tremurător de el printre tufișuri, dispărând pentru o clipă după un pâlc de copăcei și reapărând imediat. Kate și Benton erau ca de obicei foarte punctuali. Dalgliesh intră înapoi în cabană și aranjă

trei scaune – două la masă şi al lui lipit de perete. Scoase o sticlă de vin şi două pahare şi aşteptă. Le va spune lui Kate şi lui Benton ceea ce-i povestise doamna Holcombe şi gata pe ziua de azi. După aceea se va duce să facă un duş fierbinte, va bea o cană cu lapte cald cu aspirină solubilă şi se va culca. Transpiraţia de peste noapte va face să-i treacă răceala. Şi altă dată se întâmplase aşa. Kate şi Benton puteau să se ocupe de toată alergătura, dar el va trebui să fie cât de cât sănătos ca să poată conduce ancheta. Şi *va fi* destul de sănătos.

Tinerii detectivi intrară şi-şi dezbrăcară jachetele, lăsându-le pe balustrada pridvorului. Kate îi aruncă o singură privire şi-l întrebă:

– Vă simţiţi bine, domnule?

Încercase să-şi stăpânească îngrijorarea din voce. Ştia cât de mult îi displăcea să fie bolnav.

– Nu prea, Kate. Cred că m-am molipsit de gripă de la doctorul Speidel. Staţi pe scaunele de acolo şi nu vă apropiaţi de mine. Nu se poate să ne îmbolnăvim toţi. Benton, serveşte tu vinul, te rog. Şi mai pune nişte lemne pe foc. O să vă spun ce-am aflat de la doamna Holcombe şi apoi cred că o să terminăm întâlnirea de azi.

Îl ascultară în linişte. Dalgliesh se lăsă pe spătarul scaunului şi-i privi de la distanţă ca pe nişte străini sau actori într-o piesă de teatru, într-un decor aranjat cu atenţie – părul blond al lui Kate, şi faţa roşie de la flăcări, seriozitatea cu care Benton turna vinul în pahare.

Kate vorbi prima după ce Dalgliesh îşi termină relatarea.

– E interesant, domnule, dar nu ne ajută prea mult, în afară de faptul că întăreşte motivul doctorului Speidel. Dar nu prea pot să mi-l închipui pe el ca fiind Calcraft. A venit aici să încerce să descopere adevărul despre moartea tatălui său, nu să se răbune pentru ceea ce poate a făcut, poate nu, un copil de patru ani în urmă cu peste şaizeci de ani. Nu are sens.

– Întărește și motivul lui Jago, zise Benton. Presupun că știa încă dinainte zvonul că bătrânul Oliver i-a omorât bunicul în noaptea aceea.

– Oh, sigur că da, știa asta încă din copilărie, zise Dalgliesh. Se pare că toată frăția marinarilor din Pentworthy știa sau bănuia măcar. E puțin probabil ca un lucru ca acesta să fi fost uitat.

– Dar dacă plănuia să se răzbune, de ce a așteptat până acum? continuă Benton. Aproape că nu putea alege un moment mai nepotrivit, insula e pe jumătate goală. Și de ce la far, și de ce spânzurarea asta așa de ciudată? De ce n-a înscenat și el un accident când era singur cu Oliver în șalupă? Asta ar fi un fel de dreptate, nu? Mereu ne întoarcem la același lucru: De ce acum?

– Și nu e ciudat că Saul Oliver a vrut să vină singur înapoi pe insulă? întrebă Kate. Credeți că era aici ceva de valoare pe care voia să-l fure sau probabil să-l ascundă până după război, și apoi să vină înapoi să-l găsească? Poate a plănuit împreună cu bunicul lui Jago și apoi l-a omorât ca să nu trebuiască să împartă prada. Sau poate inventez acum?

Benton obiectă:

– Dar chiar dacă e adevărat, asta nu ne ajută pe noi. Nu suntem aici să anchetăm posibila crimă a bunicului lui Jago. Orice s-a întâmplat în călătoria aceea, nu o să mai aflăm noi acum adevărul.

– Eu cred că această crimă își are rădăcinile în trecut, dar nu în trecutul atât de îndepărtat, zise Dalgliesh. Trebuie să ne punem aceeași întrebare. S-a întâmplat ceva de la ultima vizită a lui Nathan Oliver din iulie anul acesta și sosirea lui aici de săptămâna trecută? Ce anume a determinat una sau mai multe persoane de pe insulă să hotărască să-l omoare pe Oliver? Nu cred că în seara asta putem merge mai departe de-atât. Vreau să vă duceți să vorbiți cu Jago mâine-dimineață la prima oră, apoi să veniți aici și să-mi spuneți ce-a zis. S-ar putea să fie neplăcut pentru el, dar cred că trebuie să aflăm

adevărul despre sinuciderea surorii lui. Şi mai e un lucru. De ce a vrut aşa de mult ca Millie să nu meargă şi ea cu grupul să-l caute pe Oliver? De ce să nu ajute şi ea? Încerca s-o protejeze, să nu vadă cadavrul spânzurat? Când l-au chemat să meargă să-l caute, nu cumva ştia deja ce anume o să găsească?

Partea a patra

La adăpostul întunericului

1

Kate ştia unde să-l găsească pe Jago – în barca lui. Se apropia de ora opt marţi dimineaţa şi cobora împreună cu Benton pe cărarea abruptă acoperită cu pietricele care ducea în port. Îi văzură amândoi silueta îndesată mişcându-se în jurul şalupei. Dincolo de calmul din port, marea era agitată. Vântul se înteţea, aducând cu el mirosul familiar al insulei: mare, pământ, primele semne de toamnă. Pe cerul dimineţii câţiva nori răzleţi se mişcau precum nişte bucăţi de hârtie purtate de vânt.

Era absolut sigur că Jago îi văzuse venind, dar nu le aruncă decât o privire de o clipă când erau deja pe chei. Pe când ajunseră lângă şalupă, Jago dispăruse într-una din cabine. Aşteptară afară până când reapăru, cărând câteva pernuţe pe care le aruncă pe banca de la pupă.

– Bună dimineaţa, zise Kate. Am dori să vorbim puţin cu dumneata.

– Numai foarte puţin. Nu vă supăraţi, dar sunt foarte ocupat, adăugă după o clipă.

– Şi noi suntem. Să mergem în cabană.

– Dar aici de ce nu-i bine?

– În cabană e mai multă intimitate.

– Şi aici e destulă intimitate. Nu vine nimeni pe-aici să mă bată la cap dacă lucrez pe şalupă. Dar, oricum, pentru mine-i totuna.

Îl urmară de-a lungul cheiului până la Harbour Cottage. Kate nu ştia sigur de ce prefera să nu discute cu el pe şalupă. Probabil pentru că acolo Jago era întru totul în mediul lui. Cabana, deşi tot a lui, oferea un teren mai neutru. Uşa era deja deschisă. Soarele desenase pe dalele de piatră modele de lumină. Kate şi Benton nu intraseră în cabană la vizita de dinainte. Acum, în mod inexplicabil, lui Kate i se păru că fusese de nenumărate ori în această încăpere care o impresiona profund; masa goală bine frecată, cele două scaune Windsor, căminul larg, panoul de plută acoperind aproape un perete întreg cu o hartă la scară mare a insulei, un orar al fluxului şi refluxului, un afiş cu păsări, câteva notiţe agăţate cu ace cu gămălie, şi lângă panou o ramă de lemn cu o fotografie sepia mărită a unui bărbat cu barbă. Asemănarea cu Jago era izbitoare. Tatăl sau bunicul? Probabil bunicul: fotografia părea veche, postura bărbatului foarte rigidă.

Jago le făcu un semn către scaune şi se aşezară. De data aceasta, după o privire aruncată lui Kate, Benton nu-şi mai scoase carnetul de notiţe.

– Vrem să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat la far în primele luni ale războiului, zise Kate. Ştim că trei ofiţeri germani au murit aici şi că trupurile lor şi barca în care au venit au fost scufundate în mare. Ni s-a spus că persoana responsabilă pentru asta a fost tatăl lui Nathan Oliver, Saul, şi că Nathan Oliver însuşi a fost pe insulă în momentul acela. Se pare că avea cam patru ani, era doar un copilaş.

Făcu o pauză. Jago îi întâlni privirea.

– Aţi vorbit cu Emily Holcombe, desigur.

– Nu numai cu ea. Doctorul Speidel se pare că a descoperit în mare parte acelaşi lucru.

Kate îi aruncă o privire lui Benton, care spuse:

– Dar tatăl lui Oliver nu ar fi putut în nici un caz să facă asta fără ajutor. Să care trei bărbaţi în toată firea pe scările din far şi până la barcă, să le îngreuneze probabil corpurile

cu pietre, apoi să scufunde barca. Şi asta ducând şi propria barcă alături ca să poată să se întoarcă înapoi la ţărm. A mai fost cineva cu el? Bunicul dumitale?

– Da, aşa e. A fost cu el bunicul. El şi Saul Oliver au fost ultimii care au plecat de pe Combe.

– Deci, ce s-a întâmplat?

– De ce mă întrebaţi pe mine? Se pare că aţi aflat asta de la doamna Holcombe, şi ea mai mult ca sigur a aflat de la Saul. Era barcagiu aici pe când ea era copilă. Nu sunt prea multe lucruri pe care să nu i le fi spus domnişoarei Holcombe.

– Dumneata de unde ai aflat despre toate astea?

– Tata a ştiut de mic. El mi-a spus şi mie. A aflat aproape totul de la Saul Oliver când era beat. Şi mai erau vreo doi-trei bătrâni din Pentworthy care ştiau treaba asta. Au fost vorbe.

– Ce vorbe? întrebă Benton.

– Bunicul n-a mai ajuns în Pentworthy în viaţă. Saul Oliver l-a omorât şi i-a aruncat leşul peste bord. El a zis c-a fost un accident, dar lumea ştia. Bunicul meu n-a fost el omul să aibă un accident pe o barcă. Era marinar mai bun decât alde Oliver. Nu s-a dovedit nimic, bineînţeles. Dar aşa s-a întâmplat.

– De cât timp cunoşti dumneata aceste fapte, dacă sunt fapte? întrebă Kate.

– Oh, sunt fapte. Cum am spus, nu s-a dovedit nimic pe vremea aceea. Un cadavru cu craniul sfărâmat, dar nici un martor. Poliţiştii au încercat să vorbească şi cu băiatul, dar n-au reuşit să scoată nimic de la el. Ori nu ştia, ori era prea şocat. Dar eu n-am nevoie de dovezi. Tatăl lui Nathan Oliver l-a omorât pe bunicul meu. Toată lumea din Pentworthy ştia asta – şi acuma se ştie, de cei care mai trăiesc, ca doamna Holcombe.

Câteva clipe nici unul nu mai zise nimic.

– Dacă vă gândiţi acum că am avut un motiv să-l omor pe Nathan Oliver, aveţi dreptate, zise brusc Jago. Am avut un motiv, şi încă un motiv foarte bun. Am avut motiv încă de când am aflat povestea asta. Aveam cam unsprezece ani pe-atunci,

deci, dacă aş fi vrut să-mi răzbun bunicul, aş fi avut aproape douăzeci şi trei de ani de zile s-o tot fac. Şi nu l-aş fi spânzurat. A fost el singur pe şalupă cu mine de multe ori. Aşa aş fi făcut-o. L-aş fi aruncat peste bord cum a păţit bunicul. Şi n-aş fi ales o perioadă când insula nu e plină nici pe sfert.

– Ştim acum că Oliver a murit imediat după ora opt, când ai zis că testai şalupa. Mai spune-ne odată în ce direcţie te-ai dus.

– Am ieşit în larg cam opt sute de metri. Atât a fost de-ajuns să testez motorul.

– De la distanţa aceea ai fi avut o vedere foarte bună asupra farului. Ceaţa nu s-a îndesit decât cu puţin înainte de zece. Mai mult ca sigur ai fi putut vedea cadavrul.

– Poate că l-aş fi văzut, dacă m-aş fi uitat. Am destule de făcut pe şalupă şi fără să mă uit pe ţărm. Şi acum... zise el, ridicându-se în picioare. Dacă am discutat destul, eu m-aş duce înapoi la şalupă. Ştiţi unde să mă găsiţi.

– Nu destul, Tamlyn, zise Benton. De ce ai încercat s-o opreşti pe Millie să nu meargă să-l caute cu grupul? De ce i-ai poruncit să rămână în cabană? N-are nici un sens.

Jago se uită la el cu o privire aspră.

– Şi dacă l-am văzut bălăngănindu-se de coardă, ce-aş mai fi putut să-i fac? Era deja prea târziu în momentul acela să-l salvez. L-ar fi găsit ei suficient de repede. Eu am treburile mele de făcut.

– Deci recunoşti că ai văzut corpul domnului Oliver spânzurat de balustradă?

– Nu recunosc nimic. Dar ar trebui să ţineţi minte un lucru: dacă am fost pe şalupă la opt, n-am putut fi în far ca să-l spânzur. Şi acum chiar aş vrea să mă întorc la şalupă, dacă nu vă deranjează.

Kate interveni pe un ton blajin:

– Mai e un lucru despre care voiam să te întrebăm. Îmi pare rău dacă-ţi aminteşte de nişte momente foarte dureroase. Nu s-a spânzurat sora dumitale acum câţiva ani?

Jago se uită la ea cu o privire încărcată de atâta ură, încât pentru o clipă Kate fu convinsă că o va lovi, iar Benton făcu imediat o uşoară mişcare, pe care şi-o controlă însă rapid. Dar vocea lui Jago era calmă, deşi privirea îi rămăsese aţintită într-a lui Kate.

– Da. Debbie. Acum şase ani. După ce-a fost violată. N-a fost sedusă. A fost violată.

– Şi ai simţit nevoia să o răzbuni?

– Aşa am şi făcut, nu? Am primit douăsprezece luni pentru atac corporal deosebit de grav. Nu v-a zis nimeni c-am avut cazier înainte să vin aici? L-am băgat în spital pentru trei săptămâni. Publicitatea locală i-a făcut mai mult rău, pentru că i-a stricat afacerea cu atelierul auto pe care-l avea şi l-a lăsat şi nevasta. N-am putut s-o aduc pe Debbie înapoi, dar Dumnezeu mi-e martor, l-am făcut să plătească.

– Când l-ai atacat?

– A doua zi după ce mi-a zis Debbie. N-avea decât şaisprezece ani. Puteţi citi şi-n ziarele locale, dacă vreţi. El a zis c-a sedus-o, dar n-a negat. Acuma-mi ziceţi că poate a fost Oliver? Asta-i o tâmpenie.

– Trebuie să ştim faptele, domnule Tamlyn, asta-i tot.

Jago izbucni într-un râs forţat.

– Se spune că răzbunarea e o gustare mai bună dacă e servită rece, dar nici chiar aşa de rece! Dac-aş fi vrut să-l omor pe Nathan Oliver, l-aş fi zvârlit peste bord de ani de zile, aşa cum a păţit bunicul.

Nu mai aşteptă să se ridice şi ei doi, ci o porni spre uşă cu paşi mari şi ieşi. Îl urmară şi ei afară şi-l văzură sărind cu uşurinţă în şalupă.

– Are dreptate, bineînţeles, zise Kate. Dacă voia să-l omoare pe Oliver, de ce să aştepte peste douăzeci de ani? De ce să aleagă cel mai nepotrivit weekend şi de ce prin metoda asta? Şi nu ştie toată povestea cu farul, nu ţi s-a părut? Ori n-o

ştie, ori n-a vrut să zică. N-a sugerat că băieţelul ar fi putut aprinde focul.

– Dar oare chiar l-ar fi deranjat atât de tare? zise Benton. Chiar s-ar răzbuna cineva pe un om bătrân pentru ceva ce a făcut în copilărie, când avea doar patru ani? Dacă-l ura pe Oliver – şi chiar cred că-l ura – sunt sigur că e dintr-un motiv mai recent, probabil ceva foarte recent, care nu i-a dat altă posibilitate decât să acţioneze acum.

În clipa aceea sună staţia lui Kate. O porni şi ascultă mesajul, apoi se uită la Benton cu o privire care probabil spunea totul. Kate observă cum Benton se schimbă la faţă, văzând şocul, neîncrederea şi oroarea de pe chipul ei.

– A fost domnul comandant, zise ea. Mai avem un cadavru.

2

Cu o seară înainte, după ce Kate şi Benton plecaseră, Dalgliesh îşi încuiase uşa, mai mult din obişnuinţa de a-şi asigura intimitatea şi siguranţa, decât pentru c-ar fi crezut că se află în vreun pericol. Focul aproape se stinsese, dar puse totuşi grilajul de protecţie în faţa lui. Spălă cele două pahare de vin şi le aşeză la loc în dulapul din bucătărie, apoi puse dopul la sticlă. Era pe jumătate goală, dar puteau să termine restul a doua zi. Toate aceste activităţi mărunte îi luară destul de mult timp. Se trezi în mijlocul bucătăriei încercând să-şi amintească ce voise de fapt. Oh, da, laptele. Se hotărî să nu-l mai bea, dându-şi seama că mirosul de lapte cald îi va face şi mai rău.

Scările păreau să fi devenit extrem de abrupte şi se apucă de balustradă să nu cadă, urcând cu un efort dureros. Duşul fierbinte se dovedi a fi un chin epuizant şi nu plăcerea la care sperase, dar cel puţin scăpase de mirosul acru de transpiraţie. În sfârşit luă două aspirine din dulăpiorul de prim ajutor, trase perdelele din faţa ferestrei pe jumătate deschise şi se urcă în pat. Cearşafurile şi pernele erau confortabil de răcoroase. Se culcă pe o parte şi se uită fix în întuneric, văzând doar pătratul ferestrei decupat pe negrul peretelui.

Se trezi la prima geană de lumină, cu părul şi perna fierbinţi şi umede de transpiraţie. Cel puţin aspirina îi scăzuse febra. Poate va fi bine. Dar îl dureau mâinile şi picioarele mai tare decât în ziua precedentă şi tot corpul îi era dărâmat

de o oboseală care-l făcea să fie incapabil de cel mai mic efort, chiar şi de a se scula din pat. Îşi închise ochii. Îşi aminti rămăşiţele unui vis, târând după el zdrenţe palide de memorie, ca pe nişte cârpe murdare prin minte, pe jumătate pălind la lumina zilei, dar suficient de limpede să-l lase într-o stare de disconfort.

Se făcea că se căsătoreşte cu Emma, dar nu în capela colegiului, ci la biserica tatălui său din Norfolk. Era o zi caniculară de miez de vară, dar Emma purta o rochie neagră, cu guler înalt şi mâneci lungi, cu o trenă lungă şi grea în urmă. Nu-i vedea faţa pentru că avea capul acoperit de un văl gros. Şi mama lui era de faţă, plângându-se că Emma nu poartă rochia ei de mireasă, pe care o păstrase cu grijă pentru soţia lui. Dar Emma refuza să se schimbe. Comisarul şi Harkness erau în uniforme de gală, cu tresele sclipind pe umeri şi pe chipiu. Dar el nu era îmbrăcat. El stătea în mijlocul peluzei din faţa casei parohiale în maiou şi chiloţi. Nimeni nu părea să creadă că e ceva ciudat în asta. Nu putea să-şi găsească hainele şi clopotele bisericii băteau deja, iar tatăl său, îmbrăcat fabulos cu un stihar verde cu patrafir brodat, îi spunea că toată lumea aşteaptă. Oamenii traversau peluza către biserică în grupuri – enoriaşi pe care-i cunoscuse din copilărie, oameni pe care îi înmormântase tatăl său, ucigaşi pe care-i băgase în închisoare, Kate într-o rochie roz de domnişoară de onoare. Trebuia să-şi găsească hainele. Trebuia să ajungă la biserică. Trebuia să facă neapărat ceva să nu mai audă clopotul acela.

Şi într-adevăr auzea un clopot. Trezindu-se brusc, îşi dădu seama că suna telefonul.

Coborî treptele împleticindu-se şi ridică receptorul. Se auzi o voce:

– Maycroft la telefon. Adrian e la dumneavoastră? Am încercat să dau de el, dar nu răspunde la cabană. Nu vine niciodată aşa de devreme la lucru.

Vocea era insistentă, nefiresc de tare. Dalgliesh n-ar fi zis că era vocea lui Maycroft. Şi apoi mai sesiză şi altceva: din felul precipitat în care vorbea, omul era cât se poate de speriat.

– Nu, nu e aici, zise el. L-am văzut venind acasă pe la zece aseară. Poate s-a dus la o plimbare matinală.

– Nu merge de obicei la plimbare dimineaţa. Uneori pleacă de acasă pe la opt treizeci şi vine mai agale, dar e prea devreme pentru aşa ceva. Am nişte veşti urgente şi triste pentru voi amândoi. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

– Aşteptaţi o clipă, zise Dalgliesh. Mă duc să mă uit.

Se duse la uşă şi se uită la Chapel Cottage. Nu se vedea nici un semn de viaţă. Va trebui să meargă până la cabană şi probabil şi până la capelă, dar amândouă păreau să se fi îndepărtat în mod misterios. Îl dureau picioarele şi avea senzaţia stranie că nu erau ale lui. Îi va lua ceva timp. Se întoarse la telefon.

– Mă duc să văd dacă e în cabană sau la capelă... S-ar putea să dureze puţin, adăugă apoi. Vă sun eu înapoi.

Impermeabilul îi era agăţat în pridvor. Îl luă peste halatul de casă şi-şi vârî cu greu picioarele goale în pantofii de stradă. Pe întinderea din centrul insulei se ridica o ceaţă fină de dimineaţă, promiţând încă o zi frumoasă, şi aerul mirosea dulce şi umed. Prospeţimea sa îl revigoră şi merse mai sigur pe picioare decât crezuse că va fi în stare. Cabana nu era încuiată. Deschise uşa, îl strigă o dată, şi începu să-l usture gâtul, dar nu primi nici un răspuns. Traversă camera de zi, şi urcă cu greu scările de lemn ca să verifice şi dormitorul. Cuvertura era întinsă peste pat şi când o trase de un colţ, văzu că patul era făcut.

Nu-şi amintea deloc cum traversase cei cincizeci de metri de iarbă şi pietre până la capelă. O parte a uşii duble era închisă şi se rezemă pentru câteva clipe de ea, recunoscător pentru sprijin.

Apoi îşi ridică privirea şi văzu corpul. Nu avu nici o îndoială că Boyde era mort. Zăcea pe podeaua de piatră la o

palmă de altarul improvizat, cu mâna stângă ieşind de sub marginea stiharului, cu degetele albe înţepenite şi îndoite ca şi cum i-ar fi făcut semn să se apropie. Stiharul îi fusese aruncat sau aşezat peste corp şi prin mătasea verde se vedeau pete întunecate de sânge. Pe scaunul pliant desfăcut era aşezată cutia lungă de carton din care ieşea hârtia de împachetat.

Şi acum acţiona deja din instinct. Nu trebuia să atingă nimic până nu purta mănuşi. Şocul îi dădu puteri şi se trezi pe jumătate alergând, pe jumătate împleticindu-se până la Seal Cottage, fără să mai ia în seamă durerea. Se opri câteva secunde să-şi tragă răsuflarea, apoi ridică receptorul.

– Maycroft, mă tem că am nişte veşti şocante. Mai avem un mort. Boyde a fost ucis. I-am găsit corpul în capelă.

La celălalt capăt tăcerea era atât de profundă, încât aproape îi veni să creadă că se întrerupsese legătura. Aşteptă. Auzi în cele din urmă vocea lui Maycroft:

– Sunteţi sigur? Nu e un accident, nu e sinucidere?

– Sunt sigur. E o crimă. Voi dori ca în cel mai scurt timp posibil toţi oamenii de pe insulă să fie adunaţi la un loc.

– Staţi o clipă, zise Maycroft. Vi-l dau şi pe Guy.

Dalgliesh auzi vocea lui Staveley:

– Rupert a sunat să vă transmită amândurora un mesaj urgent. Mă tem că vă va face slujba de două ori mai dificilă. Doctorul Speidel a fost diagnosticat cu SARS – sindromul respirator acut sever. M-am gândit şi eu că e una dintre posibilităţi atunci când l-am transferat la Plymouth, şi acum diagnosticul a fost confirmat. Nu sunt sigur că va fi posibil să aduceţi acum întăriri. Lucrul cel mai raţional ar fi să se pună întreaga insulă în carantină şi am luat deja legătura cu autorităţile în acest scop. Eu şi Rupert îi sunăm pe toţi să-i anunţăm şi mai târziu îi vom aduce la un loc ca să le explic implicaţiile medicale. Nu e nevoie să intrăm în panică. Vestea dumneavoastră însă transformă o situaţie dificilă într-o tragedie. Şi va face şi criza medicală mult mai greu de controlat.

Suna ca o acuzaţie, şi poate asta şi era. Şi vocea lui Staveley se schimbase. Dalgliesh nu-l auzise încă niciodată atât de calm şi autoritar, cu o voce ce inspira atâta încredere şi siguranţă. Nu mai vorbea în receptor, dar Dalgliesh auzi un murmur de voci. Cei doi bărbaţi vorbeau ceva separat. Staveley reveni după aceea la telefon.

– Dumneavoastră vă simţiţi bine, domnule comandant? Probabil aţi inhalat respiraţia lui Speidel când l-aţi ajutat după ce s-a prăbuşit şi l-aţi dus la cabana lui. Dumneavoastră şi Jo, care a avut grijă de el, sunteţi persoanele cu cel mai mare risc de molipsire.

Pe el nu se mai menţionase; nici nu era nevoie. Dalgliesh întrebă încet:

– Care sunt simptomele?

– Iniţial cam aceleaşi ca la o gripă – temperatură ridicată, durere în mâini şi picioare, pierderea energiei. Tusea apare puţin mai târziu.

Dalgliesh nu răspunse, dar tăcerea lui era foarte grăitoare. Vocea lui Staveley deveni mai imperioasă.

– Voi veni cu Rupert în maşina de teren. Între timp, staţi la căldură.

Dalgliesh îşi recăpătă glasul.

– Va trebui să-mi anunţ de urgenţă colegii. Vor avea şi ei nevoie de maşină. Eu pot veni pe jos.

– Nu fiţi ridicol. Pornim imediat.

Staveley închise telefonul. Dalgliesh simţea că membrele îl dureau îngrozitor şi că nu avea pic de vlagă, de parcă tot sângele i se scursese din vene. Se aşeză pe scaun şi o contactă pe Kate prin radio.

– Sunteţi cu Jago? o întrebă. Veniţi aici cât de repede puteţi. Confiscaţi maşina de la Staveley şi Maycroft şi nu le daţi voie să vă oprească. Nu-i spuneţi nimic lui Jago, bineînţeles. Mai avem un mort – Adrian Boyde.

Nu urmă o tăcere mai lungă de o clipă.

– Da, domnule, zise Kate. Venim chiar acum.

Dalgliesh își deschise trusa și-și luă mănușile sterile, apoi se întoarse la capelă, mergând cu ochii în pământ, căutând orice urmă mai neobișnuită. Nu erau prea mari speranțe să găsească urme identificabile pe terenul nisipos și cu iarbă, și nici nu găsi nimic. În capelă se ghemui lângă capul cadavrului și ridică atent gulerul stiharului. Partea de jos a feței lui Boyde fusese zdrobită, ochiul drept fiind complet invizibil sub carapacea umflată de sânge coagulat. Ochiul stâng dispăruse cu totul. Din nas nu mai rămăseseră decât niște așchii de os. Pipăi cu grijă gâtul și apoi degetele întinse de la mâna stângă. Cum era posibil ca o carne de om să fie atât de rece? Mâna era rigidă, și tot așa erau și mușchii de la gât. Rigiditatea cadaverică se instalase de mult; Boyde murise la un moment dat în timpul nopții. Ucigașul îl așteptase în capelă, sau poate afară, la adăpostul întunericului, privind și ascultând, sau poate îl văzuse pe Boyde plecând de la conac și-l urmărise până aici. Un gând anume îl tortura pe Dalgliesh. Dacă ar fi rămas în pragul cabanei sale măcar câteva minute în plus aseară, când se întorcea Boyde acasă, ar fi putut probabil să vadă și a doua siluetă ieșind din întuneric. În timp ce el vorbea cu Benton și Kate, ucigașul își săvârșea fapta mârșavă.

Se ridică în picioare cu greu și rămase lângă corpul neînsuflețit. Era o liniște aproape sacră, numai de afară se auzea marea neliniștită. O ascultă, dar fără să fie neapărat conștient de ritmicitatea cu care valurile se zdrobeau de țărmul de granit, ci lăsând sunetul să-i pătrundă într-un nivel mai adânc al conștiinței, și să se transforme în ecoul tânguitor al suferințelor de nevindecat ale lumii. Bănuia că oricine l-ar fi văzut stând atât de nemișcat și-ar fi închipuit că se ruga. Și într-un fel chiar așa și era. Era copleșit de o tristețe cutremurătoare amestecată cu vinovăție, o povară pe care știa că va trebui să o accepte și să se obișnuiască să trăiască purtând-o. Boyde nu ar fi trebuit să moară. Nu era nici o consolare să-și spună că

nu existase nici o dovadă care să sugereze că mai era cineva în pericol după moartea lui Oliver, că nu avea nici o putere să rețină un suspect doar în baza unei bănuieli vagi că s-ar putea să fie vinovat, nu avea putere nici măcar să împiedice pe cineva să părăsească insula decât dacă avea dovezi clare care să justifice arestarea. Nu știa decât un singur lucru: Boyde n-ar fi trebuit să moară. Nu erau doi criminali în micul grup de oameni de pe Combe. Dacă ar fi rezolvat crima lui Oliver în ultimele trei zile, Adrian Boyde ar fi fost încă în viață.

Auzi sunetul mașinii apropiindu-se. Benton conducea, Kate era lângă el, iar pe bancheta din spate se aflau Maycroft și Staveley. Deci reușiseră să-și impună voința. Mașina se opri la aproximativ zece metri de capelă. Kate și Benton coborâră și se apropiară de el.

Dalgliesh le strigă:

– Nu veniți mai aproape. Kate, asta înseamnă că va trebui să preiei tu coordonarea anchetei.

Li se întâlniră privirile. Kate păru incapabilă să vorbească pentru câteva clipe. Apoi răspunse calm:

– Da, domnule, bineînțeles.

– Boyde a fost omorât în bătaie, zise Dalgliesh. Are fața distrusă. Arma crimei s-ar putea să fie o piatră. Dacă a fost așa, Calcraft a aruncat-o probabil în mare. Ultima persoană care l-a văzut pe Boyde în viață am fost probabil eu, aseară, înainte să veniți voi doi. Nu l-ați văzut în timp ce vă apropiați, nu?

– Nu, domnule, răspunse Kate. Era întuneric beznă și ne-am uitat numai pe unde să călcăm. Am avut o lanternă, dar el nu cred că avea. Bănuiesc că am fi observat o lumină mișcătoare.

Maycroft și Staveley se apropiau acum hotărâți de el. Nu aveau pardesie sau jachete, iar măștile de față le atârnau în jurul gâtului. Lumina deveni din ce în ce mai intensă și păru să devină ireală, iar mașina căpătă brusc aspectul straniu al unui vehicul lunar. Se simțea ca un actor într-o producție

teatrală bizară în care toți se așteptau să-l vadă jucând rolul principal, deși el nu cunoștea acțiunea piesei și nu văzuse scenariul nici măcar o clipă.

Le strigă cu o voce pe care de-abia și-o recunoscu:

– Vin imediat, dar trebuie să termin de vorbit cu colegii mei.

Cei doi încuviințară fără un cuvânt și se traseră puțin înapoi.

Dalgliesh i se adresă iar lui Kate:

– O să încerc să-l sun pe domnul Harkness și pe doamna doctor Glenister când ajung la conac. Ar trebui să vorbești și tu cu ei. Ar trebui să poată examina și ridica de aici corpul dacă atât ea, cât și echipajul elicopterului nu se apropie de nimeni altcineva. Va trebui s-o lași pe ea să hotărască. Probele vor merge la laborator. Dacă există posibilitatea să cercetați țărmul în siguranță pentru căutarea armei, s-ar putea să ai nevoie de Jago. Nu cred că el e suspectul nostru. Nu vă urcați pe creastă, nici unul din voi, dacă nu e sigur. Își scoase carnetul din buzunar și scrise un bilet. Înainte să se afle vestea, sun-o, te rog, pe Emma Lavenham la numărul ăsta și încearcă s-o liniștești. Voi încerca să vorbesc și eu cu ea de la conac, dar s-ar putea să nu fie posibil. Și Kate, nu-i lăsa să mă mute de pe insulă dacă poți.

– Da, domnule, așa o să fac.

Urmă o scurtă pauză, și Dalgliesh spuse șovăitor, de parcă era greu să articuleze cuvintele:

– Spune-i...

Se opri. Kate așteptă. În cele din urmă, Dalgliesh continuă:

– Transmite-i dragostea mea.

Porni pe jos cât de sigur era în stare să meargă către mașină și cele două siluete își puseră măștile pe față și se apropiară de el.

– Nu vreau mașina, le zise el. Pot să merg singur.

Nici unul nu zise nimic, dar vehiculul prinse viață cu un huruit și întoarse. Dalgliesh merse alături de el aproape treizeci de metri până când – sub privirile lui Kate și Benton care rămăseseră încremeniți pe loc – se împletici și fu ridicat și urcat înăuntru de cei doi.

3

Kate şi Benton urmăriră cu privirea maşina, până dispăru hurducându-se.

– Avem nevoie de mănuşi, zise Kate. Le vom folosi deocamdată pe ale domnului Dalgliesh.

Uşa de la Seal Cottage era deschisă şi pe masă era trusa de anchetă, de asemenea deschisă. Îşi luară amândoi mănuşi pe mâini şi se întoarseră la capelă. Benton rămase în picioare lângă ea, iar Kate îngenunche lângă cadavru şi ridică un colţ al stiharului. Studie masa informă de sânge coagulat şi oase zdrobite care fusese faţa lui Boyde, apoi atinse cu grijă degetele reci ca gheaţa înţepenite în rigiditatea cadaverică. Se cutremură, dar îşi impuse să-şi stăpânească emoţiile, oroarea, furia şi mila care era mult mai greu de suportat decât furia sau repulsia. Auzea răsuflarea lui Benton, dar nu-şi ridică ochii să-i întâlnească privirea.

Aşteptă câteva clipe să-şi controleze vocea şi apoi spuse:

– A murit aici, probabil imediat după ce a ajuns acasă noaptea trecută. Calcraft putea să arunce piatra – sau ce-o fi fost – care l-a doborât pe Boyde, şi apoi să se hotărască să termine cu el. Asta a fost din ură. Ori asta, ori şi-a pierdut cu totul controlul.

Mai văzuse aşa ceva şi înainte: ucigaşii, deseori cei care erau la prima crimă, copleşiţi de oroarea şi enormitatea faptei lor, nevenindu-le parcă să creadă ce făcuseră, îşi pierdeau

controlul şi, într-o frenezie nebunească, zdrobeau chipul victimei de parcă în felul ăsta ar fi distrus fapta în sine.

– Nu cred că Boyde purta stiharul, zise Benton. Dacă ar fi căzut pe spate ar fi fost sub el. Aşa că probabil Calcraft l-a scos din cutie. Poate cutia era deschisă când a intrat în capelă. Hârtia de împachetat e aici, dar nu şi sfoara. Asta e ciudat, nu-i aşa?

– În primul rând e ciudat că stiharul se află aici, răspunse Kate. Poate că doamna Burbridge va reuşi să ne explice asta. Va trebui să adunăm rezidenţii într-un loc, să-i liniştim pe cât e posibil şi să le demonstrăm că suntem stăpâni pe situaţie. Va trebui să vii cu mine, dar nici nu putem lăsa cadavrul nesupravegheat. Vom face ce e nevoie acum aici şi apoi o să aducem targa. Am putea să-l încuiem în Chapel Cottage, dar nu prea îmi convine varianta asta. E prea departe de conac. Bineînţeles că am putea folosi acelaşi salon în care l-au pus şi pe Oliver, dar asta ar însemna să fie chiar în camera de lângă domnul Dalgliesh.

– În aceste circumstanţe, nu prea cred că i-ar deranja în mod deosebit pe nici unul din ei, zise Benton. Dar nu va dori doamna doctor Glenister să examineze corpul unde se află? adăugă el rapid, regretând probabil cinismul comentariului.

– Nici măcar nu ştim sigur dacă vom da de ea. S-ar putea să nu vină decât medicul legist local.

– De ce nu-l mutăm în apartamentul meu, domnişoară inspector? sugeră Benton. Am cheile şi ne va fi la îndemână când vine elicopterul. Poate sta pe targă până atunci.

Kate se întrebă de ce nu se gândise şi ea la asta, de ce se gândise fără nici o logică la salonul din turn ca şi cum ar fi fost destinat să fie morgă.

– E o idee bună, sergent, zise ea.

Aşeză la loc cu grijă marginea stiharului, apoi se ridică în picioare şi rămase nemişcată pentru un moment, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Erau atât de multe lucruri de

făcut, dar în ce ordine? Trebuia să dea mai multe telefoane la Londra şi la poliţia locală din Devon şi Cornwall, trebuiau făcute fotografii înainte să mute cadavrul, rezidenţii trebuiau chestionaţi împreună şi apoi separat, scena crimei trebuia examinată, inclusiv Chapel Cottage, şi trebuiau măcar să încerce să recupereze arma crimei, dacă era posibil. Aproape sigur A.D. avea dreptate: cel mai firesc ar fi ca ucigaşul să o fi aruncat dincolo de creasta stâncoasă, şi o piatră plată era obiectul cel mai probabil. Se găseau o mulţime de asemenea pietre în nisip, printre ierburi.

– Dacă e în mare, atunci s-a pierdut. Depinde de forţa aruncării şi dacă a aruncat-o de la marginea crestei de sus sau de pe stâncile crestei inferioare. Ai idee când e fluxul?

– Am găsit un tabel cu fluxul şi refluxul în camera de zi din apartamentul meu, domnişoară inspector. Cred că mai avem câteva ore până la flux.

– Mă întreb ce-ar face A.D. prima dată, zise Kate.

Se gândea cu voce tare, nu se aştepta să primească un răspuns, dar după o scurtă pauză, Benton îi răspunse:

– Nu e o chestiune de ce ar face domnul Dalgliesh, domnişoară inspector. Chestiunea e ce veţi hotărî dumneavoastră să faceţi.

Kate îi aruncă o privire.

– Du-te cât de repede poţi până la apartamentul tău şi ia-ţi aparatul foto. Intră şi într-al meu şi adu-mi trusa de anchetă. Ia o bicicletă când te întorci. O să-l sun eu pe Maycroft şi o să-l rog să ne trimită targa aici în douăzeci de minute. Asta ne va da destul timp pentru fotografii. După ce îl mutăm, o să discutăm şi cu rezidenţii. După aceea o să venim înapoi aici să vedem dacă există vreo posibilitate să coborâm pe ţărm. Şi va trebui să examinăm şi Chapel Cottage. Aproape sigur Calcraft era plin de sânge, cel puţin pe mâini şi pe braţe. Precis s-a spălat acolo.

Benton o luă la goană, străbătând cu mare uşurinţă şi foarte rapid terenul accidentat. Kate se duse din nou la Seal Cottage. Avea de dat două telefoane, amândouă foarte dificile. Primul era la comisarul adjunct Harkness de la Scotland Yard. Avu loc o mică întârziere până reuşi să dea de el, dar în cele din urmă îi auzi vocea precipitată. Dar convorbirea se dovedi mai puţin frustrantă decât se aşteptase Kate. Harkness îi lăsă într-adevăr impresia că era convins că SARS şi complicaţiile provocate de boală erau un afront personal de care Kate era într-un fel răspunzătoare, dar Kate simţi că era cel puţin satisfăcut de faptul că era primul care aflase vestea. Încă nu se anunţase la nivel naţional. Iar când îi raportă în totalitate stadiul anchetei, decizia lui, deşi nu imediată, fu cât se poate de limpede.

– Anchetarea unei duble omucideri de către dumneata şi un sergent nu e deloc ideală. Nu înţeleg de ce să nu poţi apela la suport tehnic din partea forţelor poliţieneşti locale. Dacă echipa de criminalişti şi cei cu amprentele nu se apropie de nici o persoană infectată, nu cred că e un risc chiar aşa de mare. Bineînţeles, va trebui cerută autorizaţia de la Ministerul de Interne.

– Nu ştiu încă dacă eu şi sergentul Benton-Smith suntem infectaţi, domnule, zise Kate.

– Ah, da, mai e şi asta, presupun. Oricum, controlul infecţiei nu e problema noastră. Crima dublă este. O să vorbesc cu comisarul general la Exeter. Cel puţin se pot ocupa de probe. Va trebui să continui pe moment numai cu Benton-Smith, cel puţin în următoarele trei zile. Asta înseamnă până vineri. Şi atunci vedem cum stau lucrurile. Ţine-mă la curent, bineînţeles. Apropo, cum se simte domnul Dalgliesh?

– Nu ştiu, domnule, răspunse Kate. Nu am vrut să-l deranjez pe domnul doctor Staveley cu prea multe întrebări. Sper să pot vorbi cu el şi să aflu ceva veşti mai târziu.

– O să-l sun chiar eu pe Staveley și-o să vorbesc cu domnul Dalgliesh dacă se simte suficient de bine, zise Harkness.

„Ai vrea tu așa noroc", se gândi Kate. Avea senzația că Guy Staveley era foarte eficient când venea vorba de protejarea pacienților săi.

După ce închise, își adună gândurile înainte de a da următorul telefon, mult mai dificil. Încercă să-și repete în minte ce să-i spună Emmei Lavenham, dar nimic nu i se părea că sună bine. Cuvintele erau ori prea înspăimântătoare, ori prea liniștitoare. Pe hârtia pe care i-o dăduse A.D. erau două numere, mobilul Emmei și un număr de fix; privindu-le lung, Kate își dădu seama că alegerea nu va deveni mai ușoară de la sine. În cele din urmă se hotărî să încerce prima dată telefonul fix. Era încă devreme, poate că Emma era încă în biroul ei la facultate. Poate A.D. vorbise deja cu ea, deși nu credea că e foarte posibil. Neavând mobil, ar trebui să folosească telefonul din infirmerie și cu siguranță că doctorul Staveley nu ar considera asta o prioritate.

Telefonul nu sună decât de cinci ori și Kate auzi vocea limpede, încrezătoare și lipsită de griji a Emmei Lavenham, trezindu-i o învălmășeală de amintiri și emoții. De îndată ce Kate se prezentă, vocea se schimbă.

– Adam a pățit ceva, nu?

– Mă tem că da. M-a rugat să-ți spun că nu se simte bine. Te va suna cât de repede va putea. Îți transmite dragostea lui.

Emma își păstrase stăpânirea de sine, dar în glas i se simțea frica.

– Cum nu se simte bine? A avut un accident? E grav? Kate, te rog, spune-mi.

– Nu un accident. Cred că o să auzi și la știri în curând. Unul dintre oaspeți a sosit aici cu SARS; domnul Dalgliesh s-a molipsit de la el. E în infirmerie.

Tăcerea păru interminabilă și atât de absolută că, pentru o clipă, Kate se întrebă dacă nu se întrerupsese legătura.

– Cât de grav e? întrebă apoi Emma. Te rog, Kate, trebuie să aflu.

– Tocmai acum s-a întâmplat. Nu ştiu nici eu prea multe. Sper să aflu în ce stare e când voi trece pe la conac peste puţină vreme. Dar sunt sigură că va fi bine. E pe mâini bune. Vreau să spun, SARS nu e ca gripa aviară din Asia.

Vorbea din ignoranţă, încercând s-o liniştească, dar atentă să nu mintă. Însă cum putea spune adevărul, dacă nu-l ştia nici ea?

– Şi e foarte puternic, mai adăugă apoi.

Emma îi vorbi cu o sfâşietoare lipsă de milă de sine.

– Era obosit când a preluat cazul. Nu pot să vin la el, ştiu asta. Nu pot nici măcar să încerc să vorbesc cu el. Nu cred că-mi vor da voie şi oricum nu trebuie să se îngrijoreze şi din cauza mea şi a sentimentelor mele. Nu asta e important acum. Dar probabil tu vei reuşi să-i transmiţi un mesaj. Spune-i că mă gândesc la el. Transmite-i dragostea mea. Şi Kate – te rog, sună-mă, bine? Spune-mi adevărul oricât de rău ar fi. Nimic nu poate fi mai rău decât ce-o să-mi imaginez eu.

– Da, Emma. O să te sun şi-o să-ţi spun tot ce ştiu. La revedere.

Închise telefonul şi se gândi: „Nu «spune-i că-l iubesc», ci doar «transmite-i dragostea mea»? Asta e tipul de mesaj pe care l-ar trimite orice prieten". Dar ce alte cuvinte puteau să-şi spună dacă nu erau faţă în faţă? „Amândouă vrem să spunem aceleaşi cuvinte, se gândi ea. Eu am ştiut întotdeauna de ce nu i le pot spune. Dar pe ea o iubeşte, aşa că ea de ce nu poate să le spună?"

Se întoarse la capelă şi începu să o examineze, mergând cu grijă în jurul cadavrului, analizând minuţios dalele de piatră, mişcându-se foarte încet, cu ochii la podea. Apoi se duse afară, în aerul proaspăt al dimineţii. Oare era doar imaginaţia ei, sau chiar simţea un miros mai dulceag? Cu siguranţă era prea devreme să apară chiar şi cea mai vagă urmă a duhorii

de neconfundat a morții. Încercă să asimileze implicațiile rezolvării a două crime fără nici o resursă, în afară de Benton și de ea însăși. Miza era foarte ridicată pentru amândoi, dar oricare ar fi rezultatul, responsabilitatea finală îi aparținea ei. Și lumea din afară, lumea lor, nu ar accepta nici o scuză pentru eșec. Amândouă crimele erau omucideri banale: o societate mică și închisă, fără nici un acces din afară, un număr limitat de suspecți, chiar mai limitat acum că Speidel avea un alibi pentru moartea lui Boyde. Singurul lucru care i-ar scuza eșecul ar fi să se molipsească și ea, și Benton de SARS. Riscul de a se îmbolnăvi exista pentru amândoi. Amândoi stătuseră închiși cu Dalgliesh o oră întreagă în camera de zi de la Seal Cottage. Acum trebuiau să ancheteze două crime sub amenințarea unei boli cu mortalitate ridicată. Dar știa că riscul molipsirii era mult mai puțin apăsător pentru ea – și era convinsă că și pentru Benton – decât teama de un eșec public, sau gândul de a părăsi insula Combe cu cazul nerezolvat.

Îl văzu pe Benton la distanță, pedalând viguros, cu aparatul de fotografiat în jurul gâtului, cu o mână pe centrul ghidonului și cu cealaltă ținând trusa ei de anchetă. Sări de pe bicicletă, o aruncă lângă zid, și veni la ea. Kate nu-i pomeni despre telefonul pe care i-l dăduse Emmei, dar îi povesti pe scurt discuția cu Harkness.

– Mă mir că n-a zis că, dacă va crește în continuare numărul morților, vom rezolva cazul printr-un proces de eliminare. Ce fotografii să fac, domnișoară inspector?

Următorul sfert de oră lucrară împreună. Benton fotografie cadavrul întâi acoperit de stihar, apoi chipul distrus, capela, zona din jur, creasta superioară și cea inferioară, concentrându-se asupra unui zid de piatră parțial demolat. Apoi se duseră în Chapel Cottage. „Ce ciudat, cât de apăsătoare e liniștea!“ se gândi Kate. Acum că era mort, Boyde i se părea cu mult mai prezent în această pustietate decât fusese în viață.

– Patul e făcut, zise ea. N-a dormit aici azi-noapte. Asta înseamnă că a murit unde l-am găsit, în capelă.

Se duseră în baie. Cada şi chiuveta erau uscate, prosoapele erau la locul lor.

– S-ar putea să fie nişte amprente pe robinete sau pe duş, dar de astea se vor ocupa echipele de criminalistică dacă şi când vor putea veni în siguranţă, zise Kate. Misiunea noastră e să protejăm probele. Ceea ce înseamnă să încuiem şi să sigilăm cabana. Cea mai bună şansă să găsească ADN ar fi pe prosoape, aşa că ar trebui trimise la laborator.

Prin uşa deschisă auziră maşina de teren. Kate se uită afară.

– Rupert Maycroft singur. Sigur că n-o să-i aducă pe doctorul Staveley sau pe Jo Staveley, dacă ei trebuie să rămână la infirmerie. Mă bucur că e numai Maycroft. Păcat că va trebui să vadă stiharul, dar cel puţin faţa va fi acoperită.

Puseseră targa de-a curmezişul pe bancheta din spate a maşinii. Benton îl ajută pe Maycroft s-o descarce. Maycroft aşteptă apoi afară, până când Benton şi Kate o împinseră pe rotile în capelă. Câteva minute mai târziu, trista procesiune îşi începu drumul de-a lungul terenului nisipos, cu Maycroft în faţă, la volanul maşinii, Kate şi Benton în urma lui, împingând targa pe rotile şi mergând de-o parte şi de alta a ei. Lui Kate toată scena i se părea ireală, un rit de trecere bizar şi străin: lumina soarelui mai slabă şi capricioasă azi, o briză vioaie fluturând părul lui Maycroft, stiharul de un verde aprins părând a fi un giulgiu strident şi de prost-gust, ea şi Benton în rol de îndoliaţi cu faţa gravă mergând în urma maşinii ce se hurduca pe drumul accidentat, trupul de pe targă zdruncinându-se de fiecare dată când rotilele se împotmoleau în hârtoapele drumului, tăcerea întreruptă doar de zgomotele înaintării lor, de murmurul mereu prezent al mării şi de ţipetele ocazionale, aproape omeneşti, ale unui stol de pescăruşi care-i urmărea bătând din aripi, sperând probabil să găsească în acest straniu cortegiu o ofrandă de coji de pâine.

4

Era aproape nouă şi treizeci de minute. Kate şi Benton îşi petrecuseră aproape douăzeci de minute cu Maycroft, discutând ce era de făcut odată cu apariţia acestei noi situaţii şi acum venise momentul întâlnirii cu restul locuitorilor. La uşa bibliotecii, Benton o văzu pe Kate şovăind, o auzi trăgând adânc aer în piept să se calmeze şi simţi că parcă el însuşi făcea asta. Observă cât de tensionată era după umeri şi ceafă, când îşi înălţă capul să înfrunte ceea ce o aştepta dincolo de uşa elegantă de mahon lustruit. Ani mai târziu, gândindu-se la acest moment, va fi uimit să-şi amintească mulţimea de gânduri şi temeri care se îngrămădiseră în aceste trei secunde. I se făcu milă de ea; acest caz era vital pentru ea şi Kate o ştia prea bine. Bineînţeles că putea să-i clădească sau să-i distrugă şi lui cariera, dar ea era persoana responsabilă, nu el. Şi va mai suporta Kate să lucreze pentru Dalgliesh dacă-i dezamăgea şi pe ea, şi pe el? Îşi aminti brusc, cu o limpezime uluitoare, ultimele cuvinte pe care Dalgliesh i le adresase în faţa capelei, chipul ei de atunci, vocea ei. „E îndrăgostită de el, i se năzări lui brusc. Şi crede c-o să moară."
Dar acest moment nu putea să fi durat mai mult de câteva secunde. Kate apăsă clanţa cu fermitate şi deschise uşa.

Benton o închise după ce intrară. Îi întâmpină mirosul fricii, acru ca miasmele dintr-un salon de spital. Cum putea fi aerul acesta atât de neplăcut? Îşi spuse că nu erau decât

închipuiri de-ale lui; pur şi simplu toate ferestrele erau închise. Respirau aer închis, molipsindu-se unul pe celălalt de frică. Scena care-l întâmpină era diferită de cea din prima zi în bibliotecă. Oare chiar nu avusese loc decât cu trei zile în urmă? Atunci toţi erau aşezaţi la masa lungă ca nişte copii ascultători care aşteaptă sosirea directorului. Simţise că erau şocaţi şi oripilaţi, dar, de asemenea, plini de un anume entuziasm. Majoritatea persoanelor din încăpere nu aveau nici un motiv să le fie frică. Pentru cei care privesc de la margine, implicaţi, dar nevinovaţi, o crimă poate provoca o fascinaţie îngrozitoare. Acum însă nu simţea decât frică.

Se împrăştiaseră prin toată încăperea, nevoind parcă să-şi întâlnească unul altuia privirile peste masă. Numai trei stăteau împreună. Doamna Plunkett şedea lângă Millie Tranter, cu mâinile pe masă, mâinile mari ale bucătăresei acoperindu-le cu totul pe ale fetei. Jago era la dreapta lui Millie şi, la capătul mesei, doamna Burbridge stătea ţeapănă, albă la faţă, personificarea groazei şi a durerii. Emily Holcombe ocupase unul din fotoliile de piele cu spătar înalt din faţa căminului şi Roughtwood stătea drept în picioare, în spatele ei, ca o santinelă la post. Mark Yelland stătea pe celălalt fotoliu, cu capul lăsat pe spate şi braţele sprijinite fără vlagă pe mânerele fotoliului, relaxat de parcă era pe punctul de a aţipi. Miranda Oliver şi Dennis Tremlett aranjaseră două dintre scaunele mai mici din bibliotecă în faţa unui corp cu rafturi şi stăteau aşezaţi unul lângă altul. Dan Padgett, de asemenea pe un scaun mic, stătea singur, cu braţele atârnate între genunchi şi cu capul plecat.

În momentul în care intrară, toţi ochii se întoarseră spre ei, dar nimeni nu făcu nici o mişcare la început. Maycroft intră imediat după ei şi se duse la masă aşezându-se într-unul din scaunele rămase libere.

– Se poate deschide o fereastră, vă rog? zise Kate.

Jago se ridică şi se duse pe rând la toate geamurile. O briză răcoroasă pătrunse înăuntru şi auziră mai limpede vuietul mării.

– Nu toate ferestrele, Jago, zise Miranda Oliver. Două sunt de ajuns.

În voce i se simţea o urmă de îndărătnicie adolescentină. Se uită în jur la ceilalţi, căutând parcă sprijin, dar nimeni altcineva nu spuse nimic. Jago închise în linişte toate geamurile, în afară de două.

Kate aşteptă să termine şi nu vorbi decât după aceea.

– Sunt două motive pentru care vă aflaţi cu toţii aici, cu excepţia domnului doctor Staveley şi a soţiei sale, iar ei ni se vor alătura în curând. Domnul Maycroft v-a spus deja că a mai avut loc un deces pe insulă. Domnul comandant Dalgliesh a găsit cadavrul lui Adrian Boyde azi-dimineaţă, la ora opt, în capelă. Probabil ştiţi deja că domnul doctor Speidel a fost transferat la spital pentru tratament şi că a fost diagnosticat cu SARS – sindromul respirator acut sever. Din nefericire şi domnul Dalgliesh s-a molipsit. Asta înseamnă că acum eu voi conduce ancheta, împreună cu domnul sergent Benton-Smith. De asemenea, mai înseamnă şi că suntem cu toţii în carantină. Domnul doctor Staveley vă va explica imediat cât de mult este probabil să dureze starea de carantină. În acest timp, eu şi colegul meu vom ancheta atât moartea domnului Oliver, cât şi uciderea domnului Adrian Boyde. Între timp, cred că cel mai inteligent şi mai convenabil ar fi ca toţi cei care locuiesc în cabane să se mute în conac sau în apartamentele din clădirea adiacentă. Doriţi să adăugaţi ceva, domnule Maycroft?

Maycroft se ridică în picioare. Însă, înainte să apuce să vorbească, interveni Mark Yelland:

– Aţi folosit cuvântul „ucidere". Să înţelegem că această a doua moarte nu poate fi considerată nici accident, nici sinucidere?

– Domnul Boyde a fost ucis, zise Kate. În acest moment nu sunt pregătită să spun mai mult de atât. Domnule Maycroft?

Nimeni nu zise nimic. Benton se pregătise pentru o reacţie vocală, murmure răzleţe, exclamaţii de oroare sau de surpriză,

dar toţi păreau a fi în stare de şoc. Nu auzi decât o inhalaţie comună atât de joasă încât nu părea să fie decât susurul brizei marine. Toate privirile se întoarseră spre Maycroft. Acesta se ridică iar în picioare şi se apucă de spătarul scaunului, împingându-l uşor pe Jago la o parte, părând să nu fie conştient de prezenţa lui. Avea încheieturile degetelor albe de încordare pe lemn şi chipul îi era golit de orice culoare şi de vitalitate; era faţa unui om bătrân. Dar când vorbi, vocea îi răsună puternică:

– Inspectorul Miskin v-a oferit faptele. Guy şi Jo Staveley au grijă în momentul de faţă de domnul Dalgliesh, dar doctorul Staveley va veni aici în curând să vă explice ce este SARS. Tot ce vreau eu este să transmit poliţiei din partea noastră şocul şi oroarea provocate de moartea unui om minunat care a făcut parte din comunitatea noastră şi, de asemenea, să-i asigur că vom coopera la ancheta doamnei inspector Miskin aşa cum am făcut şi la cea a domnului Dalgliesh. Între timp, am discutat cu dânsa aranjamentele de locuit pe care trebuie să le facem. Având în vedere această nouă crimă aparent nemotivată, toţi nevinovaţii sunt în pericol. Poate ne-am grăbit cu presupunerea că insula noastră este impenetrabilă. Este posibil să fi greşit. Trebuie să accentuez că aceasta este doar părerea mea, nu a poliţiei, dar aceştia doresc ca toţi să stăm împreună. Sunt două apartamente libere aici în conac şi mai sunt câteva camere libere în clădirea adiacentă. Toţi aveţi chei şi vă sugerez să vă încuiaţi cabanele şi să vă aduceţi ce aveţi nevoie cu voi aici. S-ar putea ca poliţia să aibă nevoie de acces în cabane ca să caute intrusul şi eu îi voi pune doamnei inspector la dispoziţie un set de chei. Întrebări?

Emily Holcombe vorbi cu vocea fermă şi sigură pe ea. Dintre toţi oamenii din încăpere, lui Benton ea i se părea cea mai puţin schimbată.

– Eu şi Roughtwood preferăm să rămânem la Atlantic Cottage. Dacă am nevoie de protecţie, Roughtwood este

perfect capabil să mi-o ofere. Avem lacăte la uşă să ne protejeze de orice jefuitori nocturni. Din moment ce nu ne putem încuia aici în conac fără deranj, aceia dintre noi care se simt adecvat protejaţi pot la fel de bine să rămână unde sunt.

Miranda Oliver interveni aproape înainte să apuce să termine. Toate privirile grupului, ca un automat, se întoarseră spre ea.

– Eu vreau să stau unde sunt. Dennis s-a mutat în cabana mea, deci voi fi în siguranţă. Cred că deja ştie toată lumea că ne vom căsători. Nu ar fi potrivit să anunţăm asta în ziare atât de curând după moartea tatălui meu, dar suntem logodiţi. Fireşte că nu vreau să mă despart de logodnicul meu într-un asemenea moment.

Benton avu senzaţia că declaraţia aceasta fusese repetată dinainte, dar tot îl lăsă mut de uimire. Oare chiar nu-şi dădea seama cât de deplasat era acest anunţ triumfător de logodnă într-un asemenea moment? Simţi stânjeneala generală. Ce ciudat că o gafă socială putea efectiv să tulbure oamenii, chiar şi când se confruntau cu o crimă şi cu teama morţii.

– Dar dumneata, doctore Yelland? zise Emily Holcombe. Cabana dumitale e cea mai izolată.

– Oh, eu mă mut aici. Un singur om de pe insulă poate să se simtă în siguranţă că nu va fi ucis şi anume criminalul însuşi. Din moment ce nu sunt eu acela, aş prefera să fiu aici în conac, nu singur în Murrelet Cottage. Mi se pare că poliţia are de-a face cu un criminal cu tulburări psihice şi care poate nu-şi alege victimele în mod raţional. Aş prefera unul dintre apartamentele de oaspeţi din conac, nu din clădirea adiacentă, pentru că voi avea nevoie de un birou. Mi-am adus de lucru cu mine.

– Jago va trebui să stea în cabana lui ca să supravegheze portul, zise Maycroft. Te deranjează, Jago?

– Trebuie să fie cineva în cabana aceea, domnule, şi nu mi-ar conveni să fie altcineva în afară de mine. Pot să am grijă de mine.

Încă de când terminase Maycroft de vorbit prima dată, Millie plângea încontinuu, în hohote înăbuşite, cu un sunet slab şi jalnic ca miorlăitul unui pisoi. Din când în când, doamna Plunkett îi strângea mâinile, dar nu făcea nici un alt gest s-o liniştească. Nimeni altcineva nu o lua în seamă, dar acum Millie strigă brusc:

– Eu nu vreau să mă mut aici! Vreau să plec cu totul de pe insulă! Nu stau eu aici unde se omoară oameni! Nu mă puteţi obliga să stau! Jago, o să mă iei cu tine, nu? Mă iei cu tine pe şalupă? Pot să stau cu Jago. Pot să merg oriunde vreau. Nu mă puteţi ţine aici!

– Presupun că tehnic are dreptate, zise Yelland. Stăm voluntar în carantină, evident. Autorităţile competente, oricare dintre ele, sunt răspunzătore pentru insula asta, dar nu pot să invoce măsuri obligatorii până nu este sigur că suferim de o boală infecţioasă. Eu, unul, sunt pregătit să rămân, pur şi simplu întreb care e poziţia legală.

Maycroft vorbi acum cu o voce mult mai autoritară decât îl auzise Benton până acum:

– Eu stabilesc această poziţie. Dacă pleacă cineva, îmi imaginez că vor fi rugaţi să stea acasă şi să nu se apropie de alţi oameni până la trecerea perioadei de incubaţie. Cred că această perioadă este de zece zile, dar domnul doctor Staveley ne va putea spune mai multe. Întrebarea însă e doar teoretică. Nici o ambarcaţiune din exterior nu vine vreodată pe Combe şi oricum vă asigur că nu va fi permisă debarcarea nici uneia în acest moment.

– Deci, suntem de fapt prizonieri? întrebă Emily.

– Emily, absolut deloc mai mult decât în timpul unei ceţi foarte dese sau a unei furtuni violente. Şalupa este sub controlul meu. Nu am de gând s-o pun la dispoziţia nimănui până nu se termină perioada de incubaţie. Are cineva vreo obiecţie?

Nimeni nu avea nici una, dar Millie îşi ridică vocea din ce în ce mai tare:

– Eu nu vreau să stau! Nu mă puteţi obliga!

Jago îşi mută scaunul mai aproape de al ei şi-i şopti ceva la ureche. Nimeni nu auzi ce anume îi spuse, dar treptat Millie se linişti, deşi la un moment dat zise arţăgos:

– Dar de ce nu pot să mă mut în Harbour Cottage cu tine?

– Pentru că o să stai la conac cu doamna Burbridge. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău. Fii curajoasă şi isteaţă şi, când se termină toată treaba asta, o să fii o adevărată eroină!

Doamna Burbridge nu deschisese încă gura. Acum spuse şi ea, cu vocea întretăiată:

– Nici unul n-a zis nimic despre Adrian Boyde. A fost omorât cu brutalitate şi noi nu ne gândim decât la propria siguranţă, fie să nu fim următoarea victimă, fie să nu ne molipsim de SARS, iar el e într-o morgă şi aşteaptă să fie tăiat în bucăţi şi etichetat, să nu mai fie decât o probă într-un proces de crimă.

Maycroft îi răspunse cu răbdare:

– Evelyn, am spus că a fost un om minunat, şi aşa a şi fost. Şi ai dreptate. Am fost prea preocupat de problema acestei duble urgenţe ca să găsesc cuvintele potrivite. Dar vom găsi şi un moment în care să-l plângem.

– N-aţi găsit nici un moment să-l plângeţi pe tata! zise Miranda, sărind în picioare. Nu v-a păsat dacă a murit sau dacă trăia. Câţiva chiar v-aţi bucurat că a murit. Ştiu ce gândeaţi despre el, aşa că să nu credeţi c-o să stau să ţin două minute de reculegere pentru domnul Boyde, dacă asta aveaţi de gând. Se întoarse spre Kate. Şi nu uitaţi că tăticul meu a murit primul. Şi moartea lui trebuie s-o anchetaţi.

– O anchetăm.

„Trebuie să-i ţinem aici împreună, se gândi Benton. Nu putem să-i protejăm pe toţi şi în acelaşi timp să anchetăm o crimă dublă. Asta e singura şansă pe care-o avem să ne impunem autoritatea. Dacă nu preluăm controlul chiar acum, nu o să mai reuşim niciodată. Nu putem s-o lăsăm pe Emily Holcombe să preia conducerea."

Îi aruncă o privire lui Kate și văzu că sesizase cât era de îngrijorat.

– Ai ceva de adăugat, domnule sergent? zise ea.

– Doar un lucru, doamnă. Se întoarse spre grup și apoi o fixă cu privirea pe Emily Holcombe. Nu vă cerem să vă mutați din cabane doar pentru că veți fi mai în siguranță aici. Având în vedere că domnul Dalgliesh e bolnav, trebuie să folosim cu eficiență numărul de oameni pe care-l avem. Este înțelept și, de asemenea, prudent pentru voi toți să stați într-un singur loc. Aceia care nu cooperează, obstrucționează ancheta în mod foarte grav.

Benton avu senzația că observă pentru o clipă un rânjet de amuzament pe chipul doamnei Holcombe.

– Ei, dacă o formulați așa, domnule sergent, presupun că nu avem de ales. Nu am nici o dorință să fiu folosită ca țap ispășitor pentru eșecul anchetei. Doresc să iau dormitorul părinților mei atunci. Roughtwood va sta în fostele grajduri. Și, Miranda, cred că ar trebui și dumneata să vii în conac. Domnul Tremlett s-a simțit foarte confortabil în clădirea adiacentă. Ar fi cazul să puteți rezista o noapte sau două despărțiți.

Înainte să apuce Miranda să răspundă ceva, se deschise ușa și intră Guy Staveley. Benton se așteptase să-l vadă într-un halat alb, deși nu știa exact de ce, așa că pantalonii cafenii de catifea și sacoul de stofă în care fusese și dimineața i se părură acum nelalocul lor. Doctorul intră în încăpere în liniște. Avea chipul la fel de sobru ca al lui Maycroft și, înainte să înceapă să vorbească, se uită pentru o clipă la colegul lui, căutând parcă o încurajare, dar când vorbi, vocea îi răsună sigură pe ea și surprinzător de autoritară. Acesta nu era același Staveley pe care-l văzuse Benton prima dată. Toate privirile erau ațintite asupra lui. Benton se uită rapid la toate chipurile și văzu speranță, îngrijorare și apelul mut pe care-l văzuse și altă dată: nevoia disperată de a auzi cuvintele liniștitoare ale unui expert.

Scaunul din capul mesei era liber şi Staveley se aşeză acolo, faţă în faţă cu doamna Burbridge. Maycroft se duse lângă el şi ocupă scaunul din dreapta lui şi toţi cei care stăteau încă în picioare, inclusiv Kate, luară loc. Numai Benton rămase în picioare. Se duse în schimb lângă fereastră, savurând aerul proaspăt al brizei marine.

– Inspectorul Miskin v-a spus deja că acum ştim că doctorul Speidel este bolnav de SARS. În momentul acesta se află într-o secţie specială de izolare din Plymouth şi are parte de cele mai bune îngrijiri. Soţia şi câţiva membri ai familiei sale vor sosi în curând din Germania şi, bineînţeles, nu vor putea să-l vadă, respectând condiţii foarte stricte. Este în continuare foarte grav bolnav. Trebuie să vă spun şi că domnul comandant Dalgliesh a fost infectat şi în prezent se află în infirmeria de aici. I se vor lua probe să se confirme diagnosticul, dar mă tem că nu prea sunt multe şanse să fie altceva. Dacă starea i se va înrăutăţi va fi şi dânsul transferat cu elicopterul la Plymouth. În primul rând, vreau să vă asigur că metoda principală de extindere a sindromului SARS este prin contact personal direct, probabil prin particulele transmise de persoana infectată odată cu tusea sau strănutul, sau prin atingerea unor suprafeţe sau obiecte contaminate de picături infectate şi apoi ducerea lor la nas, gură sau ochi. Este posibil ca SARS să fie transmis prin aer şi prin alte mijloace, dar în prezent nimeni încă nu ştie care anume. Putem presupune că doar aceia dintre voi care au venit în contact direct cu domnul doctor Speidel sau cu domnul Dalgliesh se află într-o stare gravă de risc. Oricum, este mai bine ca toţi cei de pe Combe să fie în carantină aproximativ zece zile. Autorităţile de Sănătate Publică au puterea să oblige carantina asupra persoanelor infectate şi în anumite cazuri asupra celor aflaţi în stare de risc de infecţie. Nu ştiu dacă ar hotărî să facă asta asupra acelora dintre voi care nu aţi fost în contact direct cu doctorul Speidel sau domnul Dalgliesh, dar sper că veţi fi de

acord că cel mai înțelept lucru pentru noi toți în momentul acesta este să acceptăm carantina voluntară și să rămânem aici pe insulă până vom fi informați că putem pleca în siguranță. La urma urmei, nu suntem în carantină departe de casă. În afara polițiștilor și a oaspeților noștri, Combe este casa noastră. Singurul lucru care ni se cere este să nu mai facem nici o călătorie pe uscat până nu trece pericolul infecției. Dacă are cineva obiecții, vă rog, anunțați-mă.

Nimeni nu zise nimic. Millie păru pentru o clipă gata să se răzvrătească, dar imediat se resemnă posacă.

Cel care vorbi însă fu Padgett, cu vocea ascuțită.

– Mie nu-mi convine. Combe nu e casa mea – nu mai este. Am un interviu la Londra pentru admiterea la universitate. Acum că mama a murit plec de pe Combe, și mi-e posibil să mai rămân aici încă zece zile. Dacă ratez interviul acesta, s-ar putea să-mi pierd locul.

În mod surprinzător, Yelland îi răspunse primul:

– Ridicol. Bineînțeles că-ți vor păstra un loc. Doar nu crezi c-o să te primească la interviu cu brațele deschise dacă bănuiesc c-ai fost infectat cu SARS.

– Dar n-am fost. Domnul doctor Staveley tocmai a explicat.

– Ai fost interogat de domnul comandant Dalgliesh, nu-i așa? Dacă nu de dânsul, atunci de unul din colegii dumnealui, și amândoi au fost expuși riscului. De ce nu accepți și dumneata inevitabilul și termină cu văicăreala!

Padgett se făcu roșu ca sfecla și păru gata să replice. Doctorul Staveley interveni înainte ca acesta să apuce să spună ceva:

– Deci, suntem toți de acord să acceptăm carantina voluntară. Voi anunța autoritățile. Bineînțeles că între timp va avea loc o intensă activitate internațională, trebuie să dea de urma călătorilor din avionul de la Beijing în care a zburat și doctorul Speidel și a prietenului său cu care a fost în sudul Franței. Slavă Domnului însă, asta nu e responsabilitatea mea. Eu și soția mea avem grijă în momentul de față de domnul comandant

Dalgliesh, dar s-ar putea să fie nevoie să-l transfer la Plymouth mai târziu. Între timp, dacă vă îmbolnăviţi cumva, vă rog să veniţi imediat la infirmerie. SARS începe de obicei cu o febră şi simptome asociate cu gripa – dureri de cap, stare generală de rău, dureri în tot corpul. Unii pacienţi, dar nu toţi, încep să tuşească încă de început. Cred că asta e tot ce am să vă spun în momentul de faţă. Uciderea lui Adrian Boyde, care în mod normal ne-ar alunga orice alte griji şi consideraţii din minte, cade în sarcina domnişoarei inspector Miskin şi a domnului sergent Benton-Smith. Sper că toţi vom coopera cu dânşii aşa cum am făcut şi cu domnul comandant Dalgliesh. Are cineva întrebări? Rupert, mai vrei să adaugi ceva?

– Numai despre publicitate. Vestea aceasta va apărea la ştirile de la ora unu de la radio şi televiziune. Mă tem că acesta este sfârşitul vieţii retrase de pe această insulă. Facem tot ce putem să reducem la minimum neplăcerile cauzate. Nici unul dintre telefoanele de aici nu are numărul listat în cartea de telefon, dar asta nu înseamnă că nu e posibil să se descopere totuşi numerele. Secţia de Relaţii cu Publicul de la New Scotland Yard se ocupă de publicitatea iscată din cauza crimelor. Varianta oficială este că anchetele sunt în desfăşurare, dar că încă e prea devreme pentru rezultate. Audierea oficială din instanţă în cazul domnului Oliver a fost amânată şi probabil se va da un nou termen. Cei interesaţi o vor putea ruga pe doamna Plunkett să le permită să urmărească la televizorul dânsei emisiunile de ştiri. Mâine vor fi lăsate din elicopter ziarele, împreună cu proviziile necesare. Nu pot să spun că aştept cu nerăbdare să văd ce se va scrie în ele.

– Dar personalul temporar din oraş, cei care vin aici doar în timpul săptămânii? întrebă doctorul Yelland. Ei nu vor fi hărţuiţi de ziarişti?

– Nu cred că li se cunoaşte numele. Dacă presa reuşeşte totuşi să dea de urma lor, nu prea văd cum am putea să-i ajutăm. Nu există nici o posibilitate rezonabilă să debarce

cineva pe insulă. Heliportul nu va putea fi folosit decât de aparatele de zbor aşteptate, ambulanţele aeriene sau elicopterele de provizii. Probabil vor exista şi alte elicoptere care ne vor deranja cu zgomotul lor dacă vor zbura deasupra insulei, dar va trebui să le suportăm. Mai doriţi să spuneţi ceva, domnişoară inspector?

– Numai unul sau două lucruri în plus faţă de ceea ce am spus mai înainte. Încercaţi pe cât posibil să staţi împreună. Dacă doriţi să faceţi puţină mişcare, să fiţi însoţiţi de o persoană sau două şi nu vă îndepărtaţi prea mult de conac. Aveţi cu toţii chei de la cabanele, camerele dumneavoastră din conac sau de la clădirea adiacentă, şi este de preferat să le ţineţi încuiate. Eu şi sergentul Benton-Smith vă rugăm să fiţi de acord să percheziţionăm orice cameră va fi necesar. Vreau neapărat să economisim timp. Are cineva vreo obiecţie? întrebă ea, dar nimeni nu răspunse. Atunci voi presupune că sunteţi de acord. Vă mulţumesc. Înainte să ne despărţim, v-aş ruga să scrieţi unde aţi fost şi ce aţi făcu de ieri-seară la ora nouă până la ora opt azi-dimineaţă. Sergentul Benton-Smith va aduce hârtia şi pixurile necesare şi vă va lua declaraţiile scrise când veţi termina.

– Vom arăta ca o ceată de studenţi mai bătrâiori care se chinuie să-şi ia examenele de licenţă, zise Emily Holcombe. Sergentul Benton-Smith va rămâne să ne supravegheze?

– Nu, doamnă Holcombe, nu vă va supraveghea nimeni, răspunse Kate. Aveţi de gând să copiaţi? Se adresă celorlalţi: Asta e tot, deocamdată. Vă mulţumim.

Colile de hârtie şi pixurile erau pregătite deja pe biroul lui Maycroft. Benton traversă coridorul să le aducă, gândindu-se că această primă întâlnire cu suspecţii a echipei lor reduse la numai două persoane nu fusese prea rea. Simţea că acum preluaseră teoria conform căreia un străin reuşise cumva să pătrundă pe insulă. În acest caz, nu avea nici un rost să le spulbere această iluzie. Frica de un ucigaş psihopat

aflat în libertate undeva pe insulă îi va ţine cel puţin laolaltă. Şi mai era un avantaj: ucigaşul se va simţi mai în siguranţă şi va deveni mai încrezător în sine. Orice ucigaş se pune în mai mare pericol tocmai când este mai încrezător în sine. Benton aruncă o privire la ceas. În mai puţin de patruzeci de minute va avea loc fluxul. Dar prima dată vor trebui să discute cu doamna Burbridge. Mărturia ei ar putea face inutilă căţărarea aceea periculoasă.

Spre deosebire de ceilalţi, ea nu rămase pe loc să-şi scrie declaraţia, îşi împături foaia de hârtie şi o puse cu grijă în poşetă. Apoi se ridică încet în picioare ca şi cum ar fi devenit brusc o bătrânică şi se apropie de uşă. Kate îi deschise uşa şi-i zise:

– Doamnă Burbridge, am dori să discutăm puţin cu dumneavoastră, şi este destul de urgent. Se poate chiar acum?

Doamna Burbridge răspunse fără să se uite la ea.

– Daţi-mi vă rog cinci minute. Vă rog. Doar cinci minute.

Şi plecă. Benton aruncă o privire la ceas.

– Să sperăm că nu mai mult.

5

Doamna Burbridge îi întâmpină la ușă pe Kate și pe Benton fără să le vorbească și, spre surprinderea lui Kate, îi conduse în atelierul de cusut, nu în camera de zi. Aici se așeză la masa mai mare. Kate fusese prea preocupată să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să mai poată să se concentreze și asupra chipurilor fiecăruia. Femeia era atât de devastată de suferință, încât era de nerecunoscut față de prima dată când o văzuse, după moartea lui Oliver. Avea pielea verde-cenușie, de pergament, cu riduri adânci ca niște brazde, și ochii îndurerați, înecați de lacrimile nevărsate, își pierduseră orice urmă de culoare. Dar Kate mai văzu și un suflet într-atât de pustiit, încât nici nu putea fi vorba de a încerca în vreun fel să-l consoleze. Nu mai simțise încă niciodată atât de inadecvat și de neajutorat demersul ei. Își dori din toată inima să fi fost de față și A.D. El ar ști ce să spună, el știa întotdeauna.

Îi trecură prin minte imagini fulgerătoare ale altor pierderi, altor dolii, amestecându-se ca într-un colaj făcut din durere. Erau așa de multe ori de când devenise polițistă, atât de multe vești îngrozitoare de dat. O succesiune de uși ce se deschideau înainte să apuce să sune sau să bată, soții, soți, copii căutând adevărul în ochii ei înainte să aibă timp să vorbească; cotrobăiala frenetică în bucătării nefamiliare ca să facă tradiționalul „ceai fierbinte și bun“, care nu era niciodată bun și pe care îndoliații îl beau doar din politețe, cu inima sfâșiată.

Această nefericire era mult mai profundă decât orice putea fi alinat prin plăcerea trecătoare a unui ceai dulce şi fierbinte. Aruncându-şi privirea în atelier ca şi cum îl vedea pentru prima dată, Kate fu cuprinsă de un sentiment tulburător de milă şi furie; sculurile de mătase în culori bogate şi intense, panoul de plută plin de mostre, fotografii şi simboluri, pânza mică împăturită din faţa doamnei Burbridge în care era înfăşurată fâşia brodată de mătase la care lucrase Millie, toate dovezi ale creativităţii fericite şi nevinovate care de acum va fi mânjită pentru totdeauna de oroare şi sânge.

Nu aşteptaseră în tăcere decât probabil zece secunde, dar timpul părea să se fi oprit în loc. În cele din urmă însă, doamna Burbridge îşi înălţă privirea tristă şi se uită la Kate.

– A fost stiharul, nu-i aşa? A fost ceva în legătură cu stiharul. Şi eu i l-am dat.

– Era întins peste corpul domnului Boyde, dar n-a fost folosit ca să-l omoare, răspunse Kate cu blândeţe.

„Oare asta îşi închipuise doamna Burbridge?"

– N-a fost sufocat, mai zise ea. Stiharul a fost pur şi simplu aşezat peste el.

– Şi e... E pătat de sânge?

– Da, mă tem că da.

Kate îşi deschise gura să zică: „Dar cred că poate fi curăţat", dar se opri la timp. Îl auzise pe Benton trăgând rapid aer în piept. Oare şi el îşi dăduse seama că tocmai se abţinuse să spună o absurditate pe cât de insultătoare, pe atât de prostească? Doamna Burbridge nu plângea pierderea acelui obiect făcut cu atâta dragoste, nici timpul şi efortul irosite.

O văzu acum pe doamna Burbridge uitându-se prin atelier ca şi cum şi ea l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Totul e fără rost, nu-i aşa? Nimic de aici nu e real. Nu e decât înfrumuseţarea de suprafaţă a unei fantezii. Eu i-am dat stiharul. Dacă nu i l-aş fi dat... i se frânse vocea.

Kate îl auzi apoi pe Benton vorbind şi fu surprinsă să vadă ce glas blând avea.

– Ucigaşul a pus stiharul peste el, dar aşa se şi cuvenea, nu credeţi? Adrian era preot. Probabil mătasea stiharului a fost ultimul lucru pe care l-a simţit. Nu credeţi că a fost o alinare pentru el?

Doamna Burbridge îşi înălţă capul să-l privească în ochi, apoi îşi întinse o mână tremurătoare şi-i apucă degetele tinere.

– Da, zise ea. Aşa ar fi fost. Mulţumesc.

Kate se deplasă în linişte spre scaunul cel mai apropiat de al ei şi se aşeză lângă ea.

– O să-l prindem, zise ea. Dar vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, mai ales acum că domnul Daglliesh s-a îmbolnăvit. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat aseară. Aţi spus că i-aţi dat domnului Boyde stiharul.

Doamna Burbridge era mult mai calmă acum.

– A venit să mă vadă după cină. Eu am servit cina aici ca de obicei, dar ştiam că trebuia să vină. Era aranjat dinainte. I-am spus că terminasem stiharul şi a zis că vrea să-l vadă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă domnul Oliver n-ar fi fost ucis, Adrian l-ar fi dus el însuşi la episcop. Sugerase acest lucru pentru că ar fi fost un fel de test pentru el. Cred că se simţea pregătit să plece de pe insulă, cel puţin pentru câteva zile.

– Deci de aceea era stiharul împachetat într-o cutie? întrebă Kate.

– Era pus în cutie, dar nu pentru a fi dus de pe insulă. Ştiam că încă nu se putea întâmpla asta, cel puţin nu încă. Pur şi simplu m-am gândit că lui Adrian i-ar plăcea să-l poarte, poate în timp ce spunea slujba de seară. Aproape în fiecare seară făcea aşa. Nu l-ar fi purtat la masă, asta nu se cade. Am văzut când îl admira că i-ar fi plăcut să-l ia pe el, aşa că i-am spus că mi-ar fi de folos să văd cum stă, dacă era comod. Dar era doar un pretext, de fapt. Voiam să se bucure de plăcerea de a-l purta.

– Vă mai amintiţi cât era ora când a plecat de aici cu el? întrebă Kate.

– N-a stat mult. Am simţit că voia să se întoarcă la cabana lui. După ce a plecat am stins lumina aici şi m-am dus să ascult radioul în camera de zi. Îmi amintesc că m-am uitat la ceas pentru că nu voiam să ratez o emisiune. Era nouă fără zece minute.

– Aţi simţit că voia să se întoarcă la cabana lui. Era un lucru obişnuit? Adică, a părut mai grăbit decât ar fi fost normal? Aţi fost suprinsă că n-a zăbovit mai mult? V-a dat cumva impresia că voia poate să treacă pe la cineva în drum spre casă?

Întrebarea era foarte importantă, şi doamna Burbridge păru să-şi dea seama de asta. Le răspunse de-abia după o pauză.

– În momentul acela nu mi s-a părut neobişnuit. M-am gândit că avea de lucru la ceva sau că voia să asculte o emisiune la radio. E drept că de obicei nu se grăbea să plece. Dar nici acum nu s-a grăbit de fapt, nu? A stat aici douăzeci şi cinci de minute.

– Despre ce aţi vorbit? întrebă Benton.

– Despre stihar, patrafir şi celelalte piese la care lucram. A admirat şi feţele de altar. A fost doar o discuţie prietenească obişnuită. Nu am vorbit nici unul despre moartea domnului Oliver, dar cred că îl preocupa. Era profund afectat de moartea domnului Oliver. Bineînţeles că toţi eram afectaţi, dar la el era ceva mai profund. Şi aşa e şi normal, nu? Adrian înţelegea natura răului.

Kate se ridică în picioare.

– Nu vreau să rămâneţi singură în apartament, doamnă Burbridge, zise ea. Ştiu că toată lumea va sta la conac, dar chiar şi aşa aş prefera să nu rămâneţi singură în apartament pe timpul nopţii.

– Oh, nici nu voi fi. Nici doamna Plunkett nu vrea să stea singură şi a sugerat să mă mut la ea. Jago şi Dan o să-mi mute patul acolo. Ştiu că ar veni ea aici, dar vrea neapărat să

se uite la televizor. Mă tem că nici una nu vom avea prea mare linişte acum. Chiar şi oamenii care în mod normal nu sunt interesaţi de televizor vor dori acum să se uite la ştiri. Totul s-a schimbat, nu-i aşa?

– Da, spuse Kate. Mă tem că da.

– M-aţi rugat să scriu ce am făcut aseară. Am adus hârtia aici cu mine, dar n-am reuşit să scriu nimic. Nu am avut putere să scriu ce s-a întâmplat. Este important?

– Nu mai este, doamnă Burbridge, răspunse Kate cu bunătate. Ne-aţi spus ce voiam să ştim. Mă tem că va trebui să faceţi o declaraţie oficială mai târziu, dar nu vă îngrijoraţi deocamdată din cauza asta.

Îi mulţumiră şi plecară. O auziră încuind uşa.

– Deci i-a trebuit o oră să ajungă acasă, zise Benton. Drumul acela printre tufişuri, chiar şi pe întuneric, nu avea cum să-i ia mai mult de treizeci de minute, poate chiar mai puţin.

– Ar trebui să cronometrăm, preferabil după lăsarea întunericului. Putem fi aproape siguri că Boyde nu s-a dus la plimbare, nu pe o noapte fără stele şi cărând un pachet voluminos. A trecut pe la cineva, şi când o să ştim pe la cine, o să îl prindem pe Calcraft al nostru. Kate se uită o clipă la ceas. Ne-a luat douăzeci de minute să obţinem informaţiile astea, dar n-am putut s-o grăbim şi sunt importante. Vreau să fiu aici când soseşte doctoriţa Glenister. Va trebui să nu ne apropiem prea tare de ea, dar cred că ar fi bine să fim de faţă când ia cadavrul.

Tocmai intrau în apartamentul lui Kate când sună telefonul. Doctoriţa Glenister depunea mărturie în Old Bailey şi nu putea pleca de-acolo în următoarele două zile. Era însă un medic legist local foarte competent şi le sugerase să-l folosească pe el. Orice probe găseau puteau fi trimise la laborator după ce luau corpul.

Kate puse receptorul în furcă.

– Poate că e mai bine aşa. Şi noi mai avem de lucru la scena crimei şi vreau neapărat piatra aceea, dacă putem s-o

găsim. Dacă vine fluxul, s-ar putea să fi pierdut deja prea mult timp.

– Nu l-am pierdut, domnişoară inspector, zise Benton. A trebuit să vorbim cu toată lumea laolaltă şi să le asigurăm securitatea. Şi am avut nevoie de mărturia doamnei Burbridge. Dacă Boyde îi dădea un indiciu despre locul unde voia să meargă, cazul era rezolvat. Există o limită la ce putem face numai noi doi. Şi cu fluxul ar trebui să fie în regulă, dacă s-a schimbat chiar înainte de zece aseară. Atunci am avea aproximativ o oră până trece refluxul.

– Ei, să sperăm că ai dreptate. După un moment de şovăială, Kate adăugă: Te-ai descurcat foarte bine, sergent. Ai ştiut ce să-i spui doamnei Burbridge, ce anume o va consola.

– Am primit o educaţie religioasă, domnişoară inspector. Uneori e folositoare.

Kate îi studie chipul frumos şi oacheş. Era la fel de impasibil ca o mască.

– Şi acum să-l sunăm pe Jago, să-l rugăm să ne iasă în întâmpinare cu maşina şi echipamentul de alpinism. Cineva – şi mă gândesc că Maycroft – va trebui să-i ţină locul la Harbour Cottage.

6

Benton avu senzaţia că trecuse aberant de mult timp până când Maycroft reuşi să se elibereze de celelalte responsabilităţi să vină în port să-l înlocuiască pe Jago şi să-i explice ce trebuia să facă. Simţiră că Maycroft ar prefera să facă asta singur, aşa că aşteptară în maşină în faţa farului. Benton rezistă tentaţiei de a se uita mereu la ceas, o obsesie iritantă care nu făcea decât să lungească trecerea timpului.

– Presupun că suntem în siguranţă apelând la el, zise el dintr-un impuls.

– Atâta timp cât nu-l lăsăm să vadă ce găsim, asta în caz că găsim ceva.

– Eu mă gândeam la căţărare.

– N-avem de ales. A.D. a zis că nu crede că Jago e omul nostru şi până acum încă n-a greşit niciodată.

Apăru şi Jago. Benton îl ajută să încarce maşina de teren cu echipamentul de alpinism şi Kate se urcă la volan. Traversară centrul insulei hurducându-se fără să-şi vorbească. Benton ştia că nu voia să distrugă eventualele probe de pe terenul de lângă scena crimei şi, într-adevăr, când se aflau la aproximativ douăzeci de metri de capelă, Kate opri motorul.

– Ceea ce căutăm a fost probabil aruncat peste creasta inferioară de undeva din apropierea capelei. Eu sau sergentul Benton-Smith vom coborî în rapel să cercetăm zona. Vom avea nevoie de ajutorul dumitale.

Jago nu zise nici acum nimic. Kate se strecură printre tufişuri şi pietre răzleţe până la creasta inferioară, urmată de cei doi, şi apoi merse de-a lungul platoului îngust până când, uitându-se în sus, consideră că se afla sub capelă. Se apropiară de margine şi se uitară în jos. Straturile de granit, fisurat în unele părţi, în altele neted ca o tavă de argint lustruit, coborau cam douăzeci şi patru de metri până la nivelul mării, întrerupte din loc în loc de pinteni ieşiţi în afară ca nişte coşuri suspendate, în adânciturile cărora creşteau ierburi şi flori mici şi albe. La poalele stâncii era un golf mic fără plajă, plin cu bolovani şi pietre până la nivelul peretelui de stâncă. Fluxul se apropia cu mare repeziciune.

– E posibil să coborâm pe-aici? îl întrebă Kate pe Jago. Crezi că vor fi probleme?

În sfârşit, vorbi şi Jago:

– Nu la coborâre. Dar cum aveţi de gând să urcaţi înapoi? E nevoie de un alpinist cu experienţă.

– Nu mai există şi altă posibilitate de a ajunge în golf? întrebă Kate.

– Mergeţi mai încolo şi uitaţi-vă şi singură. Accesul e imposibil, oricum ar fi fluxul sau refluxul.

– Şi nu există posibilitatea de a ajunge înot ocolind promontoriul?

Chipul lui Jago era foarte elocvent. Ridică din umeri.

– Numai dacă vreţi să fiţi sfâşiaţi. Stâncile de sub apă sunt ascuţite ca nişte lame.

– Bunicul era alpinist şi m-a învăţat şi pe mine, zise Benton. Dacă vrei să vii cu mine până jos, ar trebui să reuşim să urcăm înapoi, dacă există vreo escaladă consacrată.

– Este una la vreo treizeci de metri la sud de capelă. E singurul drum în sus, dar nu e pentru un novice. Care e escalada cea mai grea pe care-aţi făcut-o?

– Tatra de pe coasta Dorsetului. E lângă promontoriul St. Anselm.

Benton completă în gând: „Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba când".

Acum, pentru prima dată, Jago îl privi în faţă.

– Sunteţi nepotul lui Hugh Benton-Smith?

– Da.

Pentru câteva secunde domni tăcerea.

– OK, să-i dăm bătaie, atunci, zise Jago în cele din urmă. Ar trebui să m-ajutaţi şi cu echipamentul. N-avem prea mult timp.

O lăsară pe Kate la marginea stâncii. În câteva minute se întoarseră. Jago mergea încrezător înainte, cu corzile aruncate peste umăr. Benton venea în urma lui, cu restul echipamentului, gândindu-se: „Cunoaşte fiecare centimetru din creasta asta. A mai făcut escaladarea asta şi înainte".

Jago aruncă la pământ corzile.

– Ar trebui să vă daţi jos jacheta, zise el. Ghetele par destul de bune. Vedeţi care din căşti vi se potriveşte. Cea cu insigna roşie e a mea.

Bolovanii erau mai mari aici şi creasta inferioară era mai îngustă decât în oricare altă parte a insulei. Jago îşi puse casca pe cap, alese apoi rapid o stâncă şi, sub privirea celor doi, luă două funii groase, le împleti împreună şi le securiză în jurul bolovanului cu o carabinieră. În timp ce-l privea înşurubând clama grea de metal, Benton îşi dădu seama că nu mai gândise cuvântul „carabinieră" de mai mult de un deceniu. Şi funiile se numeau bucle. Trebuia să-şi amintească numele. Jago desfăşură coarda, vârî mijlocul prin carabinieră şi, întinzându-şi braţele în mişcări largi, reîncolăci amândouă jumătăţile de coardă şi le aruncă peste marginea stâncii. În cădere, coarda se desfăşură ritmic, schiţând modele albastre şi roşii prin aerul strălucitor.

Timpul se opri în loc pentru Benton şi pentru o secundă deconcertantă păru să o ia razna, aruncându-l în trecut. Avea paisprezece ani din nou şi stătea cu bunicul său în vârful

acela de pe coasta Dorsetului. Bunicul lui, căruia îi spusese întotdeauna Hugh, fusese pilot pe un avion de luptă, decorat în al Doilea Război Mondial și, după acei ani tumultoși, nu se adaptase niciodată la viața de la sol unde moartea celor mai buni prieteni ai lui îl făcuse să se simtă pe jumătate vinovat că el supraviețuise. Chiar și în adolescență, iubindu-l și fiind dornic să-i facă pe plac, Benton intuise ceva din această rușine și pierdere ireparabilă în spatele felului de a fi arțăgos și uneori zeflemitor al bunicului său. Hugh fusese obsedat de alpinism, căutând în acel teritoriu straniu dintre aer și stâncă mai mult decât senzații sportive. Francis – Hugh nu-i spusese niciodată Benton – tânjise întotdeauna să-i împărtășească pasiunea, știind chiar și atunci că ceea ce îl învăța de fapt bunicul său era să-și stăpânească frica.

În primul an de facultate, când Hugh se prăbușise și murise în timpul unei escaladări în Nepal, pasiunea lui pentru alpinism scăzuse considerabil. Nici unul dintre prietenii lui nu făcea alpinism. Alte lucruri îl interesau. Acum însă, în acea secundă de amintire, auzi vocea lui Hugh. „Escaladarea e FD – Foarte Dificilă – dar cred că ești pregătit pentru ea, Francis. Ești?“

„Da, Hugh. Sunt pregătit.“

Dar auzea de fapt vocea lui Jago.

– Escalada e FD, dar dacă ai făcut Tatra, ar fi cazul să fii pregătit pentru ea. OK?

Și aceasta era ultima șansă să se retragă. În curând va sta pe marginea aceea îngustă de țărm stâncos bătut de valuri, confruntat cu o escaladare periculoasă, împreună cu un potențial ucigaș. Își repetă în minte cuvintele lui Kate: „A.D. nu crede că Jago e omul nostru. Și n-a greșit încă niciodată“.

Se uită la Jago.

– Sunt gata.

Își dezbrăcă jacheta și prin jerseul de lână fină simți răceala vântului ca o cataplasmă rece pe spinare. Își puse hamul

şi centura de carabiniere, bucle şi pitoane, probă două căşti, găsi una care i se potrivea şi şi-o fixă pe cap. Aruncă o privire fugară spre Kate. Aceasta avea chipul imobil de îngrijorare, dar nu spuse nimic. Benton se întrebă dacă voia să-i spună „Nu eşti obligat să faci asta, nu-ţi ordon“, dar ştia că dacă îi dădea lui sarcina de a alege nu ar fi făcut decât să se descotorosească ea însăşi de responsabilitate. Putea să-l oprească, dar nu putea să-i ordone să facă escaladarea. Benton se întrebă de ce era atât de bucuros de asta. Kate scoase o pungă de plastic pentru probe şi o pereche de mănuşi de latex din trusa ei şi i le înmână. Fără vorbă, Benton le vârî în buzunarul de la pantaloni.

Se uită la Jago care verifica încă o dată ancora din jurul bolovanului, apoi trecu prin carabinieră coarda la nivelul brâului. Deja îi reveneau amintirile cu uşurinţă, coarda peste umărul drept şi pe la spate. Nimeni nu zise nimic. Îşi aminti că această pregătire de rutină pentru o escaladare se făcea întotdeauna în linişte, cu gesturi formale, semnificative, adunându-şi curajul şi hotărârea, aproape ca şi cum bunicul său ar fi fost un preot hirotonisit, iar el novicele, îndeplinind amândoi un ritual sacerdotal fără cuvinte, dar foarte familiar. Jago nu era prea potrivit pentru rolul de preot. Încercând să-şi mai risipească frica prin umor sardonic, Benton îşi spuse că el însuşi era mult mai probabil să ajungă victima sacrificată.

Se duse până la marginea crestei de stâncă, se propti pe picioare şi se aplecă pe spate în spaţiul gol. Acesta era punctul fără întoarcere şi îi provocă amestecul pe care şi-l amintea atât de bine de teroare şi euforie. Dacă ancora nu ţinea, s-ar prăbuşi de la douăzeci şi patru de metri înălţime pe stânci şi ar muri pe loc. Dar coarda se întinse şi ţinu. Pentru o secundă, în poziţie aproape orizontală, îşi înălţă ochii către cer. Norii mânaţi de vânt goneau într-un vârtej de alb şi albastru palid, iar sub el marea se izbea de peretele de stâncă în valuri necontenite de zgomote, pe care parcă le auzea acum pentru

prima oară. Dar totul era acum uşor şi după mai mult de un deceniu, simţi din nou starea aceea ca de beţie euforică din adolescenţă, sărind şi alunecând în josul peretelui de stâncă, controlând cu mâna stângă coarda de la spate, iar cu dreapta pe cea din faţă, simţind-o alunecând uşor prin carabinieră, ştiind că el deţinea controlul.

Atinse solul cu tălpile. Se eliberă rapid din coardă şi le strigă că era jos. Îşi puse mânuşile de latex şi cercetă cu privirea fâşia îngustă de pietre şi pietricele rotunjite de valuri, încercând să-şi dea seama de unde ar fi cel mai bine să înceapă. Fluxul venea cu forţă, împroşcând cu spumă peste ridicăturile netede ale aflorimentului cel mai îndepărtat, formând vârtejuri în bazinele adânci dintre stânci, avansând şi apoi retrăgându-se rapid, lăsând pentru o clipă suprafaţa înşelătoare a bolovanilor rotunjiţi şi a stâncilor zdrenţuite de granit să sclipească în mii de cioburi de cristal. Timpul lucra acum împotriva lui. Cu fiecare val zona de căutare se îngusta. Cu ochii aţintiţi în jos, se ghemui şi înaintă cu grijă, metru după metru. Ştia ce anume căuta: o piatră grea, dar suficient de mică încât să poată fi ţinută în mână, o unealtă a morţii pe care se găseau încă urme de sânge, cu puţin noroc. Cu fiecare pas însă, era tot mai dezamăgit. Chiar şi pe fâşia aceasta atât de îngustă, se găseau grămezi de mii de pietre, multe dintre ele având mărimea şi greutatea potrivite şi majoritatea netezite de secole petrecute în mare. Îşi pierdea vremea cu această căutare zadarnică şi mai avea încă de făcut escaladarea aceea.

Trecură mai multe minute şi începea să-şi piardă orice speranţă. Uitase cu totul euforia coborârii. Şi-o închipui pe Kate aşteptând deasupra strigătul ce anunţa succesul. Acum însă nu va fi decât un singur strigăt, către Jago, să-i spună că era timpul să coboare şi el.

Şi în clipa aceea o văzu, chiar la poalele stâncii, ceva ce cu siguranţă nu trebuia să fie aici, pe acest ţărm necălcat de picior de om: o fluturare palidă. Se apropie să se uite mai bine

şi pentru o secundă îi veni să-şi arunce braţele în aer şi să scoată un urlet de triumf. Se uita la o piatră în formă de ou, înfăşurată pe jumătate în ceea ce era evident o mănuşă chirurgicală sfâşiată. Cea mai mare parte a latexului subţire se rupsese probabil în timpul căderii, răsucit de valurile fluxului şi bătut de briză, dar un deget şi o mică parte din palma mănuşii erau încă intacte. Luă cu grijă piatra şi-i examină suprafaţa. Pata roşiatică, ce nu părea să fie naturală, era probabil sânge. Trebuia să fie sânge. Era absolut sigur sânge.

Îşi depuse trofeul în punga de probe, o închise şi alergă împiedicându-se până la coardă. Legă punga de capăt şi îşi puse amândouă palmele căuş în jurul gurii, scoţând un urlet triumfător.

– Am găsit-o! Ridic-o sus!

Îşi lăsă capul pe spate şi văzu chipul lui Kate uitându-se în jos la el. Kate îi făcu un semn cu mâna şi coarda cu punga se ridicară ciocnindu-se uşor de peretele de stâncă.

Aproape imediat coarda fu lăsată iar jos şi Jago coborî rapid ca într-o cădere liberă, corpul îndesat părând să danseze peste stânci. Se eliberă din coardă şi trase de două ori uşor de ea. Imediat coarda i se prăbuşi la picioare.

– Pasajul e doar la treizeci de metri mai încolo, dincolo de aflorimentul acesta de pietre. O să te asigur eu.

Stânca se înălţa impozantă deasupra lor, în straturi neregulate şi colţuri ascuţite. Nivelul mării le ajunsese deja la picioare.

– Poţi să fii dumneata capul de coardă, zise Jago. Dacă ai făcut Tatra, n-ar trebui să fie prea greu. E abrupt şi expus, dar protejat cum trebuie la mişcările cruciale. Dificultatea maximă e tavanul din vârful fisurii de acolo. Este un piton chiar înainte de ea, exact sub tavan. Vezi să nu uiţi să te prinzi cu clama în el. Nu te îngrijora, e o ieşitură, aşa că dacă pici, cel puţin n-o să cazi pe pietre.

Benton nu se aşteptase să fie el capul de coardă. „Jago a plănuit asta de la început, dar de fapt a controlat toate aspectele

acestei escaladări." Era prea mândru să poată refuza, şi evident că Jago se bazase şi pe faptul acesta. Făcu un nod în opt la capătul corzii şi îl ataşă de ham, iar Jago securiză cu grijă o ancoră în jurul unui bolovan mare de la poalele peretelui, apoi apucă bine coarda şi-i zise:

– OK. Când eşti gata.

Şi în clipa aceea, ca pentru a sublinia inevitabilitatea escaladării, un val imens se sparse cu zgomot, aproape măturându-i pe amândoi de pe picioare. Benton începu să urce. Primii cinci metri nu erau prea dificili, dar se gândea cu grijă la fiecare priză de mână sau picior, pipăind fisurile în stâncă, înaintând în sus doar când era sigur că avea priză bună. După patru metri scoase o pană din suportul de la brâu şi o vârî într-o fisură, zgâlţâind-o până simţi că stă fix. Ataşă o buclă, agăţă coarda prin ea, şi continuă cu mai mare încredere. Stânca devenise mai abruptă, dar era în continuare fermă şi uscată. Mai găsi o crăpătură şi mai vârî o pană cu o buclă.

Era la aproximativ nouă metri de nivelul solului când – dintr-odată şi spre oroarea sa – îngheţă brusc, dispărându-i toată încrederea. Îşi întinsese braţele prea mult să găsească o priză şi se trezi întins la maximum cu braţele şi picioarele răşchirate, lipit de stâncă, cu umerii aşa de tensionaţi, încât avea senzaţia că e pe masa de tortură. Era mult prea speriat să încerce să găsească altă priză de picior, de teamă să nu-şi piardă echilibrul şi aşa foarte precar. Avea obrazul lipit de granit, şi stânca era acum umedă şi rece ca gheaţa. Îşi dădu seama că peretele era umed de la propria lui transpiraţie. Nu auzi nici o comandă de la Jago, dar îşi aminti vocea bunicului său, strigându-i la a patra escaladare pe care o făcuseră împreună: „E un traseu clasificat FD, deci trebuie să fie o priză. Nu te grăbi, Francis. Nu e o cursă de viteză". Şi acum, după ceea ce i se păruse a fi o eternitate, dar nu putuse fi mai mult de o jumătate de minut, i se relaxară puţin muşchii umerilor. Făcu o tentativă de a-şi mişca mâna dreaptă în sus şi găsi o priză la

câţiva centimetri mai sus, apoi încă două şi pentru picioare. Îi trecuse panica şi ştia că nici nu va mai reveni.

După cinci minute casca i se ciocni uşor de tavanul ieşit în afară. Acesta era punctul dificil. Era o lespede ieşită în afară, de granit ciobit pe care crescuse iarbă. Pe margine stătea cocoţat un pescăruş, cu ciocul lucios, cu penaj alb-cenuşiu sclipitor şi perfect nemişcat, dominând stânca şi aparent neacordând nici o atenţie invadatorului asudat de la doar o jumătate de metru mai jos. Apoi se înălţă într-un tumult de aer frământat şi Benton simţi mai degrabă decât văzu aripile albe trecându-i pe deasupra capului. Ştia că este un piton deja fixat deasupra fisurii. Dacă nu reuşea să se caţere pe tavan, acesta va trebui să-l ţină. Găsi pitonul, îşi prinse capătul unei bucle lungi pe el şi-i strigă lui Jago:

– Fila!

Imediat simţi coarda întinzându-se. Uitându-se în jos şi folosind tensiunea corzii pentru echilibru, se întinse în jurul tavanului cu mâna dreaptă şi încercă să simtă priza de pe peretele de deasupra. După treizeci de secunde de pipăire neliniştită o găsi, şi apoi şi pe cea de la mâna stângă. Legănându-se în aer, se trase în sus cu mâinile, găsi prize şi pentru picioare şi ajunse din nou în poziţie de echilibru. Mai puse o buclă peste o ieşitură de stâncă şi se prinse cu o carabinieră. Era asigurat.

Şi acum nu mai era nici o îngrijorare, numai bucuria pe care şi-o amintea din ce în ce mai bine. Restul pasajului era abrupt, dar stânca era curată, cu prize bune pe tot parcursul până în vârf. Se trase peste marginea crestei şi pentru un moment zăcu nemişcat, epuizat, cu mirosul pământului şi al ierbii ca o binecuvântare, cu nisipul zgrunţuros lipit de buze. Se ridică în picioare şi o văzu pe Kate apropiindu-se de el. Privind-o în faţă, aşa strălucitoare cum era de bucurie că totul decursese bine, trebui să reziste impulsului ridicol de a se repezi să o cuprindă în braţe.

– Felicitări, Benton, zise ea.

Apoi se întoarse cu spatele, temându-se parcă să nu vadă cât de mult o afectase tensiunea ultimei jumătăți de oră.

Se duse la cel mai apropiat bolovan mare, făcu o ancoră, prinse coarda, o apucă bine cu amândouă mâinile și-i strigă lui Jago.

– Urcă dacă ești gata!

Știa că în timp ce Jago era jos cu el, Kate se ocupase deja de probă. Piatra și rămășițele de latex sfâșiat erau cu siguranță sigilate deja într-o pungă de probe. Și acum viața lui Jago era în mâinile lui. Simți aceeași euforie de demult, ca o explozie în sânge. Ăsta era tot scopul alpinismului: pericolul împărtășit, dependența reciprocă, tovărășia coechipierilor într-o escaladare.

Jago ajunse lângă ei cu o viteză uluitoare, trăgând sus corzile și reîncolăcindu-le, cărând tot restul echipamentului.

– Te-ai descurcat bine, sergent, zise el.

Porni înainte către mașină cu echipamentul, apoi ezită pentru o clipă și se răsuci pe loc. Veni până lângă Benton și-i întinse mâna. Benton i-o apucă. Nici unul nu zise nimic. Aruncară echipamentul de alpinism în spatele mașinii și se urcară înăuntru. Kate prelua din nou volanul, întoarse cheia de contact și făcu o curbă largă, îndreptându-se apoi către conac pe terenul accidentat. Benton îi privi chipul și, într-un moment de revelație, își dădu seama cu surprindere că o putea considera frumoasă.

7

Tot restul zilei de marţi, Kate fu cu gândul mai mult în infirmeria aceea din vârful turnului şi trebui să facă un efort de voinţă să nu-i telefoneze lui Guy ori lui Jo Staveley să-i întrebe ce se întâmpla. Ştia însă că dacă ar fi avut ceva să-i spună, ar fi găsit răgazul să-i telefoneze. Între timp, ei îşi aveau de făcut meseria, şi ea şi-o avea pe a ei.

Doamna Burbridge, găsind în rutina casnică o eliberare din grija constantă a pericolului dublu prezentat de un ucigaş aflat în libertate şi de o boală potenţial fatală, îi întrebă ce şi-ar dori la cină şi dacă vor să le fie trimisă la Seal Cottage. Pentru Kate acest gând era de neimaginat. Să stea la masa unde a stat Dalgliesh, să-i vadă impermeabilul agăţat în pridvor, să-i simtă mai intens absenţa decât prezenţa ar fi ca şi cum ar intra în casa unui mort. Apartamentul ei din clădirea adiacentă era mic, dar îi ajungea. Voia neapărat şi să stea aproape de conac şi să-l aibă pe Benton în camera de alături. Nu era doar o chestiune de cât de convenabil era; recunoscu în sinea ei că s-ar simţi mai în siguranţă dacă ar fi mai aproape de el. Odată cu acest gând veni şi concluzia: îi devenise coleg şi partener. Aşa că îi spuse ce hotărâse.

– Dacă nu vă deranjează, domnişoară inspector, n-aş putea să mut fotoliul de la mine şi orice altceva avem nevoie în camera dumneavoastră de zi? Şi atunci o să folosim apartamentul acesta ca birou pentru anchetă şi pe al meu pentru

servitul mesei. Mă pricep foarte bine să fac micul dejun. Şi amândoi avem mici frigidere – oricum destul de mari să ţinem lapte în ele – ceea ce ne-ar putea fi de folos dacă lucrăm până târziu şi avem nevoie de cafea. Restul camerelor din clădirea asta n-au frigidere. Personalul trebuie să-şi ia tot ce le e de trebuinţă din frigiderul mare din sala de mese a angajaţilor. Am vorbit cu doamna Plunkett şi a zis că poate să ne trimită nişte salată şi carne rece, sau putem merge să le luăm chiar noi. Ce ziceţi de ora unu?

Lui Kate nu-i era foame, dar vedea foarte limpede că în momentul acesta pentru Benton mâncarea era o prioritate. Iar prânzul pe care-l aduse arăta excelent. Era salată şi miel rece, cu garnitură de cartofi copţi, urmată de o salată de fructe. Spre surprinderea ei mâncă şi ea cu mare poftă. După aceea discutară restul programului pe ziua aceea.

– Trebuie să ne fixăm nişte priorităţi, zise Kate. Putem începe reducând numărul de suspecţi, cel puţin pentru moment. Jo Staveley nu l-ar fi omorât pe Boyde şi cred că nici soţul ei, sau Jago. Am presupus încă de la început că doamna Burbridge, doamna Plunkett şi Millie sunt nevinovate. Aşa că ne rămân Dennis Tremlett, Miranda Oliver, Emily Holcombe, Roughtwood, Dan Padgett şi Mark Yelland. În mod logic, presupun că ar trebui să-l includem şi pe Rupert Maycroft, dar pentru moment să zicem că nu-l considerăm şi pe el. Presupunem, bineînţeles, că nu e decât un singur ucigaş pe Combe, dar probabil ar trebui să nu ne pripim să tragem concluzii.

– Am avut de la început tendinţa să-l excludem pe Yelland, zise Benton. Sau, cel puţin, să nu ne concentrăm asupra lui, dar n-are nici un alibi şi a avut tot aşa de multe motive să-l urască pe Oliver ca oricine altcineva de pe insulă. Şi nu cred c-ar trebui să-l eliminăm nici pe Jago, cel puţin nu încă. Şi apoi, bineînţeles, mai este şi doctorul Speidel. Avem numai cuvântul lui că întâlnirea era la opt.

– Hai să ne concentrăm pe Tremlett, Roughtwood, Padgett şi Yelland la început, zise Kate. Toţi patru îl antipatizau pe Oliver, dar avem din nou aceeaşi problemă, cel puţin cu primii trei: de ce să aştepte weekendul ăsta să-l omoare? Şi ai dreptate în privinţa doctorului Speidel. Trebuie să-l chestionăm din nou dacă şi când îşi revine, deşi numai Dumnezeu ştie când va fi asta.

Trecură apoi prin declaraţiile scrise. Aşa cum se şi aşteptaseră de fapt, nici unul nu recunoscuse că a fost pe promontoriu după ora nouă, în afara soţilor Staveley, care luaseră cina la conac cu Rupert Maycroft şi Adrian Boyde. Boyde li se alăturase în bibliotecă pentru sucul de roşii pe care-l servea de obicei înainte de cină. Păruse abătut şi preocupat, dar asta nu-i surprinsese pe nici unul. Boyde fusese mai mâhnit decât toţi ceilalţi din cauza morţii lui Oliver. După aceea nu rămăsese decât la felul principal şi plecase înainte de opt şi jumătate, după părerea lor. Cei doi Staveley şi Maycroft serviseră cafeaua în bibliotecă, Guy şi Jo plecaseră apoi împreună pe uşa din faţă la cabana lor. Nu erau foarte siguri ce oră era, dar credeau că în jur de nouă şi jumătate.

– Mâine ne vom întâlni cu toţi personal şi o să vedem dacă reuşim să mai scoatem şi altceva de la ei, zise Kate. Trebuie să verificăm orele.

Dar mai aveau de luat şi alte decizii, mult mai dificile. Ar trebui oare să le ceară suspecţilor să le predea hainele pe care le-au purtat seara trecută şi să le trimită la laborator odată cu trupul lui Boyde şi cu celelalte probe?

Benton păru să-i simtă ezitarea.

– Mi se pare inutil să începem să strângem haine înainte să avem un prim suspect. La urma urmei, dacă nu cumva le luăm toată garderoba, nu avem nici o garanţie că ne vor da ceea ce purtau de fapt. Şi Calcraft putea foarte bine să se fi dezbrăcat până la brâu. Doar nu se grăbea. Avea la dispoziţie toată noaptea să cureţe după el.

– S-ar putea să fie amprente pe robinete şi pe duşul de la Chapel Cottage, dar tot ce putem face acolo e să ne asigurăm că probele nu vor fi contaminate sau distruse până soseşte echipa tehnică, dacă soseşte. Aproape că mă face să-mi fie dor de vremurile de demult când ofiţerul anchetator avea la el un pulverizator şi echipament pentru prelevarea amprentelor în trusa de anchetă şi putea să se apuce chiar el de treaba asta. Dar o să sigilăm prosoapele din baie cu speranţa că o să găsim ADN şi trebuie să trimitem şi cutia de carton odată cu mortul. Nu cred că avem o pungă de probe suficient de mare. Va trebui să luăm un sac de plastic de la conac. O să i-l cerem domnului Maycroft, nu doamnei Burbridge.

Elicopterul sosi la doar trei şi treizeci de minute şi, de îndată ce ateriză, descuiară apartamentul lui Benton şi scoaseră targa pe rotile afară. Acoperiseră corpul lui Boyde cu un cearşaf, ascunzând astfel şi stiharul, deşi era foarte improbabil ca doamna Burbridge să nu fi zis nimănui nimic. Kate îşi dori să-i fi trecut prin minte s-o roage să păstreze secretul. Fusese o greşeală, dar acum era probabil prea târziu s-o mai poată rectifica. Millie întrebase de bună seamă unde e stiharul de cum intrase în atelierul de cusut şi nu avea nici un rost să speri că Millie va fi discretă. Înveliseră în pungi mâinile lui Boyde, să păstreze orice posibilă probă de sub unghii, dar în rest nu se atinseseră de corp. Unul lângă celălalt, priviră de la distanţă cum siluetele mascate îl vârau în sacul mortuar, închizând fermoarul şi transportându-l apoi la bord, împreună cu restul pungilor de probe.

În spatele lor casa era complet tăcută şi nici măcar nu simţeau priviri din spatele ferestrelor. Era un contrast ciudat faţă de orele dimineţii, când avusese loc o activitate constantă, toţi ocupanţii cabanei mutându-se în conac şi în clădirea adiacentă. Maşina de teren se trambalase înainte şi înapoi încontinuu, încărcată cu bagajele şi cărţile pe care Emily Holcombe le considerase necesare pentru şederea la conac, bagajele de la

Peregrine Cottage, cu Tremlett la volan şi Miranda Oliver stând dreaptă ca un par lângă el în maşină, fiecare centimetru din trupul rigid exprimându-i dezaprobarea. Yelland îşi cără singur bagajele, intră cu paşi mari şi hotărâţi pe uşa din spate a conacului fără să adreseze cuiva vreun cuvânt. Kate avusese senzaţia că insula se aştepta să fie invadată, barbarii fuseseră deja văzuţi apropiindu-se şi acum toţi îşi căutau salvarea la conacul Combe, pregătindu-se pentru ultima bătălie.

Dar soţii Staveley ieşiră din conac şi Jago apăru la volanul maşinii de teren. Kate văzu cu o strângere dureroasă de inimă cum oamenii descărcară cu mare grijă câteva tuburi de oxigen şi două cutii mari, evident cu echipamente medicale, pe care Jago şi doctorul Staveley le primiră şi le încărcară în maşină. La aproximativ douăzeci de metri de elicopter fusese plasată o masă la care să se desfăşoare fără riscuri formalităţile. Însă pentru că toţi aveau chipurile acoperite de măşti şi stăteau cât mai departe posibil, totul, inclusiv înmânarea pungilor de probe, luă ceva timp. Elicopterul se înălţă după zece minute. Kate şi Benton rămaseră uitându-se în sus după el până dispăru, apoi se întoarseră în tăcere.

Ziua trecu încet. Nu mai puteau face prea multe acum, având în vedere că se hotărâseră să lase interogatoriile pe miercuri. Ziua aceasta fusese şocantă pentru toată lumea. Aveau declaraţiile scrise şi ar fi fost probabil neproductiv să înceapă întrebările chiar acum.

Se apropia deja amurgul.

– Mă duc până la infirmerie, zise Kate. E vremea să vedem ce se întâmplă cu domnul Dalgliesh şi să aflăm şi unde sunt depozitate mănuşile chirurgicale şi cine are acces la ele.

Făcu un duş şi se schimbă înainte să meargă, apoi se duse pentru câteva minute să se uite la mare, simţind că are nevoie de câteva minute de singurătate. Avea nevoie şi, în acelaşi timp, se temea de o întâlnire cu adevărul. Se însera cu repeziciune, ştergând toate contururile obiectelor familiare. În spatele ei se

aprinseră una câte una luminile la ferestrele conacului, dar cabanele şi clădirea adiacentă, în afară de camera ei şi de a lui Benton, erau cufundate în întuneric. Farul dispăru ultimul, dar chiar şi când silueta lui dreaptă se estompă într-un spectru palid, valurile erau tot albe ca laptele în contrast cu stâncile din ce în ce mai negre.

Kate descuie uşa laterală şi traversă holul spre lift. În timp ce urca, se privi în oglindă. Chipul îi părea îmbătrânit cu mai mulţi ani şi ochii obosiţi. Părul blond strâns la spate îi dădea un aer vulnerabil şi fragil.

Jo Staveley era în infirmerie. Era prima dată când Kate venea aici, dar nu avea ochi pentru detalii, în afara dulapurilor de oţel cu etichetele lor tipărite meticulos.

– Cum se simte domnul Dalgliesh? întrebă ea.

Jo Staveley era îmbrăcată într-un halat alb, şi stătea în picioare în faţa biroului studiind un dosar. Întoarse spre Kate un chip de pe care dispăruse orice urmă de viaţă. Închise dosarul.

– Presupun că răspunsul oficial ar fi că e pe cât de bine se poate în condiţiile date, sau cel puţin confortabil. Atâta doar că nu e confortabil şi are o temperatură mai ridicată decât am vrea. E foarte devreme încă. E posibil să nu fie atipică o temperatură oscilantă. Nu am deloc experienţă în îngrijirea unor pacienţi cu SARS.

– Pot să-l văd? E important.

– Mă tem că nu. Guy e acum cu el. Va veni imediat. Luaţi un loc şi aşteptaţi-l să sosească.

– Şi doctorul Speidel?

– O să supravieţuiască. E frumos din partea dumneavoastră să întrebaţi. Majoritatea oamenilor par să-l fi uitat.

Kate o întrebă fără nici o introducere:

– Ce se întâmplă dacă oaspeţii au nevoie de ceva de la infirmerie – medicamente, un bandaj, chestii de genul ăsta?

Schimbarea bruscă de subiect şi întrebarea aproape poruncitoare o surprinseră în mod evident pe Jo.

– Îmi cer mie, zise ea. Nu e nici o problemă.

– Dar e descuiată infirmeria? Vreau să spun, ar putea veni să-și ia singuri?

– Nu și medicamente. Toate medicamentele care se dau cu rețetă sunt încuiate.

– Dar ușa infirmeriei nu e încuiată?

– Chiar și așa, nu prea îmi pot închipui oameni plimbându-se pe-aici cum îi taie capul. Dar chiar și atunci nu ar putea să facă nici un rău, nici lor, nici altora. Țin încuiate și medicamentele obișnuite, fără prescripție medicală, ca aspirina, de pildă.

Acum se uita la Kate cu o curiozitate vădită. Kate insistă.

– Și lucruri ca, de exemplu, bandaje sau mănuși chirurgicale?

– Nu știu la ce le-ar trebui așa ceva oaspeților, dar pe astea nu le încuiem. Dacă vor așa ceva, îmi închipui că mi le-ar cere mie sau lui Guy. Așa ar fi politicos și inteligent, la urma urmei. Nu prea văd cum și-ar face un bine tratându-se singuri.

– Dar ați ști dacă ar lipsi așa ceva?

– Nu neapărat. Am avut nevoie de mai multe lucruri în timp ce o îngrijeam pe Martha Padgett. Doamna Burbridge mă ajuta din când în când. Ea își lua orice avea nevoie. Dar de ce atâta curiozitate? Doar n-ați găsit droguri? Dacă ați găsit, să știți că nu provin din infirmeria asta.

– Nu, n-am găsit droguri.

Se deschise ușa și intră Guy Staveley.

– Domnișoara inspector vrea să-l vadă pe domnul Dalgliesh, zise Jo. I-am spus că nu cred să fie posibil azi.

– Mă tem că nu. Acum se odihnește în liniște și e important să nu fie deranjat. Poate mâine dacă îi scade temeperatura și e încă aici. Mă gândesc să-l transfer la spital în oraș mâine-dimineață.

– Dar nu v-a spus că vrea să rămână pe insulă? întrebă Kate.

– Ba da, a insistat chiar, și de aceea am și cerut oxigenul și celelalte echipamente. În prezent mă descurc eu și Jo, dar

dacă temperatura îi este în continuare ridicată dimineaţă, mă tem că va trebui să fie transferat. Nu avem aici facilităţile necesare pentru a îngriji un om atât de grav bolnav.

Kate simţi că-i vine rău. „Şi ai prefera să moară în spital, nu aici“, se gândi ea.

– Dar dacă e categoric hotărât că vrea să rămână, chiar îl puteţi transfera împotriva voinţei lui? Nu e mult mai probabil să moară dacă faceţi asta?

Staveley îi răspunse cu o urmă de iritare.

– Îmi pare rău, dar nu pot să-mi asum răspunderea aceasta.

– Dar sunteţi doctor. Nu e de datoria dumneavoastră să vă asumaţi răspunderea?

Se lăsă tăcerea şi Staveley îi întoarse spatele. Kate văzu că Jo se uita cu insistenţă la soţul ei, dar nici unul din ei nu zise nimic. Îşi comunicau ceva ce ea, Kate, nu va putea afla niciodată. După acest moment, doctorul răspunse:

– Foarte bine, poate să stea. Şi acum trebuie să mă întorc la el. Noapte bună, domnişoară Miskin, şi noroc la anchetă.

Kate se întoarse spre Jo.

– Puteţi, vă rog, să-i transmiteţi un mesaj când se simte destul de bine?

– Da, desigur.

– Spuneţi-i că am găsit ceea ce credea el că am putea găsi şi că e deja în drum spre laborator.

Jo îi răspunse fără nici o curiozitate vizibilă:

– Bine, o să-i spun.

Kate nu mai avea nimic de făcut aici, şi nici nu găsi nimic altceva de spus. Acum avea de dat încă un telefon Emmei Lavenham. Putea să-i spună că A.D. se odihnea în linişte. Asta trebuia să fie bine, asta cu siguranţă îi va oferi o mică alinare. Dar ieşind afară în întunericul nopţii, Kate ştia că pentru ea nu exista nici o alinare.

8

Joi dimineaţa la ora cinci, Kate era trează după o noapte de nesomn. Rămase întinsă în pat în întuneric, încercând să se hotărască dacă să se răsucească pe cealaltă parte şi să încerce să mai doarmă câteva ore sau să-şi accepte înfrângerea şi să se scoale să-şi facă un ceai. Ziua aceasta promitea să fie frustrantă şi dezamăgitoare. Entuziasmul pe care-l simţise la găsirea pietrei începea s-o părăsească văzând cu ochii. Biologul din echipa de medicină legală de la laborator va putea probabil identifica sângele ca aparţinându-i lui Boyde, dar asta nu-i ducea nicăieri, dacă expertul în amprente nu reuşea să preleveze amprente de pe piatră sau de pe resturile de mănuşă. Laboratorul acordase cazului prioritate, dar Kate nu avea nici o speranţă că vor descoperi pe stihar alte pete de sânge, în afară de ale lui Boyde. Ucigaşul acesta ştia ce făcea.

Totul era numai o ipoteză. Dintre cei patru suspecţi asupra cărora se concentraseră ea şi Benton, Roughtwood şi Padgett puteau ajunge cel mai uşor la far fără a fi văzuţi, mergând pe creasta inferioară. Din Peregrine Cottage, care se afla la nord de port, Tremlett nu avea acest avantaj, dar el era suspectul cu cele mai mari şanse să fi citit biletul de la Speidel. Ar fi putut să-l vadă pe Oliver plecând din cabană dimineaţa devreme şi să-l urmărească, ştiind că, odată ajuns la far, va trebui să acţioneze rapid, şi că nu erau şanse prea mari să fie descoperit imediat. Ar fi avut siguranţa oferită de zăvorul

uşii şi probabil ar fi contat pe ceea ce s-a şi întâmplat de fapt: când Speidel a văzut că nu poate intra, a renunţat şi a plecat.

Foindu-se neliniştită, Kate încercă să-şi formuleze priorităţile pentru a doua zi, împovărată de convingerea aproape copleşitoare că nu va reuşi să rezolve cazul. Era responsabilitatea ei. Şi îi va dezamăgi şi pe A.D., şi pe Benton, şi pe ea însăşi. Iar de la Londra, Harkness discutase probabil cu poliţia locală din Devon şi Cornwall ce fel de întăriri să fie trimise pe Combe evitând riscul infecţiei, poate deja discutase şi cu Ministerul de Interne dacă nu cumva ar fi preferabil să lase poliţia locală să preia întru totul ancheta. Îi spusese că o lasă până vineri seară. Asta însemna numai două zile.

Se dădu jos din pat şi se întinse să-şi ia halatul. În clipa aceea sună telefonul.

Coborî scările până în camera de zi în doar câteva secunde şi auzi vocea lui Jo Staveley.

– Îmi cer scuze că vă trezesc aşa de devreme, domnişoară inspector, dar şeful dumneavoastră vrea să vă vadă. Ar trebui să veniţi repede. A zis că e urgent.

9

Ultimele amintiri disparate ale lui Dalgliesh de marţi dimineaţa erau de mâini fără trupuri care-l ridicau în maşină, hurducăielile peste terenul accidentat sub un cer ce devenise brusc fierbinte ca focul, o siluetă în halat alb şi cu mască ajutându-l să urce în pat şi răcoarea plăcută a cearşafurilor întinse peste el. Îşi amintea şi nişte voci liniştitoare, dar nu şi cuvintele rostite, şi propria voce insistentă spunându-le să-l ţină pe insulă. Fusese extrem de important să transmită acest mesaj străinilor misterioşi în halate albe, care păreau să aibă control absolut asupra vieţii lui. Trebuiau să realizeze că nu putea pleca de pe Combe. Cum l-ar mai găsi Emma dacă ar dispărea în neantul acela ameninţător? Dar mai era şi alt motiv pentru care nu putea să plece, ceva în legătură cu un far şi cu o treabă lăsată neterminată.

Miercuri seara mintea i se limpezise, dar trupul îi era foarte slăbit. Îi era greu şi să-şi mişte capul pe pernele înalte şi toată ziua fusese chinuit de o tuse care-i zdruncinase muşchii pieptului, fiindu-i greu să respire. Intervalele dintre atacuri deveneau din ce în ce mai scurte, şi fiecare episod din ce în ce mai sever, până când, miercuri după-amiază, Guy şi Jo Staveley robotiseră în jurul patului lui şi îi introduseră nişte tuburi pe nări ca să i se poată administra oxigen. Acum zăcea liniştit, conştient că mâinile şi picioarele îl dureau în continuare, că avea febră, dar recunoscător că scăpase de tusea aceea îngrozitoare.

Nu avea idee ce zi era sau cât era ora. Încercă să-și răsucească puțin capul să arunce o privire la ceasul de pe noptieră, dar chiar și acest mic efort îl epuiză. Se gândi că era probabil noapte sau poate dimineață devreme.

Patul era în unghi drept față de ferestrele foarte înalte. Își aduse aminte că privise cadavrul lui Oliver în camera vecină. Acum își amintea fiecare amănunt al acelei scene și, de asemenea, ce se întâmplase după aceea. Zăcea prins în capcană în întuneric, cu ochii ațintiți asupra celor două panouri imprimate din perete, care se transformară sub privirile lui în două ferestre prin care se zăreau puzderie de stele. Sub ferestre văzu un fotoliu și o femeie cu halat alb și o mască în jurul gâtului, rezemată de spătar. Părea că ațipise. Își aminti că fie ea, fie cineva extrem de asemănător cu ea fusese cu el de fiecare dată când se trezise. Acum știa că era Jo Staveley. Rămase liniștit, eliberându-și mintea de gânduri conștiente, savurând răgazul scurt de la durerea chinuitoare din piept.

Și dintr-odată, fără nici o senzație de revelație și fără încântare, ci cu siguranță absolută, își dădu seama care era soluția enigmei. Era ca un joc sferic de puzzle cu piese de lemn învârtindu-se nebunește într-un vârtej prin capul lui care încep să se aranjeze, una câte una, cu un clinchet ușor, într-un glob perfect. Adevărul i se dezvălui prin frânturi de conversație, și auzi vocile atât de limpezi că parcă tocmai le auzea rostite la ureche. Doamna Plunkett în bucătărie: „Eu mă gândeam mai degrabă că o să stea ghemuit în cabină. Tremura ca frunza de frică, serios". Vocea doctorului Speidel în engleza lui precisă și atentă: „Știam că Nathan Oliver venea în vizită de patru ori pe an. A zis asta chiar el, într-un articol de ziar din aprilie 2003". Vocea subțire de fată a lui Millie, descriindu-și întâlnirea cu Oliver ca și cum ar fi învățat-o pe de rost. Propria voce spunându-i: „Dar asta a fost în altă țară; și oricum, fetișcana a murit". Padgett care văzuse fum ieșind din coșul

de la Peregrine Cottage. Singurul roman al lui Nathan Oliver printre cărţile sentimentale de la Puffin Cottage.

Toţi văzuseră cazul dintr-un unghi greşit încă de la început. Nu se punea problema cine venise pe Combe de la ultima vizită a lui Oliver şi devenise prin sosirea sa catalizatorul acestei crime, întrebarea era cine plecase. Nici unul nu-şi amintise de femeia aceea neajutorată şi pe moarte care, în cele din urmă, fusese scoasă de pe insulă într-un sicriu. Şi proba de sânge scăpată peste bord de Dan Padgett fusese un accident sau un gest intenţionat? Adevărul era că proba nu se pierduse – nici nu fusese măcar în geantă. Dan Padgett nu lăsase să cadă în mare nimic altceva decât nişte pantofi vechi, nişte poşete şi cărţile de la bibliotecă. Aceste două evenimente, moartea Marthei Padgett şi incidentul cu proba de sânge, amândouă aparent irelevante, aveau legătură cu cazul. Şi Padgett zicea adevărul, cel puţin o parte din adevăr, când susţinea că văzuse fumul de pe coş chiar înainte de ora opt. Văzuse într-adevăr fumul, însă nu de la fereastra cabanei sale, ci de pe platforma farului. În lumina palidă a infirmeriei, Dalgliesh îşi aminti din nou de ochii încărcaţi de durere ai lui Boyde, implorându-l să creadă că nu văzuse pe nimeni în timpul plimbării către promontoriu de sâmbătă dimineaţa. Dar era cineva pe care ar fi trebuit să-l vadă. Trecuse pe la Puffin Cottage să discute cu Padgett, iar Padgett nu era acolo.

Într-o singură privinţă raţionamentul lor fusese corect: motivul crimei trebuia să fie recent. Înainte să moară, Martha Padgett îşi destăinuise secretul singurei persoane în care putea avea deplină încredere. Dan era fiul lui Nathan Oliver. Îi mărturisise lui Adrian Boyde, care o sprijinise moral şi pe care numai ea şi doamna Burbridge îl mai considerau preot, un om căruia i se putea spovedi fără teama că i-ar fi trădat secretul. Şi, ce se întâmplase apoi? Boyde o convinse că Dan avea dreptul să ştie adevărul? Dar taina spovedaniei îl împiedica pe Boyde să divulge acest lucru. Probabil o convinsese

pe Martha că ea însăşi trebuia să-i spună fiului ei că bărbatul pe care-l ura era tatăl lui.

Şi, bineînţeles, acesta era motivul pentru care Martha îşi dorise cu atâta ardoare să vină să-şi petreacă ultimele luni de viaţă pe Combe. Sosise aici cu Dan în iunie 2003. În acelaşi an, în aprilie, Oliver dezvăluise într-un interviu faptul că venea în mod regulat pe insula Combe, încălcând astfel acordul făcut cu trustul de a păstra confidenţialitatea oricăror informaţii despre insulă. Oare Martha sperase că, dacă fiul şi tatăl se întâlneau, relaţia afectivă care s-ar fi creat între ei ar ajuta-o să-l convingă pe Oliver să-şi recunoască în sfârşit oficial fiul? Dând interviul acela neavenit, Oliver pusese în funcţiune înlănţuirea aproape inevitabilă de evenimente care condusese la două morţi violente. De ce nu făcuse Martha nimic până atunci, de ce nu spusese nimănui nimic atâţia ani de zile? Oliver era o persoană faimoasă; era uşor să urmăreşti unde se afla. La naşterea lui Dan, nu se descoperiseră încă testele de ADN. Dacă Oliver îi spusese amantei sale că nu are de gând să recunoască oficial copilul şi că nu va putea să dovedească niciodată că era a lui, foarte probabil că ea a continuat să creadă acest lucru toată viaţa, nefiind confruntată decât în ultimii ani cu două elemente noi: informaţiile larg răspândite despre testarea cu ADN şi, mult mai târziu, faptul că era pe moarte. Era de asemenea semnificativ că păstrase, şi evident recitise, numai una dintre cărţile lui Oliver. Să fie aceasta cartea în care Oliver descrisese o seducţie, poate chiar un viol? Seducerea ei, violarea ei?

După crimă, probabil că Boyde îl suspectase pe Padgett. Nu putuse dezvălui ceea ce aflase ca duhovnic, dar ar fi putut mărturisi poliţiei faptul că găsise cabana goală sâmbătă dimineaţa. Aşa că de ce n-o făcuse? Considerase oare că datoria lui de preot era să-l convingă pe Padgett să-şi mărturisească crima şi să-şi salveze sufletul? Să fi fost încrederea, poate chiar trufia, unui om care fusese obişnuit prin natura profesiei

sale să exercite asupra altora o mare influență spirituală? Trecuse oare pe la Puffin Cottage luni seara ca să facă o ultimă încercare, pecetluindu-și soarta pentru totdeauna? Oare bănuise că se va întâmpla așa ceva? Poate chiar știuse? Nu cumva se întorsese la capelă, în loc să-și continue drumul spre cabana lui, tocmai pentru că era conștient că pașii aceia ucigași îl urmăreau prin întuneric?

Fapt după fapt, întreg raționamentul se închega ca un puzzle rezolvat. Cuvintele doamnei Plunkett: „Dar pur și simplu i-a smuls părul din cap și am văzut ce privire avea, nu se poate zice că era iubitoare". Bineînțeles că nu i-a tăiat părul. Aflase cu siguranță că avea nevoie de rădăcinile firelor pentru colectarea ADN-ului. Și putea foarte bine să fie supărat, s-o urască chiar, pe mama care, prin tăcerea ei, îl condamnase la o copilărie nefericită și plină de umilințe. Încă de la început, el și colegii lui acceptaseră ideea că moartea lui Oliver putuse fi reacția unui impuls de moment, putea fi făcută dintr-un impuls, nu neapărat premeditată. Dacă biletul lui Speidel ar fi fost modificat, întâlnirea ar fi fost programată la un moment mult mai convenabil decât cu doar treizeci de minute mai devreme. Probabil că Padgett îl văzuse pe Oliver mergând cu pași hotărâți spre far, fie de la fereastra de la etaj a cabanei lui, fie că ieșise și el la plimbare chiar atunci. Poate i se păruse o ocazie perfectă să-l confrunte în sfârșit pe Oliver în legătură cu paternitatea, să-i spună că are dovezi, să-i pretindă să-l recunoască și să-i ceară ajutor financiar. Asta să fi fost la baza încrederii într-un viitor mai bun pe care-l putea avea? Cu acel amestec confuz de speranță, furie și hotărâre, probabil pornise dintr-un impuls pe cărarea aceea ascunsă de-a lungul crestei inferioare. Și apoi confruntarea, cearta, năpustirea fatală asupra lui Oliver, sugrumarea în culmea furiei, încercarea nenorocită de a face crima să pară sinucidere.

Dalgliesh zăcuse nemișcat în timpul acestui raționament, dar acum Jo se ridică din fotoliu și se apropie de el. Îi puse o

mână pe frunte. Se gândise că asistentele nu fac gestul acesta decât în cărţi sau filme, dar atingerea mâinii răcoroase era într-adevăr liniştitoare.

– Sunteţi un caz atipic, nu-i aşa, domnule comandant? zise Jo. Nu puteţi face nimic ca toată lumea? Vă creşte şi vă coboară temperatura ca un *montaigne russe.*

Dalgliesh o privi şi-şi regăsi vocea.

– Trebuie să vorbesc cu Kate Miskin. E foarte important. Trebuie s-o văd.

În ciuda stării de slăbiciune, reuşi s-o facă să înţeleagă cât de urgentă era chestiunea.

– Dacă trebuie, atunci trebuie, zise ea. Dar e cinci dimineaţa. Nu poate aştepta măcar până se face lumină? Să lăsăm fata să se odihnească.

Dar nu putea aştepta. Era chinuit de temeri pe care nu le putea alunga, deşi îşi dădea seama că nu toate erau raţionale – s-ar putea să-i revină tusea, să i se înrăutăţească brusc starea şi să nu i se mai permită lui Kate să-l vadă, să nu mai poată vorbi sau chiar să uite ceea ce acum i se părea atât de clar. Şi un lucru era mai presus de toate. Kate şi Benton trebuiau să găsească flaconul de sânge şi şuviţa de păr a Marthei Padgett. Cazul se lega acum în sfârşit, dar era numai o ipoteză, un edificiu precar de dovezi circumstanţiale. Motivele şi mijloacele nu erau suficiente. Padgett avea motiv să-l urască pe Oliver, dar şi alţii de pe insulă aveau. Padgett putea ajunge la far fără să fie văzut, dar tot aşa şi alţii. Fără sânge şi păr, era posibil ca acest caz să nu ajungă nici măcar în instanţă.

Şi apoi mai era şi credinţa doamnei Burbridge că Oliver murise într-un accident în timpul unui experiment. Şi existau exact genul de dovezi care să sugereze că Oliver ar fi fost în stare să întreprindă un asemenea experiment. Doctoriţa Glenister va depune mărturie că Oliver nu-şi putuse face singur vânătăile de pe gât şi opinia ei va cântări foarte mult, având în vedere reputaţia pe care o avea. Dar examinarea

post-mortem a vânătăilor nu era considerată întotdeauna concludentă, mai ales în cazurile în care avea loc la câteva ore după moartea victimei. Apărarea putea aduce medici legişti care să exprime nişte păreri foarte diferite.

– Vă rog, zise el. Vreau să-i vorbesc chiar acum.

10

Dacă ar începe să percheziționeze cabana lui Padgett înainte de a se lumina bine de zi, ar putea trezi curiozitatea cuiva şi ar fi posibil chiar să fie întrerupţi. Toate cabanele fiind cufundate în întuneric, o singură lumină ar fi ca un far călăuzitor. Era vital ca Padgett să nu ştie că făceau această percheziţie. Dacă probele nu se găseau în cabană, văzând lumina, acesta ar putea să ascundă sângele şi părul şi chiar să le distrugă. Dar pentru Kate şi Benton, timpul trecea nespus de încet.

La momentul potrivit, ieşiră repede şi în linişte din apartamentul lui Kate şi o apucară grăbiţi pe cărăruia dintre tufişuri, ca nişte conspiratori. Uşa de la Puffin Cottage era încuiată, dar Maycroft le oferise o legătură de chei. Kate deschise uşa în linişte şi o reîncuie în urma lor, simţindu-se oarecum jenată. Încă de la început găsise dezagreabilă această parte a meseriei sale. Făcuse atât de multe percheziţii de-a lungul anilor, de la cocioabe mizerabile la apartamente scumpe şi imaculate, şi întotdeauna simţise acest junghi de vinovăţie iraţională, de parcă ea era cea bănuită. Cel mai neplăcut era sentimentul dezgustător al violării intimităţii victimelor, că scotocirea lor era asemănătoare cu cea a unui prădător hrăpăreţ printre rămăşiţele deseori jalnice lăsate de morţi. Dar în această dimineaţă, un amestec de speranţă şi de furie luă repede locul jenei. Amintindu-şi chipul mutilat al lui Boyde, simţi că ar fi fost în stare să facă fărâme cu bucurie toată cabana.

Înăuntru domnea aceeaşi atmosferă de convenţionalism deprimant şi camera de zi părea sinistră şi întunecată cu draperiile trase, de parcă nu ieşise încă din doliu. Dar se schimbase ceva. În lumina din ce în ce mai puternică, văzură că bibelourile de pe poliţa căminului fuseseră luate şi că biblioteca era goală. Lângă ea, pe podea, se aflau două cutii de carton.

– M-am gândit că s-ar putea să fie util să citesc romanul, aşa că l-am împrumutat din bibliotecă. Au ediţii de lux ale tuturor romanelor lui Oliver. L-am terminat cam pe la ora două azi-dimineaţă. Una dintre temele tratate e violul Donnei, o fată de şaisprezece ani, în timpul unei excursii şcolare. Scriitura e extraordinară. Reuşeşte să redea simultan cele două puncte de vedere, al fetei şi al bărbatului, într-o contopire de emoţii cum n-am mai întâlnit în nici un roman. Din punct de vedere tehnic, e genial.

– Scuteşte-mă de teoria literară, zise Kate. Hai să ne apucăm de treabă. O să începem cu cuptorul de pâine din sobă. Ar fi putut scoate, de exemplu, câteva cărămizi.

Uşa de fier a cuptorului de pâine era închisă. Benton aduse o lanternă din trusa de anchetă a lui Kate şi raza puternică ilumină interiorul gol.

– Vezi dacă se mişcă vreo cărămidă, zise Kate.

Benton începu să râcâie mortarul dintre cărămizi cu un briceag, iar Kate aşteptă în tăcere. După aproximativ un minut, Benton îi spuse:

– Cred c-am găsit ceva. Asta iese uşor şi este o cavitate în spatele ei.

Îşi vârî mâna înăuntru şi scoase un plic. Conţinea două foi de hârtie: certificatele de naştere a Bellei Martha Padgett, născută pe 6 iunie 1962 şi a lui Wayne Daniel Padgett, născut pe 9 martie 1978. Pe certificatul lui Dan Padgett locul numelui tatălui era lăsat gol.

– Mă întreb de ce s-a chinuit să ascundă asta, zise Benton.

– I s-a părut că sunt dovezi compromiţătoare. Odată ce l-a omorât pe Oliver, relaţia dintre ei era un pericol pentru el, nu mai era şansa lui de îmbogăţire. Ce ironie a sorţii, nu-i aşa? Dacă mătuşa lui n-ar fi insistat să nu-şi mai folosească nici unul din ei primul nume, ea s-ar fi numit tot Bella. Mă întreb dacă i s-ar fi părut familiar lui Oliver. Mai este ceva acolo?

– Nu, domnişoară inspector. O să verific totuşi şi celelalte cărămizi.

Nu mai găsiră nimic. Puseră cele două certificate într-o pungă de probe şi se duseră în bucătărie. Kate îşi aşeză trusa de anchetă pe bancul de lucru de lângă chiuvetă şi Benton îşi puse aparatul de fotografiat lângă ea.

Kate vorbea încet, de parcă se temea să n-o audă cineva.

– Să încercăm şi în frigider. Dacă Padgett a luat sângele, probabil crede că trebuie ţinut la rece.

Benton îi răspunse cu o voce mai firească, încrezătoare şi puternică.

– Dar trebuie să fie proaspăt pentru analiza ADN?

– Ar trebui să ştiu, dar nu-mi aduc aminte. Probabil că nu, dar poate că el s-a gândit că aşa trebuie.

Îşi puseră amândoi mănuşi. Bucătăria era mică şi mobilată foarte simplu, cu o masă de lemn şi două scaune. Suprafeţele de lucru, podeaua şi soba erau curate. Lângă uşă era un coş de gunoi cu pedală de picior. Benton o deschise şi se uită înăuntru la resturile sfărâmate de bibelouri de porţelan. Femeia cu sapa fusese decapitată, iar capul zâmbea prosteşte şi complet nepotrivit situaţiei de pe o grămadă de hârtii rupte.

Benton le mişcă puţin cu un deget.

– Deci a distrus ultimele bunuri ale mamei lui şi romanul lui Oliver. Ceea ce îi rămăsese de la cei doi oameni pe care îi considera vinovaţi de distrugerea vieţii lui – mama lui şi Nathan Oliver.

Se duseră la frigiderul care era identic cu acela din bucătăria lui Kate. Îl deschiseră şi înăuntru văzură o cutie de

margarină, o jumătate de litru de lapte degresat şi o jumătate de pâine integrală. Dar există o discordanţă între conţinutul frigiderului şi bucătărie; aceasta din urmă nu părea folosită de mai multe săptămâni. Poate că Padgett renunţase să mai gătească de la moartea mamei lui, bazându-se pe sala de mese a personalului de la conac pentru mesele principale. Deschiseră şi micul congelator de sus, dar era gol. Kate scoase pâinea învelită în hârtie. Cele opt felii rămase erau încă proaspete şi ea le separă pe fiecare, verificând dacă era ceva ascuns între ele. Nu găsi nimic.

Puse pâinea la loc şi aduse cutia de margarină pe masă. Nici unul nu spuse nimic cât timp deschise capacul de plastic. Sub capac se găsea o hârtie cerată cu numele firmei. Părea neatinsă. Kate o trase la o parte şi văzu suprafaţa netedă a margarinei.

– Vezi te rog dacă găseşti în sertare un cuţit subţire sau ceva, Benton, zise ea.

Uitându-se în continuare la cutia de plastic, auzi sertarele deschise şi închise rapid, apoi Benton reveni cu o frigare pentru carne. Kate i-o luă din mână şi Benton o privi cum o înfige uşor în margarină. Metalul nu intră însă decât mai puţin de un centimetru.

Kate exclamă, incapabilă să-şi ascundă entuziasmul din voce:

– Am dat de ceva. De aici înainte avem nevoie de fotografii – frigiderul, cutia.

Benton începu să fotografieze şi Kate aşteptă să termine, apoi răzui uşor stratul de margarină de deasupra. Când vârî frigarea puţin mai adânc, dezveli o folie metalică şi sub ea două pachete mici înfăşurate la rândul lor cu grijă în staniol. Benton mai făcu o fotografie şi Kate desfăcu atentă foiţa protectoare. Într-un pachet era un flacon de sânge cu o etichetă cu numele lui Oliver şi cu data încă ataşate. În celălalt era o mostră de păr înfăşurată în hârtie cerată.

– Ar trebui să fie şi biletul de la doctorul Staveley unde se specifică analizele de sânge pe care le solicită, dar Padgett n-avea de ce să mai păstreze şi hârtia aceea, zise Benton. Ne e de ajuns eticheta. Numele şi data sunt scrise de mână, aşa că vom obţine o identificare clară.

Se uitară unul la altul. Kate îi remarcă zâmbetul triumfător, conştientă că era identic cu al ei. Dar nu venise încă vremea să se bucure. Benton mai făcu nişte fotografii, inclusiv cu conţinutul coşului de gunoi, apoi Kate puse flaconul, părul şi cutia de margarină într-o pungă de probe pe care o sigilă. Semnară amândoi eticheta.

După aceea, nici unul nu ar fi putut spune cum de remarcaseră imaginea fugitivă care trecuse prin faţa ferestrei de la bucătărie. Nu auziseră nici un sunet, doar o mişcare imperceptibilă. Dispăruse înainte să apuce ei să zărească altceva, în afară de doi ochi îngroziţi şi de un păr tuns scurt.

Benton înjură şi se repeziră împreună la uşă. Kate avea legătura de chei, dar îi luară trei secunde până o identifică pe cea corectă. Se blestemă în gând că n-o lăsase în broască. Când o găsi în sfârşit, încercă s-o vâre înăuntru, dar nu reuşi.

– A blocat-o cu cheia lui, zise ea.

Benton smuci la o parte draperia de la fereastra din dreapta, vru să o deschidă şi lovi nervos cu pumnul rama de lemn. Fereastra era blocată. Încercă încă de două ori s-o deschidă, apoi alergă la cealaltă fereastră, unde se afla Kate. Şi aceasta era blocată. Benton apucă un scaun de la masă şi-l izbi cu forţă în fereastră. Geamul se sparse cu clinchet de cioburi.

– Prinde-l tu, zise Kate. Tu eşti mai rapid. Eu o să am grijă de probe şi de aparatul foto.

Benton nici nu aşteptă să audă tot. Se ridică imediat pe pervaz şi dispăru. Kate înşfăcă aparatul şi trusa de anchetă, alergă la fereastră şi sări prin ea.

Padgett alerga în viteză spre mare, iar Benton se apropia de el, dar cele treizeci-patruzeci de secunde de întârziere

fuseseră de-ajuns. Padgett ar fi dispărut deja din câmpul vizual dacă Jago n-ar fi apărut chiar atunci pe neaşteptate de după colţul casei. Cei doi se ciocniră şi amândoi căzură întinşi la pământ. Dar până să se dezmeticească Jago şi să se ridice în picioare, Padgett o luase din nou la goană. Benton era acum doar la aproximativ treizeci de metri în urma lui şi amândoi fugeau în viteză către far. Kate ajunse şi ea în vârful movilei din faţa farului şi observă îngrozită că era prea târziu. Şi văzu ceva şi mai grav. De după marginea farului venea în pas de plimbare Millie. Pentru o clipă, timpul păru să se oprească. În timp ce alerga, Kate o văzu pe Millie stând încremenită pe loc, cu ochii mari de uimire, apoi pe Padgett luând-o pe sus şi băgând-o în far. După câteva secunde ajungeau şi ei la uşă, numai pentru a auzi ţipătul lui Millie şi scrâşnetul zăvorului care era închis.

Rămaseră pentru o clipă pe loc, gâfâind. Când îşi recăpătă suflarea, Kate îi ordonă:

– Ia probele şi du-le în seif, apoi adu-l pe Jago aici. Şi o să aibă nevoie de ajutor. Să aducă cea mai mare scară pe care o are şi încă una mai scurtă ca să ajungem la ferestrele astea de mai jos.

– Dacă o duce sus pe platformă nu ajungem la ea cu nici o scară, zise Benton.

– Aşa e, dar dacă o duce până în vârf, şi cred că aşa va face, va şti şi el că nu putem ajunge acolo. Dar o să-i facă plăcere să ne vadă chinuindu-ne ca nişte proşti. Trebuie să-i distragem atenţia.

Benton se îndepărtă imediat în goană, şi apoi Kate auzi larmă de voci. Cu siguranţă cei din conac văzuseră urmărirea. Apărură Roughtwood şi Emily Holcombe, urmaţi îndeaproape de doamnele Burbridge şi Plunkett.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emily Holcombe. Unde e Padgett?

– În far, şi o are pe Millie cu el.

– Vreţi să spuneţi că el l-a omorât pe Adrian? întrebă doamna Burbridge.

Kate nu răspunse.

– V-aş ruga să încercaţi cu toţii să vă păstraţi calmul şi să faceţi ce vă spun eu, zise ea.

Dintr-odată, se auzi un strigăt ascuţit ca un ţipăt de pescăruş, dar atât de scurt, încât la început numai Kate îşi ridică privirea. Apoi şi ceilalţi îi urmară exemplul şi doamna Burbridge scoase un geamăt şi se prăbuşi în genunchi, acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile.

– Dumnezeule sfinte! şopti Roughtwood.

Padgett o ridicase pe Millie pe balustrada platformei, astfel încât ea stătea în picioare pe muchia exterioară care nu avea mai mult de cincisprezece centimetri, cu mâinile încleştate de stâlpul metalic şi ţipând în timp ce el o ţinea de un braţ. Padgett striga şi el ceva, dar cuvintele se pierdură în briză. Începu s-o tragă încet pe Millie pe balustradă către partea dinspre mare. Micul grup de oameni de la sol îi urmară, aproape neîndrăznind să se uite la ei.

Apăru Benton.

– Probele sunt în seif, zise el gâfâind. Jago aduce scările din port. O să aibă nevoie de ajutor la cea mai lungă. Trebuie doi oameni s-o care.

Îl văzură deja pe Jago traversând în goană curtea din faţă a conacului.

– Du-te şi ajută-l, zise Kate.

Ea rămăsese cu privirea aţintită pe cele două siluete de sus. Trupul firav al lui Millie părea aproape să se prăbuşească. „Oh, Doamne, se rugă Kate în gând. N-o lăsa să leşine."

Imediat se auziră paşi şi hârşâit de lemn. De după far apărură Jago, Benton şi Roughtwood cu scara mai lungă. Tremlett venea şi el din urmă, cu o scară mai scurtă, de numai trei metri şi jumătate.

Kate i se adresă lui Benton:

– Trebuie să-l facem să nu-şi piardă cumpătul, dacă putem. Nu cred că o va azvârli în absenţa unui public. Roughtwood şi Jago, rezemaţi scara mai lungă de perete. Dacă se mută mai încolo, urmăriţi-l cu scara. Toţi ceilalţi, trageţi-vă la o parte, vă rog. Se întoarse spre Jago: Trebuie să intru în far. Nu putem folosi maşina să spargem uşa, e prea lată. Nu este altceva ca să putem folosi ca berbec?

– Nu, asta-i problema. M-am gândit şi eu la asta. Dar nu e nimic.

Kate i se adresă lui Benton:

– Atunci trebuie să intru printr-unul din geamurile de jos. Cred că e posibil.

Roughtwood şi Jago duseră scara mai lungă lângă far şi Kate îi urmă. Cei doi încercară cu mare greutate să o fixeze, dar la un moment dat scara alunecă pe peretele farului şi se prăbuşi la pământ. Kate avu senzaţia că-l aude pe Padgett râzând batjocoritor şi speră că era adevărat. Aveau nevoie de o diversiune.

Alergă înapoi la Benton.

– Tu eşti cel mai iute. Du-te la infirmerie şi găseşte-o pe Jo Staveley. Vreau să-mi aduci cea mai mare cutie de vaselină pe care o au. Orice unsoare e bună, dar vaselina e de preferat. Şi îmi trebuie multă. Şi adu şi un ciocan.

Benton plecă fără să mai răspundă. Kate se apropie rapid de micul grup care aştepta în linişte lângă uşa farului.

– Să chem un elicopter de salvare? întrebă Maycroft.

Aceasta era hotărârea de care se temea Kate cel mai tare. Ar fi alegerea cea mai sigură. Nimeni nu ar învinovăţi-o dacă, neavând cum să intre în far, ar fi chemat un elicopter de salvare şi experţii în luarea de ostatici. Dar aproape sigur acesta era exact felul de public pe care şi l-ar dori Padgett ca s-o arunce pe Millie şi probabil pe el însuşi. Îşi dorea să fi ştiut ce anume ar fi făcut A.D. Era perfect conştientă că toţi cei din grup stăteau neajutoraţi, uitându-se la ea.

– Încă nu. Cred că l-ar face să intre în panică și să-l determine să facă ultimul pas. Dacă se hotărăște s-o arunce, o să fie pentru că are un public sau pentru că s-a speriat. Vă rog, femeile să se întoarcă la conac, zise ea, ridicând vocea. Nu vreau ca Padgett să aibă un public prea numeros. Și spuneți-i doctorului Staveley că s-ar putea să avem nevoie de el, dacă poate să-l lase pe domnul Dalgliesh.

Micul grup se împrăștie. Doamna Plunkett sprijinind-o pe doamna Burbridge, și Emily Holcombe pășind perfect dreaptă, puțin mai la o parte.

Apăru de după movilă Benton cu un ciocan și cu o cutie mare cu vaselină. Kate inspectă ferestrele. Cele din vârful farului nu erau decât niște fante înguste. Cele mai aproape de sol erau și cele mai mari. Benton rezemă scara lângă fereastra cea mai apropiată de ușă, la aproximativ trei metri și jumătate înălțime, și urcă până la ea. Kate estimă că avea aproape un metru înălțime și cam patruzeci și cinci de centimetri lățime, având pe la mijloc o bară verticală de fier și două orizontale paralele la bază.

Benton sparse geamul și începu să lovească barele cu ciocanul. Coborî de pe scară.

– Sunt vârâte adânc în piatră, domnișoară inspector. Nu e nici o șansă să fie scoase așa. O să fie foarte strâmt să vă strecurați pe acolo.

Kate începuse deja să-și dea jos hainele, rămânând în chilot, sutien, ciorapi și pantofi. Deschise capacul cutiei de vaselină și începu să scoată substanța lucioasă și să și-o pună în strat gros pe corp. Benton veni s-o ajute. Kate nu-i simți mâinile pe ea, nu simțea decât răceala unsorii aplicate rapid pe umeri, spate și șolduri. La un moment dat, își dădu seama că venise și Guy Staveley. Doctorul nu spuse nimic, îi privea în tăcere.

Benton îl ignoră și i se adresă lui Kate:

– Păcat că nu v-a luat ostatică pe dumneavoastră, nu pe Millie. Copila aceea ar fi trecut cât ai zice pește printre gratii.

– Dacă trebuie să mă împingi, împinge-mă, pentru numele lui Dumnezeu, zise Kate. Trebuie neapărat să trec.

Hotărî să intre cu picioarele înainte, nu putea risca să cadă în cap. Nu ştia cât de departe era podeaua încăperii faţă de fereastră, dar se gândi că măcar barele aveau să-i ofere un punct de sprijin. Era mult mai dificil decât îşi închipuise să se strecoare lateral. Benton era în spatele ei pe scară, ţinând-o de brâu cu braţe puternice, dar avea corpul atât de alunecos, încât nu putea să o susţină prea bine. Kate îl prinse de umeri şi se răsuci să intre. Trecu fără probleme cu şoldurile şi sânii, dar la nivelul umerilor se înţepeni. Îşi dădu seama că fără ajutor nu putea să ajungă de partea cealaltă.

– Împinge, ce Dumnezeu! îi zise lui Benton şi-i simţi mâinile întâi pe cap şi apoi pe umeri.

Durerea fu înfiorătoare şi simţi când i se dislocă umărul, momentul precis şi chinuitor care o făcu să scâncească în agonie. Dar reuşi să-i spună, aproape fără suflare:

– Împinge mai tare, îţi ordon. Mai tare. Mai tare.

Şi dintr-odată se trezi de partea cealaltă. Instinctiv se apucă de bara cea mai de jos cu braţul teafăr şi se lăsă să alunece pe podea. Simţi nevoia aproape copleşitoare să zacă pe loc nemişcată, cu braţul stâng de nefolosit, cu durerea aproape de nesuportat de la muşchii sfâşiaţi şi pielea zdrelită până la carne vie. Dar se ridică în picioare împleticindu-se şi aproape căzu pe treptele către camera de la parter. Ajunse cu mare dificultate la uşa ferecată şi Benton intră în clipa în care trase zăvorul, urmat îndeaproape de Staveley.

– Pot să v-ajut cu ceva? zise Staveley.

– Încă nu, răspunse Benton. Dar staţi pe-aproape, vă rog.

Staveley se întoarse spre Kate.

– Sunteţi bine, puteţi urca scările?

– Trebuie să le urc. Nu, nu veniţi. Lăsaţi-ne pe noi.

Benton îi adusese pantalonii şi jacheta, nerăbdător să treacă la treabă. Kate încercă să-şi vâre mâinile în mâneci, dar nu reuşi fără ajutorul lui.

– Hai să mergem, zise ea. Lasă pantalonii. Sunt bine şi aşa.

– Ar fi mai bine să-i luaţi totuşi, zise el încet. Poate va trebui să-l arestaţi.

O ajută să-şi pună şi pantalonii şi, după primul etaj, aproape o luă pe sus. Scările către etajele superioare păreau că nu se mai termină, iar ei treceau pe lângă încăperile pe jumătate familiare fără să le bage în seamă. Şi treptele păreau să nu se mai termine. În cele din urmă, ajunseră sus.

– Slavă Domnului că uşa dă către interiorul insulei, zise Benton. Dacă a rămas tot acolo, nu cred că ne-a auzit.

În sfârşit, ajunseră pe platformă. Lumina soarelui aproape o orbi şi trebui să se rezeme pentru o clipă de geamul reflectorului, ameţită de lumină, de albastrul mării, de cerul palid cu norii subţiri ca nişte şuviţe de fum alb, de insula multicoloră. Era prea mult pentru ea în clipa aceea. Îşi trăse răsuflarea. Nu se auzea absolut nici un sunet. Nu mai aveau decât un metru sau doi de mers şi vor şti dacă Millie mai trăia sau nu. Dar, cu siguranţă, dacă ar fi aruncat-o ar fi auzit, chiar şi de la înălţimea aceea, strigătul de oroare al bărbaţilor care priveau de jos, de lângă far.

– Mă duc eu prima, îi zise lui Benton.

Se apropiară încet. Dar Padgett îi auzise deja. O ţinea pe Millie de un braţ şi cu celălalt se ţinea de balustrada de sus, ca şi cum şi el ar fi fost în pericol. Se uită la Kate cu o privire arzătoare, încărcată de frică şi ură, dar şi de o hotărâre îngrozitoare. În situaţia aceea disperată, Kate uitase de orice durere. Ceea ce avea să facă şi să zică ea putea să însemne viaţa sau moartea pentru Millie. Chiar şi numele cu care i se adresa putea fi o alegere greşită. Era important să vorbească încet, dar la înălţimea aceasta vântul nu bătea constant. Şi trebuia să fie auzită.

Făcu un pas către el şi-i strigă:

– Domnule Padgett, trebuie să vorbim. Nu vreţi s-o omorâţi pe Millie, şi nici nu trebuie. N-o să vă ajute la nimic. Şi veţi regreta tot restul vieţii. Vă rog, ascultaţi-mă.

Millie gemea, un sunet jos şi tremurător întrerupt de nişte scâncete ascuţite şi slabe ca de pisică rănită. Şi apoi Padgett revărsă asupra lui Kate un torent de cuvinte obscene, violente, insultătoare, sexuale, încărcate de ură.

Benton îi şopti încet la ureche:

– Lăsaţi-mă să încerc şi eu.

Kate încuviinţă din cap şi Benton trecu pe lângă ea şi se apropie de balustradă mai încrezător şi mai sigur pe el decât îndrăznise ea. Trecură câteva secunde. Benton ajunse suficient de aproape să-şi întindă o mână şi să o prindă pe Millie de celălalt braţ. Începu să vorbească ţinând-o în continuare de braţ, cu chipul său oacheş aproape de al lui Padgett. Kate nu auzea ce-i spunea, însă Padgett nu-l întrerupse, iar ea avu senzaţia ridicolă că are în faţă două cunoştinţe care stau liniştite la taclale. Trecu şi mai mult timp şi, în cele din urmă, Benton nu mai vorbi, se trase puţin înapoi şi o ridică cu amândouă braţele pe Millie peste balustradă. Kate alergă spre ei şi, aplecându-se, o ţinu şi ea pe fată cu braţul nevătămat. Îşi ridică privirea peste capul fetei care plângea în hohote şi văzu chipul lui Padgett. Ochii lui exprimau aceeaşi ură, de data aceasta însoţită de un amestec de alte emoţii – resemnare, dar parcă şi de triumf. Se uită la Benton, care o luă pe Millie deoparte, apoi se forţă să se ridice în picioare şi, privindu-l pe Padgett drept în ochi, îi spuse motivele pentru care îl aresta.

11

Îl închiseră în apartamentul lui Benton. Padgett stătea pe un scaun, cu mâinile în cătuşe între genunchi, holbându-se în gol. Doar când era şi Kate în cameră arătă o emoţie, uitându-se la ea cu o privire încărcată de dispreţ. Kate se duse în camera de zi din apartamentul ei şi sună la Londra şi apoi la Poliţia din Devon şi Cornwall ca să aranjeze transferul. SARS sau nu, nu mai puteau să-l ţină pe insulă. Aşteptând să primească telefonul de confirmare, îşi imagina consultaţiile ce aveau loc, riscurile cântărite, procedurile legale ce trebuiau urmate. Era bucuroasă că decizia nu era în mâinile ei. Dar riscul de a-l îndepărta pe Padgett era cu siguranţă mic. Nu Dalgliesh îi pusese întrebări şi nici ea, nici Benton nu prezentau semne de molipsire. Într-un răstimp relativ scurt sună telefonul. Se convenise că Padgett trebuia mutat. Avea să sosească un elicopter în aproximativ patruzeci şi cinci de minute.

Kate se duse în sfârşit la infirmerie, unde o aşteptau doctorul Staveley şi soţia sa. Jo o ţinu cu fermitate şi Steveley îi trase de braţ, până auziră încheietura umărului intrând la locul ei cu un pocnet slab. O avertizaseră că va fi o procedură foarte dureroasă şi Kate se pregătise sufleteşte să o îndure fără să ţipe. Durerea fu într-adevăr agonizantă, dar nu ţinu decât foarte puţin timp. Pansarea rănilor deschise de pe amândouă braţele şi de pe coapse fu aproape la fel de dureroasă şi dură mult mai mult. Era un chin până şi să respire, şi doctorul

Staveley îi diagnostică o coastă ruptă. Aceea însă se pare că trebuia lăsată să se vindece de la sine. Le era recunoscătoare pentru profesionalismul lor, şi i-ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi fost atât de blânzi şi de buni cu ea. Se strădui din răsputeri să nu plângă.

Trupul neînsufleţit al lui Boyde fusese urcat în elicopter cu discreţie, nefiind prezenţi decât ea şi Benton, şi fără ca vreun chip să iscodească de la vreo fereastră. Astăzi însă, când îl luară pe Padgett, atmosfera era diferită. Staveley şi Maycroft erau în pragul uşii şi Kate şi Benton simţeau multe alte perechi de ochi în spatele lor. Primiseră deja felicitări şi ea, şi Benton. Rezidenţii şi oaspeţii răsuflau cu toţii uşuraţi. Scăpaseră de povara bănuielilor şi pacea se restaurase pe insulă. Numai doctorul Yelland părea relativ neafectat. Dar felicitările, deşi rostite din inimă, nu o măguleau. Toţi, chiar şi Millie, păreau să realizeze că sărbătoreau un succes, dar nu un triumf. Kate ascultă pe jumătate absentă murmurele de felicitare, strânse rapid mâinile agitate şi făcu un efort de voinţă să reziste, să nu se prăbuşească în lacrimi de durere şi epuizare. Acceptase calmantele de la Jo, dar nu le înghiţise, temându-se să n-o ameţească. Trebuia să-i raporteze şi lui A.D. Nu se putea relaxa până nu făcea şi asta.

După ce elicopterul plecă, merse cu Benton în camera de zi a apartamentului ei.

– Când l-ai păzit, cum s-a comportat?

– Perfect liniştit. Destul de mulţumit de sine. Uşurat, bineînţeles, aşa cum sunt de obicei oamenii când nu se mai tem de ce e mai rău, pentru că s-a întâmplat deja. Cred că-şi aşteapta cu nerăbdare momentul de faimă, dar se şi temea de el. Încă nu cred c-a priceput cu adevărat enormitatea faptelor sale. Probabil închisoarea i se pare un preţ mic de plătit pentru triumful de acum. La urma urmei, aproape toată viaţa şi-a petrecut-o într-o închisoare. O închisoare fără porţi, mă rog. A fost dispreţuit şi umilit din momentul în care s-a născut.

Mătuşa aceea oribilă şi soţul ei impotent l-au obligat să-şi schimbe până şi numele. Şi tot aşa şi pe maică-sa. Bineînţeles că Bella nu avea cum să fie un nume bun după părerea mătuşii.

– Probabil femeia se gândea că le face un bine, zise Kate. Scuza obişnuită. Mulţi oameni au cele mai bune intenţii când fac faptele cele mai îngrozitoare din viaţa lor. Ţi-a povestit Padgett ce s-a întâmplat când s-a întâlnit cu Oliver?

– Oliver a urcat la reflector şi Padgett s-a dus după el. Şi-a descărcat sufletul şi n-a primit în schimb decât dispreţ. Oliver i-a spus: „Dac-ai fi copil, poate mi-aş asuma o oarecare răspundere pentru întreţinerea ta. Nu ţi-aş da nimic altceva. Dar eşti bărbat. Nu-ţi datorez nimic şi nici n-o să-ţi dau nimic. Dacă te gândeşti că pentru o clipă de nebunie cu o liceană uşuratică o să mă înham cu tine pentru tot restul vieţii tale, ai putea să-ţi iei gândul încă de pe acum. La urma urmei, nu eşti deloc un fiu cu care să se mândrească cineva. Eu nu mă înhait cu şantajişti ordinari". În secunda aceea Padgett s-a năpustit asupra lui şi i-a pus mâinile în jurul gâtului.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

– Şi tu ce i-ai spus? îl întrebă Kate.

Pentru un moment Kate se întoarse cu gândul la cele întâmplate în far, când încerca să se ţină pe picioare, cu ochii orbiţi de culorile strălucitoare ale pământului, mării şi cerului.

– Sus în far, adăugă ea.

– I-am amintit de cel mai puternic sentiment pe care îl simţea – ura pentru tatăl lui. Şi mai era ceva ce conta pentru el, nevoia de a fi cineva, de a fi important. I-am spus: „Dacă o omori pe Millie, nimeni nu va fi de partea ta. Ea nu ţi-a făcut nimic. E nevinovată. Ţi-ai omorât tatăl şi a trebuit să-l omori pe Adrian Boyde, asta e de înţeles. Dar nu şi pe Millie. Asta e şansa ta, dacă vrei să te răzbuni cu adevărat. Oliver v-a abandonat şi v-a dispreţuit pe tine şi pe mama ta toată viaţa şi n-ai putut să-i faci nimic. Dar acum poţi. Acum poţi arăta lumii ce fel de om era, ce-a făcut. Vei fi tot atât de faimos ca şi el şi

lumea își va aminti și de tine. Când îi vor pomeni numele, se vor gândi și la tine. Ai de gând să dai cu piciorul la toate astea, la o adevărată șansă de răzbunare, doar pentru satisfacția de a împinge o copilă la moarte?"

– Inteligent, zise Kate. Şi cinic.

– Da, domnișoară inspector, dar a funcționat.

Cât de puțin îl cunoștea, cu acest amestec de cruzime și sensibilitate. Își aminti scena din fața farului, când îi simțise mâinile pe corp ungând-o cu vaselină. Fusese un moment de intimitate. Dar mintea lui era și acum un mister total pentru ea. Şi nu numai mintea lui. Locuia singur? Ce relație avea cu părinții lui? Avea frați sau surori? Ce motiv avusese să intre în poliție? Presupunea că avea o iubită, dar Benton părea întotdeauna detașat de orice relație. Chiar și acum, de când deveniseră colegi, era în continuare o enigmă pentru ea.

– Dar Boyde? zise ea. Cum a încercat să justifice faptul că-l omorâse? A încercat măcar?

– Pretinde că a fost o crimă nepremeditată, că și-a dat jos haina și a luat piatra în mână chiar înainte să intre după Boyde în capelă. Dar asta n-o să țină la proces. A venit pregătit cu mănuși. Le-am găsit printre obiectele pe care le mai avea în cabană. A zis că Boyde era în genunchi, dar s-a ridicat să-l privească în față. N-a încercat să scape sau să se apere. Padgett crede că voia să moară.

Pentru câteva clipe, amândoi tăcură.

– La ce te gândești? întrebă la un moment dat Kate.

Era o întrebare destul de obișnuită, dar Kate o punea numai rareori, fiindcă o considera o încălcare a intimității.

– Un vers de Auden. „Cei ce loviți sunt de rău lovesc cu rău la rândul lor."

– Asta-i o sustragere de la răspundere. Milioane de copii sunt nelegitimi, abuzați, detestați, nedoriți. Nu toți cresc și devin ucigași.

Lui Kate ar fi vrut să-i fie milă de el, dar cu tot efortul nu fu în stare să simtă mai mult decât puțină înțelegere amestecată cu dispreț. Încercă să-și imagineze ce viață avusese: mama slabă, făcându-și iluzii în legătură cu o dragoste care nu fusese niciodată mai mult decât o seducție lipsită de plăcere, sau în cel mai rău caz un viol; viol care fusese fie plănuit, fie rezultatul unui impuls de moment, care o lăsase gravidă, săracă lipită și fără adăpost, la mila unei femei meschine și sadice. Aproape că-și putea imagina acea casă sinistră, holul întunecos, mirosul de lac de mobilă din salonul unde erau așteptați musafiri care nu veneau niciodată, viața familiei desfășurându-se în camera mică din spate cu mirosul ei de mâncare gătită și ratare. Și școala, povara recunoștinței față de orice filantrop căruia-i venea cheful să-și exercite puterea plătind o sumă anuală derizorie pentru ca el să primească o bursă socială. I-ar fi fost mai bine la o școală particulară, dar bineînțeles că asta nu era pentru el. Și, apoi, șirul de slujbe neînsemnate. Nedorit la naștere, fusese nedorit peste tot, toată viața – cu excepția acestei insule. Dar și aici îndurase suferința celui nerespectat și fără o pregătire anume. Dar cum ar fi reușit să se descurce mai bine? „Nefericirea e ca o boală contagioasă, se gândi Kate. Mirosul ei se lipește de tine ca duhoarea unei boli îngrozitoare."

Și totuși, copilărise în anii 1970, la un deceniu după anii 1960, aducători de libertate. Cu atât mai mult viața lui părea un coșmar dintr-un trecut îndepărat. Era dificil de crezut că mai existau încă oameni ca această mătușă neiubitoare și care aveau atâta putere asupra altora. Dar bineînțeles că era posibil și că de fapt existau. Nu ar fi trebuit să se întâmple așa. O altă mamă, inteligentă, încrezătoare în sine, puternică din punct de vedere fizic și psihic, ar fi reușit de bună seamă să croiască o viață mai bună pentru ea și copilul ei. Mii de femei reușeau asta. „Mama ar fi reușit oare lucrul acesta dacă ar fi trăit?" Își amintea cât se poate de limpede cuvintele bunicii

ei, auzite din întâmplare într-o zi când intrase pe neaşteptate pe uşa apartamentului lor. Vorbea cu o vecină: „Parcă nu era destul că mi-a vârât pe gât un copil din flori, măcar să fi trăit să-şi îngrijească singură progenitura".

Bunica ei nu i-ar fi spus niciodată cuvintele acelea direct în faţă. Dar Kate ştiuse încă din copilărie că era considerată o povară şi abia la sfârşit îşi dăduse seama că, într-o oarecare măsură, fusese şi iubită. Şi evadase din cartierul Ellison Fairweather, din mirosul şi deznădejdea de acolo, din frica resimţită de fiecare dată când lifturile erau vandalizate, când urca scările acelea interminabile pândită de pericole la fiecare etaj. Îşi făurise o viaţă mai bună. Scăpase prin muncă sârguincioasă, prin ambiţie – şi, bineînţeles, printr-o anume încrâncenare – de sărăcie şi disperare. Dar nu scăpase de trecutul ei. Era sigură că măcar o dată în viaţă bunica îi spusese numele mamei ei, dar nu şi-l mai amintea. Nimeni nu ştia cine era tatăl ei, şi nimeni nu va şti vreodată. Era ca şi cum s-ar fi născut fără cordon ombilical, plutind liberă prin lume, fără nici o greutate, un nimic. Dar chiar şi ascensiunea pe scara socială, promovările succesive, toate fuseseră însoţite de un sentiment copleşitor de vinovăţie. Nu se putea spune pe drept cuvânt că încălcase – trădase chiar – încrederea oamenilor de care fusese irevocabil legată prin sărăcie când îşi alesese această meserie?

Benton vorbi iar, atât de încet, încât Kate trebui să-şi încordeze auzul să-l înţeleagă:

– Mă întreb dacă există cineva cu adevărat fericit în copilărie. Poate că e mai bine aşa, de fapt. A fi foarte fericit la o vârstă atât de fragedă nu face decât să te oblige toată viaţa să încerci să retrăieşti acele clipe de nerepetat, imposibile. Ca oamenii aceia care au fost cei mai fericiţi în liceu sau la universitate. Întotdeauna se întorc acolo. Nu pierd nici o întâlnire cu foştii colegi. Întotdeauna mi s-a părut destul de penibil.

Majoritatea dintre noi primim mai multă dragoste decât merităm, zise după o scurtă pauză.

Urmă din nou un minut de tăcere.

– Cum era citatul acela, în totalitate? întrebă Kate. Sunt sigură că-l ştii. La urma urmei, ai o diplomă în literatura engleză, nu?

Iar îi scăpase o mică răutate, de care nu se putea niciodată elibera întru totul.

Dar Benton îi răspunse calm:

– E dintr-un poem de Auden: *1 septembrie 1939*. „Şi eu şi publicul ştim/ Ce învaţă orice copil/ Cei ce loviţi sunt de rău/ Lovesc cu rău la rândul lor.“

– Nu toţi, zise ea. Nu întotdeauna. Dar nu uită niciodată, şi le-o plătesc celorlalţi cu vârf şi îndesat.

12

Jo Staveley era de neclintit. O întrebă prima dată pe Kate cum se mai simte, şi apoi îi spuse:

– În momentul acesta nu tuşeşte, dar dacă începe, puneţi-vă masca imediat. Presupun că trebuie să-l vedeţi, dar nu amândoi deodată. Sergentul mai poate aştepta. A insistat să se ridice din pat pentru asta, aşa că staţi cât mai puţin timp posibil.

– E suficient de bine acum să se ridice din pat? întrebă Kate.

– Bineînţeles că nu. Dacă aveţi vreo influenţă asupra lui poate-l informaţi pe afurisitul acela de bărbat că aici, în infirmerie, eu sunt şefa.

Dar vocea îi era plină de căldură şi afecţiune.

Kate intră singură în cameră. Dalgliesh era în halat şi stătea pe un scaun lângă pat. Nu mai avea în nări furtunul de oxigen, dar purta o mască şi când o văzu intrând, se ridică în picioare cu greutate şi evidentă durere. Gestul acesta de politeţe îi umplu lui Kate ochii de lacrimi fierbinţi, dar clipi şi se duse foarte încet la celălalt scaun – pe care, prevăzătoare, Jo îl plasase la distanţă – încercând să nu se mişte cu rigiditate, pentru ca să nu se dea de gol cât de tare o dureau de fapt rănile.

Vocea lui Dalgliesh era înăbuşită de mască.

– Amândoi suntem ca nişte moşnegei neputincioşi, nu-i aşa? Cum te simţi, Kate? Am aflat că ţi-ai rupt o coastă. Mă gândesc că te doare ca naiba.

– Nu tot timpul, domnule.

– Şi am înţeles că Padgett nu mai e pe insulă. Am auzit elicopterul. Cum s-a purtat?

– N-a provocat nici o problemă. Cred că savura ideea de notorietate. Să vă prezint un raport, domnule? Vreau să spun, vă simţiţi bine?

– Da, Kate, zise el cu blândeţe. Sunt bine. Poţi să-mi povesteşti liniştită.

Kate nu avu nevoie să-şi consulte carnetul. Avu grijă să raporteze numai faptele din momentul descoperirii sângelui şi a părului din frigider, cum o capturase Padgett pe Millie şi apoi, aproape minut cu minut, ce se întâmplase după aceea în far. Încercă pe cât posibil să nu zăbovească asupra a ceea ce făcuse ea însăşi. Şi acum venise vremea să spună ceva despre Benton. Dar ce? Comportamentul sergentului Benton-Smith a fost exemplar? În nici un caz. Suna ca un raport şcolar de sfârşit de semestru despre elevul model din clasa a patra, care e mereu cuminte şi silitor.

– Nu m-aş fi descurcat fără Benton, zise, în cele din urmă.

– A făcut ce era de aşteptat din partea lui, Kate.

– Eu cred că a făcut mai mult, domnule. I-a trebuit mult curaj să continue să mă împingă prin geamul acela.

– Şi ţie ţi-a trebuit curaj să înduri.

Nu era destul. Îl subevaluase pe Benton până acum şi era momentul să clarifice situaţia.

– Şi ştie să comunice foarte bine cu oamenii. Doamna Burbridge era distrusă după moartea lui Boyde. Eu, una, nici n-am crezut că vom reuşi să scoatem ceva de la ea. El a ştiut ce să-i spună, eu nu. A dat dovadă de multă omenie.

Dalgliesh îi zâmbi şi Kate avu senzaţia că zâmbetul acela era mai mult decât o simplă aprobare, era bucuria provocată de succesul acestei misiuni grele, era, de fapt, prietenie. Dalgliesh îi întinse instinctiv mâna şi Kate se apropie să i-o strângă într-a ei. Era prima dată când îl atinsese din ziua aceea,

cu ani în urmă, când, bântuită de remuşcare şi de durere, i se aruncase în braţe după ce murise bunica ei.

– Dacă viitorii noştri ofiţeri superiori nu pot să arate omenie, atunci nu mai e nici o speranţă pentru nici unul din noi. Meritele lui Benton nu vor trece neobservate. Trimite-l aici, Kate. O să-i spun şi eu.

Dalgliesh se ridică încet şi, păstrând mereu distanţa, o conduse la uşă ca pe un oaspete de onoare. Pe la jumătatea drumului însă, se opri şi se clătină pe picioare. Kate îl conduse înapoi în scaun, fără să mai păstreze distanţa, atentă, dar având grijă să nu-l sprijine de braţ ca pe un invalid.

Dalgliesh se aşeză.

– Nu a fost unul dintre succesele noastre, Kate, zise el. Adrian Boyde n-ar fi trebuit să moară.

Kate fu tentată să-i amintească încă o dată că nu putuseră preveni acea crimă. Nu avuseseră nici o dovadă împotriva lui Padgett, sau împotriva altcuiva, nici o putere să-i împiedice pe oameni să circule liber, şi nici suficienţi poliţişti care să-i supravegheze discret, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pe toţi suspecţii. Dar şi el ştia toate aceste lucruri.

Când ajunse la uşă, Kate se întoarse şi-i mai spuse:

– Padgett crede că Boyde ştia ce-l aşteaptă şi că ar fi putut să-l împiedice. Crede că Boyde voia să moară.

– Îmi vine să spun că, dacă Padgett ar fi fost capabil să înţeleagă măcar o parte din ceea ce gândea Boyde, nu l-ar fi omorât, răspunse Dalgliesh. Dar ce mă face să cred că eu ştiu mai multe? Dacă eşecul te învaţă ceva, e modestia. Lasă-mi cinci minute, Kate, şi apoi spune-i lui Benton că sunt gata să-l primesc.

Epilog

1

Chiar şi în timp ce le trăia, Kate ştia că va privi mereu în urmă la aceste zile dintre arestarea lui Padgett şi expirarea perioadei de carantină ca la unele dintre cele mai surprinzătoare şi mai fericite zile din viaţa ei. Uneori se simţea vinovată amintindu-şi ce o adusese de fapt pe insulă, că o asemenea oroare şi durere putea trece pe planul al doilea, ca să te poţi bucura de tinereţe şi de viaţă. Având în vedere că o parte dintre persoanele de pe insulă urmau cu siguranţă să fie martori la proces, convenіră să nu discute deloc despre crime, şi nici nu discutară despre asta deloc, decât în particular. Şi cei trei poliţişti fură trataţi ca nişte oaspeţi de vază care veniseră pe Combe pentru linişte şi singurătate, deşi nimeni nu părea să fi luat o decizie în acest sens, aceasta fiind, se pare, pur şi simplu singura relaţie pe care rezidenţii insulei erau obişnuiţi să o aibă cu vizitatorii.

Încet-încet, insula Combe îşi exercită puterea misterioasă. Benton continuă să gătească micul dejun şi, împreună cu Kate, îşi aduceau de la bucătărie ce le trebuia pentru prânz, apoi îşi petreceau timpul singuri sau nu, după cum aveau chef. Millie îşi transferase afecţiunea de la Jago la Benton şi-şi luase obiceiul să-l urmeze ca un căţeluş. Benton se apucă să facă alpinism cu Jago. În plimbările ei solitare de-a lungul crestei, Kate îi vedea uneori agăţaţi precar de stâncile de granit.

Când fu, în sfârşit, în stare să umble singur, Dalgliesh se mută la Seal Cottage. Kate şi Benton îl lăsară în pace, dar, din

când în când se auzea muzică dacă treceau pe acolo, căci Dalgliesh era evident ocupat – cutii de dosare de la New Scotland Yard erau livrate regulat cu elicopterul şi aduse de Jago la cabană. Kate bănuia că telefonul lui Dalgliesh suna aproape încontinuu. Ea şi-l deconectase pe-al ei şi lăsă ca pacea insulei să-i vindece mintea şi trupul. Frustrat că nu reuşise să vorbească direct cu ea, Piers Tarrant îi scrisese o scrisoare de felicitări, pe un ton afectuos şi uşor ironic, iar ea îi trimisese înapoi o carte poştală. Nu era încă pregătită să se confrunte cu problemele vieţii ei din Londra.

Deşi îşi petreceau aproape toate orele din zi separat, în timpul serii locuitorii insulei se adunau în bibliotecă pentru un pahar, înainte de a se deplasa în sufragerie pentru a savura cinele excelente ale doamnei Plunkett, vinul bun şi compania celorlaţi. Ochii lui Kate se odihneau pe chipurile luminate vesel de lumânări, surprinsă că se simţea atât de în largul ei, atât de dispusă să stea la taclale. Toate orele ei de lucru şi majoritatea vieţii ei sociale şi le petrecuse în compania altor ofiţeri de poliţie. Poliţiştii, la fel ca exterminatorii de şobolani, erau acceptaţi de societate ca nişte accesorii necesare, ce trebuiau să fie imediat disponibili dacă era necesar, ocazional lăudaţi, dar rareori se întovărăşeau cu cei care nu făceau şi ei parte din meseria lor atât de periculoasă, fiind înconjuraţi mereu de o vagă bănuială şi de prudenţă. În timpul zilelor de pe Combe, Kate respiră însă un aer mai curat şi se adaptă unui orizont mai larg. Pentru prima dată, ştia că era acceptată pentru ea însăşi, o femeie, nu un detectiv inspector. Transformarea era eliberatoare; era, de asemenea, şi subtil satisfăcătoare.

Într-o seară, pe când se afla în atelierul de cusut şi purta singura cămaşă de mătase pe care o avea la ea, îi spuse doamnei Burbridge că i-ar fi plăcut să aibă ceva de schimb. Avea la ea doar strictul necesar de haine; ar fi cu totul nerezonabil să pretindă să vină un elicopter să-i aducă mai multe.

– Am un sul de mătase verde-marin care s-ar potrivi de minune cu tenul şi părul tău, Kate, îi zise doamna Burbridge. Ţi-aş putea face încă o cămaşă în două zile, dacă vrei.

Când cămaşa fu gata şi Kate o purtă prima oară, observă privirile admirative ale bărbaţilor şi zâmbetul satisfăcut al doamnei Burbridge. Amuzată, îşi dădu seama că doamna Burbridge sesizase sau doar bănuise un interes romantic din partea lui Rupert Maycroft şi jucase într-un mod cu totul nevinovat rolul de peţitoare.

Doamna Plunkett, care era mult mai volubilă, o pusese la curent cu discuţiile care aveau loc în legătură cu viitorul insulei Combe.

– Unii dintre membrii consiliului de administraţie s-au gândit că ar trebui să fie o casă de vacanţă pentru copii nevoiaşi, dar domnişoara Holcombe nici n-a vrut să audă de aşa ceva. A zis că se fac deja de-ajuns de multe lucruri pentru copii în ţara asta şi că doar n-o să aducem acum alţii din Africa. Atunci doamna Burbridge a sugerat să primim preoţi surmenaţi de oraş pentru a cinsti, într-un fel, memoria lui Adrian, dar doamna Holcombe n-a vrut să audă nici de asta. A zis că preoţii surmenaţi de la oraş sunt probabil tineri împătimiţi ai noilor forme de pioşenie – ştii, cu banjouri şi *ukulele*. Doamna Holcombe nu merge la biserică, dar iubeşte la nebunie cartea de imnuri tradiţionale anglicane de rit vechi.

Kate se întrebă dacă sesizase cumva o urmă de ironie în cuvinte. Aruncând însă o privire chipului nevinovat al doamnei Plunkett, se gândi că era improbabil. Doamna Plunkett continuă:

– Şi acum nişte oaspeţi care-au mai venit şi altă dată aici ne-au scris să ne întrebe când redeschidem insula, deci mă gândesc că asta se va întâmpla de fapt. La urma urmei, nu va fi uşor de modificat actul constitutiv. Jo Staveley a zis că politicienii sunt aşa de obişnuiţi să trimită sute de soldaţi să moară în război, încât doar doi morţi n-o să-i sperie chiar aşa de tare,

şi mă gândesc că are dreptate. Se discuta că trebuie să ne pregătim pentru nu ştiu ce oaspeţi foarte importanţi şi că o să rămână aici singuri, dar se pare că s-a contramandat. Şi toată lumea a fost uşurată, dacă e să fiu sinceră. Presupun c-ai auzit că soţii Staveley pleacă înapoi la Londra la spitalul unde au lucrat şi înainte. Ei, ce să spun, nu sunt surprinsă. Acuma e un adevărat erou, toate ziarele spun cât de inteligent a fost că a diagnosticat SARS atât de repede. Numai datorită lui a fost controlată epidemia. N-ar trebui să stea să se piardă aici.

– Şi Millie?

– Oh, Millie tot aici rămâne. Şi încă e mai bine aşa, mai ales că nu mai e Dan Padgett. Doamna Burbridge şi prietenul lui Jago încearcă să-i găsească un loc să trăiască în oraş, dar o să le ia ceva vreme.

Singurii oaspeţi care se izolau de toţi ceilalţi erau Miranda Oliver şi Dennis Tremlett. Miranda anunţase că era prea ocupată să vină să ia cina cu ei; avea de discutat afaceri prin telefon cu avocaţii tatălui ei şi cu editura, de făcut aranjamente pentru slujba comemorativă, trebuia, de asemenea, să-şi planifice nunta.

Doar noaptea în pat înainte să adoarmă, Kate simţea că această stare stranie, aproape nefirească, de pace îi era tulburată de Dan Padgett. Şi-l imagina în celula lui, cu fanteziile lui periculoase. Ştia că îl va vedea din nou la Tribunalul Coroanei, dar pentru moment nu voia să se mai gândească la crime. Într-una din plimbările ei solitare intrase dintr-un impuls în capelă şi-l găsise pe Dalgliesh uitându-se la petele de sânge.

– Doamna Burbridge se întreba dacă ar trebui să-i spună cuiva să şteargă sângele, îi zisese el. Până la urmă însă s-a hotărât să lase uşa deschisă şi să lase timpul să-l şteargă. Mă întreb dacă va dispărea vreodată cu totul.

2

Trei zile înainte de a pleca de pe Combe, doctorul Yelland îi răspunse în sfârşit soţiei lui. Îi confirmase primirea scrisorii încă de dinainte, spunând că se va gândi la ea, dar după aceea, nu-i mai scrisese nimic. Acum îşi luă stiloul şi scrise cu atenţie.

> Aceste săptămâni petrecute pe Combe m-au făcut să înţeleg că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru suferinţa pe care o provoc, atât animalelor, cât şi ţie. Pot să-mi justific munca, cel puţin mie însumi, şi o voi continua cu orice preţ. Dar tu te-ai căsătorit cu mine, nu cu meseria mea, şi hotărârea ta are tot atât de multă validitate cât a mea. Sper ca această despărţire să fie o separare, nu un divorţ, dar alegerea îţi aparţine. O să mai vorbim când vin acasă, şi de data asta vorbesc serios. Vom vorbi. Orice hotărăşti, sper ca măcar copiii să continue să simtă că au un tată, şi tu un prieten.

Scrisoarea fu trimisă, decizia era luată. Apoi se uită pentru ultima dată în jur în cabana care, fără lucrurile lui, devenise brusc nefamiliară. Va înfrunta ce va avea de înfruntat, dar va reveni. Îşi luă genţile pe umăr şi porni cu pas viguros către port.

3

În Peregrine Cottage, lui Dennis Tremlett nu-i trebuiră mai mult de zece minute să-şi ia de pe umeraşe puţinele haine pe care le adusese cu el şi să le împăturească cu meticulozitate în sacul lui de voiaj de pânză. Închise fermoarul şi-l lăsă în camera lui, gata pentru a fi dus în port, împreună cu celelalte bagaje. După ce calculase cât costă călătoria cu trenul şi taxiul, Miranda comandase o maşină cu şofer să vină să-i aştepte la Pentworthy.

În camera de zi Miranda aranja şi acum cărţile lui Oliver în cutiile de carton în care le aduseseră. Dennis începu fără un cuvânt să le scoată pe restul de pe rafturi şi să i le aducă.

– N-o să mai venim niciodată aici.

– Nu. Nici n-aş mai vrea. Ar fi prea dureros. Prea multe amintiri. Dar, draga mea, nu au fost toate chiar aşa de rele.

– Au fost, pentru mine. Ne vom lua o vacanţă în hotelurile unde am fost şi cu tata. De cinci stele. Mi-ar plăcea să văd din nou San Francisco. Va fi diferit de-acum înainte. Data viitoare vor şti cine achită nota de plată.

Dennis nu credea că le va păsa chiar aşa de mult, atâta timp cât vor fi plătiţi, dar ştia la ce se gândea ea. Acum va fi fiica bogată şi îndoliată a unui om faimos, nu un parazit enervant şi pisălog. Îngenunche lângă ea dintr-un impuls şi-i spuse:

– Aş fi vrut să nu-i fi minţit pe poliţişti.

Miranda se lăsă pe călcâie şi se holbă la el.

– Dar nu i-am minţit. Nu întru totul. Le-am spus ceea ce ar fi vrut şi tata să le spun. În cele din urmă, aşa ar fi gândit şi el. A fost supărat când a aflat prima dată, dar a fost doar din cauza şocului. Ar fi vrut să fiu fericită.

„Şi vei fi? Dar eu?“ Nu-i puse aceste întrebări, nici nu primi vreun răspuns la ele. Dar mai era ceva ce voia neapărat să ştie, oricât de mult ar fi riscat întrebând-o.

– Când am aflat vestea, când ţi-ai dat seama că într-adevăr murise, a existat un moment, nu mai mult de o secundă sau două, în care te-ai bucurat?

Miranda se întoarse spre el cu o privire în care putu pe rând să citească surprindere, şoc, neînţelegere, încăpăţânare.

– Ce îngrozitor lucru ai spus! Bineînţeles că nu. A fost tatăl meu. M-a iubit; şi eu l-am iubit pe el. I-am dedicat toată viaţa. Ce te-a făcut să spui ceva atât de jignitor, atât de oribil?

– Ăsta era genul de lucruri care-l interesau pe tatăl tău: diferenţa dintre ceea ce simţim şi ceea ce credem că ar trebui să simţim.

Miranda trânti capacul cutiei la loc şi se ridică în picioare.

– Nu înţeleg ce vrei să zici. Adu-mi banda adezivă şi foarfecele, te rog. Le-am pus deasupra, în geanta mică. Mă gândesc că ar trebui să le sigilăm.

– O să-mi fie dor de el, zise el.

– Da, la amândoi o să ne fie dor de el. La urma urmei, tu n-ai fost decât angajatul lui; eu sunt fiica lui. Dar nu mai era tânăr. Avea şaizeci şi opt de ani. Îşi făurise deja reputaţia. Şi n-are nici un rost să-ţi iei altă slujbă acum. O să ai o mulţime de lucruri de făcut cu aranjarea casei, cu nunta şi apoi mai sunt şi toate scrisorile la care va trebui să răspundem. Ar trebui să suni la birou şi să le spui că aproape ne-am terminat bagajele. Vom avea nevoie, bineînţeles, de maşină. Eram cât pe-aci să spun să o aducă Padgett. Ce ciudat să te gândeşti că nu mai e. N-o să-l iert niciodată. Niciodată.

Mai era o ultimă întrebare pe care nu avea curajul s-o pună, şi nici nu era nevoie; deja ştia răspunsul. Se gândi la şpalturi, la marginile colilor încărcate de scrisul precis, deşi aproape ilizibil al lui Oliver, la cât de atent revăzuse această ultimă carte, transformând-o într-un roman minunat, şi se întrebă dacă va fi vreodată în stare să o ierte.

Se uită lung la rafturile golite, şi asta nu făcu decât să-i accentueze propriul sentiment de pierdere. Se întrebă ce însemnase el pentru Oliver. Fusese oare fiul pe care nu-l avusese niciodată? Aceasta era o îndrăzneală arogantă pe care nu-şi permisese niciodată să o gândească până acum, când Oliver era mort. Oliver nu-l tratase niciodată ca pe un fiu. Nu fusese niciodată decât un servitor pentru el. Dar chiar conta? Porniseră împreună în aventura profundă şi miraculoasă a limbii. În compania lui Oliver, Dennis se trezise la viaţă.

O urmă pe Miranda şi rămase în uşă o clipă, aruncând o ultimă privire lungă asupra camerei, ştiind că aici fusese fericit.

4

Sosi în sfârşit şi ziua în care puteau pleca de pe insula Combe. Dalgliesh terminase pregătirile foarte devreme, dar aşteptase în Seal Cottage până când văzu elicopterul în aer. În clipa aceea aşeză cheia pe masă ca pe o promisiune că va reveni. Dar ştia că nu va mai vedea niciodată Combe. Închise uşa în urma lui şi o apucă pe cărarea către conac. Mergea copleşit de dor, speranţă şi groază. Vorbise foarte rar la telefon cu Emma în ultimele două săptămâni. El, care iubea atât de mult limba, îşi pierduse încrederea în cuvinte – mai ales în cele rostite la telefon. Între îndrăgostiţi, adevărul trebuia scris, pentru a fi cântărit pe îndelete în singurătate, sau, chiar mai bine, spus direct în faţă. Îi scrisese odată cerând-o în căsătorie, nu voise o simplă relaţie, şi crezuse că Emma îi dăduse un răspuns. Dar să-i facă acum în scris aceeaşi cerere ar însemna doar s-o sâcâie ca un copil răsfăţat, iar dacă i-ar fi scris în timp ce era bolnav ar fi însemnat efectiv să-i cerşească mila. Şi apoi mai era şi prietena ei, Clara, care-l antipatiza profund şi care, cu siguranţă, îl vorbise de rău. Emma era o femeie care putea judeca singură şi era perfect capabilă să ia hotărârile esenţiale din viaţa ei fără să se lase influenţată de alţii. Dar dacă Clara nu făcea decât să devină ecoul unor reţineri şi îndoieli, pe care poate Emma nu le conştientizase până atunci? Dalgliesh ştia că, în momentul în care-l va vedea, Emma îi va spune că-l iubeşte. Cel puţin de asta era sigur.

Dar ce era de făcut atunci? Fraze rostite în trecut de alte femei, ascultate fără durere şi uneori chiar cu uşurare, îi reveniră acum în minte ca o litanie a eşecului.

„Dragul meu, a fost cea mai bună relaţie pe care am avut-o vreodată, dar am ştiut întotdeauna că nu era sortit să ţină mult. Nici măcar nu trăim în acelaşi oraş. Şi acum, că mi-am găsit slujba asta nouă, nu mai pot să-mi irosesc aiurea serile libere.

Ceea ce am trăit împreună a fost absolut minunat, dar slujba ta vine întotdeauna pe locul întâi, nu-i aşa? Ori ea, ori poezia. De ce să nu privim adevărul în faţă şi să-i punem capăt aici, înainte ca unul din noi să iasă din chestia asta cu inima frântă? Şi dacă ne pricinuieşte şi aşa durere, cel puţin poţi să scrii o poezie despre asta.

Întotdeauna te voi iubi, Adam, dar tu nu eşti capabil de un angajament serios. Întotdeauna ai reţineri şi probabil asta e şi cel mai bun lucru la tine. Aşa că, asta înseamnă, de fapt, adio."

Emma va folosi evident, propriile cuvinte, iar el se pregătea să poată asculta cu demnitate şi fără să se smiorcăie distrugerea speranţelor sale.

Elicopterul păru să se rotească interminabil deasupra, înainte să aterizeze, în sfârşit, exact în mijlocul crucii marcate. Mai aşteptară câteva minute până se opri în sfârşit şi elicea. Apoi se deschise uşa şi apăru Emma, care după câţiva paşi nesiguri începu să alerge şi i se aruncă în braţe. Dalgliesh îi simţi bătăile inimii şi-i auzi şoaptele.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Îşi înclină capul către ea şi-i simţi lacrimile fierbinţi pe obraji. Dar când Emma îşi ridică privirea spre el, vocea ei suna ferm.

– Iubitule, dacă vrem să ne cunune părintele Martin – şi dacă-ţi face plăcere, eu aşa aş vrea – ar trebui să fixăm o dată rapid sau s-ar putea să ne spună că e prea bătrân să călătorească. Vrei să-i scrii tu sau eu?

Dalgliesh o îmbrăţişă cu putere şi-şi lipi capul de-al ei.

– Nici una, nici alta. O să mergem împreună să vorbim cu el. Mâine.

Aşteptând lângă intrarea din spatele conacului, cu geanta la picioare, Kate îi auzi râsul încântat răsunând în aerul limpede.

Acum erau gata de plecare şi ea cu Benton. Acesta îşi luase geanta în spate şi-i spuse:

– Înapoi la lumea adevărată.

Miranda şi Tremlett plecaseră cu şalupă împreună cu Yelland cu o zi înainte, dar Dalgliesh mai avusese de discutat ceva cu Maycroft şi echipa se bucurase să mai petreacă câteva ore pe insulă. Brusc apărură lângă ei şi ceilalţi locuitori. Toţi veniseră să-i conducă. Îşi luaseră la revedere puţin mai devreme, iar cuvintele lui Rupert Maycroft o surprinseseră foarte mult pe Kate.

Maycroft era singur în birou şi îi întinsese mâna.

– Aş dori să vă invit să ne vizitaţi şi altă dată, dar nu este permis. Trebuie să respect regulile şi eu dacă vreau ca şi angajaţii să o facă. Dar mi-ar plăcea foarte mult să vă mai văd.

Kate izbucnise într-un hohot scurt de râs.

– Eu nu sunt un VIP. Dar nu voi uita Combe. Amintirile nu vor fi toate rele. Am fost foarte fericită aici.

Maycroft făcu o mică pauză, apoi spuse:

– Nu două corăbii trecând prin noapte una pe lângă cealaltă, ci două corăbii navigând împreună o vreme, dar legate întotdeauna de porturi diferite.

Dalgliesh şi Emma îi aşteptau, stând unul lângă altul. Kate îşi dădu seama că pentru ea ceva se sfârşise, rămăşiţele unei speranţe în care se complăcuse de multă vreme, deşi ştiuse încă de la început că era aproape la fel de nerealistă ca fanteziile ei din copilărie, când visa că părinţii ei nu muriseră de fapt, că ar putea sosi în orice moment, tatăl ei cel frumos la volanul unei maşini sclipitoare cu care o va duce pentru totdeauna departe de cartierul Ellison Fairweather. Această iluzie, adorată

în copilărie pentru consolarea pe care i-o oferea, pălise treptat ca o fotografie veche de-a lungul anilor, din cauza meseriei sale, a apartamentului său, a satisfacţiei muncii ei, lăsând în locul ei o speranţă mai raţională, dar tot atât de fragilă. Acum se eliberă şi de aceasta, cu regret, dar fără durere.

Cerul era acoperit de un plafon jos de nori; scurta vară indiană trecuse deja de mult. Elicopterul se înălţă parcă în ciuda voinţei sale şi mai făcu un ultim circuit al insulei. Siluetele de la sol care făceau cu mâna se transformară în omuleţi miniaturali care, unul după unul, se întoarseră şi plecară. Kate îşi aruncă privirea asupra clădirilor familiare care arătau compacte ca nişte machete sau jucării: ferestrele înalte cu arcadă ale conacului, locuinţele din clădirile adiacente transformate din fostele grajduri, unde fusese cazată ea, Seal Cottage, cu amintirea discuţiilor târzii din noapte, capela pătrată cu pata de sânge rămasă pe dalele de piatră, şi farul, şi cupola sa roşie, în culori atât de stridente, cea mai drăgălaşă jucărie dintre toate. Insula Combe o schimbase în feluri pe care nici nu le pricepea, dar era perfect convinsă că nu o va mai vedea niciodată.

Pentru Dalgliesh şi Emma, care stăteau pe locurile din spatele ei, această zi era un nou început. Poate că şi pentru ea viitorul putea avea posibilităţi infinite. Îşi întoarse cu hotărâre faţa către est, către locul ei de muncă, către Londra, iar elicopterul se avântă prin pătura albă şi pufoasă de nori, către aerul strălucitor de deasupra.